Dolly Alderton

Nostimă și profundă.

Psychologies

Fantome

Fantome

Colecția
Byblos

Dolly Alderton

Fantome

Traducere din engleză și note de
Ludovic-Ștefan Skultéty

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALDERTON, DOLLY
Fantome / Dolly Alderton ; trad. din engleză și note de Ludovic-Ștefan Skultéty. - București : Curtea Veche Publishing, 2022

ISBN 978-606-44-1108-2

I. Skultéty, Ludovic-Ştefan (trad.) (note)

821.111

ISBN epub: 978-606-44-1112-9
Carte publicată și în ediție digitală

Redactori: Ludovic Skultéty, Alina Rudeanu
Corector: Alina Rudeanu
Tehnoredactor: Dana Ionașcu
Copertă: Gabi Toma

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
fax: 021 223 16 88
redactie@curteaveche.ro
comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

DOLLY ALDERTON
Ghosts

Mamei și tatălui meu,
pentru că nu m-au lăsat niciodată singură

Prolog

În ziua în care m-am născut, pe 3 august 1986, pe locul întâi în topuri era „The Edge of Heaven“ al celor de la Wham![1]. Așa se face că, de când mă știu, tradiția anuală era ca piesa asta să fie pusă cât de tare imediat ce mă trezeam. Amintirea zilelor mele de naștere din copilărie e traversată de sfidătoarele „yeah, yeah, yeah“ ale lui George Michael răsunând chiar de la primele acorduri – țopăiam în patul lui mami și al lui tati, în pijamale, și înfulecam sandviciuri glazurate cu drajeuri pe post de mic dejun. De aceea al doilea prenume al meu e George – Nina George Dean. Fapt care mi-a dat de furcă în adolescență, când pieptul meu plat și forma maxilarului mă făceau suficient de masculină ca să mă mai și cheme după un star pop mascul și cam trecut. Dar ca în cazul oricăror anomalii și situații penibile din copilărie, și pe aceasta vârsta maturității a ajustat-o astfel încât să se potrivească într-un CV seducător. Ciudatul prenume, sandviciul de la micul dejun din ziua aniversării, acoperit cu un strat generos de margarină și o puzderie de bombonele – toate la un loc mi-au creat mitologia proprie și unică, despre care aveam într-o bună zi să vorbesc, stânjenită și mândră în același timp, în vreo emisiune sau la vreo întâlnire amoroasă.

Ciudățenie jenantă + trecerea timpului = excentricitate fermecătoare.

La a treizeci și doua aniversare, pe 3 august 2018, m-am spălat pe dinți și apoi pe față în timp ce în boxele din sufragerie duduia „The Edge of Heaven“. Mi-am petrecut ziua de una singură, făcând și mâncând ce-mi place. La micul dejun, mi-am făcut ou poșat și pâine prăjită. Ajunsă la vârsta asta, pot să spun fără urmă de ezitare că sunt neîntrecută la următoarele trei lucruri: să ajung oriunde trebuie la timp, ba chiar cu cinci minute mai devreme; să pun întrebări specifice când nu vreau să fiu târâtă într-o conversație și știu că așa celălalt o să vorbească și eu o să tac („Te consideri un introvertit sau un extrovertit?“, „Te lași călăuzit de sentimente sau mai degrabă de rațiune?“, „Ai dat vreodată foc la ceva?“); și să fac ouă poșate perfecte.

Mi-am verificat telefonul și am dat peste un selfie cu părinții mei zâmbind cu gura până la urechi și urându-mi „La mulți ani“. Prietena mea cea mai bună, Katherine, îmi

trimisese un clipuleț pe WhatsApp cu Olive, fetița ei, spunându-mi „La muls ani, mătusa Neenaw“ (încă nu le zicea corect, în ciuda amplului instructaj făcut de mine). Meera, altă prietenă, îmi trimisese un gif cu un motan pufos, aranjat de zile mari, care ține într-o lăbuță un Martini și transmite mesajul „De abia aștept să ne vedem diseară, aniversato!!!!!“, ceea ce însemna că urma să fie în pat înainte de unsprezece. Asta se întâmplă când cei cu copii mici se ambalează prea tare la gândul unei ieșiri în oraș – obosesc doar așteptând să vină seara, își întind singuri o capcană în complicitate cu propria bravadă, se lasă cuprinși de trac și, în cele din urmă, pleacă acasă după două halbe.

Am făcut o plimbare până în Hampstead Heath2 și am înotat în Ladies' Pond. La al treilea tur, am simțit atingerea inofensivă a ploii de vară. Ador să înot când plouă și aș fi înotat mult și bine, dacă tipa cu mutră de matroană care era acolo pe post de salvamar nu mi-ar fi ordonat să ies din apă, din „motive de sănătate și siguranță personală“. I-am spus că e ziua mea de naștere, gândindu-mă că astfel o să mă capăt cu un tur bonus, neoficial, dar m-a informat că a început să fulgere și că dacă o să trăsnească, „o să fiu prăjită ca o felie de bacon“, iar ea nu are chef să strângă mizeria după mine, „că e ziua mea de naștere sau nu“.

M-am întors acasă după-amiază, în noul meu apartament – prima locuință pe care am cumpărat-o. Era de fapt o garsonieră micuță în Archway, la primul etaj al unei vile victoriene. Agentul imobiliar mi-o descrisese în termeni generoși, „caldă, excentrică și având nevoie de lucrări de modernizare“. Avea o carpetă de culoarea și textura nessului, faianță din anii '80 de culoarea piersicii peste tot în baie, unde era și un bideu abandonat, și, în bucătărie, un dulap din lemn de pin cu ușile rupte. Mi-era clar că îmi va lua atât timp cât voi locui acolo să pun la punct totul, și totuși, tot mă consideram norocoasă în fiecare dimineață când deschideam ochii și vedeam vârtejurile de calciu Artex de pe tavan. Nu-mi imaginasem că voi fi vreodată capabilă să dețin un apartament în Londra – împlinirea acestui vis, pe vremuri imposibil, făcea din acel loc cel mai frumos în care pusesem vreodată piciorul.

Aveam doi vecini: deasupra mea, pe Alma, o văduvă bătrână ale cărei sfaturi despre cum să crești roșii pe pervaz și dărnicia cu care împărțea resturile de *kibeh* făcut în casă erau încântătoare; și, la parter, un bărbat cu care încă nu făcusem cunoștință, în ciuda faptului că stăteam acolo deja de o lună și a numeroaselor mele tentative de a mă prezenta. Ori de câte ori îi băteam la ușă, nu răspundea nimeni. Alma zicea că nici ea n-a vorbit cu el niciodată, deși la un moment dat a schimbat câteva vorbe cu colega lui de apartament despre contorul electric al clădirii. Eu doar îl auzeam – se întorcea de la lucru la șase și practic nu făcea niciun zgomot până la miezul nopții, când gătea și își

lua cina în fața televizorului.

Ca să cumpăr garsoniera, am adunat bănuț cu bănuț, din economii, din drepturile de autor de la prima mea carte, *Gustul*, și avansul luat pe a doua mea carte despre gătit, *Bucătărioara*. *Gustul* era cu rețete inspirate din ce gătisem în familie, cu prietenii sau cu unicul meu iubit, din călătorii ori din maeștrii mei bucătari preferați. Printre rețete se strecura și un fir de amintiri. Una dintre temele predilecte era cum mi-am descoperit gusturile în viață pe când învățam despre cele culinare – ce-mi plăcea și ce mă satisfăcea. Povesteam cum am echilibrat activitatea mea de noapte-și-weekend în calitate de patroană a unui club unde se socializa la cină și jobul de profesoară de engleză la gimnaziu și cum, în cele din urmă, am economisit suficient cât să-mi dau demisia și să scriu despre mâncare. Mai povesteam și cum asta mi-a influențat relația amoroasă și a dus la o despărțire amicală de primul și singurul meu iubit, Joe, care m-a susținut în decizia mea de a povesti despre noi doi. Surprinzător, cartea avusese succes și, în urma apariției sale, primisem o rubrică în suplimentul unui ziar, care presupunea un parteneriat ucigător-al-spiritului, dar îngrășător-de-cont-bancar, cu branduri de produse alimentare și un aranjament legat de o viitoare carte de bucate.

Bucătărioara, pe care tocmai o terminasem, era despre ce învățasem din gătitul și mesele cu prietenii într-o mansardă fără spațiu pentru bucătărie, cu un cuptor de dimensiunile unuia de jucărie și care avea doar o plită. Era prima oară când locuiam solo de când mă despărțisem de Joe. Preferam să vorbesc despre a treia carte a mea, un proiect deocamdată fără titlu despre gătitul și mâncatul de sezon, încă în stadiul de propunere. Ani și ani de scris mă învățaseră că cea mai bună versiune a unei lucrări e când încă e în faza de idee și, ca atare, perfectă.

Am dat drumul la apă în cadă și am deschis pe iTunes un playlist pe care îl numisem pe la douăzeci și ceva de ani „Făcut mangă înainte de party“ și îl redenumisem recent „Vremuri faine“, ca să marchez despărțirea de abandonul trupesc necugetat și drumul spre plăcerile treze și cuviincioase. Creasem lista s-o ascult seara înainte de a ieși la băute pe când eram în anul întâi la facultate și traseul ei se desfășura în tandem cu aceleași neobosite ritualuri de feminizare pe care le urmam de cincisprezece ani: spălatul părului, uscatul lui stând cu capul aplecat și încercând să-i dau un volum de vreo zece la sută mai mult, smulsul firelor de păr de deasupra buzei, două straturi de rimel, al doilea pahar, vârâtul în două fâsuri de parfum – pe la penultimul track („Nuthin’ but a «G» Thang“[3]), un taxi deja aștepta afară în timp ce eu mă făceam franjuri cu lama de ras de unică folosință pe picioare, deasupra chiuvetei, fiindcă uitasem să le rad în duș.

Părul meu revenise la nuanța lui naturală, castaniu, și era lung până la umeri. Îmi

făcusem recent breton, ca să ascund niște riduri de pe frunte, care nu erau mai adânci decât cele făcute de hârtia satinată îndoită, dar pentru mine suficient de vizibile ca să nu vreau să mă gândesc la ele. Din fericire, economiseam timp când venea vorba de fardat. Fața mea nu se înțelegea foarte bine cu fardurile. Eram recunoscătoare, pentru că și așa aveam impresia că aranjatul îmi ia mult prea mult, sursă de sentimente de vinovăție feministă, pe lângă totala mea lipsă de interes față de orice activitate de bricolaj și de sport. Uneori, când mă simțeam descurajată, calculam câte minute din viața rămasă voi mai smulge firele de păr de deasupra buzei de sus dacă voi trăi până la optzeci și cinci de ani și mă gândeam câte limbi străine aș putea să învăț în tot acest timp.

La băutele de la zilele mele de naștere purtam o rochie neagră cu gât și spatele gol. N-aveam sutien pe dedesubt, ca să demonstrez că n-am nevoie de așa ceva, ceea ce era o amărâtă de consolare pentru faptul că am sânii mici. Dar nu-mi mai păsa – corpul meu îmi devenise întru câtva indiferent. Aveam enervanta măsură patruzeci și patru, unu șaizeci și doi înălțime și eram fericită că dosurile mari sunt din nou la modă, ba chiar ocupă mai mult de două categorii pe orice platformă de materiale porno.

În acel an, anumiți oameni n-au fost invitați la băuta de ziua mea. În special, fostul. Mi-ar fi plăcut să-l invit pe Joe, dar să-l invit pe Joe însemna s-o invit și pe iubita lui, pe Lucy. Tipa era destul de inofensivă, dacă făceai abstracție de faptul că era posesoarea unei poșete în formă de pantof-cui, dar avea impresia că au rămas lucruri nespuse între noi două. Odată, după ce se îmbătase cu cele trei pahare de rosé („E *blush*4, cumva?" o întrebase pe barmanița plictisită, fiind astfel a o sută treizeci și patra tipă caucaziană care făcuse asta pe ziua respectivă), a ținut să lămurim tot, dar tot. Mă întrebase dacă am vreo problemă cu ea și dacă mă simt aiurea în prezența ei. Îmi spusese cât de importantă sunt eu pentru Joe și cât de specială mă consideră el. Mă îmbrățișase de mai multe ori și îmi tot repeta că speră să fim prietene. Ne întâlniserăm de cel puțin cinci ori, și ea și Joe erau deja împreună de mai bine de un an, și totuși, credea că mai avem declarații de făcut una alteia în vreun colț liniștit, în diverse contexte sociale. Încercând să-mi explic de ce făcea toate astea, ajunsesem la concluzia, mai degrabă generoasă, că se uita la prea multe reality-show-uri cu scenarii prestabilite. Considera, fără îndoială, că un party nu e party până când două femei în rochii cu volănașe nu-și strâng mâna în timp ce una dintre ele zice: „După ce te-ai culcat cu Ryan, nu te mai consider prietenă, dar întotdeauna te voi iubi ca pe o soră."

În total, se adunaseră douăzeci de invitați în pub, majoritatea prieteni din facultate, câțiva prieteni făcuți la școală, foști colegi și o mână de oameni cu care lucram în acel moment. Mai erau niște prieteni pe care îi vedeam exact de două ori pe an – o dată la

băutele date de ziua lor, altă dată, de ziua mea – și exista o înțelegere tacită conform căreia, deși nu voiam să renunțăm la prietenie, n-avea niciun rost să investim timp dincolo de aceste întâlniri bianuale. Pactul respectiv mi se părea trist și minunat în egală măsură.

Eticheta îmi cerea să invit parteneri și soți. În general, erau bărbați bine intenționați, a căror conversație charismatică și viguroasă începusem s-o evit de mult, știam că vor sta cuminței pe-o bancă, luând mici înghițituri de bere și spunând doar „La mulți ani“ când treceau pe lângă mine în drum spre WC, și, în cele din urmă, plictisiți, vor începe să bâzâie pe lângă iubite să plece acasă. Eram fascinată de toți bărbații cu care aleseseră prietenele mele să-și unească destinele, în special de felul în care interacționau. Când eram cu Joe, iubitele și nevestele prietenilor săi veneau la fiecare adunare cu stoicismul supraviețuitorilor care populau subsolurile în timpul raidurilor aviației hitleriste. Vorbeam, ascultam, învățam unele despre celelalte și deveneam din ce în ce mai apropiate când ne intersectam pe drumurile iubiților noștri.

De-a lungul anilor, observasem că masculii combinați fac exact opusul atunci când sunt adunați laolaltă. Din nou și din nou, băgasem de seamă că majoritatea bărbaților consideră că o conversație bună e una în care vin cu informații de care ceilalți habar n-au, când răspândesc vreo anecdotă interesantă sau dau sfaturi privitoare la vreun plan sau dacă, în general, își marchează discursul ca un jet de pipi pe trunchiul unui copac. Dacă învață altceva decât au împărtășit în decursul unei seri, se vor simți ca niște ratați; ca și cum party-ul a fost un dezastru sau și-au ieșit din formă.

Cel mai mult le plăcea când găseau vreun lucru obișnuit în comun cu celălalt. Îi urmăream la toate băutele de la aniversări cum caută intersecția vreunui gând sau a vreunei experiențe ca modalitate de a simți o legătură instantanee cu un tovarăș, fără să fie nevoie să-l cunoască sau să-l înțeleagă: „A, da, frate-miu a fost și el la facultate la Leeds. Unde locuiai? GLUMEȘTI?! Doamne sfinte, OK, deci, știi Silverdale Road, lângă buticul ăla? Cum ar veni, în stânga buticului. Acolo. Iubita prietenului fratelui meu avea o casă acolo! Ce mică-i lumea! Ai fost vreodată la pubul de pe colț? King's Arms? Nu? Deci, trebuie neapărat, e nemaipomenit, e șmecher tare.“

Mă dădeam în vânt după Gethin, care era într-o relație de lungă durată cu Dan, un prieten din facultate. Eram foarte apropiați toți trei și cu ei petrecusem printre cele mai sălbatice nopți și printre cele mai geniale vacanțe. Dar, adevărul e că mă dezamăgiseră în ultima vreme. Crezusem că mă voi putea baza mereu pe ei să ne batem joc de tradiție, dar începuseră să facă cele mai convenționale alegeri dintre toți pe care îi știam. Își „închiseseră“ relația, lucru care mă întrista, fiindcă escapadele lor sexuale fiecare pe cont propriu stăteau la baza unor relatări senzaționale, iar eu îi considerasem

singurul exemplu de cuplu non-monogam de succes pe care îl întâlnisem vreodată. Își creaseră un incredibil de complicat program restrictiv apropo de alcool, ceea ce însemna că aveau voie să bea în anumite weekenduri, dar nu în altele, și deloc în timpul săptămânii. Încetaseră să mai iasă în oraș, pentru că mereu strângeau bani pentru ceva. Începuseră cu ocazia asta un proces de adopție. Își cumpăraseră un apartament cu două camere în Bromley.

Dan și Gethin au stat preț de două limonade, mi-au povestit despre coșmarul lor, copacul vecinului care își extindea crengile în curtea lor, și s-au cărat înainte de opt, „ca să ajungă înapoi în Bromley", având aerul că au pornit să cucerească Mordorul[5].

Am primit tot felul de cadouri bine alese, ceea ce însemna că lumea înțelesese cum se cuvine cine eram și cum se manifesta identitatea mea în gustul și modul meu de viață. Printre ele era o ediție veche din *The Whitsun Weddings* de Philip Larkin[6], niște sos afumat și iute care îmi place mult și se găsește doar în America și o *Pilea peperomioides* cu care am împușcat doi iepuri dintr-un foc: mi-a înveselit casa și mi-a devenit mascotă pentru noua carte. Singurul cadou aiurea l-am primit de la fosta șefă, de la școala unde predasem, o ilustrație din anii '50 cu o tipă spălând vase și cu textul: „Dacă Dumnezeu m-ar fi vrut gospodină, ar fi trebuit să pună diamante în chiuvetă!" Nu era prima oară când primeam ceva de felul ăsta și am tras concluzia că numai statutul meu prelungit de femeie singură plus dragostea pentru Vodka Martini îi făceau pe oameni să mă creadă adepta sloganurilor kitsch care încurajează bețivele, disperatele, femeile fără copii, cioco-holicele și tipele care cheltuie în demență. I-am mulțumit.

Eddie și Meera mi-au oferit o linie de cocaină. Erau disperați să aibă „prima lor ieșire ca lumea din ultimele optsprezece luni", pentru că în ultima vreme Meera fusese însărcinată, născuse și tocmai se oprise din alăptat, ceea ce însemna că putea trage vârtos la măsea fără ca asta să-l afecteze pe copil. Amândoi aveau acea privire sălbatică pe care deja învățasem s-o recunosc în ochii proaspeților părinți la prima lor seară în oraș în această calitate. Am refuzat politicos. Mi se păruse în regulă să vină cu cocaina la party, dar m-a exasperat cât de mult a vorbit Meera despre necesitatea concediului de paternitate după ce și-a făcut drogul efectul, mai ales expresia „constructul patriarhal implicit al parentingului". Eddie se tot lăsa de pe un picior pe altul – nu reușea cu niciun chip să se potolească – și au vorbit amândoi încontinuu despre Glastonbury, de parcă ei îl fondaseră.

Unica Mea Prietenă Single, Lola, m-a luat într-un colț și mi-a spus, clipind nervos, că se simte ignorată și greșit judecată de toți oamenii ăștia căsătoriți. Era dată cu ruj roșu și avea o coafură ciudată rău, care implica niște șuvițe ondulate prinse cu agrafe pe jumătate în sus, pe jumătate în jos, destul de asemănătoare cu peruca unui judecător.

Își făcea chestii din astea în păr doar când era super mahmură sau voia să scape de complexul de inferioritate. Mi-a mărturisit că avusese o noapte destul de zbuciumată – avusese o întâlnire într-un pub pe marginea canalului la șapte seara, apoi ajunsese la o cină, apoi la un bar, la alt bar, după care înapoi acasă la trei dimineața. Era clar că nu dormise. Unica Mea Prietenă Single, Lola, organiza evenimente, dar uneori aș fi catalogat-o ca liber-profesionistă în domeniul întâlnirilor amoroase. Era singură de zece ani și căuta disperată o relație. Era cea mai apropiată prietenă din facultate și nimeni din grupul nostru nu era capabil să înțeleagă cum de nu reușește să treacă mai departe de câteva întâlniri. Era fermecătoare, amuzantă, frumoasă și jefuise cu lăcomie banca genetică, fapt evident nu doar fiindcă era proprietara unei enorme perechi de țâțe, dar țâțele alea enorme nici nu aveau nevoie de sutien. Mi-a zis că întâlnirea din seara precedentă o scosese din minți. Am glumit pe seama coafurii care îi reflecta starea de spirit. M-a anunțat că o să ia metroul spre casă. I-am zis că fratele mai mic al lui Eddie, care trebuia să apară din clipă în clipă, e single, are douăzeci și șase de ani și este medic veterinar stagiar. A răspuns că poate mai ia un prosecco înainte să plece.

Katherine, cea mai veche prietenă a mea, pe care o știam din prima zi de gimnaziu, m-a întrebat ce-mi doresc de la anul ce urmează. I-am zis că sunt gata să cunosc un tip. A fost foarte încântată – cred că se gândea că hotărârea mea de a-mi căuta un partener însemna că acceptasem, în sfârșit, că ea se căsătorise și făcuse un copil. Era, din ce observasem, unul dintre lucrurile pe care le fac oamenii când trec de treizeci de ani: consideră fiecare alegere a ta ca pe o judecată directă asupra vieții lor. Dacă i-ai votat pe laburiști, iar ei pe democrații liberali, își imaginează că ai făcut asta numai ca să le dai de înțeles că vederile lor politice sunt incorecte. Dacă s-au mutat în suburbie, iar tu nu, se gândesc că nu vrei decât să le demonstrezi că viața ta e mai fascinantă decât a lor. Katherine dezertase în monogamia de lungă durată pe la douăzeci și cinci de ani, când îl întâlnise pe viitorul soț, Mark, și de atunci, voise ca toată lumea să i se alăture.

Eram single la modul inactiv – single și fără întâlniri – de vreo doi ani, din momentul în care o terminasem cu Joe (fuseserăm împreună șapte ani, locuiserăm împreună patru, viețile și grupurile noastre de prieteni erau complet unite, până într-acolo încât îl surprindeam spunând „dimi“ în loc de „dimineață“ și „the book of face“ în loc de „Facebook“). După despărțire, încercasem să recuperez tot sexul de care nu avusesem parte până la treizeci de ani cu șase luni de dezmăț total. Prin „dezmăț total“ vreau să spun că m-am culcat cu trei tipi, pe fiecare încercând să mi-l fac iubit. După ce mă autodiagnosticasem ca fiind co-dependentă, hotărâsem, înainte să împlinesc treizeci de ani, să nu mai ies la întâlniri și să văd cum e să trăiești de una singură. De atunci, am stat de una singură, am călătorit de una singură, din profă și scriitoare part-

time am devenit scriitoare full-time, publicată, și în general m-am dezbărat de toate obiceiurile deprinse în aproape zece ani de monogamie confortabilă și convenabilă. Acum, mă simțeam în stare să o iau de la capăt cu întâlnirile.

Se făcuse unsprezece și nu se mai preluau comenzi. Katherine plecase un pic mai devreme, pentru că era gravidă. Nu mi-o spusese ea, dar îmi dădusem seama după cum băga întruna în ea murături – a cules de la toată lumea felioarele de castraveți din hamburgeri și după aia a comandat castraveciori murați doar pentru ea. Poftise cu disperare după mâncarea picantă în perioada în care fusese însărcinată cu Olive. Am întrebat-o dacă pofta pentru umami a fost cea care i-a inspirat numele copilului[7] – nu i-a plăcut întrebarea. În ultimii ani, învățasem multe despre ce *nu* le place gravidelor și proaspetelor mămici și una dintre chestii era orice întrebare sau comentariu apropo de numele copilului lor. Una dintre prietene nu mai vorbise cu mine de când îi adusesem la cunoștință – mai degrabă cu gândul că fac un bine – că „Beaux“ e un plural în franceză și că ar trebui să scrie numele băiatului ei „Beau“. Numele fusese deja înregistrat. Alta se bosumflase când o întrebasem dacă numele fetiței ei, Bay, se referea la plantă, la fereastră ori la parcare.[8] În special, le displace când îți spun numele copilului „în secret“, iar tu te scapi față de altcineva și „secretul“ ajunge înapoi la respectiva mamă.

Dar gafa gafelor – de genul întrebat-câți-ani-ai, râgâit-în-public și mâncat-cu-mâinile – e când îți dai seama că una e gravidă și o întrebi dacă e gravidă. Sau, când, în sfârșit, ți-o spun oficial, să le zici că ai știut de la bun început – asta le supără *rău*. Le place efectul teatral care vine la pachet cu marea dezvăluire. Sincer, înțelegeam – și probabil aș fi fost la fel. Trebuie să-ți iei de undeva doza de senzații tari când n-ai voie timp de nouă luni nici măcar un cocteil. De aia am dat doar din cap și n-am comentat când Katherine a plecat de la party cu scuza inventată că „trebuie să-și ducă mașina la reparat“ a doua zi dimineață.

Pe la zece, nu mai știu cine zicea că ar fi cazul să mergem într-un club deschis non-stop din King's Cross – parcă veterinarul stagiar proaspăt sosit, cu care deja se băga Lola în seamă tot răsucindu-și cârlionții gen perucă în fața lui –, dar se făcuse unsprezece și un sfert și nimeni nu dădea curs invitației. Eddie și Meera trebuiau să se întoarcă să elibereze dădaca și mă uitam la ei cum își mișcă maxilarele într-o parte și în alta de nerăbdare și îi căinam pentru noaptea pe care aveau s-o petreacă treji și tresărind la fiecare zgomot. Lola și veterinarul au plecat să caute „un wine bar“ – cu alte cuvinte, un loc întunecos în care să abereze chestii scoase la beție până când unul dintre ei va face prima mișcare și vor putea s-o pună de una scurtă, cu pantalonii în vine, pe o banchetă. Îmi convenea, fiindcă oricum eram gata să mă duc la culcare. I-am

îmbrățișat pe rând pe ultimii invitați, luându-mi rămas-bun și spunându-le, amețită, că îi iubesc pe toți.

Ajunsă acasă, am ascultat jumătate de episod din podcastul favorit, o zbenguială amuzantă prin istoria criminalelor în serie, m-am demachiat și m-am spălat pe dinți, dar mai întâi i-am curățat cu ață dentară. Am pus noul vechi exemplar din *The Whitsun Weddings* pe raft și am așezat *Pilea peperomioides* pe polița de deasupra căminului. În acea seară de august, în primele ore ale celei de-a doua zile din cel de-al treizeci și treilea an al vieții mele, am avut impresia că fiecare lucru din existența mea fusese conceput, cu multă vreme înainte, să se potrivească cu toate celelalte chiar în acel moment.

Întinsă în pat, am descărcat o aplicație de dating pentru prima oară în viața mea. Lola, o veterană a datingului online, mă informase că Linx (cu silueta unei pisici sălbatice ieșind din logo ca după pradă) conținea cea mai mare cantitate de bărbați eligibili și era cotat ca având cel mai mare succes în potriveli în privința relațiilor de lungă durată.

Am completat informațiile la rubrica „Despre mine“. „Nina Dean, 32, food writer. Locație: Archway, Londra. Caut: iubire și *pain au raisin*9 perfect.

A treizeci și doua mea aniversare a fost cea mai simplă pe care am avut-o vreodată. Și, ca atare, un mod absolut încântător de a-mi începe cel mai straniu an din viață.

Note:

1 Formație englezească de muzică pop din anii ’80, alcătuită din George Michael și Andrew Ridgeley. Printre piesele lor celebre se numără „Wake Me Up Before You Go-Go“, „Everything She Wants“ și „Last Christmas“. Single-ul „The Edge of Heaven“ a fost compus de George Michael.

2 Vechi parc londonez care are câteva iazuri.

3 Piesă de hip-hop de pe albumul *The Chronic* (1992) și interpretată de Dr. Dre și Snoop Dogg.

4 Soi de vin obținut dintr-un amestec de struguri albi și roșii, confundat adesea cu rosé-ul din cauza culorii.

5 Mordor este o regiune din universul ficțional creat de J.R.R. Tolkien, descris în special în *Stăpânul inelelor*.

6 Volum de poezii cu mare succes la data publicării, în 1964.

7 Umami este al cincilea gust de bază, alături de dulce, sărat, amar și acru. Numele de „Olive“ înseamnă și „măslină“, care are acest gust.

8 *Bay* înseamnă, printre multe altele, „dafin“, „laur“, „firidă“ și „loc de parcare“. În Anglia, „Bay“ este o poreclă dată celor cu păr castaniu-roșcat.

9 Joc de cuvinte intraductibil: în franceză, *pain* înseamnă „pâine“, iar *pain aux raisins* este un produs franţuzesc de patiserie cu stafide, în timp ce în engleză, *pain* înseamnă „durere“, iar *raisin* este un termen argotic pentru bărbaţi la vârsta pensionării.

PARTEA ÎNTÂI

Imaginația, și nu celălalt, e responsabilă
pentru iubirea pe care o simțim.

– Marcel Proust

1

Să locuiască într-o suburbie din nordul Londrei nu era altceva decât o dovadă de pragmatism din partea alor mei. De fiecare dată când îi întrebam de ce au hotărât să ne mutăm din estul Londrei în suburbii pe când aveam zece ani, aduceau ca argument utilitatea practică: acolo erai mai în siguranță, puteai cumpăra un loc mai mare, era lângă oraș, lângă o mulțime de autostrăzi și școli. Se sfătuiau între ei cum să se stabilească în Pinner, de parcă ar fi căutat un hotel lângă aeroport fiindcă trebuiau să prindă un zbor la prima oră – ceva convenabil, anonim, care te scutește de agitația fără rost, nimic special, dar te ajută să-ți faci treaba. Nimic din acel loc nu le aducea părinților mei vreun strop de plăcere senzorială sau de orice alt fel – nici peisajul, nici istoria împrejurimilor, parcurile, arhitectura, comunitatea sau cultura. Stăteau acolo pentru că era aproape de chestii. Își clădiseră un cămin și, prin urmare, întreaga viață în jurul ideii de convenabil.

Cât am fost cu el, Joe apela la moștenirea lui suburbană când avea ceva de argumentat împotriva mea, un mod de a-mi demonstra că el e mai adevărat ca mine, mai cu picioarele pe pământ și, în consecință, e mai firesc ca el să aibă dreptate. Era unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai puțin la el – felul indolent în care punea caracterul său pe seama Yorkshire-ului, astfel că referințele pitorești la mineri și mlaștini făceau toată treaba în locul lui. În primele etape ale relației noastre, mă făcea să mă simt de parcă am fi crescut în galaxii separate fiindcă maică-sa fusese coafeză în Sheffield, iar a mea – secretară în Harrow. Prima oară când mă adusese acasă la părinții săi – într-un apartament de trei camere modest din suburbia Sheffieldului –, înțelesesem că fusesem mințită la greu. Dacă n-aș fi știut că ne aflăm în Yorkshire, aș fi jurat că trecem prin zona dintre capătul Londrei și intrarea în Hertfordshire, o zonă cu case cu pietriș în fața intrării și ferestre plumbuite și unde îmi petrecusem adolescența. Fundătura în care trăia Joe era la fel ca a mea, casele erau la fel, frigiderul său era plin de aceleași iaurturi cu fructe și pâine cu usturoi semipreparată. Avea o bicicletă ca a mea, cu care își petrecea weekendurile de adolescent cutreierând în sus și în jos străzile

cu case cu acoperișuri roșii identice, așa cum făceam și eu pe vremea aia. Și el era dus la Pizza-Express de ziua lui, ca și mine. Secretul fusese spulberat. „Gata cu invențiile despre cum provenim din medii diferite, Joe“, îl somasem în tren, la întoarcere. „Nu te mai preface că ești dintr-un cântec scris de Jarvis Cocker despre cum te-ai îndrăgostit de o tipă îmbrăcată în corset. Nu mai faci parte din cântecul ăla, cum nu fac eu parte dintr-unul de Chas și Dave10. Am crescut în același fel de suburbie.“

În ultimii ani, mi-am dat seama că mi-e dor de locurile familiare de acasă. De străduțele pe care le învățasem pe de rost, pline de cabinete stomatologice, saloane de coafură și case de pariuri și niciun fel de cafenele particulare. De lungul drum de la gară la casa părinților mei. De femei, toate cu aceeași tunsoare bob lung, de bărbații care începeau să chelească, de adolescenții cu glugi. De absența individualismului, de senina acceptare a lumescului. Adolescența se transformase rapid în maturitate – cu lista zilnică de lucruri de făcut care să-mi confirme identitatea, preferințele politice și furnizorul de internet –, iar întoarcerea, pentru o după-amiază, în peisajul vieții de dinainte era ca o scurtă vacanță înapoi în timp. În Pinner, parcă aveam din nou șaptesprezece ani, pentru o zi. Puteam să-mi închipui că lumea mea e una mioapă, alegerile – fără niciun sens, iar posibilitățile ce mi se așterneau în cale –, uriașe și inepuizabile.

*

Mama a răspuns la ușă așa cum răspundea întotdeauna la ușă – într-un fel prin care sublinia că are o viață foarte ocupată. A deschis și a zâmbit în colțul gurii a scuză. Ținea telefonul fix fără fir prins între ureche și umăr. A mormăit un „sorry“, rotindu-și ochii în cap. Purta niște chestii din jerseu negru care semănau a pantaloni, nici suficient de strâmte să le zici colanți, nici atât de șleampete ca să intre la categoria pijamale. Avea un tricou gri-perlă și era decorată cu bijuteriile ei de bază: brățara din aur masiv, o alta, tot de aur, cercei cu perle, lănțișor de aur cu zale gen piele de șarpe și verigheta de aur. Bănuiala mea era că se întorcea sau se ducea la sală – maică-mea devenise obsedată de sport odată ce împlinise cincizeci de ani, dar, după părerea mea, asta nu-i modificase corpul cu nici măcar un sfert de kil. Era învelită într-un strat de pufoșenie postmenopauză, cu un început de gușă, mijlocul i se îngroșase, iar pe sub tricou, în spate, i se vedea carnea revărsându-se peste breteaua sutienului. Și era minunată, cu ochii imenși, de văcuță, superbi, care nu doar că erau încântători, dar trezeau în oricine un sentiment magnetic și familiar – cam ca un foc de tabără, un buchet mare de trandafiri roz sau un cocker spaniel. Părul tuns bob, de culoarea

espresso-ului și cu fire cărunte pe ici, pe colo, era bogat și voluptuos, cu șuvițe aurii care străluceau în lumina lustrei de la IKEA. Aproape că nu moștenisem nimic din înfățișarea mamei.

– Da, bine, a zis în receptor, făcându-mi loc să trec pe coridor. Super, sigur, hai să cafegim săptămâna viitoare. Doar să-mi trimiți datele. O să-ți aduc kitul ăla cu „învățați singuri tarot“ de care-ți ziceam. Nu, deloc, poți să-l păstrezi. E luat de la teleshop, simplu ca bună ziua. OK, OK. Ne auzim, pa!

A închis telefonul și m-a îmbrățișat, apoi m-a îndepărtat puțin să-mi studieze bretonul.

– Ăsta e nou, a zis, încruntându-se ca în fața unui careu de cuvinte încrucișate.

– Da, am răspuns, lăsând jos geanta și scoțându-mi pantofii (toți care intrau acolo erau obligați să se descalțe, o regulă respectată cu mai multă strășnicie decât la Moscheea Albastră[11]). Mi l-am făcut înainte de ziua mea. Ca să-mi acopere ridurile de treizeci și doi de ani de pe fruntea mea de treizeci și doi de ani.

– Vorbești prostii, a spus, ciufulindu-mi ușor bretonul. N-ai nevoie de un mop pe cap, ci doar de o bază solidă pentru el.

Am zâmbit, neofensată, dar nici amuzată. Mă obișnuisem ca mama să fie dezamăgită de cât de lipsită de feminitate era fii-sa. I-ar fi plăcut să aibă o fată cu care să meargă să-și cumpere haine de vacanță și să vorbească despre baza de machiaj. În adolescență, când trecea Katherine pe la noi, mama îi oferea ei toate bijuteriile și poșetele vechi și le întorceau împreună pe toate fețele, ca două puștoaice în mall. S-a îndrăgostit nebunește de Lola din primul moment, pentru simplul motiv că împărtășeau aceeași pasiune pentru același tip de iluminator pentru ten.

– Tata unde e? am întrebat.

– Citește.

Am aruncat o privire prin ușa de sticlă care dădea în sufragerie și i-am văzut silueta, așezată în fotoliul său verde-închis, cu picioarele sprijinite pe un scăunel, cu o cană mare de ceai pe măsuța de lângă. Cu bărbia fermă și nasul proeminent – pe care le am și eu –, care păreau să se ia la întrecere cine ajunge primul la finiș.

Între mama și tata era o diferență de șaptesprezece ani. Se cunoscuseră când tata lucra ca director adjunct la o școală dintr-un cartier amărât, iar mama fusese trimisă acolo de agenția ei pe post de secretară. Ea avea douăzeci și patru de ani, el – patruzeci și unu. Între personalitățile lor era o prăpastie la fel de mare ca cea de vârstă. Tata era sensibil, delicat, curios, introspectiv și intelectual – nu exista aproape nimic care să nu-l intereseze. Mama era pragmatică, înclinată spre acțiune, organizată, directă și autoritară. Nu exista aproape nimic în care să nu se implice.

M-am oprit câteva clipe să mă uit la el din spatele glasvandului. De acolo, era același tati al meu care fusese întotdeauna, citind *The Observer*, gata să-mi spună unde se depozitează deșeurile în China ori zece lucruri pe care era posibil să nu le știu despre Wallis Simpson sau despre o specie de șoim pe cale de dispariție. Tata, care era capabil să mă recunoască instantaneu – nu după față, ci după tot ce eram –, într-o nanosecundă: numele prietenului meu imaginar din copilărie, tema lucrării de diplomă, personajul favorit din cartea favorită și toate numele străzilor pe care am locuit vreodată. Uitându-mă la chipul lui acum, îl vedeam în special pe tata, dar uneori vedeam ceva în ochii lui care mă neliniștea – uneori, părea că tot ce învățase fusese tăiat în bucățele și că încerca să le lipească într-un colaj care să aibă un sens.

În urmă cu doi ani, tata avusese un atac cerebral. Ne-a luat vreo două luni după ce se recuperase să înțelegem că nu-și revenise complet. Tata, întotdeauna atât de ager și cerebral, încetinise. Uita numele membrilor familiei și ale prietenilor. Încrederea în sine și capacitatea de a lua decizii îi scăzuseră. Ieșea afară în mod obișnuit și se rătăcea. De multe ori, nu-și mai amintea pe ce stradă stă. La început, eu și mama puseserăm toate astea pe seama îmbătrânirii creierului, incapabile să luăm în calcul posibilitatea că ar fi ceva mai grav. Apoi, într-o zi, mama a primit un telefon de la un străin, care i-a spus că tata fusese văzut conducând în același sens giratoriu aglomerat timp de douăzeci de minute. În cele din urmă, cineva reușise să-l tragă pe dreapta – pur și simplu nu mai știa cum să iasă din sensul giratoriu. Îl duseserăm la medicul de familie, care-i făcuse o serie de teste fizice și cognitive și RMN-uri. De ceea ce ne temeam cel mai mult se confirmase.

– Bună, tată, am zis, îndreptându-mă spre el.

A ridicat privirea din ziar.

– Salutare!

– Nu te ridica, am spus, aplecându-mă să-l îmbrățișez. Ceva interesant?

– S-a făcut o nouă adaptare la *Persuasiune*[12], mi-a răspuns arătându-mi articolul.

– Ah. Austen cea filozoafă.

– Corect.

– Mă duc s-o ajut pe mama cu prânzul.

– Bine, dragostea mea, a zis, redeschizând ziarul și reluându-și poziția relaxată pe care i-o știam atât de bine.

Când am ajuns în bucătărie, mama tăia niște broccoli, care se aduna lângă o grămadă de kiwi feliat. Dintr-o boxă, o tipă vorbea tare și răspicat despre conformarea la dorința sexuală masculină.

– Ce-i asta?

– Audiobookul de la *Intercourse*, de Andrea Dworkin.

– E… ce? am întrebat și am dat volumul un pic mai încet.

– Andrea Dworkin. O feministă celebră. Greu s-o uiți dac-o vezi, o tipă lată rău, dar cam fără umor. Femeie deșteaptă, a…

– Știu cine e Andrea Dworkin. Adică, de ce îi asculți audiobookul?

– Pentru Citind Printre Vinuri.

– Ăsta e clubul de lectură de care mi-ai spus?

A oftat exasperată și a scos un castravete din frigider.

– Nu e club de lectură, e salon literar.

– Care e diferența?

– Păi, a început ea cu o mică strâmbătură în colțul gurii care n-avea cum să-i ascundă bucuria de a explica, iar, diferența dintre un club de lectură și un salon literar. Eu și câteva fete am decis să începem să ne întâlnim de două ori pe lună să discutăm mai degrabă ideile decât cartea în sine, deci e o chestie mai puțin obișnuită. Fiecare întâlnire are o temă și presupune discuții, se citesc poezii și se împărtășesc experiențe personale legate de temă.

– Care e tema de data viitoare?

– Tema este „Este orice act heterosexual un viol?“.

– Așa. Și cine vine?

– Annie, Cathy, Sarah de la clubul de alergare, Gloria, verișorul gay al lu' Gloria, Martin și Margaret, care face voluntariat împreună cu mine la magazinul de caritate. Fiecare vine cu mâncare. Eu fac frigărui de *halumi*, a zis și a dus tocătorul până la blender și a îndesat în el amestecul de fructe și legume.

– De unde interesul ăsta brusc pentru feminism?

A apăsat butonul blenderului, care a început să bâzâie strident în timp ce cuburile dinăuntru se transformau într-o pastă verde-deschis dezgustătoare.

– Nu știu dacă „brusc“ e termenul potrivit, a strigat ca să acopere vuietul aparatului.

A oprit blenderul și a turnat lichidul cu aspect fibros într-un pahar de bere.

– Sună grozav, mamă, m-am înmuiat eu. Cred că e mișto să fii atât de implicată și dornică să înveți.

– Cât se poate de adevărat, a zis. Și eu sunt singura care are o cameră în plus, așa că le-am spus că o putem folosi pentru Citind Printre Vinuri.

– Tu *nu* ai o cameră în plus.

– Biroul lui tata.

– Tata are nevoie de el.

– Nu i-l ia nimeni, doar că n-are sens să fie o cameră întreagă folosită doar ocazional, de parcă locuim în palatul Blenheim.

– Dar cărțile lui?

– O să le pun pe rafturile de jos.

– Dar documentele lui?

– Tot ce e important am pus în dosare. Sunt multe lucruri care pot fi aruncate.

– Te rog, lasă-mă să mă uit prin ele, am rugat-o, scâncind ca o puștoaică răzgâiată. Ar putea fi chestii importante pentru el. Ne-ar putea ajuta și pe noi mai încolo, când va trebui să-i zgâlțâim memoria, să-l facem să-și reamintească de…

– Sigur, sigur, a zis, luând o gură de smoothie și strâmbând din nas. Totul e sus, în câteva cutii, o să le vezi imediat.

– OK, mulțam, am oftat și am zâmbit pe post de ofertă de pace. Am inspirat ca yoghinii, discret. În rest, ce mai e pe-aici?

– Nu prea mai e nimic. Oh, m-am hotărât să-mi schimb prenumele.

– Poftim?! De ce?

– Niciodată nu mi-a plăcut „Nancy“, e prea de modă veche.

– Nu-i cam ciudat să ți-l schimbi acum? Toată lumea te știe de Nancy, o să le fie imposibil să se obișnuiască…

– Sunt o babă, asta vrei să spui.

– Nu, spun doar că e o treabă complicată care ar fi mers dezbătută în prima săptămână din gimnaziu, nu la cincizeci și ceva de ani.

– Ei bine, am decis să-l schimb și m-am documentat cum trebuie s-o fac și e foarte simplu, așa că nu mă mai răzgândesc.

– Și cum o să te cheme?

– Mandy.

– *Mandy?*

– Mandy.

– Dar… Am inspirat ca yoghinii, discret și am continuat: Mandy nu e chiar atât de diferit de Nancy, nu? Adică, aproape că rimează.

– Ba nu rimează.

– Ba da, se numește asonanță.

– Eram sigură că așa o să reacționezi. Eram sigură c-o să-ți dau apă la moară ca să-mi ții lecții, ca întotdeauna. Chiar nu înțeleg de ce te deranjează chestia asta, nu vreau decât să-mi iubesc numele.

– Mamă, te rog… Nu-ți țin lecții. Ar trebui să-ți dai singură seama că e un lucru destul de ciudat să-l spui așa, din senin.

– Nu e din senin, întotdeauna ți-am zis că-mi place numele de Mandy! *Întotdeauna* ți-am zis că îl consider un nume rafinat și plăcut.

– OK, e rafinat și plăcut, ai dreptate. Dar – am coborât tonul vocii –, s-ar putea să nu fie cea mai bună perioadă să-i încingem creierii lui tata cu faptul că cea cu care e căsătorit de treizeci și cinci de ani are un cu totul alt prenume.

– Nu fi ridicolă, e o schimbare foarte simplă, a insistat ea. Să nu exagerăm.

– N-o să facă decât să-l deruteze.

– Nu pot să vorbesc despre asta acum, a zis. Trebuie să mă întâlnesc cu Gloria să mergem la cursul de yoga *vinyasa*13.

– Nu stai să mănânci cu noi? Am bătut atâta drum special pentru prânz.

– E o grămadă de mâncare în casă. Tu ești bucătăreasa, la urma urmei. Vin înapoi în câteva ore, a mai zis și și-a luat cheile.

M-am întors la tata, încă absorbit de ziar.

– Tată?

– Da, Bean, a zis, întorcând capul spre mine.

Am simțit un pic de ușurare auzindu-l cum îmi spune ca în copilărie. Ca în cazul tuturor poreclelor bune din copilărie, și asta suferise o mulțime de transformări lipsite de sens – ceea ce fusese la un moment dat Nina-bean se transformase în Mr Bean, Bambeanie, Beaniebean, ca să ajungă în cele din urmă Bean.

– Mama a ieșit, așa că o să fac eu ceva de mâncare, cât de repede. Ce zici de niște *frittata*?

– *Frittata*, a repetat. Apăi, ce-i asta atunci când o faci acasă?

– O omletă gen tartă. Imaginează-ți o omletă care iese seara în oraș.

A râs:

– Sună minunat.

– Mă duc mai întâi sus, să aranjez niște chestii, apoi mă întorc și o fac. Poate vrei și niște pâine prăjită, pentru energie? Sau altceva?

M-am uitat la fața lui și am regretat imediat că nu simplificasem întrebarea. În general, era complet capabil să ia decizii rapid, dar din când în când îl vedeam pierdut în posibile răspunsuri și acum îmi părea rău că nu spusesem pur și simplu: „Pâine prăjită, da sau nu?“

– Poate, a zis încruntându-se ușor. Nu știu, o să aștept un pic.

– OK, să-mi spui ce ai hotărât.

Am târât cele trei cutii în camera mea, care nu se schimbase de când mă mutasem, în urmă cu mai mult de un deceniu, și arăta ca un muzeu având ca tematică viața adolescentelor la începutul anilor 2000. Pereți lila, colaje foto cu prietene de la școală

lipite pe dulap și, agățate de oglindă, un șir de brățări zdrențuite și decolorate pe care eu și Katherine le adunaserăm de pe la festivaluri. Am înșirat hârtiile pe jos. Majoritatea marcau momente în timp și diverse planuri, dar nu spuneau nimic despre sentimente ori relații umane: bucăți de foi de agendă cu programări la dentist și datele la care erau programate tezele la școală de la sfârșitul anilor ’90, tăieturi din ziare cu povești care probabil îi stârniseră interesul. Printre lucruri fără nicio valoare, am găsit scrisori și cărți poștale: o carte poștală de la răposatul lui frate, unchiu-meu Nick, în care flecăreala venea la pachet cu plângeri privitoare la mâncarea prea uleioasă din Paxos; una de la un fost elev care îi mulțumea că l-a ajutat să se înscrie la Oxford; și o fotografie cu el, radios, în fața Colegiului Magdalen, în ziua absolvirii. Mama avea dreptate. Lui tata nu-i trebuiau toate acele relicve ale unei vieți banale, dar înțelegeam de ce se agăța de ele. Și eu aveam cutii de pantofi în care păstram bilete de cinema de la primele întâlniri cu Joe și facturi de utilități de la apartamentele în care locuisem. N-aș fi putut spune de ce erau importante, dar erau – ca un fel de dovezi ale vieții trăite, în caz că aș fi avut nevoie de ele la un moment dat, ca de carnetul de șofer sau de pașaport. Poate că tata anticipase cumva că va trebui să downloadeze timpul care se scurgea în documente, foi de agendă, scrisori și cărți poștale, în cazul în care documentele dinăuntrul lui se vor șterge vreodată.

Deodată, am auzit sunetul strident al alarmei de fum. Am luat-o la goană pe scări în jos, orientându-mă după mirosul de ars. În bucătărie am dat peste tata, tușind deasupra toasterului, din care ieșea fum, și scoțând foile din *Observer* carbonizate dinăuntru.

– Tată! am strigat tare ca să acopăr sunetul intermitent și ascuțit al alarmei, agitând din mâini ca să înlătur fumul gros. Ce faci?!

S-a uitat la mine și a tresărit, de parcă tocmai fusese smuls dintr-un vis. Fuioare de fum se ridicau din ce mai rămăsese din ziarul împăturit pe care îl ținea în mână. S-a uitat la toaster, apoi la mine.

– Nu știu, a zis.

Note:

10 Duo de pop rock britanic, apărut la începutul anilor ’70, creatorul stilului numit *rockney* (de la *rock* și *cockney*, care se referă la locuitorii din estul Londrei, cu un dialect și cultură distincte).

11 Unul dintre cele mai importante lăcașuri de cult islamice, aflat în Istanbul.

12 Ultimul roman terminat al lui Jane Austen, publicat la jumătate de an după moartea autoarei (1817). A apărut în limba română în traducerea lui Costache Popa, la Editura Univers, București, 1980.

13 Gen de yoga creat în secolul al XX-lea, în care mișcările, sincronizate cu respirația, sunt fluide și se trece dintr-o postură în alta fără întrerupere.

2

El a fost cel care a ales pubul. Am simțit o enormă ușurare.

După ziua mea de naștere, Lola îmi predase un curs pentru începători într-ale datingului la câteva băute și prin e-mail și mă avertizase cu privire la toate dezamăgirile care mă așteptau. Una dintre ele era că bărbații sunt totalmente incapabili să aleagă ori măcar să sugereze un loc de întâlnire. Genul ăsta de atitudine apatică, adolescentină, de lasă-mă-n-puii-mei, de stagiar-inutil-care-zice-că-nu-știe-să-folosească-imprimanta îmi strica orice chef. Lola zicea să trec peste, că altfel nu mai ajung la nicio întâlnire și o să-mi petrec restul vieții pe canapea, într-o semicomă fără sex, trimițând mesaje ca „Hei, mâine mai ești liber? La ce oră? Ce ți-ar plăcea să facem?“ pe Linx unor bărbați cu care nu mă voi întâlni în vecii vecilor.

Max a reușit să propună locul de întâlnire în decursul unei ore de discuție.

„Bombe ordinare și cârciumi pentru pensionari?“ mi-a scris. „Favoritele mele“, am răspuns. „Nimeni nu mai vrea să meargă cu mine la din astea.“ „Și în cazul meu, la fel.“ „Am impresia că tuturor le plăceau în studenție, dar acum s-a terminat, că le lipsește ironia aia.“ „Cred că ai dreptate“, a zis. „Probabil că se gândesc că ne apropiem prea mult de vârsta aia ca să ne mai bucurăm de cârciumile pentru pensionari.“ „Poate că localurile pentru bătrâni nu fac decât să mărginească o viață de băute. La modul ironic în adolescență și la modul cinstit, după pensionare“, am scris eu. „Iar între astea, suntem înțepeniți în iadul gastropuburilor care servesc cârnăciori în foitaj la nouă lire porția.“ „Absolut.“ „Hai să ne vedem la The Institution, în Archway, la șapte, marți“, a scris. „Au darts, patronul e un irlandez bătrân. Nici urmă de Negroni sau lămpi retro.“ „Sună perfect.“ „E și un ring de dans pe care o să te învârt, dacă totul merge OK.“

Eram pe Linx deja de trei săptămâni, dar cu Max a fost prima mea întâlnire. Nu că n-aș mai fi încercat și cu alții. Avusesem, în total, douăzeci și șapte de conversații cu douăzeci și șapte de bărbați diferiți. Par mulți, dar, de fapt, având în vedere că inițial petrecusem aproximativ patru ore zilnic pe aplicație, dând undă verde la sute până la mii de tipi, doar ca să aflu că doar douăzeci și șapte dintre ei mă acceptaseră ca posibilă

pereche, e cam slăbuț. Am întrebat-o pe Lola dacă e normal. A zis că da și m-a informat că potrivirile ei se înjumătățiseră după ce împlinise treizeci de ani, având în vedere că majoritatea bărbaților setează limita de vârstă preferată sub treizeci. A adăugat că, odată ce aflase asta, acceptase mai ușor că avea mai puține potriviri. O vreme, spunea, a căutat prin discuțiile de pe Reddit, fiindcă era convinsă că, fără știrea ei, se răspândiseră pe seama sa „niște zvonuri“ care suferiseră rapid mutații și îi îndepărta pe bărbați de ea. Mi-am zis că teoria Lolei despre „zvonurile pe *dark web*“ era genul de paranoie crescândă pe care o ai în ce te privește în astfel de situații, dar mi-am amintit de asemenea că era convinsă că va muri „asasinată“ și că n-avusesem inimă să-i spun că doar oamenii celebri sunt asasinați. Oamenii obișnuiți sunt doar împușcați.

Primele câteva zile, am fost total îndrăgostită de Linx. Îi căzusem în mreje. Eram gata să păcălesc sistemul relațiilor romantice – toți bărbații ăia arătoși, așteptându-mă, la mine în buzunar. Ani la rând, ni se spusese că iubirea e o căutare semănând cu un test de anduranță, care presupune alegerea momentului perfect și noroc. Îmi închipuisem că trebuie să mergi la niște nenorocite de evenimente la care se socializează și la librării specializate; să fii pe fază la nunți, în metrou; să intri în vorbă cu alți călători neînsoțiți când ești în străinătate; să ieși patru seri pe săptămână ca să-ți sporești șansele. Dar nu mai era nevoie de astfel de ore/om[14] strategice – gata cu investițiile în materie de timp, ca pe vremuri. Amintindu-mi de felul în care așteptam să-mi apară în cale posibilul partener în metrou, în autobuz sau la WC, mi-am dat seama cât de mult timp economiseam cu metoda asta nouă. Nu mai eram nevoită să fac loc în programul meu căutărilor amoroase, așa cum se întâmpla până atunci – o puteam face în timp ce mă uitam la televizor.

Lola mi-a zis că e o reacție perfect normală la cineva care folosește prima dată o aplicație de dating – că ceața visării se va risipi în câteva săptămâni și se va transforma în posomoreală și plictis deznădăjduit, ducând în cele din urmă la ștergerea aplicației cam după vreo trei luni. Că ea a trecut prin ciclul ăsta până a cunoscut pe cineva. Lola tot intrase și ieșise de pe aplicațiile de dating de vreo șapte ani încoace.

M-a mai avertizat apropo de felul în care aplicațiile astea îi atrag la început pe nou-veniți oferindu-le cele mai bune produse. Credea că e un fel de algoritm care acționează în sensul ăsta – în prima lună, cei cu profilurile cele mai accesate erau scoși la înaintare ca momeală pentru noul user, apoi te lăsau cu plevușca. Zicea că treaba funcționează: tot cauți și cauți în jos, printre ăia de la coadă, sperând că vei mai da o dată peste comoara îngropată.

Cel mai frecvent gen de conversații avute pe Linx era o pălăvrăgeală afectată, fără

substanță și trecătoare ca un vânticel de vară. Începeau mereu cu anodinul: „Hei! Ce faci?“ sau cu un *emoji* care face cu mâna. Răspunsul lor venea cu o întârziere de vreo trei ore. Sau trei zile, mai frecvent. Dar anticiparea nu era niciodată răsplătită cu calitate a conținutului. „Sorry, a fost balamuc la job, să scrii despre mâncare e mișto. Eu lucrez în imobiliare“ – era tot ce apărea după îndelunga tăcere. Conversațiile evoluau de asemenea în jurul menționării zilelor – „Cum a fost ziua de azi?“, „Cum arată la tine marțea?“, „Cum te-a tratat joia asta?“, „Ce faci weekendul ăsta?“. Chestii oricum irelevante, având în vedere că ziua la care se refereau sau cea despre care întrebam eu fuseseră cu o săptămână în urmă.

Pe lângă asta, identificasem un alt gen de pacoste de bărbat, diferit, dar tot o pacoste. Genul pe care îl etichetasem „pretinsul boyfriend“. Pretinsul boyfriend își folosea profilul pe post de agendă de om serios, de încredere, de vis. Selecția lui de poze includea întotdeauna una cu el ținând în brațe bebelușul vreunei prietene ori, mai rău, jupuind tapetul sau lustruind parchetul, la bustul gol. În profilul său erau strecurate, ca la întâmplare, chestii gen „Caut nevastă“ sau „Seara de vis? Trântit pe canapea, la un film de Sofia Coppola“. Genul care știe foarte bine ce face și tocmai de asta nu mă lăsam păcălită.

La fel de inutili, dar câștigând un pic mai mult respect din partea mea, erau tipii care recunoșteau fără nicio rușine că vor o noapte de sex, și nimic mai mult. Eram chiar la începutul întâlnirilor mele virtuale, când am dat peste un învățător ochelarist pe nume Aaron, cu care am schimbat câteva cuvinte faine vreo juma de oră, înainte să mă întrebe dacă nu vreau să ies „la un *date* diseară“. Era unsprezece și jumătate noaptea, marți. L-am întrebat dacă vrea un *date* pe bune sau să vin la el acasă. „Presupun că aș putea să beau rapid o bere“, a răspuns nemernicul. Acolo s-a încheiat dialogul dintre mine și Aaron.

Mai erau și subspeciile de limbaj vetust, folosit de mulți cu care vorbeam. „Seara bună, în ce chip petrece-va domnia-voastră sâmbăta asta bătută de soare?“ mi-a scris unul. „De-ar fi muzica hrana iubirii, cântă, dar dacă cea care scrie despre mâncare iubește iubirea, cât și muzica, am putea ieși la un club să dansăm săptămâna următoare?“ mi-a servit altul o ghicitoare incomprehensibilă care îmi amintea de întrebările de la tezele de mate („Shivani are zece portocale. Dacă extrage rădăcina pătrată din ele, cu câte portocale rămâne?“). Era un stil de seducție unic, cu care mai avusesem de-a face în trecut – dus pe gânduri și melancolic, lipsit de sens și straniu. Fără umor și impenetrabil.

Pe altă parte, alții făceau un adevărat spectacol din simplitatea lor. „U ENGLISH??“ și-a început gambitul un mecanic roșcovan. Mesajele altor bărbați arătau

ca fluxul de zi cu zi al conștiinței, needitat, plicticos, cu hoinăreli de genul: „Hei ce faci tocmai am făcut un duș rece s-o stricat boileru, fir-ar!! Well sunt în drum spre cafea s-ar putea să bag și un sandvici cu bacon o viață are omu. Mai târziu bag înot tre să mă întâlnesc cu un prieten Charlie la un pahar dar nu găsește un dogsitter, pubul în care vrem să mergem nu dă voie cu câini cum îți merge azi pupici." „Fantastic profil ai, Nina" a sunat fraza de deschidere a unuia, ca a unui director care înmânează raportul trimestrial.

Și, cu cât mai mulți tipi am văzut, cu atât mai mult am pus cap la cap categorii de oameni despre care habar n-aveam că există. Printre ei, erau cei incredibil de încântați că fuseseră o dată în viață la Las Vegas. Erau cei obsedați de faptul că locuiesc în Londra, ceea ce mă neliniștea la gândul că în loc să mergem într-un pub sau bar la prima întâlnire, vor vrea să facem o drumeție prin Domul Millennium sau să coborâm în rapel de pe Muzeul de Istorie Naturală. Îmi tot apărea „bărbatul-festival" – genul de individ care în timpul zilei lucrează în IT, iar noaptea se dă cu sclipici pe față și își adună toate zilele de concediu ca să se ducă la cinci festivaluri pe an. Erau tipi care locuiau în vase acostate, urmăreau jonglerii cu focuri, gustaseră chiloței de harem și, după toate aparențele, nu se săturaseră cu atât. Sute de alți bărbați mimau faptul că le era indiferent că sunt pe Linx – unii ziceau că i-au obligat prietenii și că habar n-au ce caută acolo, ca și cum descărcarea aplicației, completarea profilului cu informații personale copioase și încărcarea de poze cu ei se întâmplau ca din neatenție, ca atunci când greșești ieșirea de pe autostradă.

Erau tipii care țineau să știi că au citit și continuă să citească o groază de cărți, și nu doar Dan Brown, ci și din alea *adevărate* – de Hemingway, Bukowski și Alastair Campbell. Apoi, erau designerii graficieni – Iisuse, erau grămezi de designeri graficieni. Cum de întâlnisem doar câțiva față în față, dar pe aplicația aia erau cel puțin trei sute cincizeci?!

Cea mai tristă categorie observată de mine erau „tipii lăsați în urmă". Nu erau conștienți de faptul că se trădează prin vreun aspect melancolic, dar ăsta era adevărul. Aveau de obicei în jur de patruzeci de ani și rânjete care le scoteau în evidență ochii pe jumătate morți. Erau înfățișați în poze rostind discursul cavalerului de onoare sau ținând, solemn, în brațe bebelușul vreunui prieten la botez. Le puteai simți oboseala și dorința nesatisfăcută. Apăreau, în medie, o dată la zece clickuri și fiecare îmi zdrobea inima din nou de fiecare dată.

Descoperirea cea mai consolatoare și, totodată, mai tulburătoare pe care o făcusem în primele săptămâni de dat click stânga și click dreapta ca obsedata pe Linx a fost cât de lipsiți de imaginație sunt oamenii în general. Nimeni nu va putea vreodată să

cuprindă cu mintea magnifica noastră lipsă de originalitate – ar fi prea dureros de procesat. Îmi-place-în-natură-dar-îmi-place-și-în-casă-ador-pizza-caut-pe-cineva-care-să-mă-facă-să-râd-vreau-doar-să-fie-cineva-acasă-când-mă-întorc-vreau-să-simt-pe-cineva-lângă-mine-noaptea – despre asta vorbesc. În toate acele profiluri, descopeream dovada că una vrem să se creadă că suntem, și alta suntem de fapt, iar asta într-un fel atât de tensionat și lipsit de subtilitate. Cât de clar mi-a fost, la un moment dat, că suntem cu toții făcuți din aceleași organe, țesuturi și lichide împachetate într-una dintre versiunile milionului de clișee, având același sentiment de nesiguranță și aceleași dorințe; nevoia de a fi hrăniți, importanți, înțeleși și folositori, într-un fel sau altul. Niciunul dintre noi nu e special. Nu înțeleg de ce ne agităm atâta.

Ce știam despre Max înainte să ne întâlnim: Max avea părul de o nuanță între nisipiu și caramel și era tuns scurt, dar nu suficient cât să nu i se vadă buclele rebele. Avea unu nouăzeci și trei, deci vreo treizeci de centimetri mai mult decât mine. Pielea îi era surprinzător de închisă la culoare pentru cineva atât de blond – se bronzase stând afară, iar pozele demonstrau că stătea destul de mult afară. Ochii de culoarea mușchiului verde i se lăsau în jos spre colțuri într-un fel care sugera că e binevoitor și că ar putea avea un vecin în vârstă și invalid căruia îi face din când în când cumpărăturile. Avea treizeci și șapte de ani. Locuia în Clapton. Crescuse în Somerset. Îi plăcea surfingul. Îi stătea bine în pulovere cu gât. Creștea legume pe o parcelă de lângă bloc. Stabiliserăm că împărtășeam următoarele interese, experiențe și credințe: *Pet Sounds* de la Beach Boys era muzica de fundal a copilăriei noastre; ne plăceau bisericile și uram religia; ne plăcea să înotăm în natură periodic; am căzut de acord că înghețata cu aromă de căpșuni e cea mai bună și mai subevaluată, iar asta din cauza faptului că e o chestie evidentă; Mexic, Islanda și Nepal erau următoarele pe listele noastre de călătorii.

I-am arătat Lolei profilul lui Max și a zis, entuziasmată, că „l-a văzut pe-acolo“, ceea ce nu mi-a plăcut deloc. Îmi închipuiam că astfel de bărbați sunt aduși de Mama Soartă – parteneri aleși manual, găsiți special pentru mine („Nu e marea filozofie a pulii“, a cugetat Lola). În timp ce vorbeam în imagini cu posibilul meu suflet-pereche, uitasem că mai sunt sute și mii de alte femei care își căutau viitorii parteneri așezate pe canapele sau în drum spre serviciu. Lola mi-a explicat că e o reacție clasică a monogamului co-dependent care nu a avut întâlniri ca lumea înainte și că, dacă voiam să răzbesc în aplicațiile de dating, trebuia să devin o dură. „E la sânge“, m-a informat ea. „Nu poți să personalizezi procesul. Tre’ să joci după reguli ca să câștigi. Să te zbați ca să te menții și să rămâi concentrată. De aia e pentru tineret.“ Mi-a zis că Max ar putea fi un fel de „celebritate Linx“, gen pe care ea îl întâlnise de câteva ori – bestii de

bărbați, prolifici pe aplicații mulțumită aspectului și șarmului preambalat (odată, descoperise că ea și colega ei se întâlneau cu același tip: toate mesajele de la el fuseseră luate cu copy-paste). Nu s-ar implica în nimic substanțial, mi-a explicat ea, pentru că vor fi single până când nu vor mai avea opțiuni deloc și știe că femeile nu se vor opri niciodată din a da click dreapta pe profilul lor.

Max întârzia deja de zece minute. Uram întârzierile. Să întârzii e un obicei egoist adoptat de oameni plictisitori care vor să aibă și ei o ciudățenie și le e lene să învețe un instrument. Am încercat să citesc din cartea pe care o luasem cu mine, o dare de seamă detaliată, dar digerabilă, despre Coreea de Nord, însă eram atât de agitată, cu ochii mereu zburând de pe pagină în căutarea lui Max, încât nu puteam să asimilez niciun cuvânt.

„Hello!“ i-am scris pe telefon, după cincisprezece minute. „Sunt în bar. Ce-ți iau de băut?“

„Am luat o masă afară, să pot fuma“, mi-a răspuns. „O bere blondă la halbă ar fi excelent, mersi.“ Chestia asta m-a enervat, nu doar pentru că nu verificase dacă fumez, înainte să ne scoată afară într-o seară destul de răcoroasă, ci și pentru că nu mă anunțase că era deja acolo. Se aștepta să ies în recunoaștere și să inspectez peste tot până dau de el înainte ca întâlnirea noastră să aibă loc? De cât timp aștepta acolo? Mi se amintise că datingul avea propriile reguli și standarde, de care participanții nu trebuie să se cramponeze niciodată. Cu totul altcumva era să ieși la un pahar cu un prieten. Ce straniu i-ar fi părut chestia asta Lolei, dacă am fi căzut de acord să ne întâlnim într-un pub sugerat de ea și în care eu nu mai fusesem niciodată.

Am comandat un *gin and tonic* și o bere blondă și am aruncat o ultimă privire la fața mea în oglinda din spatele sticlelor aliniate la peretele barului. Mă dădusem cu puțin rimel și cam atât, bretonul se comporta perfect. Am ieșit pe terasă, care era goală cu excepția lui Max, care stătea pe o bancă și citea o carte. M-am întrebat dacă citea cu adevărat sau doar se prefăcea, ca mine mai devreme. Purta un tricou alb, blugi și ghete de piele maro. Primul lucru pe care l-am observat a fost că avea picioare foarte, foarte lungi, iar unul dintre ele i se întindea într-o parte, dincolo de măsuță.

M-am îndreptat spre el. A ridicat privirea și mi-a zâmbit, recunoscându-mă. Strălucea ca jarul mocnit – ochii scânteietori, barba aurie, pielea arsă de soare. Părul zbârlit îi arăta de parcă fusese spălat în apa mării și ciufulit de vântul după-amiezii. Ghetele îi erau murdare de noroi. Blugii, la fel. Era solid ca un sequoia, înalt ca bradul și lat cât preria. Pământesc și nepământesc. Material și eteric. Părea să fie de pe altă planetă și, în același timp, un băiat dintr-un poster.

– Hei, a zis și s-a ridicat cât era de lung.

Vocea îi era joasă și blândă, un tunet în depărtări.

– Ce citești? l-am întrebat.

M-a sărutat pe ambii obraji și mi-a arătat coperta cărții.

– Despre ce e?

– O poveste din perspectiva unui muribund care se uită în urmă și cugetă la ce-a învățat din viața asta. E despre trecerea timpului, chestie care m-a emoționat la început, iar acum mă înspăimântă.

– Faza cu trecerea-timpului e cea mai *nașpa*, am zis, așezându-mă și punând băuturile pe masă, sperând că nu remarcase tremurul nervos din vocea mea. Genul meu de literatură a fost bătrân-îndreptându-se-spre-moarte-reflectând-la-trecut-și-având-revelații. Acum nu-l mai suport.

– Nici eu, a zis.

Față în față, arăta mai bătrân de treizeci și șapte. Pozele nu-i evidențiau șuvițele gri care se strecurau printre cele blonde, deschise de lumina soarelui. Aparatul nu-i surprinsese nici cutele și pliurile pielii, în care am recunoscut țigări, nopți nedormite, soare puternic, săpun prost și apă fierbinte. Toate astea îi mai luau din robustețe și m-au făcut să-mi placă și mai mult fața lui. Voiam să știu totul despre plăcerile și durerile care îi răvășiseră trăsăturile. Pe de altă parte, mă revolta cât de tare mă seduseseră acele semne vizibile ale vârstei – să le fi văzut la o femeie, mi s-ar fi părut că are o față mai degrabă descompusă decât îmbătrânită. Doar o specie amabilă și grijulie precum femeile pot fetișiza corpul unui bărbat de vârstă mijlocie sedentar numindu-l „corp de tătic“ sau să rebranduiască un pensionar alb în cap și morocănos zicând că e „vulpe argintie“.

A rulat o țigară și m-a întrebat dacă vreau și eu una. I-am spus adevărul, și anume că turbam să fumez și eu, dar că nu mai fumasem de trei ani. În timp ce vorbeam și el rula țigara, ridica din când în când privirea spre mine, iar ochii îi păreau și mai verzi. În acele câteva milisecunde cât a lins marginea foiței, m-a privit drept în ochi.

L-am întrebat despre jobul lui. Chestiile legate de job sunt primul lucru despre care vorbești pe Linx – sunt primul lucru despre care vorbești în viața de zi cu zi. Uram să vorbesc despre jobul meu. Am observat că oricine are un job care ar putea fi perceput ca măcar vag fermecător (artă, mass-media, bucătărie, scris, modă) nu poate vorbi despre munca lui fără ca ceilalți să se gândească că se crede mare și tare, așa că m-am gândit că cel mai bine e să evit s-o fac. Pe lângă asta, toată lumea se pricepe la mâncare, așa că, atunci când spun cuiva care e jobul meu, foarte rar se întâmplă să mai vorbim despre altceva. În general, știu unde se mănâncă cel mai bun *dim sum* la nord de fluviu sau care e cea mai de încredere carte de bucate franțuzească și nu trebuie să-mi spună

nimeni că în negrese, ca să fie cele mai gustoase, se pun bucăți de alune de pădure sau migdale descojite întregi.

Am fost încântată să descopăr că, în momentul în care eu și Max ne-am întrebat unul pe celălalt despre joburile noastre, vorbeam deja de o săptămână pe Linx și de cincisprezece minute față în față. Max era contabil, fapt la care nu mă așteptasem. A spus că mulți zic același lucru. Ajunsese să facă asta pentru că era bun la matematică și tatăl său fusese și el contabil, iar el voia să-și impresioneze tatăl. Când a adus vorba de taică-su, vorbele i-au sunat a resentiment sau poate a regret. Știam că e un subiect la care vom reveni la un anumit moment, după ce ne vom îmbăta și vom fi mai destinși unul față de celălalt, iar tonul discuției va fi condus până la a suna ca mărturisirile complete de la emisiunea lui Oprah și vom prelua pe rând rolul invitatului.

A zis că în ultimii zece ani e într-un fel de ciclu: job de contabil, strâns bani, apoi luat o vacanță lungă în care să călătorească. Îi plăcea mult să călătorească. În ultima vreme, devenise nerăbdător. Ura munca de la birou și visa la o viață simplă – să predea surfing, să lucreze la o fermă, să trăiască într-un loc retras –, dar era și realist, își dădea seama că i-ar fi lipsit acel salariu. Nu știa ce i-ar putea aduce o mai mare libertate: să câștige suficient cât să dispară de câte ori vrea sau să nu câștige bani și să ducă o viață de semipermanentă dispariție. A spus că se simte legat de mâini și de picioare, nesigur de ce fel de viață l-ar face fericit cu adevărat. Simțea nevoia să scape de ceva, dar nu știa de ce anume și nu știa încotro s-o ia. I-am zis că e o senzație pe care lumea de obicei o numește maturitate.

I-am vorbit despre *Gustul*, pe care o văzuse în vitrinele librăriilor. I-am vorbit despre *Bucătărioara* și a părut sincer fascinat de conceptul ei, cerându-mi să-i arăt poze ale vechiului meu apartament de la mansardă, unde făcusem toate fotografiile pentru carte. Îmi citise articolele săptămânale despre mâncare o dată sau de două ori și mi-a zis că a stricat o rețetă de șuncă glazurată canadiană – îi veniseră prieteni la masă și a trebuit să comande mâncare chinezească.

M-a întrebat dacă mai vreau un rând, am răspuns că da și a zis: „Normală sau dublă?“ Am zâmbit, iar el mi-a făcut cu ochiul. Eram amândoi implicați în asta, doi tovarăși de arme într-o misiune.

Când a intrat înăuntru, am rânjit în sinea mea și mi-am dat seama că eram deja cherchelită. Când s-a întors din bar, am vorbit despre Linx, fapt inevitabil, dar mi se părea cumva aiurea să vorbim despre aplicația de dating care era chiar ceea ce ne adusese la acea întâlnire. Mi-a trecut prin cap că singurul eveniment la care e în regulă să vorbești despre motivul pentru care ești acolo ar putea fi o înmormântare.

Max era pe Linx de șase luni. Era prima aplicație de dating pe care o folosise. A zis

că la început i se păruse amuzantă, dar găunoșenia tuturor acelor întâlniri virtuale îl obosise. Se gândise să șteargă aplicația.

– Mersi că mi-ai găsit un locșor înainte de termen, am spus.

– Mda, dar uită-te la tine. Cum aș fi putut să nu…?

A fost unul dintre cele câteva complimente grăbite și nesincere, și le-am adorat pe absolut toate. I-am mărturisit că e primul de pe Linx cu care mă întâlnesc. Am făcut amândoi glume obraznice – și deloc amuzante – despre cum, practic, m-a dezvirginat.

A insistat să facă cinste cu al treilea rând și, când a apărut înapoi pe terasă, am simțit că am o stranie legătură istorică cu el. Am simțit mândrie și că ne aparținem unul altuia. Că suntem împreună într-un fel prestabilit de multă vreme – cu acest bărbat pe care îl întâlnisem față în față în urmă cu două ore. Când s-a așezat, am vrut să-i ating fața, care arăta de parcă îi aparținea unui războinic viking. M-am așezat pe mână ca să mă potolesc. După ce a rulat o țigară și s-a întors să ceară un foc, i-am observat profilul încăpățânat și viguros, în special ușoara curbă de la rădăcina nasului. L-aș fi pus pe o monedă.

I-am cerut să trag un fum. Actul în sine a fost plăcut, dar gustul era oribil. Aproape că uitasem cum se face și am ținut fumul în gură, simțindu-l toxic și fierbinte. Când am tras a doua oară, gustul a fost ceva mai plăcut. Aveam impresia că împărtășim un ritual și mi-a plăcut acel gest de a da și de a primi înapoi, simțindu-mă ca o adolescentă.

– Mă simt de parcă te-am corupt, a zis.

I-am răspuns să nu-și facă griji, că oricum mi-era destinat să trag un fum la un moment dat. Mi-a spus că i-ar plăcea să aibă ocazia să mă corupă, dacă și pentru mine era OK. Am râs cu subînțeles.

S-a dus să ne mai comande un rând. Am pălăvrăgit despre planurile pentru weekend. Pleca din Londra, așa cum făcea mai mereu, de data asta de unul singur, cu cortul, în Sussex. L-am întrebat cum o să ajungă acolo și mi-a răspuns că o să ia MG TA-ul lui mult-iubit, un automobil din 1938, roșu, pe nume Bruce. Nu mi-a venit să cred că are o astfel de mașină și i-am zis că acel hibrid de personalitate de contabil care conduce o mașină sport clasică, poartă blugi înnoroiați și înoată în lac la sfârșit de săptămână e aproape incomprehensibil.

– Dar astea-s cele mai faine chestii la un om – contradicțiile, a spus cu o privire ca pierdută în depărtări.

Am știut chiar în clipa aia că dacă voi avea vreodată un motiv să-l urăsc pe Max, dacă vreodată avea să se poarte urât cu mine, mă voi întoarce la cuvintele acelea ca dovadă că e cel mai rău om în viață din lume. Dar, pe moment, n-am putut decât să

dau din cap, visătoare și convinsă.

– Ți-e frig? m-a întrebat.

Mi-era, dar mai voiam să beau, așa că ne-am dus înăuntru în pub. Un bătrânel cu două șepci irlandeze (una peste alta) care bea Guinness și bodogănea de unul singur a intrat în vorbă cu noi. A vorbit o groază despre gentrificarea zonei Archway și cum de abia mai recunoaște strada pe care locuiește din cauza tuturor acelor blocuri noi. L-am ascultat răbdători, am încuviințat dând din cap și am spus chestii de genul „Șocant, nu-i așa?". Max i-a făcut cinste cu o halbă, fapt pe care l-am perceput atât ca pe un act de bunătate, cât și ca pe o încercare de a întrerupe orice interacțiune cu el. Dar bătrânul nu părea să-și dea seama de asta. Și-a tras scaunul mai aproape de amândoi și a dat drumul unei istorii personale despre toți parlamentarii care fuseseră în funcție la circumscripțiile electorale locale din timpul vieții lui. Eram dornică să pun capăt conversației și simțeam că și Max voia același lucru, dar în același timp, ne demonstram unul altuia cât de cu picioarele pe pământ suntem. Puneam întrebări la care nu voiam să știm răspunsul și ne prefăceam total absorbiți de descrierea de douăzeci și cinci de minute a unui anumit pub din Kentish Town în care bătrânul bea de obicei, până când pubul s-a închis. O făceam pentru că voiam să ne câștigăm unul altuia respectul și admirația: „Uite ce de treabă sunt, uite cum mă roade curiozitatea. Îmi pasă de dughenele și bibliotecile locale și de fericirea bătrânilor."

Când Geoff (îl chema Geoff) s-a lansat într-o dare de seamă amănunțită despre locul unde se afla în Highgate Hill fostul oficiu poștal, am simțit mâna lui Max pe talia mea. Am crezut la început că era doar un semnal că și el voia ca incoerentul monolog al lui Geoff să se termine. Dar degetele sale mi-au intrat pe sub bluză și au pornit să mi se plimbe ușurel pe piele. Fără ca el să se uite la mine. Doar câțiva centimetri de piele, câteva minute, apoi și-a retras mâna și s-a pus să ruleze o țigară. De ce partea asta era mereu cea mai interesantă? Știam că, la un anumit punct, voi fi goală alături de acel bărbat, cu trupurile întrepătrunse. Că picioarele îmi vor fi încolăcite în jurul taliei sale, sau puse pe umerii săi, ori că îmi voi îngropa fața într-o pernă sub presiunea forței lui din spate. Și, cu toate astea, știam că asta era cea mai grozavă senzație fizică pe care va putea să mi-o ofere vreodată. Cea mai sexy, mai încântătoare, romantică, explozivă senzație din lume e o chestiune de câțiva centimetri de piele mângâiată pentru prima dată într-un spațiu public. Prima confirmare a dorinței. Primul indiciu al intimității. Ai acea senzație cu cineva doar o dată, și-atât.

Am ieșit afară să mai poștim o țigară și am vorbit, râzând vinovați, despre Geoff. Și-a scos geaca de blugi și mi-a pus-o pe umeri, pentru că mi-era frig. Era evident că și lui îi e la fel de frig, dar l-am lăsat să facă pe masculul ocrotitor. Cum aș fi putut să nu-l

las? Aș fi cumpărat bilete pe rândurile din față pentru așa ceva. M-am întrebat cât din comportamentul lui din acea seară fusese dictat de presiunea de a-și manifesta identitatea sexuală într-un fel demonstrativ. Dar încă o dată, eu cum mă comportam? De ce aveam tocuri de zece centimetri care îmi făceau bătături? De ce râdeam cu subînțeles de două ori mai mult decât în mod obișnuit și contribuiam cu jumătate din glume?

M-am dus la WC, mi-am aranjat bretonul și i-am scris Lolei: „Sunt la cea mai mișto întâlnire din viața mea. Nu da reply, că s-ar putea să vadă. Te iubesc."

Când m-am întors în bar, comandase încă un rând și câte un shot de tequila pentru fiecare.

– E faină muzica, am zis, uitându-mă la niște studenți beți care coborau la subsol, de unde urlau Martha and the Vandellas[15].

– Așa e. Se pun cele mai tari melodii.

– Dansăm? am întrebat, dându-mi seama cât de ceremonios suna.

– Hai, a răspuns.

Am plătit fiecare câte o liră intrarea și ni s-a ștampilat pe mână „The Institution" cu cerneală neagră. Pe ringul de dans, la început am fost timidă. Mă uitam la corpurile noastre mișcându-se și aveam impresia că sunt la o probă în vederea inevitabilului. Niciodată nu simțisem nimic altceva decât eliberare totală în timp ce dansam, dar de curând ceva se schimbase. Eram la nunta unui prieten de la universitate, cu câteva luni în urmă, când a început „Love Machine" a trupei Girls Aloud și ne-am grăbit cu toții pe ring. Când m-am uitat în jur la femei, la cele cu care dansam încă din adolescență, brusc mi-am dat seama cât de mult ne-am schimbat. Lola, în salopeta ei fără bretele, cu un pahar de prosecco pe post de microfon. Meera – dând din șolduri ritmic și învârtindu-se în jurul poșetei, care era pe jos. Nu arătam ca niște tipe eliberate sau sălbatice sau misterioase, ci ca niște femei de treizeci și ceva de ani, bete turtă, făcând semne una spre alta pe *beat*-ul unei muzici cu care crescuseră și care era pusă acum în cluburi de noapte cu tematică nostalgică.

Dar amestecul de gin, tequila și poftă a fost suficient să mă scutur de inhibiții. Am dansat vreo oră – uneori comic, depărtați unul de celălalt, cu mișcări exagerate. Uneori prețios, cu Max învârtindu-mă, răsucindu-mă și aplecându-mă pe spate, în general spre iritarea altor petrecăreți de pe ringul de dans neîncăpător. Apoi, am auzit-o. Bass-ul lui George Michael, *dang*, *dang*, *dang*, și pocnitul din degete.

– MELODIA ASTA! am strigat.

– FOARTE TARE! a zis el.

– ERA PRIMA ÎN TOPURI ÎN ZIUA ÎN CARE M-AM NĂSCUT!

– CE?

– ERA PRIMA ÎN TOPURI ÎN ZIUA ÎN CARE M-AM NĂSCUT! am repetat. DE ASTA MĂ MAI CHEAMĂ ȘI GEORGE!

– OH, NU! a strigat el, făcând ochii mari ca și cum nu mă credea.

– BA DA!

– ÎMI PLACE CHESTIA ASTA! a răspuns, apucându-mă de talie și lipindu-mă de el.

Avea tricoul leoarcă de transpirație și mirosea ca pământul care se încălzește după o furtună de vară.

– EȘTI O CIUDATĂ!

A zâmbit aplecându-și capul spre mine și ne-am sărutat. Mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său. M-a prins și mai strâns în brațe și m-a ridicat.

Am plecat din pub în căutarea unui fast-food cu cartofi prăjiți și crochete de pește. Cum coboram pe Archway Road, unul lângă altul, s-a mutat astfel încât să fie el înspre marginea trotuarului. Mi-a amintit astfel cât de enervant de faine sunt aceste tradiții heteronormative ocrotitoare. Desigur, partea rațională din creierul meu voia să-i spună că nu era mai capabil decât mine să țină piept unei mașini care ar fi intrat în noi și că gestul său care se voia cavaleresc n-avea niciun rost. Dar îmi plăcea să-l văd la marginea trotuarului. Îmi plăcea să mă simt ca un lucru prețios și apreciat pe care îl ocrotești, ca un colier cu diamante al cărui transport e păzit. De ce era atât de bine-venit un strop de patriarhat când venea vorba de întâlniri romantice? Mă enerva chestia asta. Era ca sarea de mare, din aia bună: doar un vârf de linguriță era suficient să aducă savoare într-o întâlnire, plus că mai era și plăcut.

Am comandat crochete și ne-am înecat ambalajele de polistiren cu sos de burger. Am stabilit că amândoi sufeream de anxietate de condimente – teama că rămâi fără sos în drum spre casă. Am găsit o bancă, ne-am terminat crochetele și ne-am sărutat iar. Sărutatul a fost riguros și exhaustiv – nu ne-a scăpat nimic din tradițiile adolescenței. A fost sărutul-pe-gât și frecatul-prin-haine și ronțăitul-lobului-urechii. Toate lucrurile pe care le făceam pe vremuri pentru ca un singur lucru – sărutul – să fie mai excitant, înainte ca actul sexual în sine să ne distragă pe toți.

– Gâtul tău miroase ca un foc de tabără, am spus frecându-mi nasul de gâtul lui.

– Pe bune?

– Da, miroase a frunze arse. Îmi place.

– Am făcut un foc de tabără acum câteva zile, probabil că purtam hainele astea, a zis el.

– Ba nu.

– Ba da, lângă grădina blocului.

– Gura, am spus și l-am sărutat din nou.

Ne-am întors la pub, acum scufundat în întuneric și cu lacătul pe ușă. Am ajuns lângă bicicleta lui, legată cu un lanț de grilajul din fața intrării. M-a întrebat cu ce mă duc acasă (autobuz) și mi-a zis să-i scriu când ajung (altă chestie patriarhală *faină*).

Și-a dezlegat bicicleta și s-a întors spre mine.

– A fost o seară încântătoare, Nina, a spus și mi-a ținut fața în mâini de parcă tocmai descoperise o perlă într-o scoică. Și sunt convins că o să mă însor cu tine.

O declarase sincer, fără urmă de sarcasm sau hiperbolă comică. Și-a pus geanta în diagonală și s-a urcat pe bicicletă.

– Pa.

A împins cu un picior în trotuar și a început să pedaleze, depărtându-se.

Și, știți ceva, vreun sfert de oră, cât am făcut până la stația de autobuz, l-am crezut.

Note:

14 *Man-hours*, în original. *Man-hour*, sau *person-hour*: unitate de măsură a muncii depuse în condiții ideale de cineva calificat care lucrează la intensitate normală.

15 Formație americană feminină de rhythm & blues activă în perioada 1960–1970.

3

Dacă e vreun semn evident că o prietenie se duce de râpă, atunci e acel moment când îți dai seama că vrei să mergi la cinema cu respectivul prieten, și-atât. Nu luat masa *și* cinema – adică întâlnit în fața la Leicester Square Odeon cu zece minute înainte de o anumită proiecție târzie, apoi o scurtă pălăvrăgeală din seria „Și, ce-ai mai făcut?“ pe durata trailerelor și apoi plecat imediat, pentru că, nu-i așa, puburile se închid toate la ora aia. E versiunea platonică a lui „Nu mai vrei să faci sex cu cel cu care ai o relație de lungă durată“. E senzația, care a apărut de ceva vreme, dar încă nu e clară, că ceva nu mai funcționează, dar n-ai niciun chef să îndrepți lucrurile. Începusem, pentru prima oară în douăzeci de ani de prietenie, să-mi doresc să mă văd cu Katherine doar cu zece minute înainte să înceapă filmul.

Dar nu se putea: Katherine avea copil mic și am constatat că era un efort mult mai mare să încerc s-o scot din casă decât să fac o oră cu metroul până la ea acasă, lângă Tooting Broadway. În plus, terenul neutru părea să fi devenit un loc intimidant pentru ea – folosea orice mediu ca pe un mijloc să-și justifice și să-și apere modul de trai în fața mea, deși niciodată nu-i cerusem nici să se justifice, nici să se apere. Când venea la mine, îmi spunea cum nu poate să aibă nici jumătate dintre lucrurile pe care le am eu, fiindcă Olive le-ar sparge, ca și cum niște pahare de whisky desperecheate luate de pe eBay îmi transformaseră amărâtul de apartament într-un hotel de lux. Când luam masa în oraș, vorbea despre cum nu mai poate să iasă la cină în oraș și sublinia ce prilej de bucurie nemaipomenit e pentru ea, fapt care mă făcea pe mine să simt exact invers. Iar când ieșeam să bem ceva, vorbea despre „viața de dinainte“, cu „băute“, ca despre „amintiri îndepărtate“, cu aerul că e o fostă consumatoare de droguri, acum în fază de recuperare, care ține prelegeri educative în școli, și nu o femeie care lucrează în domeniul angajărilor și se delectează în localul de lângă casă în serile cu două mojito-uri la preț de unul.

Am ajuns la ușa gri-verzuie cu aspect de vechi care îmi amintea de casele din Cotswold și am apăsat soneria. A răspuns Katherine. Am fost învăluită de miros de

capsule de cafea folosite și de lumânare parfumată scumpă, a cărei aromă am identificat-o instantaneu ca „frunză de smochin“ – deprimant de-a dreptul.

– Mersi mult că ai venit, scumpa! mi-a zis în păr în timp ce ne îmbrățișam. Probabil că e mult mai devreme decât ești obișnuită să te scoli sâmbăta. Apreciez mult că ai făcut atâta drum cu noaptea-n cap.

– E ora zece, fată, am zis, scoțându-mi geaca de blugi și agățând-o în cuierul de pe hol.

– Știu! Voiam să zic doar că, dacă eu n-ar fi trebuit să mă trezesc la o oră ridicolă ca să am grijă de Olive, aș dormi până târziu în fiecare zi.

– Și eu, dar e micul amănunt legat de jobul meu, am zis pe un ton pedant.

Ar fi trebuit să mă abțin. De ce să n-o las pur și simplu să creadă că viața mea lipsită de copii îmi permitea să mă trezesc la prânz și să zac cât e ziua de lungă într-o baie de lapte și miere în timp ce mi se face vânt cu pene de pasăre dodo?

– Da, normal! a zis, izbucnind în râs.

Eram în holul ei de mai puțin de un minut și deja mi-era dor de cele două ore de stat una lângă alta, în întunericul sălii de cinema, într-o liniște plăcută.

Am pălăvrăgit despre cât de cald era în acel august în timp ce ea făcea cafeaua, apoi ne-am dus în sufragerie. Interiorul casei lui Katherine arăta ca alea în care clasa de mijloc din zona a treia a Londrei juca bingo, dar mie mi-a plăcut dintotdeauna. Era ceva liniștitor la acele lămpi cu lumină discretă plasate strategic, sofaua în care te afundai ori la culoarea crem a pereților, la fel de ușor de digerat ca piureul de cartofi sau crochetele de pește. În loc de postere sau gravuri, erau fotografii care cartografiau fiecare pas al relației lor: Katherine și Mark pe vremea când începuseră să se întâlnească, bând cidru din pahare de plastic la vreun festival londonez. Pe treptele primei case pe care o închiriaseră împreună. Nunta, luna de miere, ziua în care se născuse Olive. În apartamentul meu nu prea vedeai fotografii. M-am întrebat dacă această dâră de firimituri a istoriei cuplului devenise importantă odată cu apariția copilului – un fel de a-și aminti cine erau înainte să devină co-spălători de față și fund. Ca o dovadă liniștitoare, care rămânea acolo pentru totdeauna, pe polița de deasupra căminului.

– Olive, cum e la creșă? am întrebat-o.

Îi cumpărasem de la un magazin din drum niște prăjiturele de ciocolată și deja era cu glicemia la maximum. Unul dintre lucrurile care îmi plăceau la fina mea era cât de obsedată era de mâncare – mi-a fost foarte ușor s-o fac să mă îndrăgească.

– Olive, a rostit Katherine tare și clar. Spune-i lu’ mătușica Neenaw despre creșă.

Olive ne-a ignorat în continuare pe amândouă. Era cu gura până la urechi și își

vârâse degetele în prăjiturele. Deja le mesteca pe primele două îndesate în gură înainte ca platoul pe care erau puse să fie pus pe măsuța de cafea.

Katherine a oftat:

– Îi povestești despre prietenii tăi?

– Câți ani ai acum, Olive? am întrebat apropiindu-mă de obrăjorii rotunzi ca niște mere, pe care îi vedeam acum din profil.

Și-a întors fața spre mine – pielea de alabastru ca a maică-sii era pătată cu cremă de unt caramelizat.

– Cio-co-la-tă, a zis încet și sigură pe ea, ca un copil care urmează să fie supus exorcismului într-un film horror.

– Da, am zis. Și, cum e la creșă?

– Cio-co. La-tă, a repetat.

– OK, și ce culoare îți place cel mai mult?

Mi-a întors spatele, deja plictisită de acest joc, și a cules un alt pandișpan în miniatură și l-a mângâiat ca pe un hamster.

– Ciocolată.

– Cum ar fi să poți fi atât de ușor fericit la maturitate? am zis, așezându-mă pe sofa. Cum ar fi să poți atinge acest nivel de divină mulțumire?

– Așa e.

– E mișto să știi că poți controla perfect o altă ființă umană cu ajutorul zahărului. Bucură-te cât poți de etapa asta, că atunci când o să fie adolescentă, vor fi banii.

– Pe de altă parte, nu prea e bine, a spus Katherine, adunându-și tălpile goale sub picioarele alea imposibil de lungi și suflând în cana aburindă. Am ajuns s-o mituiesc cu prăjituri și biscuiți ca să pot sta de vorbă cu prietenele când trec pe-aici. Așa o țin ocupată, dar nu cred că e cel mai bun mod de a crește un copil.

– Toți părinții fac asta.

– Da, și chiar cred că suntem mai buni decât majoritatea, a zis ea voioasă, reluându-și rolul neobosit de mămică-model după un interval de modestie de lungimea unei fraze.

Am luat o gură mare din cafea.

– Cum ești? am întrebat.

– Sunt bine. De fapt, am vești, a zis și a făcut o pauză pentru efect dramatic. Sunt gravidă.

Am mimat totala surprindere – exclamații, moacă nerăbdătoare, pus cana jos, tot tacâmul.

– Când se va întâmpla?

– În martie.

– Ce mișto!

– Vei avea un frățior sau o surioară, nu-i așa, Olive? a întrebat Katherine.

– Înghesată, a răspuns Olive, categorică.

– Nu, nu înghețată, a oftat Katherine.

– Prăjiturică! am zis luând una și vânturându-i-o prin fața ochilor. Ia uite, yummy, yummy prăji. Ai anunțat la serviciu?

– Încă nu. Faza e că am hotărât să nu mă mai întorc după ce-o să am copilul și să-mi iau indemnizația de mamă. Așa că o să trebuiască să fiu foarte atentă cum procedez.

– Oh, uau, am zis. Sună nemaipomenit. Te-ai gândit la alte joburi?

– Nu. De fapt, ne gândeam să ne mutăm din Londra.

A urmat un moment de tăcere, timp în care am derulat toate conversațiile noastre din ultimul an, să-mi aduc aminte dacă mai spusese chestia asta vreodată.

– Ceea ce o să-mi dea ocazia să mă gândesc ce vreau cu adevărat, odată ce o să am doi copii.

– Serios?

– Da, am discutat despre asta o grămadă. Olive, nu mânca ambalajul de la prăjiturele, mami, sunt câh, a continuat și s-a aplecat să scoată o bucată de hârtie din gura rânjită a fetiței. Și putem sta într-o casă mai mare, creditul ipotecar o să fie mai mic, iar copiii o să aibă o copilărie ca lumea.

– Noi două am crescut în Londra, nu crezi c-am avut o copilărie ca lumea?

– Am crescut în capătul suburbiei, nu prea e Londra acolo.

– Am vorbit despre asta. Dacă sunt autobuze roșii, e Londra.

– Ieri, era un tip în stația Tooting Broadway, vindea hașiș ziua-n amiaza mare. Olive a încercat să ia un pachețel, a crezut că sunt biscuiți.

– BISCHISI! a țipat Olive, ca un Lazăr întors dintr-o comă glicemică.

– Nu biscuiți, tocmai ai mâncat patru prăjituri cu ciocolată.

– Bischisi, mami, *te log*, a zis ea, iar glăsciorul și gurița ca un boboc de floare au început să-i tremure.

– Nu, a răspuns Katherine.

Olive a mărșăluit până în mijlocul sufrageriei și s-a azvârlit pe podea ca o italiancă în doliu.

– MAMI, TE LOG! a urlat. NEENAW, TE LOG, BISCHISI. BISCHISI. *TE LOG*.

A început să plângă.

Katherine s-a ridicat.

– Pur și simplu, nu se mai termină, a spus.

S-a întors câteva secunde mai târziu, cu niște cremă de ou și lapte. Smiorcăiala lui Olive a încetat instantaneu.

– Unde o să vă mutați?

– În Surrey, cred. Lângă părinții lui Mark.

Am dat din cap.

– Ce e? a întrebat.

– Nimic.

– Știu că tu crezi așa și pe dincolo despre Surrey.

– Ba nu.

– Ba da.

– Știi pe careva să locuiască acolo? am întrebat. În afară de părinții lui Mark.

– Chiar știm. Ți-i amintești pe Ned, cel mai bun prieten din școală al lui Mark, și pe nevastă-sa, Anna?

– Da, pe ea am cunoscut-o anul trecut la ziua ta și n-a vorbit decât despre cum și-a lărgit bucătăria.

– Deci, stau într-un sat nu departe de Guildford, iar ea zice că acolo sunt o grămadă de prietene mămici cu care i-ar plăcea să-mi facă cunoștință.

Prietene mămici.

– OK, minunat, am spus. Chiar n-aș vrea să te simți singură.

– Nu prea am șanse să mă simt singură, Londra e la juma de oră de mers cu trenul. Mi-ar lua să ajung în centru cam cât ți-ar lua ție, probabil.

– Adevărat.

Nu credeam deloc asta, dar mi-era cunoscută dogoarea aia defensivă din vocea ei și eram dornică să arunc o găleată de gheață peste.

– Și vom avea mereu telefonul la îndemână.

– Exact, a spus ea, jucându-se cu cârlionții negri și moi ai lui Olive. Toată chestia asta a început la telefon.

– Măcar mai ții minte despre ce vorbeam? Tot nu pot să-nțeleg cum ne petreceam toată ziua la școală împreună, apoi încă două ore la telefon seară de seară, iar asta timp de șapte ani.

– Nenorocitul ăla de telefon fix. Numai despre asta mă certam mereu cu mama. Țin minte și-acum cum a venit tatăl tău să te ia de la noi de-acasă și printase foi după foi de facturi. El și maică-mea au stat la masă la bucătărie, cu câte un sherry în față și au încercat să găsească o soluție la toată treaba asta, de ziceai că sunt doi șefi de state.

– Uitasem de faza asta.

– Ce mai face taică-tu? a întrebat.

– La fel.

– Nu și-a mai revenit?

– Nu așa merge treaba, Kat, am zis.

Am fost cam nedreaptă, fiindcă sperasem să nu mă întrebe cum merge treaba, de fapt.

– OK, a zis, punându-mi o mână pe braț.

Eram recunoscătoare pentru prezența lui Olive, care la o adică putea să îndeplinească rolul de păpușă guatemaleză[16]. Am început și eu să-i răsucesc pe degete buclele moi.

– L-ai mai văzut pe Joe în ultima vreme? a întrebat.

– Nu, am răspuns eu. Ar trebui să-l văd. Presupun că încă e cu Lucy.

– Da.

– *Ea e* din Surrey.

– De asta nu-ți place?

– Nu. Pe lângă că e din Surrey, am încă cel puțin alte cinșpe motive pentru care nu-mi place.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu că mi-a spus că ei călătoria cu avionul i se pare „fermecătoare“, am zis. Sau că se tot laudă că și-a personalizat Mini Cooperul vopsindu-l în culoarea oului de rață.

– Au fost la noi la masă săptămâna trecută.

Asta m-a enervat, deși n-ar fi trebuit. Mark și Joe deveniseră prieteni pe vremea când ieșeam tuspatru și fuseserăm de acord, la despărțire, că fiecare are voie să păstreze jumătatea lui de Katherine și de Mark.

– Cum a fost?

– A fost bine. Îmi place Lucy, e foarte… creativă.

– Face PR pentru o companie de ceai carbogazos.

– Nu fi îngâmfată.

– Când e vorba de ceai carbogazos, am voie să fiu îngâmfată.

– Întotdeauna am crezut c-o să te întorci în cele din urmă la Joe.

– Pe bune?

– Da. Și eu, și Mark am crezut asta.

– De ce? am întrebat.

– Nu știu. Mereu mi s-a părut că te potrivești cu el. Și totul ar fi fost mult mai ușor.

– Ce? Vrei să spui pentru planurile tale și ale lui Mark? am zis, și a sunat mai arțăgos decât voiam.

– Ei bine, da. Într-un fel.

– Puteți să ne invitați pe mine și pe Joe la cină. Încă suntem apropiați.

– Știu, dar nu mai e același lucru.

– Am început să mă văd cu cineva, m-a luat gura pe dinainte.

– Serios?! a țipat ea, mai surprinsă decât mi-ar fi plăcut.

– Da. Mă rog, ne-am întâlnit o dată. Dar e genial.

– Cum îl cheamă? a întrebat și – jur – i s-au dilatat pupilele.

Știam cât de mult îi plăcea asta – vorbeam pe limba ei acum. Întâlniri, bărbați, dragoste, vreun tip pe care aș fi putut să-l aduc să vorbească despre trafic și rugbi cu Mark.

– Max.

– Unde l-ai cunoscut?

– Pe o aplicație de dating.

– Cred că mi-ar fi plăcut mult aplicațiile astea.

– Zici?

– Cam da, a răspuns. Deși mă simt norocoasă că n-am avut nevoie să folosesc așa ceva.

Un alt moment trecător de autocontrol.

– Cum e?

– E înalt și pasional și deștept și fascinant și un pic…

Am răsfoit în minte după un cuvânt pe care îl căutam din ziua în care ne întâlniserăm, încercând să-i recompun figura din amintirile mele alcoolizate.

– … Ca amurgul. Știi ce zic?

– Nu.

– E ceva întunecat și magic la el, în timp ce e și dintr-o bucată. Dintr-o bucată în sensul de esență-de-bărbat. E biblic, într-un fel.

– Esență de bărbat?

– Da, adică ajungi la ce e cu adevărat… instinct și păr. Nu pot să explic.

– E amuzant?

– Într-un fel, am zis, neconvingător. Nu e amuzant în stilul lui Joe. Dar nu cred că aș mai putea fi cu un tip amuzant în genul lui Joe.

– Pe bune?

– Da, era deja jenantă toată treaba gen „am eu o problemă sau ai observat și tu o chestie ciudată la deodorantul ăsta". Nu mai vreau să mă simt în relația mea de parcă

sunt la Royal Variety[17]. Mi-ar plăcea să fiu cu cineva mai serios.

– Sună grozav, a zis, rânjind. Când vă vedeți data următoare?

– Nu știu. Încă n-a dat niciun semn.

– Ar trebui să-i scrii. Zici așa: „Mi-a plăcut mult întâlnirea de aseară, când o comitem din nou?“

– Aș vrea să fac asta, dar Lola zice că nu așa merge treaba.

– Lola n-a avut în viața ei un iubit.

– Da, dar a avut o groază de întâlniri. Noi două nu știm ce-i aia, crede-mă.

– Dar nu e scopul întâlnirilor să legi o prietenie?

– Cum o zici tu sună ca un sport, mi-am dat eu cu părerea.

Katherine mă făcea mereu să mă simt de parcă eram într-o competiție în care nu mai țineam minte când am intrat.

– Mai vrei cafea? a întrebat.

M-am uitat la telefon. Trebuia să mai rămân cel puțin o oră jumate.

Să revii, într-o prietenie, la setările din fabrică e treabă grea. Știam că va fi nevoie de o conversație lungă și stânjenitoare ca să spunem tot ce avem pe suflet și nu-mi dădeam seama când ar fi fost momentul pentru asta. Puteam număra, pe partea mea, cel puțin trei elefanți ai organizației noastre omniprezenți în cameră, iar Katherine, eram sigură, putea să vadă pe puțin trei în plus pe partea ei. Mă întrebam oare câți elefanți putea suporta o prietenie ca încă să funcționeze normal și când urmau să dea buluc peste noi.

Exact nouăzeci de minute mai târziu, am pupat-o de rămas-bun pe Olive pe obrăjorii mânjiți de ciocolată. Am îmbrățișat-o pe Katherine, felicitând-o din nou pentru sarcina ei și i-am zis că dacă vrea, o ajut cu plăcere să-și găsească o casă în Surrey – ceea ce, evident, era o minciună. La ieșire, am avut aceeași senzație de satisfacție pe care o aveam după ce îmi curățam frigiderul sau terminam de socotit taxele. Eram convinsă că, din partea cealaltă a ușii, Katherine gândea exact la fel în ce mă privea.

Odată ajunsă acasă, am bătut la ușa de la parter a patra oară în săptămâna respectivă. Nu fusesem acasă când îmi venise un colet și o hârtiuță mă informase că ajunsese la Angelo Ferretti, de sub apartamentul meu. Încercasem să-l prind când îl auzeam intrând sau ieșind din clădire, dar, cum necum, îmi scăpase. De data asta, spre surprinderea mea, ușa s-a deschis după două bătăi. În cadrul ei a apărut un bărbat înalt. Ten măsliniu și păr negru lung până la umeri – ceea ce sugera un hobby vechi de pictat figurine de războinici sau un hobby actual de cântat în weekenduri la bas într-o

trupă de tătici blazați –, în combinație cu un contraproductiv început de chelie. Bănuiam că e cu vreo câțiva ani mai în vârstă decât mine. Pe chip îi stăruia o expresie de scepticism.

– Oh, uau! Hello! am zis, râzând în acel fel vesel, amețit și jenant pe care îl detestam. Sorry, nu mă așteptam să răspundeți. Eu sunt Nina, stau deasupra. M-am mutat acum câteva luni.

A clipit de două ori. Tăcere.

– Imediat după ce m-am mutat, am venit de câteva ori, să mă prezint, dar se pare că nu reușim deloc să ne întâlnim. Mai exact, eu nu reușesc să dau de dumneavoastră.

Din nou clipit, din nou tăcere.

– Sunteți doar dumneavoastră aici?

– Așa e, a spus și accentul i s-a așezat greoi pe vocale.

– Oh. Alma – stă mai sus, e minunată – se gândea că aveți o colegă de apartament.

– Ea a plecat, a zis.

– Ah, sigur.

– Acum trei luni, ea a părăsit.

– Înțeleg.

A continuat să clipească și să tacă, dându-mi de înțeles că partea conversațională a întâlnirii se încheiase, oficial.

– Cred că aveți un colet pentru mine.

– Da. De ce lasă aici, la mine?

– Pentru că nu eram acasă.

– Dar de ce lasă la mine?

– Pentru că eu am spus că pot să-l lase la un vecin. E OK? Vă puteți lăsa lucrurile la mine cât sunteți plecat, oricând.

A ridicat din umeri și s-a întors în apartament. Cu trăsăturile alea cioplite neîngrijit și mișcările îngălate și sucite, părea o păpușă veche trasă de sfori invizibile. A revenit aducându-mi cutia de carton. A rămas cu mâna sprijinită de ușă, semn că vrea s-o întind mai repede.

– Așa, deci. Angelo. E nume italian?

– De ce știi numele meu?

– Scria pe bilețelul pe care l-am primit, am explicat. Că a fost lăsat la dumneavoastră. De unde din Italia sunteți?

– Baldracca.

– N-am fost niciodată acolo. Unde e?

– Caută singură, s-a rățoit și a închis ușa.

Rămăsesem acolo, în ecoul ușii trântite și speram că a fost prima și ultima discuție cu Angelo Ferretti de la parter. Întoarsă în apartamentul meu, am deschis pachetul, am pliat cartonul, pentru reciclare, și am căutat Baldracca pe Google Maps. Nu exista. Am scris cuvântul în motorul de căutare. Traducerea a apărut imediat. *Baldracca – substantiv în italiană: curvă (în general, folosit ca insultă).*

*

În acea seară, Lola mă aștepta pe banca din fața sălii de antrenamente. Ne rezervase bilete la un curs numit „Body Boost“, care combina „ridicatul de greutăți cu *tai chi* pe piese clasice de *dance* din anii ’80“.

– Te miști și tu odată! a zis pe un ton tărăgănat, trăgându-mă spre ea și sărutându-mă pe ambii obraji.

Purta o uluitoare combinație de iegări cu model leopard, un top larg de tifon, ochelari de soare de aviator, cercei rotunzi atât de mari, încât îi atârnau pe umeri și o parură cu bijuterii care aducea cu un turban. Se dăduse la greu cu parfumul ei, intens și dulceag, pe care i-l recunoșteai ca pe o semnătură.

– N-ai plătit deja?

– Evident c-o s-o facem, dar voiam să mă asigur că încă mai vrei.

– *Tu* m-ai convins să vin.

– Știu, doar că…

A luat o gură zdravănă de suc de merișor dintr-o cutie de carton, demonstrativ, dându-și ochii peste cap.

– Veterinarul?

– Toată noaptea. Și a rămas și a doua zi. Cre’ că ne-am coțăit vreo douășpe ore.

– Lola, am impresia că mă minți.

– Aș vrea eu, a zis cu o mină obosită și a scos un Twix din enorma ei geantă de culoarea pielii bronzate, care avea monogramă cu inițialele ei de aur.

Lolei îi plăcea ca totul să aibă monogramă, de la telefon la trusa igienică. Era ca și cum îi era teamă că o să-și uite propriul nume.

– O să-l mai vezi?

– Nu prea cred, a spus clefăind mitocănește.

– De ce?

– E drăguț, dar… Nu știu. A făcut niște chestii care m-au cam speriat. E genul de bărbat care stă trântit în pat după ce-ați făcut sex și așteaptă să-ți surprindă privirea și să zică „Hei“.

– Oh, asta e nașpa.

– De neiertat, a zis.

A băgat în gură ultima bucată de Twix și a pus ambalajul în geantă, apoi a scos un Kit Kat și un Twirl și le-a desfăcut pe amândouă.

– Ești OK?

– Da, de ce?

– Ce-i cu toată ciocolata asta?

– A, da, scuze. Am fost la nutriționistă din cauză că, știi tu, uneori am crampele alea după ce mănânc. Oricum, a zis că problema e că n-ar trebui să consum dulce după ora șase, așa că le mănânc pe astea acum.

S-a uitat la ceasul ei digital, care o informa că e 5:59 P.M.

– Oricum, am terminat-o cu toți tipii ăștia care mă folosesc o noapte ca să se simtă ei ca niște staruri în nu știu ce comedie romantică ieftină, știi ce zic.

– Cred că da.

Adevărul e că îmi dădeam foarte rar seama ce însemna acest „știi ce zic“ al Lolei, dar era atât de distractiv, încât nu voiam niciodată să-i tai macaroana.

O întâlnisem prima oară pe Lola în WC-ul unui club din campus în săptămâna bobocilor. Am auzit o fată plângând în cabina de lângă a mea și când am întrebat-o dacă e OK, a răspuns pe un ton de jale că se culcase de curând cu un băiat și a doua zi dimineața îi ceruse să-i dea SMS. Îi zisese că nu poate, fiindcă nu are credit și nici bani. Merseseră împreună până la un bancomat, scosese douăzeci de lire, i le dăduse să-și încarce cartela, spunându-i că de abia așteaptă să primească mesaj de la el. Mesajul n-a mai ajuns niciodată. I-am zis să iasă din WC, să vorbim, dar a răspuns că jumătate din machiaj i se întinsese pe față și îi era prea rușine s-o vadă careva în halul ăla. I-am spus să se întindă pe jos. Și acolo, în spațiul îngust dintre peretele cabinei și podeaua de plastic mov, am văzut-o pe Lola prima oară. Ochii ei acvamarin imenși, din care - curgeau lacrimi de mascara pe fața oranj și zgrunțuroasă de la atâta fond de ten ieftin. M-am întins și i-am pus mâna pe mâinile ei. Basul din „Mr Brightside“[18] vibra prin podea până în obrajii noștri.

– Mi-e dor de casă, a zis.

Nu știam pe nimeni care să-i semene Lolei. Lucrul cel mai ușor de remarcat: dorința ei patologică de a mulțumi pe toată lumea – se făcea luntre și punte să se asigure că fiecare om peste care dă nu doar că o va plăcea, dar o va adora și se va simți

senzațional în prezența ei. Nu făcea asta doar cu cei pe care îi cunoștea – depunea același efort făcându-le curte unor străini cu care intra în legătură pentru câteva minute. Am mers odată într-o vacanță la Marrakesh și, la o tocmeală pentru o amforă, i-a oferit vânzătorului 250 de dirhami mai mult decât ceruse respectivul. Altă dată, într-o seară în oraș, a retras din cont ultimele 30 de lire și le-a dat unui om al străzii și a stat de vorbă cu el despre viața lui. Foarte de înțeles, omul mi-a zis că-mi dă cele 30 de lire, dacă o iau de pe capul lui.

Uneori, acest obicei mi se părea ușor jalnic și amăgitor; alteori, i-l admiram. În general, invidiam răbdarea manifestată de Lola în fața stupidității și incompetenței altora. Era fenomenală la discuțiile despre fleacuri; la a asculta oameni aiurând pe teme care știam că n-o interesează; la a complimenta femei cu privire la pantofii lor oribili la vreo petrecere, pentru că simțea ea că alea aveau nevoie de complimente. Eram acuzată deseori că sunt irascibilă și că mi se pune repede pata, în vreme ce ea nu se enerva la nimic – chestie datorată nu doar generozității ei, ci și faptului că era prea ocupată să viseze cu ochii deschiși la ea însăși sau se frământa cum să facă s-o placă toată lumea. Era, în același timp, cea mai tragic de nesigură și cea mai fermecător de încrezătoare în sine persoană pe care o întâlnisem vreodată.

Și iubea distracția, la modul molipsitor. Căutarea de noi experiențe era o adevărată ocupație, iar statutul ei de veșnic single îi oferea timpul necesar să facă din propria viață un proiect în derulare. De când o știam, învăța caligrafie, fotografie și origami; cum să-și facă singură ceramica, să prepare iaurt și amestecuri de uleiuri esențiale; se ducea la cursuri de arte marțiale, rusă și fitness la trapez. Îndurase cinci tatuaje, căznindu-se să dea un înțeles fals fiecărei prostioare elucubrante pe care și-o tatuase; se mutase de șapte ori și sărise cu parașuta de două. Am înțeles în cele din urmă că toate astea nu erau o dovadă de frivolitate, ci un tribut adus marii oportunități de a fi în viață, așa cum o percepea ea.

– Sunt așa stresată că se termină vara, a zis scoțând un pachet de țigări mentolate și înhățând una cu dinții.

– De ce „stresată“?

– Mă îngrijorează că am ratat mare parte din ea.

– Ai fost la patru festivaluri de muzică.

– Trebuie *neapărat* să ajung la Burning Man[19] anul viitor.

A dat din cap îngrijorată și în același timp s-a luminat la față. Soarele de amiază se reflecta pe inelele de pe degetele cu care ținea țigara cu filtrul învelit în hârtie albă. A inhalat adânc și a continuat:

– Și trebuie să vii cu mine, ar putea fi ultima noastră șansă.

– Nu. De câte ori trebuie să-ți spun…

– Te rog.

– Du-te și te arde, dacă vrei. Lady nu e pentru ars. Și, ce vrei să spui prin „ultima noastră șansă“?

– După aia, probabil o să fiu gravidă, a zis.

Știam că ăsta urma să fie răspunsul, dar voiam să-l aud din gura ei. Optimismul ei ilogic apropo de traiectoria exactă și de neperturbat a vieții ei reușea mereu să mă umple de tandrețe.

– În curând o să se întunece la ora patru, a zis.

Era inutil să i te pui contra când era atât de adâncită în stupefacția, pe care o știam deja bine, provocată de spaima că ar putea rata distracția.

– Și toți vor fi cu partenerii sau copiii, băgând în ei brânză cu mucegai și supă de broccoli, și nimeni n-o să vrea să ne vedem.

– Faci asta în fiecare an.

– Deja se întâmplă. Lumea nu înțelege cum e să fii ca noi. Nimeni nu mai vrea să facă nimic, toți te vor la cină. Ceea ce e fain și așa mai departe, dar nu vreau să-mi petrec sâmbetele pe canapeaua unui cuplu fericit. Cum o să cunosc pe careva în felul ăsta? N-am auzit niciodată pe careva să-și întâlnească iubirea vieții dând ture prin sufrageria prietenilor din Bromley.

– Dar nu poți să-ți planifici viața socială în funcție de oportunitățile de a întâlni tipi, am cugetat eu. E super nașpa.

– Da, știu, dar mi-ar plăcea și ca unii prieteni să aprecieze faptul că, în timp ce căutarea lor s-a încheiat, a mea continuă. Și că eu i-am susținut la fiecare pas în căutarea lor. Le-am scris poezii pentru nunțile lor…

– Ceea ce, ca să fim cinstite, nu-mi amintesc să fi cerut careva dintre ei.

– Vreau doar să mă ajute să-mi împlinesc visurile așa cum și eu le-am susținut pe ale lor.

– Nu cred că ne oprim vreodată cu adevărat din căutare.

– Oh, termină.

– Ăsta-i adevărul. De fiecare dată când îmi petrec timpul cu oameni căsătoriți, nu mi se pare că sunt mult mai puțin potoliți ca cei singuri.

– Nina, o să-ți zic ceva ce n-o să-ți placă să auzi. O groază de oameni o gândesc, dar le e frică s-o zică. Și nu-i despre feminism, nu e despre bărbați și femei, ci pur și simplu așa e în viață. O groază de oameni sunt nefericiți până se bagă într-o relație. Fericirea pentru ei e să fie într-o relație. Mai trist e că fac parte dintre ei.

– De unde știi, dacă n-ai fost în vreuna niciodată? Dacă îți pui toate speranțele în chestia asta și-ți faci toate planurile în funcție de ea și după aia ești dezamăgită? am întrebat.

A stins chiștocul și și-a aprins altă țigară.

– Și ce vrei să spui prin „cum e să fii ca noi“?

– Adică singure, a zis.

Am pasat țigara de la una la alta.

– Vrei să mergem în club? am întrebat într-un târziu. Știu unul după colț, care are un Bloody Mary cu toate condimentele și e plin de costumache nefericiți ieșiți la agățat.

– Mda, să mergem, a zis, aranjându-și turbanul.

După a treia sticlă de vin alb băută împreună, am început să am sentimente materne față de mine cea din urmă cu patru ore, în iegări și-n adidași, convinsă că o să-mi petrec seara la „Body Boost“. Draga de ea.

– Ce s-a întâmplat cu alpinistul tău, apropo? a întrebat.

– N-a dat niciun semn.

– De când?

– De trei zile.

– NU ceda tu prima, a zis ținând degetul întins spre mine și privindu-mă fix cu ochii injectați de sânge.

Unul dintre cerceii ei enormi îi dispăruse.

– Chiar trebuie? Fiindcă vreau tare, tare mult să-l sun.

– Uite ce, să nu te sune un bărbat trei zile nu-i un capăt de țară. Am ceva pe Raftul cu Nenorocirile Altora.

Raftul cu Nenorocirile Altora era un ritual josnic, doar al nostru, pe care îl țineam deja de câțiva ani. Adunam povești cu nefericiri care ne făceau să ne simțim mai bine în privința nefericirii noastre. Ideea era să avem mereu o selecție de anecdote relevante pentru orice situație în care puteam privi problemele în paralel.

– Îți amintești de una pe nume Jan, din birou de la mine?

– Aia care participa la campionate de Solitaire?

– Exact. Deci, Jan și soțul ei erau împreună de treizeci de ani. Nu și-au dorit niciodată copii, erau doar ei doi. Erau cu adevărat fericiți – locuiau într-un apartament în Brixton și mergeau în toate croazierele în Islanda, ascultau toate albumele posibile de *jazz scat*[20] și aveau un spaniel Cavalier King Charles cu un singur ochi, pe nume

Glen.

– Așa.

– Deci, Jan iese într-o zi cu Glen în Brockwell Park.

– Cu soțul?

– Nu, cu *câinele*, a bolborosit exasperată. Și îl vede pe tipul ăsta, mult mai tânăr decât ea. Foarte înalt, figură de spaniol, genul Tony Danza[21]. Se apropie, o ia cu „ce câine drăguț aveți“ și alte alea, ea e toată numai „mersi, mersi“, el cică „stăpâna e chiar și mai drăguță“, iar Jan, draga de ea, ca să vezi, n-a mai stat de vorbă așa din anii ’70 sau pe undeva pe-acolo, așa că era terminată de încântare. Au ieșit la o narghilea, au făcut cunoștință cum se cuvine, pe el îl chema Jorge, era lăcătuș, de loc din Girona, au făcut schimb de numere. În rest, mai pe scurt, s-au combinat.

– Uau.

– Știu.

– Cine mai agață în parc?

– Exact. Aici e chestia, nu? Așa că Jorge îi zice că o iubește, că vrea ca ea să-și părăsească soțul, să-și înceapă ei doi viața de la capăt împreună – cu tot cu Glen – în Cardiff[22].

– De ce Cardiff?

– Nu-ș’. Iar ea se gândește, asta ar putea să fie ultima mare șansă la o poveste de iubire grozavă, pasională, vrea să mai simtă așa ceva pentru ultima oară.

– Dar cum rămâne cu minunatul ei soț? Și cu croazierele în Islanda?

– Dorința, a zis Lola cu un aer atotștiutor. Ne ia la mișto pe toți.

– Ce s-a întâmplat?

– A făcut două bagaje, unul pentru ea, unul pentru Glen.

– Nu a făcut un bagaj pentru Glen.

– JUR PE TOT CE-AM MAI SFÂNT, a răcnit. Unul dintre acele rucsăcele pe care le pui în spatele unui ursuleț de pluș. Îi scrie o scrisoare soțului explicându-i totul și cerându-și iertare din adâncul inimii. Îi spune că-l va iubi pururea. Îi mulțumește pentru cei mai fericiți ani din viața ei. O lasă pe masă, apoi se duce în stația de autobuz Victoria, unde s-a-nțeles cu Jorge să se întâlnească.

– Și?

– Jorge, a zis și a tras adânc aer în piept. Nu. A. Apărut.

– *Oh, nu.*

– Ba da. A așteptat acolo zece ore.

– Nu l-a sunat?

– A intrat direct căsuța vocală.

– Nu s-a dus la apartamentul lui?

– Dispăruse de-acolo.

– Ce-a făcut?

– S-a dus acasă, a încercat să cerșească iertare, explicând că a dat peste ea nebunia temporară. Dar bărbatu-său n-a lăsat-o să intre.

– Oh, nu. Oh, nu, nu, nu.

– Ba da. Nu i-a mai vorbit. A și schimbat yalele.

– Iar lăcătușul era, probabil…

– Jorge, a zis dând din cap. N-o să știm niciodată dacă li se intersectaseră drumurile. Sau ce și-au spus. Rămâne un mare semn de întrebare în istorie.

– Unde e Jan acum?

– Locuiește pe un vas, pe canal, a zis pe un ton de înmormântare. O să-l vezi data viitoare când o să alergi pe chei. Se numește The Old Maid. Are pictat pe el un spaniel chior. Și îl poți depista după miros, că prepară mereu *kombucha*, zice că e singura chestie care face să treacă nopțile mai repede.

– Desigur, am îngăimat, terifiată. Ești sigură că așa se numește, The Old Maid[23]?

– S-a gândit că e amuzant. I-am zis, Jan, nu poți să faci glume despre viața ta, trebuie s-o iei de la capăt. Dar nu ascultă. Cred că se pedepsește singură.

– Îngrozitor.

– Știu. Vecinii ei de pe celelalte ambarcațiuni o numesc „Doamna Lacătului Cea cu Ochi Triști".

– Serios?

– Probabil, a spus ridicând din umeri.

– Ai dreptate, am zis, ciocnind paharul de al ei. E o completare foarte valoroasă la Raftul cu Nenorocirile Altora. Mersi, gagico.

– Cu plăcere, a zis și a întors sticla de vin cu josul în sus, scurgând ultimele picături în pahare.

Telefonul meu, aflat pe masă, a bâzâit scurt. Ecranul s-a iluminat cu o notificare de mesaj de la Max. Lola a tresărit, privindu-mă drept în ochi.

– Oh, DOAMNE, simt că mi se face RĂU, a răcnit.

Cheflii de pe banca de alături s-au întors spre ea, îngrijorați.

– E OK, nu vă îngrijorați, e doar emoționată.

Lola mi-a înșfăcat telefonul, a tastat parola cu familiara intimitate dintre două femei care și-au petrecut nopți în șir împreună în puburi arătându-și mesajele. A rămas holbându-se la ecran.

– Să mă fut. E de bine, e de foarte bine.

I-am smuls telefonul din mână.

Tocmai ce-am ascultat „The Edge of Heaven“ de cinci ori și încă nu mi-ai ieșit din sistem. Ce mi-ai făcut, Nina George Dean?

Note:

16 *Worry doll*, în original: o păpușă de unu-doi centimetri, originară din Guatemala, care le este dăruită copiilor neliniștiți sau triști în scop terapeutic.

17 *Royal Variety Performance* este un spectacol de varietăți televizat ținut anual, începând din 1960, în Marea Britanie cu scopul de a strânge bani pentru organizația Royal Variety Charity.

18 Melodie de pe albumul *Hot Fuss* (2004) al formației The Killers.

19 Eveniment anual care are loc într-un deșert din Nevada în ultima săptămână din august. Denumirea lui („Omul care arde“) provine de la obiceiul participanților de a aprinde o marionetă gigantică.

20 Un gen de improvizație muzicală, pe bază de simple vocale, onomatopee sau imitare vocală de instrumente.

21 Actor american cunoscut pentru rolurile din serialele *Taxi* (1978–1983) și *Who's the Boss?* (1984–1992).

22 Capitala Țării Galilor.

23 Bătrâna fecioară.

4

Nu reușeam să-mi aduc aminte cum arată Max, oricât mă străduiam. Creierul meu rămăsese fixat pe doar patru dintre trăsăturile lui. După întâlnire, îmi petrecusem timpul tot schimbând amintirile alea în minte ca pe farfurioarele cu gustări de la petreceri. Odată ce mă săturam din farfurioara unu, luam o gură de amintire din farfurioara doi. După ce îmi satisfăceam pofta cu aia, treceam la următoarea și tot așa. Nu doar că acele patru amintiri erau suficiente ca să-mi sature reveriile, dar mă fascina și că memoria mea se agăța de anumite cadre.

Amintirea numărul unu. Unghiurile feței sale când s-a apropiat să mă sărute. În special, nasul puternic, pleoapele lăsate și jumătatea de zâmbet cu subînțeles atunci când gura i s-a deschis ușor înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele.

Amintirea numărul doi. Foarte, *foarte* specifică. La un moment dat din acea seară, vorbeam despre o femeie *chef* de la TV, iar eu am zis, amețită și plină de remușcări în același timp, că nu cred că rețetele ei sunt bune de ceva. La asta, a spus „Miau!", într-un fel exagerat, ridicând o mână pe jumătate ca și cum ar vrea să arate cum zgârie o pisică, dar s-a răzgândit brusc. Mi s-a părut cam jenant din partea lui și probabil creierul meu se agățase de chestia asta cu un motiv precis, și anume să opresc versiunea de Max pe care mi-o cream în cap să devină prea perfectă. Simțeam nevoia să adaug umflături și crăpături în sculptura care îl reprezenta în imaginația mea. Asta îmi amintea că și el e om în carne și oase – în această dimensiune și îl pot atinge.

Amintirea numărul trei. Când a râs, pentru o clipă severitatea perfectă a feței sale a dispărut, iar în locul ei, au apărut o gură caraghioasă, ochi umezi de lacrimi și un nas care se încrețea pe margini ca al unui iepuraș din desene animate. Era singura urmă de adolescent pe care i-o descopeream – tot restul fusese maturizat în întregime. Râsul său mi-a dezvăluit faptul că fusese un școlar ciudățel, un licean purtând ghirlandă hawaiiană și un adolescent cu glugă care se uita la *South Park* cu un *bong*[24] artizanal în mână. Era, până în acel moment, singura crăpătură din ușă prin care vedeam lumină, prin care îi întrezăream vulnerabilitatea.

Amintirea numărul patru. Senzația dată de tricoul alb de bumbac de pe corpul lui atunci când dansam. Tricoul său avea textura catifelată ca atunci când folosești balsam de rufe. Bănuiala mi s-a confirmat când i-am simțit ridicându-se parfumul umed al pielii, odată cu o aromă de săpun de lavandă. Era aproape singurul lucru sintetic la el. Asta m-a făcut să mi-l închipui în intimitatea căminului său, altfel tăinuită, în apartamentul lui din Clapton, de unul singur, făcând ordine sau alte treburi. Îmi imaginam că își spală rufele duminică seara, ascultând un album cu Dylan live. Mi-am ocupat ceva timp întrebându-mă dacă are uscător de rufe (în cele din urmă am hotărât că nu) și dacă își cumpără angro și online produsele de uz casnic (am hotărât în cele din urmă că da și că prietenii lui sunt genul de oameni bine intenționați și jenanți care îl șicanează pe tema asta când exclamă: „Ești sigur că ai destulă hârtie igienică, prietene?!“ atunci când deschid ușa la baie).

Ziua următoare, odată revenită din beție, i-am răspuns. Voiam pur și simplu să-l sun, dar Lola specificase că asta echivalează cu a mă înființa neanunțată la el la bloc și să încep să-i arunc cu pietre în geamul de la dormitor. Nu înțelegeam de ce mai sunt necesare mesajele când deja te cunoști cu respectivul – încetinea totul în mod enervant. Stilul lui Max de a scrie mesaje era antic și de demult, îi plăcea să răspundă în mod expres la fiecare dintre chestiile pe care i le trimiteam – de asemenea, lăsa să treacă patru ore între citirea mesajului și răspuns. Asta înseamnă că discuția aia care pendula înainte și înapoi, despre ce-am făcut în săptămâna respectivă, a durat trei zile până să abordăm subiectul următoarei întâlniri.

A propus o plimbare și ceva de băut în Hampstead Heath[25], după muncă. Mă neliniștea ideea unei plimbări în Heath – acolo mă duceau mama și tata în weekenduri pe când încă locuiam în Mile End și să ajung în acel loc îmi putea provoca puseuri de nostalgie neașteptate. Eram în contact direct cu toate acele amintiri de odinioară – parcul de distracții de lângă intrarea Kentish Town, cutiuța de înghețată de fragi din care mâncam pe o bancă în față la Kenwood House, în timp ce mă uitam la o buburuză mergând pe brațul meu de copil de cinci ani. E greu să depistezi care sunt amintirile proprii și care sunt împrumutate din albume de fotografii și folclorul de familie și apoi însușite ca și cum ar fi ale tale. Uneori, o luam pe un drum greșit în Heath și ajungeam în zona păduroasă sau în câmp și aveam acea senzație unică de dezorientare care vine din memoria involuntară, ca și când aș fi stat într-un peisaj în acuarelă terminat doar pe jumătate. Să mă întorc acolo îmi dădea aceeași satisfacție ca atunci când în sfârșit îmi aminteam cuvântul pe care îl căutam, apoi mă bântuia cu

acea sinistră senzație că sunt lucruri importante pe care nu mi le pot aminti și nu mi le voi aminti niciodată. Sute de găuri negre în cea care fusesem, la fel de fără fund ca o noapte de băut tequila.

Am mers pe jos spre Lido, în rochia mea de vară bleumarin și sandale de piele maro, ducând o geantă în care erau o sticlă de vin ieftin și niște măsline foarte scumpe. Să fi fost după mine, aș fi împachetat un întreg picnic, dar Lola mă sfătuise că, în stadiul acesta, cel mai bine e să nu te avânți prea tare. Nu-mi dădeam seama la cât de multe prime întâlniri oamenii pretind că se simt în largul lor, că sunt ocupați, nu foarte înfometați sau se abțin să se avânte, așa, demonstrativ. Mă întrebam dacă Max simțea aceeași presiune. Speram ca această fază să se termine curând, astfel încât să pot să-l întreb despre asta.

Pe când mă apropiam de intrarea cu perete de cărămidă aparentă, i-am văzut silueta pe care o puteai recunoaște instantaneu. I-am cercetat fața și corpul, să-mi amintesc rapid de bărbatul pe care îl inventasem în ultima săptămână. Uitasem cât de lungi îi sunt picioarele, cât de largi umerii; cât de aproape caricatural de masculin era totul la el – ca silueta unui supererou desenat de un copil. Citea aceeași carte și a ridicat privirea de pe foile ei cu același aer familiar cu care mă întâmpinase la prima noastră întâlnire.

– Sunt un cititor lent, a spus vânturând cartea broșată în timp ce mă îndreptam spre el.

Ne-am îmbrățișat stângaci și m-a frecat pe spate într-un fel care mi-a lăsat impresia că mă ia mai degrabă drept un prieten amărât că a pierdut echipa favorită după meciul urmărit în pub decât ca pe o potențială iubită.

– Și eu la fel, am zis. Practic, nu pot să citesc o carte decât dacă am telefonul închis și lăsat într-o altă cameră.

– Suntem niște terminați cu toții.

– Știu. Țin minte că eram mică și eram așa de absorbită de o carte cu Peter Pan cu ilustrații, încât am ascuns o lanternă sub plapumă ca s-o pot citi fără să se prindă nimeni după ce eram trimisă la culcare. Eram una dintre fetițele alea enervante care vor să fie băieți. Mă tundeam scurt pe la șapte ani și am refuzat să mi-l las lung până am ajuns în gimnaziu.

A zâmbit, și-a desprins privirea din a mea și mi-a cercetat atent fața de parcă era o pictură dintr-o galerie de artă.

– Ce? am zis, simțindu-mi complexele împungându-mă în obraji.

Eram nervoasă și vorbeam prea mult.

– Nimic. Mă gândeam doar la tine la șapte ani, cu părul scurt, citind o carte la

lumina lanternei. Mă face să zâmbesc.

Am simțit cum mi se înmoaie genunchii.

– Ne plimbăm? am întrebat, groaznic de oficial.

Era clar că nu mă simțeam în largul meu.

Ne-am plimbat spre Parliament Hill, vorbind în timp ce mergeam, iar eu încercam să țin pasul cu cel al picioroangelor sale, fără să suflu din greu. Eram obișnuită să fac asta cu Katherine, care era prăjină încă din adolescență și îi plăcea să arate pe iPhone cât de puțini pași făcea ea în timp ce mergeam împreună (toți oamenii înalți sunt niște îngâmfați, fie că o știu sau nu). Mergând alături, puteam să-l verific cu coada ochiului fără să-și dea seama; să corectez greșelile făcute în schița din capul meu. Aventura pe care o presupuneau plimbatul și privitul înainte era și ea bine-venită, având în vedere că activitățile unei întâlniri romantice pe lumină accentuau toate ocaziile de a te simți ca naiba. Unul dintre noi putea să calce pe un băț, să fie găinățat de un porumbel sau să vină un labrador exagerat de entuziast să ne miroasă scroturile. Toate astea îmi adânceau complexele.

În timp ce ne îndreptam spre Parliament Hill, am vorbit despre oraș. I-am povestit cele câteva amintiri din Mile End, unde crescusem: uitându-mă la palmierii din ghivece de trei ori mai înalți decât mine în piața Columbia Road, într-o duminică; pubul în care tata își citea ziarul, dându-mi voie să mănânc chipsuri și să iau câte o gură din berea lui; bicicleta pe care învățasem să merg prin cartierul în care locuiam. Mi-a zis cât de confuz fusese când se mutase aici pe când avea douăzeci și ceva de ani – despre cum își imaginase că a trăi la oraș înseamnă un apartament deasupra unui restaurant chinezesc din Soho sau a unei librării în Bloomsbury. Fusese surprins să descopere că tot ce putea să obțină cu salariul lui de absolvent era o cămăruță cât o cutie de chibrituri într-un apartament împărțit la șase oameni, undeva în Camberwell. Mi-a povestit despre excentricitățile domestice ale acestor străini-transformați-în-colegi-de-apartament. Nu m-am putut abține să nu mi-l imaginez pe Max, la douăzeci și trei de ani, abia ajuns în Londra, fresh și trandafiriu ca un măr din specia Somerset, cărându-și bagajele pe o stradă din Camberwell, cu un poster cu Red Hot Chili Peppers rulat ieșindu-i din rucsac.

Odată ajunși pe culme, ne-am așezat pe o bancă în fața priveliștii înfățișând sistemul nervos central lăbărțat al Londrei. În jur, câteva grupuri de studenți beau bere la cutie, făcând pe extrovertiții, ca toți studenții în parcuri, iar câteva cupluri arătau toate de parcă se cunoscuseră pe Linx. Eu și Max am încercat să ghicim în ce fază a înfloritoarei lor relații se aflau. Am căzut de acord că femeia pe platformele alea uriașe și cu geanta incrustată cu perle și tipul în bermude cu multe buzunare erau la întâlnirea

numărul unu și el îi făcuse o surpriză alegând acel loc. Cei doi așezați pe iarbă, cu picioarele încolăcite ca niște cabluri TV dezordonate, sigur se văzuseră pentru prima oară dezbrăcați recent – poate chiar noaptea trecută – și am conchis că își luaseră liber de la job ca să rămână în pat toată ziua și ieșiseră să-și afișeze compatibilitatea sexuală în public. Am hotărât că cei doi bărbați ținându-se de mână, care zâmbeau spre orizontul orașului și discutau despre ceea ce își aminteau despre „viața de dinainte de Shard[26]“, aveau aerul confortabil, stupid-dar-devotat, a doi oameni care mai au un pic și își spun „te iubesc“. Îmi plăcea să comentez și să fiu co-conspiratoare a lui Max. Puteam să fac asta o seară întreagă.

Am luat-o spre nord, pe cărări întortocheate și prin pădurea presărată cu felii de soare asfințind prin golurile dintre ramuri. Reușeam să ținem pasul unul cu celălalt, la o distanță de o riglă, în timp ce pălăvrăgeam. Mă fascina felul în care reacționa la natură – atingând, instinctiv, coaja copacilor pe lângă care trecea și stând cu fața în sus să prindă razele de soare letargice.

Am ieșit în câmpul de sub Kenwood House și am găsit un petic de iarbă pe care să ne așezăm. Am deschis sticla de vin și cutia de măsline și ne-am întins, sprijiniți în coate. Uitasem să iau și pahare, așa că am băut pe rând direct din sticlă. Era pe înserate, iar cei ieșiți la plimbare și la băute se răriseră. Un băiețel cu o pălărioară de soare galbenă gonea de-a curmezișul câmpului cu viteza unei jucării cu cheiță pe parchetul laminat.

– ORLANDO, s-a răstit un bărbat în urma lui. Orlando, treci înapoi, ACUM!

Băiețelul a iuțit pasul, rânjind cu gura până la urechi, iar pălăria i-a zburat din cap.

– Lando! a zbierat bărbatul, pornind după pălăria rătăcitoare. Lando, vorbesc serios, oprește-te CHIAR ÎN MOMENTUL ĂSTA sau NU MAI VEZI TELEVIZOR toată săptămâna!

– *Nu mai vezi televizor,* mi-a șoptit Max în ureche, pe un ton disperat.

– Crezi că poți să fii părinte fără să fii un bulangiu plin de draci? l-am întrebat întorcându-mi fața spre el astfel încât s-a apropiat foarte tare de a lui.

– Nu, a zis.

– Uită-te la el. Se simte bine. Se distrează. E pe câmp. Nu aleargă pe șosea. Care-i problema?

L-am urmărit amândoi pe Orlando, care se trântise în iarbă și se tăvălea ca un câine, respirând din greu și chicotind isteric. Cu siguranță că nu avea să mai pupe „televizor“ în viitorul apropiat.

– Trebuie să fie tare trist să te vezi transformându-te într-un om terminat și stresat tot timpul. Nu cred că poate cineva să evite asta.

– Poate dacă nu faci copii?

– Da, am zis. E adevărat.

– Vrei să ai copii? m-a întrebat.

Lola mă avertizase că așa se întâmplă la întâlniri după treizeci de ani – că ceea ce nu se aducea până atunci în discuție era adus acum încă din prima lună. Katherine îmi zisese să le spun tipilor despre asta chiar înainte să mă întâlnesc cu ei.

– Da, am spus. Vreau.

– Și eu.

– Dar sunt la fel de speriată pe cât sunt de încântată. Cred că văzându-le pe prietenele mele având copii m-a făcut să vreau și eu mai mult și mai puțin în egală măsură.

– Și eu la fel, a zis și a scos cutia cu foițe pentru tutun din buzunar.

– Odată, am văzut-o pe fina mea, Olive, dându-i una peste față maică-sii într-un acces de furie. Una zdravănă, i-a lăsat vânătaie pe obraz. Trei minute mai târziu, era în cadă, ținând o rățușcă de cauciuc la buzele maică-sii și zicând cu cea mai dulce voce pe care am auzit-o vreodată: „Mami pupă mac mac."

A izbucnit în râs.

– O să mai aibă unul. Prietena mea Katherine. Întotdeauna mă gândesc că ăsta e un argument serios ca să ai copii. Dacă ar fi atât de rău, oamenii n-ar mai face-o din nou.

– De ce n-au mai avut părinții tăi încă unul?

– Cred că mama nici nu și-a dorit de fapt să devină mamă, am zis. Cred că s-a gândit că da, apoi, după ce m-a avut pe mine, și-a dat seama că nu.

– Mă îndoiesc la modul serios.

– Nu, nu, e OK. E ciudat, dar sunt relaxată pe tema asta. Nu cred că a avut de-a face în mod special cu mine, mă gândesc că ar fi putut avea orice alt copil, și totuși să fie dezamăgită. Mi-e milă de ea, de fapt. Probabil că e îngrozitor să faci un copil și apoi să-ți dai seama că n-a fost hotărârea corectă. În special când nu poți s-o spui cu glas tare – a ținut asta secret toată viața mea.

Max a terminat de rulat țigara și a aprins-o.

– Tata, în ce-l privește, cred că ar fi făcut zece, dacă ar fi putut, am continuat.

– N-au fost probleme din cauza asta între ei?

– Nu prea cred. Tata era pur și simplu fericit că în sfârșit are o familie. Era trecut de patruzeci când s-a însurat cu mama.

– Sunt fericiți, acum? a întrebat.

I-am luat țigara și am tras adânc în piept.

– M-am reapucat de fumat și e numai vina ta, Max. Chiar am cumpărat un pachet săptămâna trecută, și n-am mai făcut asta de ani buni.

M-a privit, așteptând să continui.

– E complicat, am zis, înmuindu-mă deodată. Tata e bolnav.

– Îmi pare rău, a zis.

Am luat încă un fum și am scuturat din cap, în semn că n-are de ce să se îngrijoreze. Dar a înțeles și că nu e cazul să mai pună întrebări.

După ce-am terminat prima sticlă de vin, a scos o alta de la el din geantă. S-a întins cât era de lung pe jos, iar eu m-am așezat lângă el, cu ochii spre cerul întunecat.

– Cum e Linx? am întrebat.

– Știi cum e.

– Nu, vreau să zic, pentru tine. Cum sunt tipele?

– Ah.

Mi-a atins mâna cu buricele degetelor și palma lui caldă mi-a strâns-o pe a mea.

– Sunt diferite, toate.

– De acord, dar sigur ai observat niște chestii comune. N-o să te consider sexist, promit. Sunt sincer curioasă.

– OK, în cazul ăsta – a întins brațul și m-a tras spre el, iar eu mi-am pus capul pe pieptul lui –, am observat chestia cu ginul. Toate spun că le place ginul.

– Interesant, am spus. Am remarcat și eu că femeile folosesc ginul pe post de înlocuitor de personalitate. Ginul implică un fel de alterare. Te trezești că ești o femeie dintr-o altă epocă.

– Exact, sunt cele care au de obicei poze alb-negru.

Vocea sa profundă îi reverbera prin corp și îmi zumzăia în obraz.

– Știi care e înlocuitorul de personalitate pentru bărbați?

– Care?

– Pizza.

– Serios?

– Da, ei toți consideră pizza un stil de viață, mai mult decât e de fapt. Fiecare al doilea profil de pe Linx include o referință la pizza. „Cum ți-ar plăcea să-ți petreci duminicile?“ *Pizza.* „Cum arată prima întâlnire romantică ideală?“ *Pizza.* Zilele trecute, am văzut cum un tip și-a trecut la locația curentă *Pizza*.

– Mai zi-mi.

– Toți spun că le place să tragă un pui de somn. Nu-mi dau seama de ce. Nu știu cine le-a spus tuturor bărbaților ăstora în toată firea că femeile se dau în vânt după

bebeluși devoratori de pizza care trebuie să doarmă tot timpul. Femeile heterosexuale ar trebui decorate ca eroine de război pentru simplul fapt că ne iubesc așa cum suntem, a oftat, în timp ce degetele lui îmi separau ușurel șuvițele de păr. Chiar nu-mi dau seama cum vă descurcați cu noi.

– Așa e, amărâtele de noi, am zis eu. Muncim pe brânci și nu primim măcar un „mulțumesc".

S-a întors pe o parte, astfel încât acum eram față în față. M-a sărutat ușor și timid, apoi m-a tras de talie înspre el.

– Mă gândesc la tine încontinuu, a spus. Mă gândesc la curba asta de aici, unde gâtul ți se unește cu umărul. Și la forma gurii tale. Și la partea din spate a brațelor. Asta-i o fantezie de rang superior, nu? Să vreau să-ți sărut partea din spate a brațelor.

– O fantezie de primă clasă, am zis pe un ton indiferent, hotărâtă să nu-i spun despre farfurioarele cu amintiri-gustări sau despre cum mi-l imaginam spălând rufe, acasă.

– Ultima fată căreia țin minte că voiam să-i sărut partea din spate a brațelor a fost Gabby Lewis. Stătea în banca din fața mea, la chimie. Avea părul prins în coadă și i se legăna de fiecare dată când întorcea capul într-o parte sau în alta. Ceea ce făcea foarte des. Cred c-o făcea intenționat, că știa că mă înnebunește.

– Zici că ești un *incel*[27].

– Avea brațele alea perfecte, așa ca ale tale. Și mă holbam la ele, numărând fiecare pistrui. Numai ea era de vină că luam nota 5, când eu eram de fapt de 6.

– Mi se pare adorabil.

– Te cam sperie, nu?

– M-ar fi speriat dacă n-ai fi fost o bunăciune. Regulile atracției sunt nedrepte.

– Cam nu prea eram o bunăciune.

– Fugi de-aici…

– Sincer, nu eram. Eram o namilă de adolescent păros, fără prieteni. Jucam șah cu bunicu' în fiecare zi după școală. Era singurul om din lume doritor să-și petreacă timpul cu mine.

– Probabil de aia te plac așa mult. Bunăciuni din întâmplare. Sunt cei mai mișto oameni.

– Tu cum erai în adolescență?

– Aproximativ exact ca acum.

– Serios?

– Mda, plictisitor, știu. Aceeași înălțime, aceeași față, același corp, același păr, aceleași pasiuni. Nivelul meu de atracție s-a fixat la treisprezece ani și n-a mai crescut

de atunci.

– N-am mai întâlnit pe nimeni să spună așa ceva.

– Să-ți spun teoria mea?

– Dă-i drumul.

– Știu că e mult mai interesant să ai o poveste a transformării. Dar cred că să ai la dispoziție douăzeci de ani ca să te obișnuiești cu felul în care arăți nu-i de ici, de colo. Mă gândesc la cum arăt mult mai puțin decât o fac prietenele mele, care încă sunt înnebunite să fie frumoase, așteptând stadiul final al tranziției.

– Ești frumoasă.

– N-o spun din modestie. Nu mă consider neatrăgătoare. Dar n-am fost și nu voi fi vreodată vreo frumusețe răvășitoare. Și asta îmi economisește suficientă energie ca să fiu alte lucruri. De asemenea…, am zis și m-am oprit, întrebându-mă dacă nu cumva vorbesc prea mult. Apoi am continuat: Cred că de aia și mă descurc destul de bine pe Linx, cel puțin până acum.

– De ce?

– Cred că bărbații, toți, sunt îngrijorați că prea multă frumusețe o să-i copleșească. Cred că atunci când văd un profil ca al meu – fețișoară nostimă, freză banală, simț al umorului –, probabil că se simt ca acasă.

A izbucnit în hohote, lăsându-și capul înapoi pe iarbă.

– Înțelegi ce zic, nu?

– Presupun că faci omu' să se simtă bine, dar nu din motivele pe care le crezi tu.

– Sunt ca un magazin pe marginea autostrăzii. Ei știu că pot să se oprească pentru o ceașcă de ceai și un sandvici cu cașcaval. Știu la ce să se aștepte de la mine. E un sentiment de familiaritate. Bărbaților le place asta. Nu-și dau seama, dar așa e.

După ce am terminat sticla, ne-am întors spre Archway prin apusul răcoros și întunecat de vară. Ne-am oprit la porțile de la Ladies' Pond și am aruncat o privire înăuntru, spre aleea de pământ. Siluetele negre ale crengilor delicate se întindeau pe cerul indigo ca pe porțelanurile chinezești.

– Aș vrea să te duc înăuntru, să-l vezi. Cred că n-ar fi mare problemă să intrăm, am zis fără convingere, având în vedere că nu sunt și n-am fost niciodată cea care încalcă reguli.

– Nu, nu, a răspuns. Va trebui să mi-l descrii.

– Așadar, acolo – am făcut un gest spre stânga – e locul unde lumea își lasă bicicletele. Pe aleea aia, la dreapta, e o porțiune verde căreia i se spune pajiște. Acolo te simți un pic ca într-un mit grecesc. În timpul verii, e ceva magic. Un covor de tipe pe jumătate goale tolănite și bând din cutii de G&T. Apoi, mai jos, tot spre dreapta, e

iazul.

– Cât de adânc e?

– Foarte – nu poți să-i vezi sau să-i atingi fundul. Și e mereu rece, chiar și vara. Dar multe femei pretind că nu e. Primăvara, rățuștele sunt încă mici și înoată alături de tine. Într-o primăvară, am înotat aici când a fost petrecerea burlăcițelor a lui Katherine. Și, de solstițiu anul trecut, prietena mea Lola a venit aici la crăpatul zorilor și a ținut o ceremonie.

– E păgână?

– Nu, doar nevrotică, am zis. E locul meu favorit din Londra. Dacă o să am vreodată o fiică, o s-o aduc aici în fiecare săptămână, s-o învăț despre corpul femeiesc și despre cum să fie puternică.

– Înțeleg. De aia suntem speriați de voi.

– Sunteți speriați de noi?

– Bineînțeles. De aia am încercat să vă închidem gura, să vă ținem sub lacăt, să vă priponim și să vă luăm întreaga putere. Pentru că ne era frică de ce ați fi fost capabile, dacă ați fi fost la fel de libere ca noi. Jalnic.

– Ce e așa de înspăimântător?

– Totul. Puteți să comunicați între voi și să vă sincronizați în feluri în care bărbații nu vor fi niciodată capabili. Aveți înăuntrul vostru forța mareelor. Puteți să hrăniți, sunteți magice, supranaturale și științifico-fantastice. Iar tot ce putem noi să facem e să… ne slobozim pe burțile proprii și să ne batem.

– Și să schimbați câte o vorbă în parcare.

– Nici aia cum trebuie.

– Și să schimbați siguranțe.

– Eu nici aia nu sunt în stare să fac.

– Fetițo, am șoptit, apropiindu-mi fața de a lui.

– Aș vrea eu…, a zis împingându-mă în poartă și sărutându-mă.

Ne-am lăsat învăluiți de mireasma pământului reavăn, de iarbă udă și apa sălbatică, de mirosul englezesc al cutiilor de bere Special Brew care pluteau pe canale și al nuferilor.

Tot drumul înapoi spre casă ne-am ținut de mână, lucru pe care nu-l mai făcusem de pe vremea când eu și Joe eram studenți. Mă întorsesem într-un timp al promisiunii și al plăcerii. Eram din nou adolescentă, dar una cu stimă de sine și salariu și pe care nimeni n-o trimitea la culcare la o anumită oră. Descoperisem un al doilea tip de viață, pe care puteam s-o am alături de Max – viață care să se desfășoare în paralel cu cea de toate zilele, în care aveam un tată bolnav și prietenii care se dezintegrau și un credit

ipotecar de plătit lună de lună. M-am gândit la realitate – la sciatica apărută cu un an în urmă, la fizioterapia pe care nu mi-o permiteam, la negreala dintre plăcile de faianță din baie pe care n-o puteam scoate oricât frecam la ea, toate știrile pe care nu le înțelegeam, toate alegerile locale la care nu votasem, nesfârșitul șir de e-mailuri de la contabilul meu, care începeau întotdeauna cu „Nina, pari să fii confuză". În acele clipe, în care simțeam căldura lui Max trecând prin mâinile mele și prin tot corpul, mi-am zis că sunt dincolo de toate astea, ca atunci când auzi mesajul „momentan, numărul apelat nu este disponibil". Realitatea n-avea decât să încerce cât poftea – să-mi dea SMS-uri, e-mailuri, să mă sune –, cât timp eram cu Max, nu putea ajunge la mine.

M-a condus până în vilă, pe scări și a rămas pe coridorul cu covorul roz pătat, cu tapetul jupuit pe alocuri și cu lumina galbenă murdară a becului de deasupra. Nu-mi dădeam seama dacă era un gest cavaleresc ori de seducție – ori poate ambele, și având același scop. M-am sprijinit de tocul ușii.

– Sunt în mod evident disperată să te invit înăuntru, am zis.

– Nu trebuie s-o faci.

– Mă gândesc, știi, poate că… Poate ar trebui să fim oameni maturi. Să mai așteptăm.

Era doar parțial adevărat – mai era și faptul că aveam un morman de rufe pe pat. Și poate niște chiloți modelatori în baie. Nu aveam lapte pentru ceaiul de dimineață. Și cel mai probabil, aveam un tab deschis cu o căutare de genul: „Cât de mult păr pe sfârcuri e normal la o femeie de 32 de ani?"

– Avem timp.

– Cum ajungi acasă? am întrebat.

– Cu autobuzul.

Am tăcut amândoi.

– Noapte bună, a zis în cele din urmă.

– Noapte bună, am răspuns.

S-a aplecat și și-a pus gura pe umărul meu gol, apoi mi-a sărutat dosul brațului drept, până la încheietura mâinii. M-a ținut de șolduri în timp ce s-a întors spre cealaltă parte a corpului meu și m-a sărutat fără grabă pe porțiunea din spate a brațului stâng, ca și cum îmi lua măsuri cu ajutorul gurii. Mi-am simțit pielea subțire și transparentă ca o folie de plastic și am fost convinsă că poate să vadă ce am înăuntru. A dat să plece și l-am tras de mână, instinctiv. M-a împins în perete și m-a sărutat de parcă eram singurul lucru care îi putea stăvili setea.

Abia acum îmi dau seama că în prima noapte petrecută cu Max, căutam vestigii ale

vechilor iubiri. Îl doream înăuntrul meu, astfel încât să pot căuta fantomele înăuntrul lui. În absența oricărui context al său, căutam, ca o adevărată criminalistă, amprentele de neșters lăsate de cele care îl ținuseră în mâinile lor. Când își apăsa palma pe gura mea, puteam vedea femeia care îl futuse ca să se simtă liberă uitând de sine. Când îmi cuprindea o porțiune a cărnii cu mâinile, îmi dădeam seama că iubise un trup mai docil decât al meu. Buzele sale plimbându-se pe curbele labelor de la picioare mi-au transmis că idolatrizase o femeie în toată ființa ei – că îi adorase fiecare os al degetelor, la fel de tare ca acoladele șoldurilor; că îi cunoștea la fel de bine sângele pe pielea lui ca și parfumul lăsat de ea în cearșafuri. În somn, mă ținea ca pe o buiotă cu apă fierbinte și am știut că noapte după noapte după noapte împărțise patul cu un alt corp și că împreună construiseră o oază dintr-o simplă saltea.

Dimineața, s-a trezit devreme, să meargă la muncă. Nu a făcut duș – voia să aibă mirosul meu ca pe un aftershave, mi-a zis. M-a sărutat de rămas-bun, s-a sculat și a ieșit. Așa cum stăteam, întinsă și nemișcată pe cearșaf – murdară și felină –, l-am auzit traversând coridorul și închizând ușa masivă a vilei. Dar, în același timp, îl simțeam acolo – înconjurându-mă, nevăzut, ca vaporii de apă. Max a apărut în acea noapte și a rămas pentru multă vreme.

Note:

24 Un dispozitiv de filtrare, ca un fel de pipă, folosit în general pentru fumatul de canabis.

25 Parc londonez care se întinde pe o suprafață de 320 de hectare.

26 Zgârie-nori a cărui construcție a fost inaugurată în 2012, cea mai înaltă clădire din Marea Britanie și a șaptea ca înălțime din Europa. Denumirea lui („Ciobul“) provine de la criticile aduse de cei care îl considerau ca pe „un ciob care străpunge inima vechii Londre“.

27 Cuvânt-valiză alcătuit din *involuntary* („involuntar“) și *celibate* („celibat“), care desemnează o categorie de bărbați, de obicei misogini, incapabili să-și găsească o parteneră sexuală sau de viață.

5

Luna ce-a urmat, am trecut de la o etapă la alta într-un ritm nou, mai lejer. Nu ne-am mai trimis mesaje bine chibzuite, care aveau nevoie de analiză și note de subsol – cu Lola pe post de ghid al începătorului – și am început să ne sunăm, în schimb. Comunicarea a devenit ceva obișnuit – conversații săptămânale exhaustive, în timpul cărora fiecare știa ce face și cum se simte celălalt. Ne vedeam de trei sau patru ori pe săptămână. Ne sărutam pe rândul din spate de la cinema. Am învățat cum îi place fiecăruia să fie făcut ceaiul. În pauza lui de masă, mergeam la el la serviciu și mâncam împreună sandviciuri cu murături în parcul de lângă birou. Ne-am dus la o expoziție și n-am înțeles nimic din arta aia, în schimb m-am minunat la spectacolul pe care îl dădeam ținându-ne de mână la lumina zilei. I-am văzut apartamentul – în mare parte alb, în mare parte îngrijit, un loc în care îți place să locuiești, cu covoare decolorate aduse din călătorii, stive de discuri de vinilin pe podea și turnulețe de cărți pe fiecare suprafață posibilă. Prin dulapuri avea căni cu mesaje care se voiau haioase, primite de Crăciun de la vreo mătușă îndepărtată, cu intenții bune. Erau mormane de lucruri ponosite de luat în excursii – ghete, costume de neopren, căști. În tot apartamentul avea o singură fotografie, un prim-plan alb-negru cu un bărbat cu ochii închiși, mirosind capul cu păr alb al unui băiețel. L-am întrebat o singură dată despre ea, apoi n-am mai adus vorba. Eu și Max ne mișcam cu aceeași grijă pe lângă camerele încuiate pe care scria „Tata“ și amândoi înțelegeam cât de importante sunt, chiar și fără să o conștientizăm.

În timpul nopții și primul lucru de dimineață, călătoream pe noile zone ale corpului celuilalt, marcându-ne teritoriul pe oriunde treceam. Ne-am colonizat unul pe celălalt, și îi arătam lui Max exact locul în care rămăsese când mă sărutase, ciupise și mușcase ultima dată. Nu-mi puteam măcar imagina cum ar fi fost să ajung la capătul său.

Stăteam în sala de așteptare din agenția literară care mă publicase și îmi apăsam vânătaia abia vizibilă pe care mi-o lăsase cu câteva zile înainte pe mâna dreaptă în timp

ce mă ținea imobilizată. Devenise galbenă, ca o bijuterie de aur. M-am uitat la cărțile de pe rafturi care capitonau interiorul de imobil specific zonei Soho pe care îl ocupa biroul, cu sutele de volume publicate de agenție, și am ochit cotorul verde-cenușiu al *Gustului*. Am avut același sentiment al apartenenței pe care îl avusesem când mă întâlnisem prima oară cu editoarea mea, Vivien – o senzație de siguranță despre care știam că e naivă. Eram produsul, nu copilul lor, iar soarta produselor e chiar mai imprevizibilă decât sunt copiii.

O voce scârțâită și letargică de bărbat s-a făcut auzită:

– Nina?

M-am întors și am văzut un tip abia trecut de douăzeci de ani, aspect șleampăt, freză à la Beatles vopsită portocaliu, la mișto, cămașă hawaiiană cu mâneci scurte vârâtă în niște pantaloni de trening și o pereche de șlapi. Pleoapele îi atârnau greu peste ochi, ca niște storuri pe jumătate trase.

– Da. Salut.

– Ești aici pentru Vivien? a întrebat.

Îi puteam vedea guma de mestecat plimbându-i-se în gură ca o bilă din dispozitivul de la extragerea loto.

– Da.

– Pe aici, a spus făcând semn din cap să-l urmez.

A pornit târșâind spre lift, de parcă avea în picioare cutii de carton.

În sala de ședințe cu perete de sticlă, am găsit-o pe Vivien așezată, cu umerii aduși în față și capul aplecat, concentrată la o bucată de hârtie. Părul, blond și lung până la umeri avea o tunsoare shaggy care evoca o viață trecută plină de petreceri. Genul de freză care îi stă bine unei femei de vârsta ei, dar ar fi la fel de adecvată și unui idol rock masculin căruia i-a trecut vremea. Avea vreo cincizeci și ceva de ani, puteai vedea asta din ridurile fine și din albastrul lăptos al irișilor, dar avea energia celei mai puternice și mai populare tipe din școală. Era categorică, severă, stăpână pe ea și a naibii. Îi plăceau scandalul, bârfa și chestiile scabroase. Se învârtea în cele mai strălucitoare și selecte cercuri – cu prieteni influenți, versată într-ale stilului și gustului –, ea însăși fiind lipsită de strălucire, și cu atât mai fascinantă. Avea un aer de tocilară cu ochelari, mereu în pantaloni negri și cămăși simple, cu croială androgină, oriunde ar fi mers. Avea ochelari pătrați cu rame groase ca în desene animate, purta mereu cercei mari cu forme geometrice – nu era greu să-ți dai seama că își alegea accesoriile ca să fie *funky*[28].

Dar cel mai convingător lucru la Vivien era magia de guru pe care o exercita asupra oricui, în timp ce ea însăși ignora cu desăvârșire faptul că era dependentă de

didacticism. Rostea la întâmplare gânduri care puteau deveni adevăruri fundamentale pentru oricine le auzea. Odată, mi-a spus să „comand calcan, dacă în meniu apare calcan“ (comand întotdeauna calcan) și că „parfumurile altele decât de trandafiri sunt de prost-gust“ (de atunci, mă dau numai cu parfum de trandafiri). N-am întâlnit niciodată o femeie mai sigură pe gândurile și instinctele ei și era de-a dreptul tonifiant s-o urmărești.

Când am intrat în sala de ședințe, s-a ridicat și m-a pupat pe ambii obraji.

– Nina Geniala, a zis cu vocea ei cu vocale pline și consoane precise, apucându-mă zdravăn de umeri. Avem multe de discutat. Acum, Lewis, a zis pe un ton oficial, întorcându-se spre bărbatul care mă însoțise, o să te rog să mă asculți cu mare atenție. Vreau două cafele, te rog, de la bistroul de la parter, nu de la automatul ăla scârbos de la noi. Nina preferă *flat white*[29], dar nu exagerat de puțină spumă, eu vreau un espresso dublu, fără lapte. Poți să ții minte?

– *Black coffee*, cum s-ar spune? a întrebat tipul, rezemându-se de tocul ușii.

– Cam așa ceva, dar nu spui *black coffee*, că o să ne dea ceva complet diferit. Și ia-ți și ție una.

– Am renunțat la cafeină, ca să fiu sincer. Cică e criminalul din umbră…

– Bine, Lewis, mulțumim, i-a tăiat-o scurt și s-a întors spre mine cu un zâmbet obosit.

Ușa s-a închis și l-am auzit pe Lewis cum se îndepărtează târșâind. Vivien a continuat:

– Până acum am angajat tipe serioase, tunse bob și cu genți de pânză cu citate din cărți, amatoare de Sylvia Plath, așa că am încercat ceva diferit de data asta pentru postul de asistent.

– E bun?

– Un dezastru.

O tipă cu aer serios, tunsoare bob și pantofi cu găurele perforate a bătut la ușă. Vivien s-a întors spre ea:

– Da?

Fata a intrat, aranjându-și nervoasă părul pe după urechi.

– Vivien, îmi pare rău, dar nimeni n-are voie să ocupe sala de ședințe în următoarele trei ore.

– De ce? a întrebat ea.

– Pentru că toți angajații din clădire au fost rugați să meargă la conferința „Luați-o pe scări“.

– Ce e aia?

– E o inițiativă guvernamentală pe care o susținem și noi. Îi încurajăm pe oameni să meargă pe scări în loc să ia liftul, ca să-și îmbunătățească sistemul cardiovascular.

Vivien a privit-o indiferentă, așteptând explicații suplimentare.

– Și avem un invitat care ne va vorbi despre asta.

– În niciun caz, i-a trântit-o Vivien.

Fata s-a foit câteva momente în dreptul ușii, apoi a înțeles că e cazul să dispară.

– Nici prin cap nu-ți trece ce prostii ne pun să facem aici. Cred că din cauza asta a plecat bunul nostru Malcolm. Designerul nostru cel mai bun.

– Oh, nu, a plecat definitiv?

– Dap, a avut o cădere nervoasă. Și-a vândut casa și s-a stabilit în Belgia. Întotdeauna m-am gândit că Belgia e un loc splendid în care să-ți petreci nebunia, așa că bravo lui.

Asta a fost încă o frază pe care știam că mi-o voi însuși ca și cum ar fi a mea. Într-o zi, cineva o să-mi vorbească despre Belgia, iar eu o să spun: „E un loc splendid în care să-ți petreci nebunia."

– Așa, deci. *Bucătărioara…* Campania de promovare se mișcă binișor, îți trimitem toate informațiile pe e-mail săptămâna asta.

– Genial, am zis.

– Iar *Gustul* continuă să se vândă, cifrele au crescut săptămâna trecută, ceea ce e fantastic.

– Sper ca *Bucătărioara* să nu fie o dezamăgire pentru cei cărora le-a plăcut *Gustul*.

– Nu, nu, a spus, cu un gest disprețuitor. E vocea ta, e aceeași voce din prima carte, abordezi o problemă comună multor gospodării, cum să gătești, să servești și să păstrezi mâncarea când nu ai spațiu. O idee de milioane.

– Sper, am spus eu.

– Garantat, a zis dând din cap, convingător. Acum, noutățile nu-foarte-grozave.

– Ascult.

– Cartea numărul trei. Am citit propunerea în weekend.

– Nu ți-a plăcut.

– Mă tem că nu.

I-am fost recunoscătoare pentru modul direct în care mi-o spusese. Nu suportam limbajul flatant al răspunsurilor pe care le dau editurile și jurnaliștii. Îmi luase ani buni să-mi dau seama că dacă redactorul unei reviste spune „multe lucruri minunate aici", a vrut de fapt să spună „nu prea avem ce face cu chestia asta". Relația profesională dintre mine și Vivien era una eficientă, grație sincerității noastre.

– Continuă, am spus.

– Plictisitor. Neinteresant.

– OK.

– Și mai degrabă… S-a oprit să caute cuvântul potrivit și a continuat: Pretențios. Cine ar vrea să folosească toate ingredientele în funcție de calendar? E un hobby pentru cineva cu prea mult timp sau prea mulți bani.

– Mă gândeam să-i dau o perspectivă tradițională. Cum să ai toate ingredientele pe care le poți procura din zona ta și să fii în ton cu anotimpul.

– Cam sună a politică anti Uniunea Europeană.

– Pe bune?

– Un pic, a strâmbat ea din nas disprețuitor.

– Deci, chestiile legate de anotimp nu sunt la modă?

– Așa am impresia. Cred că trebuie să ne întoarcem la punctul de pornire și să ne gândim la o temă nouă.

Eram dezamăgită – documentarea și redactarea proiectului îmi luaseră mai mult de o lună. Scoteam frecvent carnețelul să notez cuvinte fără noimă, asupra cărora nu aveam să revin niciodată, dar asta arăta cât eram de entuziasmată.

– La ce te gândești?

– Din păcate, n-am cum să te ajut, nu-mi vine nimic concret în minte. Mi-e clar însă că cititorii tăi vor ceva personal. Ceva scris din inimă.

– Nu știu dacă mai pot să furnizez catharsis public după ce mi-am pus viața pe tapet în *Gustul*, Viv.

– Nu, nu, gata cu mizeria aia de catharsis. Vrem ceva uman, atât.

– Uman. OK.

– Cugetă la asta. Vorbește cu oamenii. Trăiește-ți un pic viața, apoi te aștept.

„Trăiește-ți un pic viața“, am scris în partea de sus a foii și am subliniat de două ori.

– Așa o să fac.

– Ce mai lucrezi?

– Scriu în continuare la rubrica mea săptămânală, tocmai am terminat un articol măricel despre regimul flexitarian[30]. Acum lucrez la unul despre vinurile produse în Marea Britanie. Oh, și am semnat un nou contract de parteneriat cu un brand lipsit de suflet, ca să-mi plătesc ratele la creditul ipotecar.

– Cât de lipsit de suflet?

– Lapte condensat, am răspuns spășită.

– Ooof.

– Așa că acum trebuie să găsesc zece moduri cu adevărat ingenioase și delicioase de a folosi laptele condensat.

– Tartă cu limete, a zis. Cu mai multe limete decât îți trece prin cap să folosești. O să lingă farfuria. Și înghețată făcută în casă.

– Ai răspuns la orice.

– Corect. Să revenim la treburile curente: cum merge datingul online? Mor de curiozitate.

– Foarte bine! M-am căpătat cu un fel de iubit chiar de la prima întâlnire.

– Glumești, a zis.

– Cred că trebuie să recunosc că nu mă pricep când vine vorba de întâlniri ocazionale.

– Probabil. Eu preferam mai degrabă să mă culc cu unul, cu altul. Era o distracție inofensivă, din câte îmi amintesc, departe de flacăra pasiunii, dar nu mă deranja.

– Nu cred că sunt făcută pentru asta, din păcate. Chiar am încercat.

– Atunci, norocul tău că ai găsit pe cineva. Cum e?

– E contabil. Foarte plimbăreț.

– Cum arată?

– Înalt, lat în spate, blond-nisipiu. Arată cam ca un om al cavernelor la costum.

– Oh, Doamne, a zis.

– Chiar voiam să-ți cer sfatul.

– Dă-i drumul, a spus cu un aer mulțumit.

– Trebuie să iau cina cu fostul…

– Ursulețul ăla fermecător?

– Exact. Știi, încă suntem destul de apropiați.

A confirmat din cap.

– Crezi că ar trebui să-i spun că mă văd cu cineva? Ne-am promis c-o să fim mereu sinceri pe faza asta, dar nu știu dacă nu pare cumva… cam obraznic din partea mea să-l anunț, de parcă s-ar sinchisi de asta.

S-a lăsat pe spate și și-a trecut mâna prin părul ei sexy de câine ciobănesc, de parcă voia să invoce forțele acelei părți din creier care fabrica sfaturi despre dragoste și viață la comandă.

– Da, a zis după câteva momente. Ar trebui să-i spui.

– Așa mă gândeam și eu.

– Dar fă-o delicat. Bărbații trebuie să păstreze mereu câte o flăcăruie pe altarul unei

foste. Va arde acolo în el, fără s-o știe măcar. În timp ce femeile trebuie s-o stingă de fiecare dată.

L-am așteptat pe Joe în fața cinematografului. Întârziase deja cincisprezece minute. Trebuia să ajungem la proiecția târzie a lui *The Appaloosa*, cu Marlon Brando. Westernurile fuseseră dintotdeauna obsesia noastră comună și nimeni altcineva n-ar fi venit cu vreunul dintre noi să le vadă. Amândurora ne plăcea că băieții buni erau băieții buni, iar băieții răi, ăia răi și lipsa ambiguității morale – era ca mâncatul de consolare. *The Appaloosa*, despre un tip care îi fură unui alt tip calul pentru că e sexy, făcea în mod special parte dintre filmele noastre preferate. Dacă înlocuiești cuvântul „cal“ cu „aur“, „pistol“ sau „nevastă“, obții intriga oricărui western făcut vreodată.

Reușiserăm să aducem cea mai mare parte din relația noastră în prietenia noastră post-despărțire. Încă ne uitam la westernuri împreună, eram primii care aflam când s-a întâmplat ceva nașpa la jobul celuilalt, încă ne ciondăneam în legătură cu corectitudinea unor detalii din amintirile noastre comune – dinamica relației noastre rămăsese neschimbată, cu singura excepție că nu făceam sex. Iar ultima parte a relației noastre intime fusese atât de lipsită de sex, încât reprezentase o perioadă de tranziție și de pregătire pentru cea platonică.

Timp de două zile, am stat pe jos în apartamentul nostru și, în ceea ce s-a dovedit a fi conversația noastră de despărțire, eu și Joe am cercetat în amănunțime încotro se îndrepta relația noastră sexuală. Mă îndoiesc că nu ne mai consideram atrăgători unul pentru celălalt, cred pur și simplu că încetaserăm să ne mai vedem ca pe niște porți care dau într-un loc al plăcerilor și al excitării. Am devenit unul pentru altul portaluri ale mângâierii sufletești, ale familiarității și ale siguranței, și nimic mai mult. Ani buni, Joe a fost cel cu care voiam să împărtășesc noi experiențe, cu care voiam să-mi petrec timpul, împreună cu care voiam să descopăr lucruri. Situația s-a schimbat dramatic, iar el nu mai era cel alături de care voiam să-mi trăiesc viața. Era omul cu care voiam să mă sfătuiesc în timp ce mâncăm specialități thailandeze la pachet. Voiam să fie mai degrabă comentariile de după meci decât evenimentul principal. Voiam să fie mai degrabă rama decât fotografia din ea. Iar asta s-a întâmplat după ce n-am mai făcut sex.

I-am zărit silueta compactă, dar îndesată îndreptându-se spre mine, îmbrăcată într-una dintre gecile alea pe care le uram, și am fost izbită de cât de diferit era față de Max, în toate felurile posibile. Max era sigur pe sine și își stăpânea entuziasmul, Joe era ca un cățel doritor de răsfăț. Max era serios, Joe se dădea peste cap să facă lumea să râdă. Joe era pufos și cu obraji rotunjori, Max era solid și sculptural. Joe era ca un ursuleț de pluș, de nădejde și reconfortant, Max era ca un leu, periculos și maiestuos. Joe arăta de

parcă aștepta ca vreunul dintre cei adunați la o masă, într-un pub, să facă glume pe seama lui, Max arăta ca un conducător.

– Ai întârziat, i-am zis când a ajuns, cu răsuflarea întretăiată.

– Știu, a răspuns, îmbrățișându-mă stângaci. Scuze.

– Ce scuză ai, zi repede înainte să inventezi una.

– N-am niciuna, a spus, scărpinându-și barba brun-roșcată, ca întotdeauna uluit de propria ineficiență. Am tăiat frunză la câini până acum.

– Te-ai jucat fotbal pe Xbox, așa e?

– Dap, un pic.

– Lucy ce zice când întârzii?

– Sfinte Hristoase, nu întârzii niciodată când mă văd cu Lucy.

– Deci, întârzii doar când te întâlnești cu mine?

Și-a dat jos jacheta zâmbindu-mi răbdător, apoi a rotit ochii în cap.

– Nu te da lovită, a zis, trăgându-și rușinat tricoul kaki peste burtică.

– Nu mă dau lovită, doar mi se pare interesant că actuala ta iubită se bucură de roadele tuturor scandalurilor pe care ți le-am făcut anii trecuți, în vreme ce fosta ta iubită trebuie să suporte chestii vechi nasoale.

– Hai, măi, a zis luându-mă pe după umeri, iar mirosul subsuorilor lui era la fel de evocator ca parfumul răposatei mele bunici. Îți cumpăr o cola din aia uriașă, de care bei doar la cinema, ce zici? Și poți s-o bei pe toată, cum faci de obicei, și să enervezi lumea tot sculându-te să te duci la WC, așa cum faci întotdeauna.

Umărul mi s-a înfundat la subsuoara lui în timp ce l-am cuprins cu mâna pe după mijloc.

După film, ne-am dus la un restaurant vietnamez din apropiere, despre care auzisem că ar face una dintre cele mai bune *pho*[31] din Londra, subiect despre care urma să scriu în rubrica mea în acea săptămână. Joe, care avea un entuziasm de-a dreptul regal când venea vorba despre mâncare, întotdeauna mi se alătura cu încântare în astfel de investigații culinare.

– Cum e la lucru? am întrebat printre sorbituri din supa cu tăieței.

– E bine, și pe cât de satisfăcătoare poate fi munca de PR în sport.

– Încă te mai gândești să te muți la altă agenție?

S-a șters la gură cu șervetul pe care și-l îndesase în tricou ca pe o bavetă pentru copii mici.

– Poate că da, a zis. Cred că după treizeci de ani ceva se schimbă după ce renunți încet-încet la ideea de carieră perfectă. Mă distrez atât de bine după job, încât mi se pare că e în regulă că nu e din cale-afară de grozav. Banii sunt OK, mă înțeleg cu

colegii. La finalul programului, îmi spun că e doar o zi din anii de care spun frumos de tot britanii.[32]

Ce ușurare era pentru Joe să facă genul ăsta de glume chauceriene și să nu reprezinte o primejdie în calea dorinței mele față de el.

– Tu cum ești? Ce mai e nou?

– Nu prea e nimic nou. Încă n-am terminat cu instalatul în apartament, îmi trebuie timp ca s-o fac de una singură și n-am bani deloc pentru chestiile care trebuie făcute. Dar bănuiesc că e mișto să le consider un fel de proiect pe termen lung.

– Mda, normal, a zis și s-a înclinat ușor într-o parte ca să-i dea de înțeles chelneriței că mai vrea o bere.

– Și sunt fericită că îmi apare noua carte.

– De abia aștept s-o citesc.

– Mă văd cu cineva.

M-a privit atent, cu gura ușor întredeschisă.

– De când?

– De vreo lună juma? am răspuns încercând din răsputeri să pară că nu e mare scofală. Cam așa.

A dat din cap și a început să caute cu bețișoarele tăieței ascunși.

– Asta e bine, că te vezi cu cineva. Eram îngrijorat pentru tine până acum.

– De ce erai „îngrijorat“? am întrebat, enervată de tentativa de a mă lua de sus și a o îmbrăca în forma compasiunii.

– Pur și simplu mi se părea că nu te mai întâlnești cu nimeni de prea multă vreme.

– A fost intenționat, am fost ocupată să-mi pun cariera pe roate. S-o termin cu predatul, să devin freelancer, să scriu o carte, să cumpăr un apartament numai al meu. Destul de multe ca să mai am timp și de întâlniri.

– Unde l-ai întâlnit pe…?

– Max.

– Max, a zis, ușor neîncrezător.

– Pe o aplicație de dating.

– Nu m-aș fi gândit niciodată că ai face așa ceva.

– Nu prea mai ai de ales, lumea nu se mai întâlnește în viața reală. Uită-te la Lola, de exemplu.

– Mda, a chicotit el cu un aer afectuos. Vechea și draga noastră prietenă Lola. Ce mai face? N-am mai văzut-o de mult.

Remarcasem că „vechea și draga noastră prietenă“ devenise un prefix aproape permanent când lumea se referea la Lola.

– O duce minunat, încă se întâlnește cu tipi.

– Și, cum e? a întrebat cu un entuziasm patern șovăitor.

– E… înalt, am zis. Foarte înalt.

– Credeam că nu-ți plac tipii înalți.

– Ce prostie ai scos, de ce aș fi spus vreodată așa ceva?

– Mereu te plângeai că îți blochează vederea la concerte și că se așază pe locurile din față în mașină. Țin minte precis că ai spus că nu ți-ar plăcea să fii cu o prăjină din astea.

– Nu e prăjină, e lat în umeri.

Am observat cum își scoate pieptul înainte, instinctiv. Șervetul îi era împroșcat cu pete maronii de la supă.

– Nu pare deloc genul tău.

– Așa mi-am zis și eu mereu despre Lucy, am spus, regretând instantaneu cât de amar sunase.

A zâmbit, a pus jos bețele și a aranjat simandicos suportul de bambus.

– Va fi o cerere în căsătorie.

– Poftim?!

– Incredibil, nu?

– Când?

– Săptămâna asta.

– Măi să fie, asta e ceva neașteptat, am zis.

– De ce?

– Sau poate nu e. Suntem trecuți de treizeci de ani, am fost împreună ceva vreme… Sorry, dar nu știu de ce sunt atât de șocată.

– Știam de câteva luni c-o s-o fac. Chiar am conceput designul inelului.

– Relaxează-te un pic, domnule Richard Burton, am spus, jucându-mă cu lingura în sosul de chilli într-un fel pasiv-agresiv – habar n-aveam că pot să amestec condimente într-un mod pasiv-agresiv. Ce naiba vor să zică bărbații prin „am conceput designul inelului“? Abia ești în stare să-ți îmbraci pantalonii dimineața.

– Adică, am stat de vorbă cu un designer de bijuterii și i-am spus chestiile care i-ar plăcea ei. Uite-aici, a adăugat, scoțând telefonul și arătându-mi o poză cu un diamant micuț și rotund înconjurat de alte diamante rotunde, mai mici.

Nu cred că văzusem vreodată vreun inel de logodnă pe care chiar să-l țin minte.

– E minunat, Joe, am zis. Ai conceput un design cu adevărat frumos.

– Mulțumesc, a spus, fără să se prindă că eram sarcastică.

– Nu m-aș fi gândit că ești așa de nerăbdător să te căsătorești. Întotdeauna am

vorbit despre copii, dar niciodată despre căsătorie.

– Mda, dar asta a fost cu tine, a zis.

– Bravo.

– Nu, adică, viitorul pe care decizi să-l ai cu cineva depinde de acel cineva mereu, nu? Nu e ca și cum decizi ce vrei și dacă omul respectiv se potrivește bine, dacă nu, asta e. Noi doi am decis că nu ne vom căsători. Eu și Lucy am stabilit chiar de pe la început că vrem să ne căsătorim.

– Cât de la început? am întrebat.

– La început de tot, cred. Încă de la primele întâlniri.

– La întâlnirea aia când te-a dus la un târg de nunți?

– Nu era „târg de nunți", a zis, neliniștit. Am fost s-o ajutăm pe soră-sa să-și aleagă pantofii de nuntă.

– Bestial, am zis. Mă întreb cum fac asta tipele ca Lucy. Fiecare femeie heterosexuală pe care o știu e paralizată emoțional de teama de „a nu-i speria pe bărbați". Pe lângă ele, sunt toate Lucy-ile din lume, niște anomalii totale, care știu ce vor și care spun: „Eu sunt șefa, astea-s regulile, faci cum zic eu." Și atâtor bărbați pare să le placă treaba asta, parcă e un fel de ușurare pentru ei.

– Mda, la mine a funcționat, a spus el.

Ne-am terminat supele cu lingurile de lemn, în tăcere, nu se mai auzeau decât sorbiturile.

– Sunt foarte fericită pentru voi, am zis într-un final. De abia aștept să vă văd căsătorindu-vă. Dacă mă invitați la nuntă, firește.

– Bineînțeles că vei fi invitată.

– Toate lucrurile astea pe care le-am crezut unul despre altul, am spus. Nu-ți plac oamenii înalți, nu te vedeam pe aplicații de dating, nu te vedeam căsătorit. Chiar nostim, cât de tare ne-am înșelat.

– Nu ne-am înșelat, a zis. Ne-am maturizat.

În autobuz, pe drumul spre casă, vrând să am parte de ceva care nu se schimbă, am făcut greșeala să-i sun pe ai mei.

– Da! a lătrat mama când a răspuns la telefonul fix, cu un ton deranjat și hărțuit de parcă eram vreun vânzător de polițe de asigurare care suna a cincea oară într-o singură oră.

– Salut, mama, eu sunt, am zis pe un ton blând.

– Ah, Nina, salut.

– Ce faceți? Totu’ OK?

– Nu chiar.

– Ce s-a întâmplat?

Nu-mi aduc aminte când se schimbaseră lucrurile, eu să caut consolare la maică-mea și să mă trezesc, în schimb, pe post de consilier al ei.

– E o seară de coșmar. Trebuia să ajung la *Casa de păpuși* și…

– Unde, Doamne-iartă, se joacă piesa asta în Pinner?!

– La Watford Community Theatre. Pusă în scenă de trupa de amatori ai Gloriei, și așteptam cu nerăbdare de câteva săptămâni s-o văd. În seara asta era spectacolul de încheiere. După aia, urma să mergem la un club de noapte și ne-am fi îmbrăcat toate ca femei din istorie persecutate. Am lucrat la costumul meu toată săptămâna.

– Ce s-a întâmplat?

– M-a sunat mai devreme Mary Goldman, să-mi spună că a primit o scrisoare de condoleanțe de la taică-tu pentru c-a murit bărbatul ei, Paul. Pagini întregi despre tot felul de amintiri, despre cum se uitau împreună la meciuri și cum crede că nu prea era în apele lui și nu prea arăta bine în ultimii ani. Și cât de rău îi pare că a pierdut pe cineva atât de special.

– Și ce e rău în asta?

– Paul Goldman nu e mort, în aia a mă-sii.

– Oh.

– Nici măcar nu e bolnav, în aia a mă-sii, e bine mersi.

– OK, e clar că nu-i o treabă prea plăcută. Dar e clar c-a fost o încurcătură. Poate că a spus careva c-a murit Paul?

– Nu, a zis ea.

– A murit altcineva recent și i-ai spus lu’ tata despre asta?

– Ăăă…, a ezitat ea, enervată de interogatoriul meu bazat pe logică, într-un moment în care voia doar să se distreze. Adică, Dennis Wray a murit săptămâna asta, dar Dennis e total diferit de Paul. Dennis e unul dintre vechii colegi ai lui taică-tu, iar noi și Paul și Mary suntem prieteni de treizeci de ani.

– Asta trebuie să fie, atunci. A încurcat ițele, asta se întâmplă de obicei cu detaliile și firele temporale din trecut, trebuie doar să-l ajuți să-și lămurească lucrurile, nu e chiar atât de dificil. E ca și cum știe forma lucrurilor, dar uneori le mai confundă culorile.

– Lui Mary nu-i pasă de chestiile astea, e supărată foc. A scos-o rău din sărite.

– Păi, Mary Goldman e o zdreanță.

– Nina.

– Așa este. E o zdreanță că face atâta caz, când e clar că tata a făcut o greșeală nevinovată și a spus atâtea lucruri drăguțe despre plictisitorul de bărbatu-său, chiar dacă ăla n-a murit. De ce nu chemi un taxi și nu te duci la petrecere? E abia nouă.

– Nu mai pot acum, mi-ar lua secole să pun costumul ăla pe mine și, când aș ajunge, n-aș mai apuca mare lucru.

– Ce costum?

O auzeam cum se bâțâie de nerăbdare la capătul celălalt al firului – disperată să-mi povestească fiecare răsturnare de situație din saga ei închipuită și în același timp iritată de întrebările mele.

– Emily Davison[33]. Dar trebuie să pun pe mine toate jupoanele alea, apoi să atașez ditamai calul de jucărie în spatele rochiei, și pur și simplu nu-s în stare. (În fundal s-a auzit o voce.) Vorbesc la telefon cu Nina. Vrei și tu? Bine. Nina, tatăl tău vrea să vorbească cu tine.

– Salutare, Bean, a zis.

– Bună, tată. E totul în regulă? Am auzit c-a ieșit scandal din nimic, am zis și m-am silit să chicotesc, încercând să domolesc spiritele.

– A murit Paul. Paul Goldman. Un băiat nemaipomenit. Odată, ne-am dus împreună în Lake District[34] și am văzut o căprioară. Nu prea arăta bine în ultima vreme, dar chiar și așa, chestiile astea te iau prin surprindere.

Am auzit-o pe mama bombănind în fundal.

– Vii la masă?

– Azi, nu, tată, vin peste câteva săptămâni.

– E *deja* câteva săptămâni? a întrebat cu un soi de consternare suprarealistă, ca un personaj dintr-o *Alice în Țara Minunilor* suburbană. Ei drăcie, cum mai trece timpul…

– Nu-ți face griji despre ce zice mama legat de Paul și Mary, e doar supărată că nu poate să iasă la petrecere.

Am auzit-o pe mama strigând la el.

– Trebuie să închid. Cred că maică-ta are nevoie de mine.

– OK, tată, am zis pe un ton exagerat de vesel. Mi-a făcut plăcere să vorbim. Te sun mâine.

– Așa să faci, Bean. La revedere, iubire.

Am rămas cu telefonul la ureche, ascultând bipurile tastelor în timp ce încerca să închidă fără să nimerească butonul „oprit". Apoi, am auzit vocea obosită a mamei lângă aparat, spunând „Ăsta e, Bill" și apelul s-a încheiat.

Am pus mobilul în buzunarul de la jachetă și mi-am sprijinit fața de geamul

autobuzului care gonea pe Hungerford Bridge, lăsând liniile scânteietoare ale Londrei să-mi distragă atenția de la ghemul de emoții din stomac. Nu știam niciun sentiment mai greu de suportat – atât de amar, de brutal și neclintit de trist – ca mila față de un părinte.

Imediat ce am ajuns acasă, m-am băgat în pat. N-am avut niciodată probleme cu somnul – eram din ce în ce mai recunoscătoare pentru asta, văzând atâția prieteni chinuindu-se nopțile întorcându-se de pe o parte pe alta, cu respirația sacadată, sau treziți de zgomotul repetitiv al clopoțelului pentru servitori sunat de scâncetele unui bebeluș căruia i s-a făcut foame. Ca niciodată, am fost trezită două ore mai târziu de un râs masculin zgomotos venit din grădină. Am tras perdelele și i-am văzut pe Angelo și pe un alt bărbat așezați pe scaune de plastic, fumând, bând bere și vorbind în italiană. Am ridicat geamul.

– Alo! am șuierat eu. V-aș ruga să vorbiți mai încet. M-ați trezit.

S-au oprit un moment, s-au uitat în sus, apoi și-au reluat conversația.

– Angelo, am șuierat din nou. Angelo.

Își vedeau de vorbitul lor.

– Angelo, e douășpe noaptea și e luni. Sâmbătă, aș fi înțeles, dar e luni. Mâine am o întâlnire foarte devreme. Nu puteți să vorbiți înăuntru?

Au început să râdă din nou, atât de tare, încât ziceai că sunt o orchestră de cinele și trompete, șuierând și grohăind. Erau de-a dreptul isterici, iar celălalt l-a plesnit pe Angelo cu palma peste genunchi.

– Alo! am insistat eu.

Au ridicat vocile, încercând să mi-o șteargă pe a mea ca pe o dâră de creion.

– ANGELO! am strigat.

A întors capul în sus spre mine cu rapiditatea și expresia fixă a unei marionete.

– Nu. Țipa. La mine. Ca un câine, a zis, adăugând o mică garnitură de amenințare în ton.

– Duceți-vă să vorbiți înăuntru.

– Nu, a spus și a întors capul.

Am închis fereastra trântind-o, am pus pe mine un pulover, o haină și niște tenişi.

După un telefon și o cursă cu taxiul, mă aflam în fața ușii lui Max și vântul rece mă mușca de picioarele goale, anunțând toamna. Max a deschis, iar eu i-am zâmbit în semn de scuze. M-a tras înăuntru, la căldura din hol și cea emanată de corpul lui.

– Asta e o surpriză plăcută, a spus în timp ce îmi apăsam fața de pieptul lui, cuprinzându-l cu brațele strâns și caraghios de patetic de parcă aș fi fost un copil, iar el

un personaj de la Disneyland.

– N-ai vreo tipă pe-aici, nu?

– Trei, a zis cu gura în părul meu. Sunt supărate rău că m-ai scos din pat.

– Conversație ciudată cu fostu', am zis ridicând capul. Apoi, conversație tristă cu mama și tata. Apoi, scandal cu vecinul meu cel îngrozitor.

M-a sărutat.

– Vrei să-mi povestești?

– Nu.

– Un pahar de vin?

– O găleată, mai bine.

Am ajuns în bucătărie și mi-am tras un scaun lângă blat, în timp ce scotea două pahare din dulap.

– Nu țin minte să fi avut vreodată vreo cină cu vreo fostă și să nu fi fost ciudat, a spus el.

– Știu ce zici. Mă gândeam că eu și Joe am trecut peste, dar se pare că nu.

– Te-a implorat să te întorci la el? a întrebat, turnând vin roșu în pahare. Pentru că știi că așa ceva nu e voie.

– Nu, nu. Se însoară, ceea ce m-a luat prin surprindere. Întotdeauna am zis, eu și el, că n-o să ne căsătorim.

– Cum te-ai simțit?

– Nu știu. Nu geloasă sau tristă sau ceva. Mi-a zis o chestie la care nu mă pot opri să nu mă gândesc – că ce vrei de la viitor depinde de fiecare nouă relație.

Mi-a întins paharul, apoi a sorbit dintr-al lui.

– Cred că are dreptate, nu?

– Bănuiesc că da, doar că nu m-am gândit în felul ăsta niciodată până acum. Credeam că hotărâm ce vrem, apoi găsim pe cineva care vrea să facem acel lucru împreună.

M-am aplecat și mi-am dezlegat șireturile de la teniși. I-am lăsat să cadă pe gresie și mi-am pus labele picioarelor pe blat, în timp ce am rămas cu bărbia sprijinită de genunchi.

– Ce șosete sexy ai, a zis venind spre mine și m-a tras de labele picioarelor. Combinația asta de picioare goale și șosete are un anume efect asupra mea.

S-a așezat între coapsele mele, iar eu mi le-am încolăcit în jurul lui. M-am gândit la acel moment perfect în care ne aflam amândoi, înlănțuiți pe un blat de bucătărie, într-o noapte care nu era în weekend – în acea efemeră perioadă a unei noi relații în care

orice ține de domestic poate deveni erotic. Când să-l privești pe celălalt turnându-și lapte peste cereale sau ștergându-și cu prosopul părul ud este mai fermecător decât să vezi oceanul. Când să-i simți mirosul respirației de dimineață ori al scalpului nespălat e ceva încântător, pentru că e un pas înainte în palatul cu ziduri înalte al intimității lui, în care sperai să hălăduiești și tu odată. Saturați de sex, să vă lăsați cuceriți de noutatea banalului. Dacă toate astea se transformă într-o relație de lungă durată, într-o bună zi va rămâne doar banalul și va trebui să redescoperiți noutatea atracției sexuale – să puneți la cale „întâlniri romantice“, să vă îmbrăcați cu ce aveți mai frumos și să vă înconjurați de lumânări aprinse. Vă păcăliți că sunteți apropiați până sunteți cu adevărat apropiați, apoi vă păcăliți că sunteți distanți ca să fiți cât mai aproape unul de celălalt pentru cât mai multă vreme. Curând, șosetele nu vor mai fi seducătoare, ci motiv de scandal (sunt împrăștiate, uitate pe calorifer ori în mașina de spălat). Dar în acest moment, șosetele sunt simboluri a ceva sacru și secret.

– Îmi place la nebunie partea asta, am zis. Tu, topindu-te după șosetele mele. Cum facem să păstrăm momentul ăsta? Să-l eternizăm? Ar trebui să existe vreo șmecherie prin care să păcălești legile monogamiei. Trebuie să existe ceva, ca un fel de *hack* de la un joc pe computer.

– Nu, nu, nu, a spus el, dându-mi deoparte bretonul și sărutându-mă pe frunte, apoi pe obraji și în cele din urmă pe nas. Trebuie să mergem înainte. Să continuăm prin fiecare etapă. Șosetele nu pot să fie decât din ce în ce mai sexy, știu asta.

Note:

28 Referitor la vestimentație: un mod de a te îmbrăca neobișnuit și care atrage atenția.

29 Espresso cu lapte asemănător cu *latte*-ul, dar cu mai puțină spumă decât acesta.

30 Regim alimentar preponderent vegetarian din care carnea nu este total exclusă.

31 Supă cu tăiețe și de obicei carne de vită.

32 Parafrază din Geoffrey Chaucer, *Povestirile din Canterbury*, traducere de Dan Duțescu, Hyperion, Chișinău, 1993, p. 298.

33 Militantă britanică pentru drepturile femeilor. A fost închisă de nouă ori și a murit, în 1913, la vârsta de patruzeci de ani într-unul dintre actele sale de protest în urma unor răni făcute de un cal, pe un hipodrom.

34 Parc național situat în Cumbria, în nord-vestul Angliei.

6

– Eu vreau să-mi aduceți un burger, vă rog, cu chiflă fără gluten și, pe lângă, macaroane cu brânză, a comandat Lola, apoi, văzându-mă nedumerită, a zis: Ce?

– N-are nicio logică ce-ai comandat.

– De ce?

– Pentru că macaroanele au gluten.

– Mda, dar măcar îmi înjumătățesc porția de gluten.

– Păi, ori ești alergică la gluten, ori nu ești, am zis. Nu e ca la țigări, nu e ca și cum un pic de gluten e mai OK decât o tonă de gluten. Făina e doar un ingredient.

– Puteți să optați pentru paste fără făină, a sugerat chelnerița.

– Nu, nici vorbă, mulțumesc, a răspuns Lola, punând meniul pe masă.

M-am uitat la ea. Nu știam de unde să încep.

– Cheesburger cu jalapeño și cartofi prăjiți, am spus.

Lolei i-a sunat telefonul.

– Stai un pic, a zis ea. Mi-am uitat la bibliotecă lista de dorințe transmise universului.

A răspuns.

– Bună ziua! Da, am vorbit mai devreme... Da, chiar acolo am lăsat-o, așa că v-aș fi recunoscătoare dacă v-ați mai uita o dată... E doar o foaie A4 cu o listă de cuvinte pe ea, de genul „două fiice gemene“, „companie de evenimente proprie“... OK... Vă mulțumesc! a mai zis și a închis telefonul.

– Lola.

– Ce?

– De ce nu scrii alta, pur și simplu?

– Pentru că eu și cu *life coach*-ul meu am trecut printr-un adevărat ritual făcând lista asta și nu-mi permit o nouă ședință s-o iau de la capăt. Știu că s-ar putea să crezi că treaba asta e doar o prostie, dar e foarte ușor s-o respingi când deja ești... iubită.

Nici nu ne veniseră băuturile și deja îmi spusese ce așteptase să-mi spună de câteva

săptămâni.

– N-are nicio legătură. La fel de amețită te consideram și când eram amândouă singure.

– E adevărat, a zis. Mersi că ai venit cu mine la chestia asta azi. Știu că nu poți să suferi evenimentele organizate pentru cei single. Și știu că tu, practic, ai deja pereche.

– Vorbești prostii, o să vin întotdeauna cu tine la chestiile astea.

– Săptămâna trecută am fost *ghosted*.

– Cum adică?

– E atunci când cineva, în loc să discute cu tine despre despărțire, nu-ți mai vorbește deloc.

– De ce-i zice așa?[35]

– Aici, sunt mai multe școli de gândire, a spus cu un aer academic. În cele mai multe cazuri, se crede că vine de la ideea că ești bântuit de cineva care dispare și cu care n-ai rupt-o definitiv. Alții spun că provine de la cele trei puncte cenușii care apar și dispar pe iMessage când cineva îți scrie, dar nu dă „send". Pentru că arată fantomatic.

– Înțeleg. Și care a fost de data asta?

– Jared. Se ocupă cu activități caritabile.

– Oh, nu! am zis. Părea mișto.

– Mda, bine, întotdeauna par.

În acel moment, mi-am dorit mai mult ca orice să-i pot face cinste cu un Durex pentru inima ei.

– Nu spunea că vrea să-ți facă cunoștință cu părinții lui, cum ar veni?

– Mda, a dat ea din cap. Ultima dată când l-am văzut, a zis: „Dacă te încântă ideea de a-ți petrece un weekend departe de Londra, mi-ar face plăcere să vii să-i cunoști pe părinții mei." Apoi m-a pupat de rămas-bun și n-am mai auzit nimic de el. Trei săptămâni. I-am trimis nouă mesaje – zece e limita la mine. Pe al zecelea îl țin bine, să concep unul cu adevărat bun, în care să-i dezvălui ce zace cu adevărat în mintea mea.

– Hai să-l scriem împreună, am spus.

– Ești singura ființă cu care pot să vorbesc despre toate chestiile despre care vorbim.

A închis ochii și a plesnit ușor din palme, ca și cum respingea anticipat orice consolare, în timp ce ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Draga de tine, am spus, întinzând mâinile spre ale ei. Ce s-a întâmplat?

– Sunt atât de fericită că ai găsit pe cineva, chiar sunt, crede-mă, a zis. Dar acum chiar că sunt singură. Am fost lăsată în urmă de toată lumea. O să ajung tipa care se împrietenește cu toți absolvenții de facultate din birou.

– Ba nu! am spus eu. În primul rând, am rămas cea pe care o știai și putem să

facem exact aceleași lucruri împreună și să vorbim despre aceleași lucruri și să ieșim împreună la fel de mult. În al doilea rând, nu se știe ce-o să se întâmple cu mine și Max. Nu e ca și cum, odată ce ești într-o relație, ești pentru totdeauna.

– Nu, dar vreau să rămâneți împreună. Nu vreau să fiu una dintre femeile alea supărate pe fericirea prietenelor, nu sunt în niciun caz așa. Of, nu știu, poate că…

Lola a deschis telefonul și apoi o aplicație care îți spune când o să-ți vină ciclul, aplicație de care am impresia că orice femeie de treizeci și ceva de ani a ajuns să fie obsedată.

– Nu, a zis, oftând, dezarmată. Nu sunt nici măcar înainte de ciclu.

Chelnerița a apărut cu sticla noastră de Pinot Grigio și ne-a turnat în pahare, în timp ce Lola își tampona ochii cu manșeta brodată a ciudatei ei cămăși în stil edwardian, cu nasturi cu aspect de diamante.

– Unde mă duci în seara asta?

– La un eveniment cu potriviri pe bază de astrologie. Ni se face harta astrologică și suntem cuplați cu cel mai compatibil partener din punctul de vedere al horoscopului.

– OK, am zis, bucuroasă că am reușit să-i distrag atenția de la probleme. Tu ce ești?

– Clasica peștoaică, echilibrată și sinceră. Suntem atât de previzibili, noi, cei din Pești. Îmi dau seama imediat când cineva e în zodia asta. Zilele trecute, l-am cunoscut pe beagle-ul unei prietene și am ghicit instantaneu că e în zodia Pești, și chiar așa e!

Era clar sensibilă pe partea asta, așa că m-am abținut să fac mișto.

– Interesant.

– La modul ideal, mă potrivesc cu cineva din Rac, dar ăștia tind să fie un pic cam prea legați de casă și, foarte straniu, am observat că de multe ori au psoriazis, ceea ce nu e neapărat o problemă, evident.

– Hmmm.

– Tu ești Leu. Max ce e?

– Habar n-am.

– Sper că e Balanță, a zis agitată și încrucișându-și degetele. Întotdeauna mi-am dorit să fii cu o Balanță. Relaxați, dar loiali. Asta îți trebuie ție. Și au ditamai mătărânga.

– Lola, pe bune?!

– Chiar au.

– Deja i-am văzut pula, n-o să i se facă mai mare dacă o să aflu că e Balanță.

– E ciudat, a zis, încrețindu-și nasul. Niciodată nu mi-a venit să cred că ești Leu.

M-am prins că e o insultă, deși nu știu nimic despre horoscoape.

– În ce sens?

– Ești un pic cam… cu nasul pe sus.

– Mersi.

– Nu, în sensul bun. Mai degrabă ai energia controlată a unei Fecioare.

– Nu crezi că poate… *poate…* e o minciună?

– Ziua ta de naștere? Chiar. Ar putea fi. Am auzit de certificate de naștere greșite cu câteva zile.

– Nu, nu certificatul meu de naștere. Semnele zodiacale.

– Oh.

A mijit ochii în timp ce verifica în minte posibilitatea ipotezei, apoi a zis:

– Nu.

A doua zi dimineață, cu genul de mahmureală care te face să google-ești după ashramuri[36], m-am trezit la cincisprezece kilometri jumate distanță de canapeaua mea și încă o dată în Wandsworth Common[37], împotriva voinței mele. Inițial, fusese vorba să vină Katherine până la mine să mă ajute să aleg culoarea pentru pereții din baie, apoi să mergem la plimbare și să mâncăm undeva în apropiere, dar mi-a spus în ultimul moment că nu poate, din cauza unei „erori" legate de îngrijirea copilului. Am fost total nesurprinsă – se mai întâmplase să-mi pună în față atuul maternității: când contramandase cina cu doar o oră înainte printr-un SMS cu explicația „m-am trezit de dimineață etc.", ca și cum faptul că n-aveam copii îmi oferea opțiunea de a nu exista pentru o zi.

– Și? A găsit vreo potrivire? a întrebat în timp ce ne plimbam pe sub arborii de *Nyssa sylvatica*, ale căror frunze de culoarea ambrei tremurau ca niște flăcărui în vântul de octombrie.

– Nu, am răspuns. Când am ajuns acolo, erau treizeci și cinci de femei și cinci bărbați.

– Organizare proastă.

– Știu. A fost foarte dezamăgită. Și toți cei cinci bărbați erau semne de aer, cu care se pare că Peștii nu sunt deloc compatibili, așa că am hotărât să reducem din pagube și ne-am dus într-un pub.

– Ce-o să mai încerce data viitoare?

– Nu știu, am zis, pășind apăsat cu cizmele mele cu șireturi negre peste frunzele ocru putrezite. Am hotărât să extindem aria de căutare pe Linx, de la cincisprezece kilometri la optzeci, că a auzit că există niște fermieri singuri în zona Home Counties. Deja mi se pare că e prea mare efortul și am impresia că răbdarea ei a cam ajuns la

capăt. Am impresia că în curând o să renunțe.

– Încerc să-mi amintesc dacă Mark are vreun prieten mai OK, a zis.

I-aș fi putut zice foarte pe scurt, „nu, n-are“. Dar Katherine nu putea lăsa să-i scape ocazia de a face pe Păzitoarea A Toate Cele Matrimoniale.

– Draga noastră Lola, mă îngrijorează.

Iată, tocmai ce spuneam.

– Ce face bebe?

– Foarte bine! a zis mângâindu-și umflătura care se ițea din pardesiul de lână. Ți-am zis că am aflat ce sex are?

– Și? am strigat, încântată.

– Am hotărât să rămână între noi doi, a zis, zâmbind.

Cincisprezece kilometri jumate mersesem în dimineața aia. Cincisprezece kilometri jumate.

– Păi, de ce? am întrebat sec.

– E o chestie doar în familie, înțelegi.

– Hm. Mișto.

– Dar, da, suntem bucuroși, a zis pe un ton enigmatic.

Zici că era o starletă de Hollywood la o filmare la ea acasă, iar eu eram jurnalista băgăcioasă de la *Time*, urmărind-o peste tot cu blocnotesul în mână. O și vedeam, într-o poză întinsă pe două pagini de revistă, tolănită pe sofa, în halat, plină de diamante. Titlu: „Weekendul meu cu Katherine“.

– Acum, am început să discutăm despre nași, a zis ea.

– „Am început să discutăm“, am repetat eu. Și câți din Națiunile Unite sunt implicați?

I se vedea pe față că în ea se dădea o luptă între a-mi răspunde la glumă cu glumă, de a fi satirică împreună cu mine, și de a-și apăra îngâmfarea și a fi o nemernică.

– Oh, vom fi la Adunarea Generală săptămâna viitoare, a zis. S-ar putea să vezi pe prima pagină din *The New York Times*.

Am râs cu amărăciune. Cea mai bună și mai veche prietenă a mea, prinsă între vechiul ei sine, cu picioarele pe pământ, și o viață nouă, plutind hăt departe de orice simț al ridicolului și al umorului, spre un loc unde nu mai puteam ajunge la ea. „N-ai cum să fii și una, și alta“, aș fi vrut să-i spun. „Care dintre ele ești, Katherine? O adeptă a satirei sau o nemernică?“

Am mers la ea să luăm prânzul. Era două și Mark dormea – a reieșit până la urmă că

„eroarea“ se datora faptului că era prea mahmur să aibă grijă de fiică-sa, care fusese dusă la mama lui Katherine de dimineață. Sunase la ușă la patru dimineața, pentru că era prea beat să-și găsească cheile, Katherine răspunsese la ușă și-i spusese că a trezit-o pe Olive, iar el răspunsese: „Cine e Olive?“ Katherine mi-a povestit toate astea dând ochii peste cap și având același aer amuzat, de „așa-s băieții, n-ai ce să le faci“, pe care îl avea de fiecare dată când vorbea despre bărbatu-său. Nu era prima oară când, uitându-mă la relațiile de lungă durată ale prietenelor mele, mă minunam că, în mod ironic, mariajul nu făcea decât să le ofere bărbaților scuze să nu se mai maturizeze odată. Pe când Olive abia se născuse, Mark petrecuse o zi în Twickenham cu câțiva colegi și se îmbătase în asemenea hal, încât leșinase în șifonierul unuia și se trezise plin de propria urină. Încă mai aduceau vorba despre întâmplarea asta cu drag, ca de o anecdotă de familie pe care o transmiți din generație în generație. Dacă ar fi făcut Katherine așa ceva, fie ar fi fost alertate serviciile sociale, fie, în cel mai bun caz, s-ar fi vorbit despre ea ca despre o nouă mamă pornită pe panta autodistructivă și a neglijenței față de copil. Pentru Mark, era doar o altă zi grozavă petrecută la rugbi.

Mark a apărut pe la jumătatea prânzului, cu părul lui negru tuns standard – zece-lire-la-frizer –, vâlvoi ca al unui școlar și obrazul țepos. Fața îi arăta în același timp grăsuță și dezumflată, ca o saltea pneumatică târâtă până jos din pod. Ochii mici și cenușii îi erau lipicioși și injectați de sânge.

– Petrecere nebună? am întrebat, iar în vocea mea nota criticii a sunat clar și sonor ca un do de mijloc.

– Un pic, da, un pic, a zis, aplecându-se să mă pupe pe obraz. Am ieșit cu Joe.

– Ah, da? Ce-ați pus la cale?

– Era vorba de câteva băuturi la pub, dar lucrurile s-au cam complicat. A pierdut un pariu și a trebuit să mănânce douăzeci de lire.

– Să le mănânce?

– Da, două bancnote de zece lire, a spus, râzând ca pentru sine.

Katherine a dat din cap și a închis ochii, imitând disperarea.

– Apoi a ieșit să vomite în fața la Duck and Crown și a încercat să găsească bucățile de bancnote, să le lipească, să aibă cu ce plăti încă un rând!

– Era păcat să-l fi ratat, am zis.

– Am băut pentru logodna lui, a zis pe un ton ca și cum era ceva de la sine înțeles și s-a sculat să se ducă la frigider.

– Asta ți-a zis el? a întrebat Katherine.

– Da, mi-a zis că o va cere în căsătorie. Apoi, am văzut pe Instagram.

Fusese imposibil să rateze fotografia și declarația făcute ca pentru presă de Lucy pentru ei amândoi, de parcă erau noutăți de la Clarence House. Mark și Katherine dăduseră primii „like“ și comentaseră entuziasmați. Oamenilor căsătoriți le place să facă asta în cazul celor abia logodiți – cam cum îmi imaginam că dau din cap reverențios celebritățile unele în fața celorlalte dintr-o parte în alta a unui restaurant luxos.

– Ți-a arătat Kat casa? a vuit Mark dindărătul ușii frigiderului.

– Nu.

– Oh, a spus ea, scoțând o hârtie dintr-un sertar. Am făcut o ofertă.

A împins spre mine foaia cu poza și descrierea casei.

– Am ajuns să ne bucurăm cu adevărat că o să scăpăm din mizeria asta de oraș, a spus Mark, aducând la masă un platou cu cartofi prăjiți feliați, batoane de morcovi și cârnăciori de bere împreună cu un tub uriaș de humus și o conservă de porumb dulce.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că ce numea el „mizerie de oraș“ era mai mult decât convenabil când venea vorba să-l transforme într-un uriaș loc de joacă bun de distrus pentru el și prietenii lui infantili într-o noapte de vineri.

Casa din descriere, modernă, cu patru dormitoare, se afla în Surrey, într-un loc de unde puteai face naveta și era făcută să arate într-un mod stupid ca o vilă de cărămidă roșie în stil georgian. Prețul de vânzare era trecut sus, cu bold, la fel de pretențios ca însăși casa. Mi-am amintit cât de grijulie fusesem față de Lola când îmi cumpărasem garsoniera, știind că ea nu-și putea permite așa ceva; cum ascunsesem prețul de ea, minimalizasem avantajele faptului de a fi proprietar și îi amintisem cât de comod poate fi să stai în chirie. Katherine nu se simțea obligată să arate o astfel de grijă. Eu aș fi putut avea note maxime pe linie la materia numită amănunte din viața lui Katherine cu Mark în ultimii zece ani. Fiecare lucru primit sau cumpărat, toate detaliile nunții lor, fiecare posibil nume pentru copil. Legea tradiției spune că metamorfozele le aparțin celor căsătoriți – noi toți ceilalți trăim într-o stare statică.

– Arată minunat, am mințit eu.

– Are o grădină superbă pentru copii, a zis Katherine.

– Genială, am spus, rămânând deja fără adjective.

– Joe zicea că ai gagiu nou, a zis Mark, în timp ce folosea o felie mare de cartof pe post de lingură cu care să-și bage în gură un cârnăcior.

– Oh, da! Cum e? a întrebat Katherine.

– Un spărgător de buci cât casa, dacă-l crezi pe Joe.

– Joe nici măcar nu-l cunoaște, am zis.

– A găsit o poză cu el online. Zice că e un fel de Iisus combinat cu Incredibilul

Hulk. Joe e pur și simplu turbat, ascultă aici. Te termini de râs.

– E ridicol.

– Ei, na, doar îl știi. E doar un puștiulică adorabil și nesigur pe el.

A spus-o în timp ce băga o lingură mare de humus direct în conserva de porumb dulce.

– Când ne faci cunoștință cu el? a întrebat Katherine.

– În curând, am răspuns. Trebuie să-l vadă Joe mai întâi.

– Pot să vin și eu să văd ce se întâmplă? a întrebat Mark.

M-am întâlnit cu Joe câteva săptămâni mai târziu. Am hotărât să mă văd cu el cu o oră înainte să apară Max, ca să nu-l pun în situația să asculte toată discuția despre ce mai e nou și să se simtă exclus. Am convenit asupra unui pub din centru, având în vedere că puburile de acolo sunt teritorii de socializare apolitică. Totul trebuia să fie cât mai neutru posibil – știam că Max era stresat la gândul că o să se afle față în față cu cel cu care avusesem cea mai lungă și mai însemnată relație; bărbatul care încă făcea parte din viața mea și era în grupul meu de prieteni. Și știam că lui Joe nu-i convenea gândul că s-ar putea să fie înlocuit din poziția de cea mai semnificativă relație a mea. Nici unul, nici celălalt n-o spuseseră, dar în multe momente din viața mea avusesem de-a face cu un haos de emoții bărbătești și totuși găsisem vocabularul potrivit să le fac față. De asemenea, depindea de mine să stăpânesc și să conduc acele emoții într-un fel în care să îi fac să se simtă bine și pe cât de confortabil posibil. Să fiu o femeie heterosexuală căreia îi plac bărbații însemna să fiu translatoarea emoțiilor lor, o soră medicală pentru mândria lor și negociator specialist în luări de ostatici pentru ego-urile lor.

– Cum merge cu planurile de nuntă? l-am întrebat pe Joe.

Purta cămașa din denim pe care în mod sigur uitase că în tot timpul cât fuseserăm împreună o numise „cămașa care îl face să arate slab". Nasturii stăteau gata să plesnească, iar prin golurile dintre ei i se vedea părul negru și moale de pe burtă.

– Am cam lăsat-o pe Lucy să se ocupe cu asta, a zis, cu ochii în halbă ca să-mi evite privirea. Chiar are talent la design, să știi.

Nimic nu-mi plăcea mai mult decât să văd un bărbat total emasculat, încântat să predea armele în lupta planificării unei nunți.

– Când o să fie?

– La primăvară.

– Uau, v-ați mișcat repede.

– Mda. Vreau să te întreb ceva.

– Nu, nu mă mărit cu tine, ar fi trebuit să mă ceri când ai avut șansa.

– Nina.

– Scuze.

– După cum știi, ești o foarte importantă persoană în viața mea. Probabil, cea mai importantă persoană din viața mea după Lucy…

– Sigur, am spus, stânjenită de acest elan de sinceritate din partea lui Joe.

– … Și Lionel Messi! a zis, chicotind nervos.

– Bine.

– Oricum, vreau să participi și tu. La început, mă gândisem să ții tu discursul, dar știu că ți s-ar fi părut o chestie răsuflată, și mai vreau să fii acolo cu mine de dimineață.

– Sigur.

– Vrei să fii una dintre plasatoare?

– Da! am spus, ușurată că nu mai trebuia să stau la pupitru, într-o rochie pastel pe care n-aș mai fi purtat-o după aia, aberând despre „iubirea e răbdare, iubirea înseamnă grijă“ a șapte sute cincizeci și patra oară în viața mea. Mi-ar plăcea mult, am continuat eu. Ar fi o onoare. Oh, Joe, e atât de drăguț din partea ta. Trebuie să port vreun costum?

– Da. Sau nu, cum vrei tu.

– Pot să vin la băuta de dinainte?

– Da! Poți să stai în pub cu mine și cavalerul de onoare și celelalte plasatoare.

– Și la petrecerea burlacilor?

– Ăăă, nu.

– Ce?!

– Știu, știu, e mare păcat, a zis. Dar e singura dorință a lui Lucy. E de acord să fii plasatoare, dar nu vrea să vii la petrecerea burlacilor.

– De ce?

– Nina, viitoarea mea soție mă lasă să stau la distanță de o cameră de fosta iubită în noaptea de dinaintea căsătoriei mele, pentru că am nevoie de sprijin emoțional. Cred că e foarte înțelegătoare. Cred că ar trebui să-i facem pe plac.

– OK, am răspuns fără tragere de inimă. De abia aștept, Joe. Voi fi cea mai tare plasatoare pe care ai văzut-o vreodată.

– Max va fi de acord cu asta, ce crezi? Va fi și el invitat, bineînțeles.

– Oh, fără doar și poate, am zis. Îi place că suntem atât de apropiați. Consideră că să fii prieten cu un ex e foarte de bun-gust.

– Cum mai sunteți voi doi?

– Grozav! am spus. Evident, nu prea am termeni de comparație. Dar e distractiv și

lejer, ceea ce înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

– Sunteți „exclusivi“?

– „Exclusivi“, am repetat papagalicește. Nu cred că am mai auzit cuvântul ăsta din liceu.

– Știi ce vreau să zic. Vă mai vedeți și cu alți oameni?

– N-am simțit nevoia să întreb. Mă gândeam că e de la sine înțeles.

– V-ați zis că vă iubiți? a continuat.

Am făcut o pauză un pic mai lungă de cât ar fi trebuit.

– De ce-mi vorbești despre relația mea ca o adolescentă băgăcioasă?

– Ba nu!

– Ba da, asta faci. „Sunteți exclusivi“, „v-ați zis că vă iubiți“. Mai rămâne să mă întrebi când trecem la etapa următoare în relația noastră.

– Încerc doar să-mi dau seama cât de serioasă e treaba.

– Este serioasă, am spus eu. Altfel, nu aș fi pus la cale întâlnirea asta.

*

Max a ajuns la timp, pedalând împotriva vântului care îi răvășea buclele. I-am făcut cu mâna din capătul celălalt al pubului. Până în acel moment, tot supravegheasem nervoasă ușa, încercând în același timp să fiu atentă la ce spunea Joe mult prea în detaliu despre ultima amendă pe care o luase pentru că parcase într-un loc interzis și despre cearta pe care o avusese cu agentul. În momentul în care Max mi-a zâmbit, mi-am dat seama, cu uluire, că omul de care mă simțeam cea mai apropiată nu era cel lângă care stăteam la masă, ci cel care venea spre mine. Nu-mi imaginasem că vreodată cineva va eclipsa familiaritatea pe care o simțeam față de Joe, și totuși iată-mă acolo, într-un pub, cu măruntaiele iradiind ca reacție la sosirea lui Max. Ceva se schimbase – dinamica de forțe, care se recompune când nu ești atent la ea. Ne-am sărutat pe gură, politicos și scurt.

– Max, el e Joe; Joe, el e Max.

– Salut, prietene, a zis Joe, dând noroc cu el. Mă bucur să te cunosc.

– Și eu la fel, prietene, mă bucur să te cunosc.

„Prietene“. Moneda conversațională masculină, la fel de eficientă ca euro.

– Ce vrei să-ți comand? a întrebat Joe.

– Oh, nu-ți face griji, dacă tot sunt în picioare, comand eu. O halbă de…?

– Lager, a răspuns Joe, încordându-și un pic pectoralii. Mersi, prietene.

– Iar pentru tine, un gin tonic? a întrebat.

– Da, te rog.

– Dublu?

– Da, te rog.

– Așa te vreau, a zis Max, sărutându-mă în creștet și pornind spre bar.

Eu și Joe ne-am încăpățânat să continuăm discuția despre nemulțumirile legate de consiliile locale în timp ce Max comanda băuturile, amândoi hotărâți să nu comentăm despre cât de ciudată era situația în care ne aflam.

Când s-a întors, Max a fost primul care a început formalitățile ca să se cunoască mai bine.

– Nina zicea că lucrezi în PR sportiv.

– Așa e, a răspuns Joe.

– Vreo specializare?

– În fotbal, în principal.

– Oh, supertare.

– Te uiți la fotbal?

– Nu prea, sunt mai mult cu rugbiul.

Ăsta a fost unul dintr-o serie de pliciuri conversaționale pe care și le-au împărțit unul altuia. Unul venea cu un subiect care ar fi putut să creeze o discuție plăcută de cel puțin cinci minute, iar celălalt vântura pliciul și îl omora în câteva secunde.

– Cu cine ții? a întrebat Max pe post de condoleanțe.

– Sheffield United.

– Ah, a spus el, apoi a ridicat din umeri. Nu-mi spune nimic numele.

– Nina e suporter.

Am râs.

– N-aș zice că…

– Ba da. Ți-au plăcut meciurile la care te-am dus. După ce te-ai obișnuit cu cateringul nașpa.

– Nina George Dean, a zis Max, ușor surprins. Mi-ai spus că nu poți să suferi fotbalul. De fapt, am dezbătut la greu pe tema asta într-una dintre primele noastre întâlniri.

– Nu pot să sufăr *cultura* din jurul fotbalului. Și hărmălaia. Și chiflele alea oribile. Dar n-am o problemă cu meciurile în sine.

– N-ai o problemă?! Erai înnebunită după ele! a exclamat Joe, entuziasmat. Nici nu puteam să te țin potolită pe scaun!

– Pot fi distractive live, am parat eu, încercând, din cine știe ce motiv, să trec la un alt subiect.

– Ori poate că-ți plăceau atât de mult fiindcă ești atât de înnebunită după competiție.

– E adevărat? a întrebat Max, iar ridurile i-au alcătuit o expresie mirată.

– Oh, Doamne, da, a continuat Joe. Ne-am despărțit de – câte? – de vreo cinci ori, cred, la o singură partidă de scrabble.

– Îmi plac regulile, am cedat eu. Joe se prinde mai greu când vine vorba de ortografie și gramatică.

– Iar tu m-ai prins cât se poate de zdravăn de gât când am făcut una triplă! a încheiat Joe cu o expresie de încântare și triumf pe față – pe aia pe care o afișa când își închipuia că a „învins“ în conversație cu istețimea sa.

A urmat un moment de tăcere, timp în care fiecare a sorbit din băutura lui. Era genul de glumă à la Joe la care în mod normal aș fi râs indulgent, dar de față cu Max părea o minciună. Cu Joe împărtășeam o anumită obrăznicie, iar cu Max un fel de seriozitate. Ambele făceau parte din mine și ambele erau adevărate, dar mostrele lor actuale intraseră în conflict. Nu bănuisem că aducând laolaltă oameni, uneam euri – acest fapt mă neliniștea în privința mea într-un fel care îmi era necunoscut.

– Cum merge *Bucătărioara*? a întrebat Joe.

– Merge bine! Săptămâna asta au sosit corecturile.

– Minunat! Cum arată? a continuat Joe, aruncându-i o privire nerăbdătoare lui Max.

– Cum arată ce? a întrebat el, în mod evident distras de cine știe ce alt gând.

– Noua carte a Ninei, cum e?

Eram curioasă și în același timp îngrijorată de răspunsul lui. În ultimele săptămâni, lăsasem prin apartament ciorne ale *Bucătărioarei* cu corecturi și exemplare din *Gustul* și din traducere și observasem că Max nici nu se sinchisise să le întoarcă să citească ce scria pe spatele lor.

– N-am apucat s-o citesc.

– Oh, a zis Joe. Ai citit *Gustul*?

– Nu, prietene, n-am citit-o încă, a zis, iar acel „prietene“ a sunat pasiv-agresiv și părintește ca și cum ar fi fost spus de un tată obosit care vrea să-i închidă gura fiului său adolescent enervant.

Nu-l mai văzusem niciodată nervos. Doar relaxat și fermecător. Mi-am dat seama că, în peste trei luni, nu-l văzusem interacționând cu lumea. Poate doar cu barmani, sau cu câini, în parc. În rest, doar cu mine.

– Trebuie s-o citești, Max! a zis Joe, făcându-mă să-l iubesc și să-l urăsc în egală măsură.

– O s-o citesc.

– Dacă aș fi început o relație cu cineva care a scris o carte de amintiri, aș fi citit-o în prima lună. Poate sunt eu doar băgăcios.

– Nu era o carte de bucate?

– E ambele, are amintiri și rețete. Sau e o carte de bucate cu capitole cu amintiri, depinde cum o iei, am zis, uitându-mă ba la unul, ba la celălalt, conștientă de faptul că nu-mi mai agățam privirea de un singur bărbat.

Mă simțeam ca un circar la trapez – unul dintre ei era platforma de pe care săream, celălalt, cel care trebuia să mă prindă, iar eu eram disperată să continui să mă legăn fără să cad. De abia băuserăm câte un pahar fiecare și deja eram stoarsă de vlagă.

– Vreau s-o cunosc pe Nina ca Nina, a zis Max. Nu ca pe o autoare pe care o poate cunoaște oricine altcineva. Are logică ce spun?

– Înțeleg, înțeleg, a spus Joe. Se vedea de la o poștă că nu „înțelesese" nimic, dar i-am apreciat tactul. A continuat: De unde ești, Max?

– Din Somerset.

– Drăguț, a zis Joe doar ca să se afle-n treabă.

– Cunoști locurile?

– Am fost într-un weekend lângă Taunton, dar în rest, nu, a răspuns Joe. (Plici.) Părinții tăi au rămas acolo?

– Mama, da. Tata stă în Australia.

Australia?! Cum de nu-mi spusese niciodată că tatăl lui locuiește în Australia? Am încercat să-mi ascund expresia de om trădat.

– Ah, da? De când stă acolo? a întrebat Joe.

– A plecat când aveam treisprezece ani.

– Înțeleg. Te duci des să-l vezi?

– Nu. Nu e genul acela de relație.

– Îmi pare rău, a zis Joe.

– Nu e vina ta, nu? a răspuns Max. Era genul de comentariu sarcastic masculin pe care îl uram – literalmente agresiv și beligerant. Mai luăm un rând? a întrebat.

– Nu mi-ai spus că tatăl tău s-a mutat în Australia, am zis când, după trei pahare care mi s-au părut o veșnicie, ne-am băgat în sfârșit în pat.

– Ți-am zis că tata ne-a părăsit când eram mic.

– Mda, dar nu mi-ai spus că a părăsit țara și s-a mutat în capătul celălalt al lumii.

– Nu? Ei bine, asta a făcut.

– De asta nu vă vedeți niciodată?

– Ca să fiu sincer, cred că nici dacă ar fi aici, n-ar fi foarte doritor să mă vadă, a zis trântindu-se pe pernele mele cu o forță neobișnuită.

– OK, am zis, strecurându-mă sub plapumă lângă el. Vrei să vorbim despre asta?

– Dacă vreau să vorbim despre tatăl meu absent în momentul ăsta? Fix înainte de culcare și înainte de prezentarea mea de mâine de la nouă dimineața? Nu, nu chiar.

– OK.

– Vrei să vorbim despre tatăl tău bolnav?

– Nu chiar, m-am rățoit, surprinsă de meschinăria lui.

– Foarte bine, a zis și a stins lampa de pe noptiera de lângă el. O să vorbim despre asta altă dată.

– Bine, am spus și am stins lampa de lângă mine.

– Nu păreai în apele tale în seara asta, a zis, întorcându-mă pe o parte și cuprinzându-mă pe după mijloc. Mi s-a părut că vrei să mulțumești pe toată lumea.

– Nu așa fac întotdeauna?

– Nu atât de hotărâtă să placi, nu, tocmai asta îmi place la tine.

– Nu spune asta. Nu-mi servi avertismentul subtil că trebuie să mă port cum vrei tu, că altfel mă părăsești.

– Nina, serios acum, nu asta am vrut să spun.

– A fost aiurea pentru noi toți.

– Știu, știu, a șoptit, ridicându-mi părul ca să mă sărute pe gât. Tot ce vreau este să fii tu bine.

– Sunt bine, am zis, atingându-i labele picioarelor cu ale mele.

N-am putut să dorm în noaptea aia. Am stat cu ochii pironiți pe magnolia pictată pe peretele dormitorului, conștientă de greutatea corpului lui Max, care mă ținea în brațe. M-am tot gândit la toate diferențele apărute în cursul serii. Dintre Joe și Max. Dintre Max când era cu mine și cel care era în preajma altora. Dintre căsuța din Somerset în care îmi închipuisem că locuia tatăl lui Max și apartamentul din Australia în care stătea, de fapt. Dintre cea care eram cu Joe și cea care eram cu Max. În timp ce mă chinuiam să adorm, mi-am imaginat toate aceste prăpăstii umplute cu un lichid întunecat și lipicios ca smoala și m-am simțit, fără să înțeleg de ce, copleșită de rușine. Mă întrebam dacă, înainte să adoarmă, Joe și Max reflectaseră și ei la toate acele goluri din viețile lor, din relațiile și eurile lor. Asta, în vreme ce Max îmi sforăia în ureche,

zgomotos și împăcat cu sine.

Note:

35 Nedumerirea Ninei e justificată, fiindcă sensul verbului *to ghost* (de la substantivul *ghost*, „fantomă“, „spectru“ etc.) la care se referă Lola este unul de dată recentă, cel vechi fiind acela de „a scrie ceva pentru altcineva, care va semna cu numele său materialul respectiv“, de unde și termenul de *ghostwriter*, cel care se ocupă cu asta.

36 Ashram – termen de origine indiană care se referă la o tabără, permanentă sau nu, aflată de obicei într-un loc retras, în care doritorii se adună pentru a se izola de restul lumii și pentru a medita.

37 Parc din sudul Londrei.

7

Tata a deschis ușa. Avea pe el o cămașă albastru-deschis și cardiganul bleumarin cu împletituri în relief și nasturi maro pe care i-l cumpărasem când împlinise șaptezeci de ani. Avea două astfel de pulovere pe deceniu, pe care le purta prin rotație. Era palid, iar pielea subțiată de sub ochi îi era străbătută de o rețea de vinișoare zmeurii. Poate că fuseseră acolo dintotdeauna, dar în ultima vreme îi cercetam fața mai des, în căutare de mici semne ale deteriorării.

– Tată! am zis și l-am îmbrățișat tare.

– Oh, Bean, a spus și a oftat în părul meu. A fost o săptămână agitată aici.

– Unde-i mama?

– A ieșit, a spus, luând-o spre bucătărie. Nu vorbește cu mine.

– V-ați certat?

– Mi-e teamă că da, a spus. Azi-dimineață. Un scandal pe cinste.

– Ce s-a întâmplat?

A rămas în picioare lângă masă. Pe ea erau tacâmurile de argint, pe care le scoteau doar de Crăciun. Mai era și un bidon de soluție de curățat, deschis.

– Ce faci cu toate astea? Vă vin musafiri?

– Nu, trebuia să plecăm, a zis, frecând cu o cârpă dinții unei furculițe. De aia ne-am certat azi-dimineață.

– Unde plecați?

– S-a ivit o ocazie să mergem în Guineea.

– „Guineea"? am făcut, consternată că mama nu-mi spusese nimic de chestia asta în decursul multelor noastre convorbiri săptămânale, în care nu uita să-mi înșire toate lucrurile pe care le cumpăra de la Sainsbury și să-mi descrie ce urma să facă cu ele.

– Da.

– Când?

– Ar trebui să-ntindem pânzele și s-o pornim pe mări săptămâna viitoare, dar maică-ta are alte planuri.

– Adică, un fel de croazieră?

– Da.

– Cu aceeași companie care v-a trimis pe voi doi și Gloria cu Brian în Insulele Canare?

– Nu, nu, Gloria și Brian nu vin, a spus. N-ai să vezi așa ceva. Nu, doar eu și maică-ta. Pe mine mă vor, de fapt, n-aș avea nicio problemă să mă duc și singur.

– Dar mama nu vrea să meargă?

– Nu. Zice că e prea periculos și o îngrijorează vremea.

– Păi, mi se pare normal, am zis. Poate că mergeți mai încolo.

– Nu. Trebuie să fie săptămâna viitoare, chiar de-o fi furtună.

– Ce faceți cu tacâmurile de argint?

– O să avem nevoie de ele, a răspuns. Pentru excursie.

– Sunt convinsă că au tacâmurile lor pe vas.

– Nu, nu, nu pentru mâncat, a zis și a râs de ceea ce-mi trecuse prin minte. Le vindem! Eu și maică-ta avem șansa să fim în sfârșit negustori, de ce am rata-o?

„Eu și maică-ta avem șansa să fim în sfârșit negustori, de ce am rata-o?“ Numai tata putea să scoată pe gură așa ceva și să nu-ți fie clar dacă se referea la ceva real sau la ceva fantastic. Încă recunoșteam aproape tot ce era legat de el, contururile vocalelor, specifice zonei East End[38], blândețea vocii, râsul, vocabularul bogat, potrivit atât pentru discuții ușurele, ca între vecini („un scandal pe cinste“), cât și pentru meandre poetice („să-ntindem pânzele și s-o pornim pe mări“). Citisem de nenumărate ori, pe când mă documentam despre boala lui, că ceea ce simt cei dragi în privința acestor bolnavi e o amărăciune continuă – că cel pe care îl știai devine încet-încet de nerecunoscut. Dar eu, cel puțin până în acel moment, descoperisem că în cazul lui lucrurile stăteau exact invers. Era ceea ce făcea realitatea destinului său posibil și mai greu de înțeles. Datorită bolii, personalitatea sa devenise mai colorată – excentrică și exagerată –, nu era o alta, diferită. Era tata în cantitate concentrată – ca un cubuleț de vegeta uman –, mai puternic, nediluat și mai puțin filtrat. Era greu să ai o relație cu el, ori chiar o conversație, dar cu siguranță era acolo. Din când în când, aveam impresia că adevăratul lui eu ieșea la suprafață mai mult ca oricând.

Am auzit o mașină oprindu-se în fața casei și m-am dus la ușă. Mama ieșea din Toyota argintie a Gloriei (în suburbiile din nordul Londrei, toate mașinile aveau acea nuanță – probabil că din spațiu, drumurile noastre arătau ca poleite cu argint). Gloria m-a văzut și mi-a făcut cu mâna. I-am făcut la rândul meu cu mâna. Mama își ținea salteaua de yoga făcută sul și era îmbrăcată într-un trening lila.

– Pa, Glor! a strigat în timp ce se depărta de mașină. Ne vedem la Socializare și

Mindfulness.

– Pa, Mandy!

S-a apropiat de mine și m-a pupat pretențios pe obraz.

– Toată lumea s-a molipsit, văd.

– Da.

– Dintr-odată, toți sunt de acord să-ți zică Mandy?

– Nimeni nu are vreo problemă cu asta în afară de tine.

– Ce e Socializare și Mindfulness?

– Exact ce-auzi, a zis trecând pe lângă mine și luând-o pe scări.

Am urmat-o în dormitor.

– Poți să mă iei peste picior cât poftești, Nina, a zis, așezându-se pe marginea patului și scoțându-și tenișii în timp ce eu rămăsesem în picioare lângă perete, uitându-mă la ea. N-o să mă faci să-mi fie rușine.

– Îmi pare rău, nu te iau peste picior.

– Unde e tata?

– Jos. Mi-a zis că v-ați certat.

– Oh, n-a fost o ceartă, doar o mică încontrare, a zis și a mers la masa de toaletă, unde și-a pus la loc bijuteriile de aur.

– Despre o croazieră sau cam așa ceva.

– O croazieră? a întrebat și s-a strâmbat, nedumerită.

– Despre ce, atunci?

– Tot ce l-am rugat a fost să fie mai puțin necioplit când ieșim în oraș și în diferite contexte sociale.

– Ce vrei să spui? E cel mai puțin necioplit bărbat în viață.

– Ne-am dus să luăm prânzul la Gloria și Brian weekendul trecut și pe la jumătatea întâlnirii s-a ridicat să se ducă la WC, apoi nu s-a mai întors.

– Unde s-a dus?

– L-am găsit după juma de oră pe aleea din spate.

– Înțeleg. Altceva?

– Am fost seara trecută la o petrecere unde s-a băut și a fost nepoliticos cu o cunoștință de-a noastră, după care a stat în hol pe un scaun, cu haina pe el, tot restul serii, dând de înțeles că vrea să meargă acasă. Îmi venea să intru în pământ de rușine.

– OK, am zis. Îți aduci aminte ce-a declanșat asta?

– Era doar o conversație normală.

– Da, dar îți amintești exact ce s-a spus în ambele cazuri?

Mama a căzut pe gânduri câteva clipe, încruntată – iar era enervată că apelam la

interogatoriu în loc de polemică directă, în încercarea de a rezolva problema.

– La prânz, vorbeam despre Picasso, parcă, a zis. Da, exact, Brian urmărise un documentar despre Picasso cu o seară înainte.

– Iar în cazul petrecerii de seara trecută?

– Omul îl întrebase pe Bill care erau textele lui favorite despre silabe pe vremea când era profesor de engleză.

– Și el ce-a zis?

– A zis: „Vezi-ți de treaba ta“ și și-a luat tălpășița.

– Desigur, am zis, abținându-mă să nu râd la imaginea lui tata în chip de anarhist social într-o sufragerie cu covor crem – „Golanul din Pinner“. Mi-e foarte clar ce s-a întâmplat. Lui tata îi place foarte mult să vorbească despre artă și îi place foarte mult să vorbească despre cărți și e foarte informat în ambele domenii, dar…

– Nina…

– Mamă, te rog. Ascultă-mă, n-am nimic cu tine, vreau doar să-l înțeleg.

Și-a țuguiat buzele și s-a întors spre mine – până atunci vorbise cu reflexia mea din oglindă.

– Cred că tata e în faza în care e conștient că ceva nu e în regulă în mintea lui, dar nu-și dă seama ce anume. Îi îndepărtează pe ceilalți și se autoizolează, ca să se protejeze. Gândește-te la cum e de fapt – preferă ca lumea să-l considere mai degrabă nepoliticos decât prost.

Mama a tăcut, jucându-se cu șirul de inele de pe inelar.

– Apropo, în momentul ăsta, lustruiește tacâmurile de argint, în bucătărie.

A chicotit și a închis ochii, cu o expresie care aducea cu oboseala. Era primul semn, mic, dar vizibil al înfrângerii pe care îl văzusem la ea de câteva luni încoace.

– În sfârșit, face ceva folositor.

– Știi, sunt multe feluri în care putem să primim susținere, am zis. Deja am căutat cum putem beneficia de ajutor sau diverse sfaturi…

– Nu mă pot gândi la asta acum, m-a întrerupt pe un ton vioi și s-a întors înapoi spre oglindă. Zi-mi cum ești tu.

– Nemaipomenit, am răspuns, știind că nu era cazul să întind coarda mai mult de-atât. Am niște ciorne din noua carte în geantă.

– Oh, de abia aștept să mă uit peste ele!

– Și mă văd cu cineva.

– NU! a zis, întorcându-se spre mine. Cu cine?

– Un bărbat încântător pe nume Max.

– Cu ce se ocupă?

– E contabil. Dar nu-i prea place.

– Contabil… E un serviciu bun, un serviciu mai mult decât decent, a zis cu voce tare ce ar fi trebuit să gândească în sinea ei. Unde v-ați cunoscut?

– Pe o aplicație de dating.

– Fata lui Sarah l-a cunoscut pe soțul ei pe o astfel de aplicație. E antrenor personal, aleargă la maratoane. Nu-i nimic rușinos în asta.

– Nici n-am zis c-ar fi.

– Trebuie să ne faci cunoștință cu el. Când luăm masa împreună?

– Ai vrea tu asta?

– Bineînțeles! a chițăit.

– Nu crezi că lui tata apariția cuiva nou s-ar putea să i se pară prea mult?

– Nu, nu, o să fie în regulă, lasă-l pe seama mea.

– Minunat, am zis. Acum… Îți place laptele condensat?

– De ce?

– Aveam prea mult acasă, așa că am adus câteva cutii, în caz că poate e vreo șansă să vrei și tu.

– E ceva legat de blogurile tale?

– Mamă, am spus, urându-mă deja pentru fragilitatea propriului ego, n-am mai scris pe vreun blog de dinainte să fac douăzeci și cinci de ani. Lucrez direct cu marca respectivă, vin cu idei și îi ajut să-și promoveze produsul.

– Bine, bine. Nu, mulțumesc. N-o să mănânc așa ceva. Taică-tu, da. Mi-aduc aminte că bunică-ta Nelly zicea că laptele condensat cu banane era mâncarea lui preferată când era mic.

Am tăiat o banană și am pus-o într-un castron împreună cu jumătate de cutie de lapte condensat și i l-am dus lui tata, care zăngănea în continuare de zor, lustruind argintăria.

– Poftim, am zis. O gustare de dimineață mai puțin obișnuită.

A pus jos cârpa și soluția de curățat și a cercetat castronul. I-am dat o lingură și cu ea a luat o înghițitură, cu precauție. În timp ce mesteca, fața i s-a luminat. Își amintise.

– Mâncam din asta cu unchiul Nick, când eram mici. Mama ne dădea așa ceva ca recompensă sau ne mituia cu ea ca să facem treburi pe lângă casă. Odată, am băut o cutie întreagă, crezând că n-o să observe. Am luat papară. Doamne sfinte, e delicios. Mă mir că mi-au mai rămas dinți în gură.

– Foarte bine! am zis, încântată că avea amintiri coerente și verificabile. Ți-am lăsat o groază de conserve, să-ți faci de cap cu ele.

Am intrat în sufragerie și am văzut, așezat cu fața în jos pe fotoliu, un *Robinson*

Crusoe, deschis la jumătate. Dintr-odată, conversația de mai devreme a căpătat sens și m-am simțit în același timp neliniștită și ușurată. M-am bucurat că, dintre toate cărțile din bibliotecă, o alesese tocmai pe ea s-o citească în acea dimineață. M-am bucurat că urma să întindă pânzele spre Guineea, într-o aventură temerară. Dacă aș fi fost în locul lui, tot acolo mi-ar fi plăcut să mă duc. Cât mai departe posibil.

Odată ajunsă acasă, am ciocănit la ușa lui Angelo, așa cum făcusem, fără succes, în fiecare zi de când mă certasem cu el de la fereastra dormitorului, în toiul nopții. De data asta, a răspuns. Părul și fața îi arătau șifonate și întoarse pe dos, ca un pat nefăcut. A mijit ochii și și i-a frecat, adaptându-se la lumina de pe hol. Înăuntru, lămpile erau stinse și draperiile, trase. Era patru după-amiaza.

– Salut, am zis.

– Salut?

– Voiam să vorbim despre noaptea aia.

S-a holbat la mine cu ochii cârpiți de somn. Buzele lui cărnoase erau mai umflate ca de obicei, din cauza deshidratării de după trezire. Am așteptat să vorbească înainte să îmi înmoi tonul.

– Bine, încep eu. Cum te-ai comportat n-a fost deloc frumos.

„Deloc frumos". Iată-mă din nou, în interes diplomatic, pentru o bună vecinătate, folosind un vocabular la care nu mai apelasem de pe vremea când eram profă la școala generală și pierdeam controlul asupra unei clase.

– Când ai urlat la mine ca un animal? a întrebat, ștergându-și urdorile galbene din jurul ochilor umezi.

– N-am urlat la tine, te-am rugat politicos de mai multe ori să nu mai vorbești atât de tare la douășpe jumate noaptea când a doua zi oamenii merg la serviciu.

– Dacă voiai să facem tăcere, ar fi trebuit să cobori și să bați la ușă.

– Nu răspunzi niciodată la ușă.

– Nu urla la mine.

Exasperarea pe care o ținusem atâta timp în frâu a început să se reverse, dându-mi furnicături.

– Termină odată cu asta, n-are niciun sens ce spui. Tu erai cel care urla.

– Ba nu.

– N-ai putea să-ți ceri iertare, pur și simplu? E tot ce vreau. Ca să trecem peste asta.

– Nu, a zis, fără nicio expresie.

– Poftim?!

– Nu, a behăit și a închis ușa.

În acea seară, am ieșit cu Max să luăm masa în oraș – trebuia să scriu despre un pub deschis recent și l-am luat cu mine. Acum, mai mult ca oricând, aveam nevoie de ușa secretă a companiei lui pentru a ajunge în locul fermecat în care mă ducea de când ne întâlniserăm prima dată.

– Dă-mi să mai văd o dată coperta aia, a spus când am terminat a doua sticlă de vin, întinzându-se după telefonul meu și a deschis la poza cu supracoperta *Bucătărioarei*. De abia aștept s-o văd pe rafturi. Fata mea cea deșteaptă.

Am avut impresia că mă întind spre lauda lui ca și cum era căldura soarelui. Îmi dădeam seama cât de mult îmi dorisem să-l aud pe tata spunând același lucru – hotărâsem să nu mai scot ciornele din geantă și să-i dau un exemplar altă dată. Nu voiam să-l zăpăcesc și mai tare.

– Mi-a venit o idee, am spus, punând paharul pe tejgheaua barului. Pentru următoarea carte. Încă n-am adus vorba despre ea față de nimeni și voiam să-ți spun ție prima dată, pentru că știu c-o să-mi zici dacă e bună sau nu.

Max s-a îndreptat de spate și a dat din cap, ca și cum voia să se trezească.

– Te ascult. Dă-i drumul.

– Deci, am fost azi la tata, care era cam confuz. Încurcă lucrurile, își imaginează discuții, amestecă chestii care s-au întâmplat cu altele pe care le-a citit. I-am pregătit ceva de mâncare, fiindcă aveam o groază de lapte condensat la mine – știi, fac treaba aia ciudată cu compania care produce lapte condensat. A dat din cap, iar eu am continuat: Așa că i-am făcut lapte condensat cu banane, pentru că mama a zis că era mâncarea lui preferată în copilărie. Și, sincer, când a gustat, parcă a redevenit cel care era pe vremuri, dintr-odată. N-a durat mult, dar a fost ceva spontan.

– Foarte interesant.

– M-a făcut să mă gândesc la legătura dintre mâncare și memorie. La cât din obiceiurile noastre culinare e dictat de nostalgie. La ce anume din gust și miros declanșează amintirile involuntare. Ar fi o carte cu rețete, istorie și știință. Viv mi-a spus să scriu ceva uman. Nu cred că e nimic mai uman când vine vorba de mâncare decât să vorbești despre felul în care e legată de trecutul nostru. Ce crezi?

Mi-a aranjat bretonul rebel.

– Cred că e foarte tare.

– Serios?

– Da. Îmi place la nebunie. *Să gătim proustian cu Nina Dean,* a zis. Nu, mai trebuie lucrat la asta.

– Și o să le iau interviuri psihologilor despre cum anumite gusturi sunt legate de anumite trăiri.

– Și ar trebui să cercetezi care a fost mâncarea preferată a fiecărei generații.

– Exact – contextul istoric prin care se explică de ce copiilor de după perioada de război, când alimentele erau cu rația, le plăceau bananele. Și de ce generației noastre îi plac hamburgerii.

– Jucărie gratis la un Happy Meal.

– Jucărie gratis la un Happy Meal, am fost de acord.

– E genial, a zis, aplecându-se spre mine de parcă ar fi vrut să ia o mușcătură din mine. Ești genială.

Ne-am întrebat dacă să luăm o a treia sticlă de vin și, în timp ce matoleala se transforma în beție deplină, din aia în care nu-ți mai controlezi falca, a sunat clopoțelul a o mie de viitoare prime futaiuri.

– Ultima comandă! a răsunat în tot barul.

– N-am terminat de băut, am zis.

– Așa e, a spus el, ținând un filtru între buze în timp ce rula o țigară. Ce urmează pe ordinea de zi, Nina George? Ce trebuie să mai reparăm, că nu suport să te văd tristă și să văd cum tace gurița aia a ta bosumflată?

– Coșmarul ăla de vecin de dedesubt.

– Cred că ar trebui să stau de vorbă cu el. Pare să fie genul de bărbat care ascultă doar când îi vorbește un alt bărbat.

– Nu, am zis, punându-i mâna pe umăr și mângâindu-i bluza albastră de bumbac moale. Trebuie să mă descurc singură cu el.

– Ba nu.

– Ba da, am zis, secând paharul. Știu că sună enervant. Dar e important să rezolv situația asta fără ajutorul unui bărbat. Trebuie să știu că pot să operez eficient de una singură.

– Dar…

S-a oprit ca să-și pună tutunul înapoi în buzunar. Și-a pus țigara după ureche și a continuat:

– Nu ești singură.

Max mă dezarma de multe ori în conversații aparent lipsite de romantism cu astfel de declarații surprinzătoare și impresionante despre relația noastră. Parcă eram la un examen. Nu știam niciodată modul corect de a răspunde la ele.

Am ieșit clătinându-ne și ținându-ne de după mijloc și am ajuns pe strada East London, în timp ce Max îmi promitea că mă duce la un pub nădușit, ornamentat cu mochetă și în mod clar neelegant, care urma să-mi placă la nebunie și care servea băutură la ore târzii și avea masă de biliard. L-am însoțit pe un drum întortocheat pe

niște străduțe și oprindu-ne la fiecare colț, ca să se întrebe încotro trebuia s-o luăm, ca și cum pornise în căutarea unui lucru foarte important.

– Beam acolo în fiecare seară între douăzeci și șapte și treizeci de ani, a zis.

– Tu între douăzeci și șapte și treizeci de ani… Mi-ar fi plăcut să-l cunosc pe fiecare Max din fiecare an de când te-ai născut încoace. I-aș fi vrut pe toți aliniați în fața mea.

– Te cred, a zis, rămânând nemișcat în mijlocul unei străzi rezidențiale învăluite în tăcere, iar căldura respirației lui forma aburi în timp ce vorbea.

Mi-am imaginat înăuntrul lui un furnal, generând fiecare cuvânt și gând. Și-a scos iPhone-ul din buzunar și a deschis aplicația Maps.

– Nu pot să sufăr că sunt prea beat să mă orientez fără chestia asta, dar se pare că sunt prea beat să mă orientez fără chestia asta.

M-am uitat în jur pe strada pe care ne aflam și am simțit apropiindu-se un déjà-vu ca un val nimicitor.

– Max. Unde suntem?

– Asta încerc să aflu, Nina George.

– Cred că suntem lângă bloc.

– Care bloc?

– Unde am locuit prima dată. Suntem lângă Mile End?

– Da, stația e la vreo zece minute de mers pe jos.

Am simțit impulsul de a o lua spre capătul străzii și l-am urmat ca pilitura de fier magnetul.

– Suntem pe lângă Albyn Square? am întrebat.

– Stai puțin, a zis Max în timp ce mergeam înaintea lui. Stai puțin.

– Suntem… Știu unde suntem.

Am ajuns la capătul străzii, am luat-o la dreapta, am trecut de pubul unde eu și tata ne mâncam de obicei chipsurile de weekend și am cotit-o la stânga, pe Albyn Square. Nu erau doar simțurile care mă aduseseră aici, ci întregul corp, fiecare celulă din el. Era ceva biologic și visceral, preistoric și predestinat. Acolo se afla grădina, păstrată în perfectă concordanță cu fiecare unghi din amintirea mea. Fiecare plantă, fiecare cărăruie și copac arăta exact la fel ca ultima dată când fusesem acolo, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Am mers până la gard și am privit înăuntru. Am cuprins în mâini barele reci de metal negru și lucios și, uitându-mă la ele, mi-am amintit de mănușile de lână pe care le purtam pe vremuri.

– Max, aici e, am zis. E locul unde am copilărit.

Fără să stau pe gânduri, am pus un picior pe gard, m-am ridicat pe el și am sărit dincolo. Max m-a urmat.

– Aici veneam cu tata în fiecare weekend. Aici am învățat să merg pe bicicletă. Pe aici mă plimbau în cărucior. Aici au venit cu mine prima dată după ce m-au adus de la spital. Am arătat spre banca de la marginea porțiunii de iarbă și am continuat: Avem o fotografie cu mine și mama stând acolo, când aveam doar câteva zile.

În colțul din dreapta din spate era un dud înalt.

– Pomul ăla…, m-am pomenit bolborosind în timp ce mă îndreptam grăbită într-acolo. De obicei, stăteam sub el. Mă gândeam că sunt într-o pădure. Mama îmi făcea sandviciuri, iar eu îmi aduceam jucăriile și mă jucam aici ore în șir. Poate nu chiar ore. Habar n-am dacă ce îmi amintesc ca fiind o oră din copilărie nu erau în realitate doar zece minute.

– Oh, a făcut Max.

Nici eu n-aș fi știut ce să spun cuiva înghițit de vortexul nostalgiei. Pentru Max, era doar un cartier din Londra – niște străzi, un petic de iarbă, câteva lumini. Pentru mine, era fântâna existenței mele. Aici fusesem concepută, aici fusesem plimbată; învățasem sentimente, fețe și cuvinte aici.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva, am spus. Exact pomul ăsta m-a învățat cuvântul „pom“. Ori de câte ori am pronunțat acest cuvânt sau am stat sub un pom sau m-am gândit la vreunul, de când am început să vorbesc, îl vedeam pe ăsta. În adâncul minții mele, sunt toate acele imagini ale lucrurilor care m-au învățat ce e lumea. Nici măcar nu sunt conștientă că sunt acolo, dar sunt. E ca și cum acest pom e undeva în mine, într-un fel.

Max m-a privit cum ating trunchiul și mă lipesc de el.

– Scuze, știu că am luat-o razna.

Mi-am lăsat fruntea să odihnească pe scoarța pomului, în timp ce ramurile îmi mângâiau creștetul capului.

– Mi-e rău.

M-a cuprins cu brațul. Ne-am dus până la bancă și ne-am așezat.

M-am îndoit de mijloc și mi-am ținut fața între genunchi, în timp ce Max rămăsese cu mâna pe spatele meu.

– Cred că tata știe ce se întâmplă cu el.

– De ce crezi asta?

– Îmi dau seama, pur și simplu. Îl cunosc mai bine decât oricine. Știe că ceva înăuntrul lui se schimbă. Știe că își pierde accesul la părți din el și la amintiri. Aș fi vrut să nu știu că ăsta e adevărul, dar din păcate, este. Aș fi vrut să cred că nu-și dă seama, că e senin, dar nu pot. Cred că e îngrozitor pentru el și simte că o ia razna, Max. Probabil, e foarte speriat. Trebuie să fie insuportabil.

Și-a plimbat mâna în sus și în jos pe spatele meu și am tăcut amândoi.

– Cred că e minunat să locuiești aici, a zis în cele din urmă.

M-am îndreptat și am privit la șirul impunător de case de păpuși de vizavi.

– E perfect, nu-i așa? Mă întreb dacă am știut cât de perfect e când stăteam aici.

– Vreau să locuim aici, împreună.

– E foarte scump. Ca în tot restul lumii.

– Într-o bună zi, a spus. O să găsesc o modalitate să stăm aici. Chiar și dacă ar trebui să stăm în magazia cuiva. Cred că aici e locul nostru.

– Probabil că și alții spun același lucru despre ei. Cred că e ca în cazul oamenilor cu adevărat atrăgători – fiecare dintre noi consideră că merită să fie cu unul. Fiecare crede că cea mai mișto persoană din apropiere e sufletul lui pereche.

– Nu. Eu chiar cred că locul nostru e aici.

– Serios?

– Da, Nina, a spus. Te iubesc.

I-am ținut fața în mâini ca pe o bilă Magic 8[39]. M-am îndepărtat puțin ca să mă uit în ochii lui, să caut toate imaginile de străzi și piețe care trăiau înăuntrul lui.

– Și eu te iubesc, am zis.

Dudul se înălța zvelt și mândru în lumina lunii, iar noi stăteam în umbra lui, cu trupurile înfășurate unul în celălalt.

Note:

38 Centrul istoric al Londrei de est, zonă delimitată la vest de vechile ziduri medievale și la sud, de Tamisa.

39 O bilă neagră de plastic pe care, într-un cerc alb, e scrisă cifra opt. Inventată în 1950, e folosită în divinație.

8

Mesaj nou de la: Nina
20 noiembrie 10:04
Eroul meu – mulțumesc că m-ai făcut să mă simt bine după așa o zi îngrozitoare. Ai plecat devreme, înainte să apuc să te îndop cu forța și mult drag și să-ți fac pâine prăjită specială pentru mahmureală. Sper că nu te doare capul prea tare. Să ai o zi minunată la serviciu x

Mesaj nou de la: Nina
21 noiembrie 16:27
Cum ești azi? X

Mesaj nou de la: Max
21 noiembrie 23:10
A fost o zi lungă și friguroasă. N-ai pentru ce să-mi mulțumești, mi-a făcut plăcere să te văd, ca întotdeauna x

Mesaj nou de la: Nina
22 noiembrie 11:13
Tocmai am văzut un pescăruș înghițind un șobolan mort întreg în fața stației Tufnell Park. Sper că ai o săptămână bună. Mai sumbră decât atât nici nu cred că se poate x

Apel nepreluat de la: Nina
25 noiembrie 19:44

Mesaj nou de la: Nina
25 noiembrie 19:50
Nu trebuie să mă suni înapoi, nu era nimic important, voiam doar să știu cum ești x

Mesaj nou de la: Max
25 noiembrie 20:16
Aici, totul e bine, Nina George. Sper că și la tine la fel x

Mesaj nou de la: Nina
25 noiembrie 20:35
Totul e în regulă. Scriu un articol despre cum să faci *caponata* perfectă, așa că sunt până în gât în vinete. Vrei să treci pe aici să fii degustătorul meu oficial?

Mesaj nou de la: Max
25 noiembrie 21:01
Aș fi vrut să pot, dar lucrez până târziu x

Mesaj nou de la: Nina
25 noiembrie 21:13
Of, sărăcuțul de tine. Sper că nu e prea mare nebunie la muncă. Anunță-mă când te eliberezi x

Mesaj nou de la: Nina
27 noiembrie 09:07
Neața! Ce zici de un film diseară? X

Mesaj nou de la: Max
27 noiembrie 14:18
Mi-ar fi plăcut, dar mi-e teamă că trebuie să iau masa în oraș.

Mesaj nou de la: Nina
27 noiembrie 16:05
OK – atunci te las pe tine să mă anunți când vrei să ieșim. Sper că nu ești foarte stresat.

Mesaj nou de la: Nina
29 noiembrie 12:15
Barul ăla peruvian ciudat care ne place are o seară cu *pisco* acru. Ce zici de o întrecere?

Mesaj nou de la: Nina
1 decembrie 11:00
Neața. Am o ușoară senzație că te sâcâi. Înțeleg foarte bine că n-ai timp să discutăm

sau să ieșim în perioada asta, dar măcar spune-mi dacă totul e OK.

Apel nepreluat de la: Nina
1 decembrie 15:02

Mesaj nou de la: Max
1 decembrie 15:07
Hei – sunt la lucru. Ești OK?

Mesaj nou de la: Nina
1 decembrie 15:10
Încerc să nu te distrag de la lucru – doar voiam să văd dacă ești OK, ca și în mesajul trecut.

Mesaj nou de la: Max
1 decembrie 18:39
Sunt bine – doar că totul e foarte aglomerat acum.

Mesaj nou de la: Nina
1 decembrie 19:26
Pot să te ajut în vreun fel? Nu-mi place să te știu stresat.

Mesaj nou de la: Nina
4 decembrie 10:54
Neața. Sper că e mai lejer la job și că nu trebuie să stai până târziu. Bem ceva săptămâna asta? Sau dacă trebuie să te scoli devreme, pot să vin la tine și să gătesc, sau tu la mine. Cum ți-e mai ușor x

Mesaj nou de la: Nina
5 decembrie 14:40
Am senzația că ceva nu e în regulă. Aș vrea să vorbim la telefon, chiar și numai cinci minute. Anunță-mă când se poate.

Mesaj nou de la: Nina
7 decembrie 08:11
Am impresia că te hărțuiesc și nu-mi place deloc asta. Mă cam aduce la disperare. Poți, te rog, măcar să-mi spui că ești OK?

Mesaj nou de la: Max
7 decembrie 09:09
Îmi pare rău dacă ți-am dat impresia asta. Nu consider că mă hărțuiești.

Mesaj nou de la: Nina
7 decembrie 09:17
Mulțumesc pentru răspuns. Cred că sunt doar îngrijorată că nu ești sincer cu mine în legătură cu ceva. Dacă într-adevăr ești ocupat la muncă, e în regulă și nu vreau să fiu o povară în plus sau să pun presiune și eu pe tine, dar am nevoie de un pic mai multă comunicare, ca să știu dacă e totul în regulă cu tine/noi. E ciudat că ne-am văzut atât de des și ne-am vorbit în fiecare zi și că acum nu te-am mai auzit de trei săptămâni. Sper să ai o zi bună la lucru x

Mesaj nou de la: Nina
12 decembrie 12:01
Salutare. Nu sunt sigură că îți amintești, dar era vorba să mergem să luăm cina la ai mei mâine seară. 1) Ți-ar plăcea? 2) Dacă da, mama vrea să știe dacă ți-ar plăcea să mănânci ceva anume. Avertisment: aproape întotdeauna pune orez nefiert bine în ceva prea ars. Dacă nu ai chef de orez, grăiește acum sau ține pentru tine pe veci[40] x

Mesaj nou de la: Nina
13 decembrie 10:05
Să înțeleg că nu vii la masă diseară?

Mesaj nou de la: Nina
13 decembrie 22:17

Nu înțeleg de ce dintr-odată nu mai vrei să vorbești cu mine, Max. E ciudat, ultima oară când ne-am văzut mi-ai spus pentru prima dată că mă iubești, apoi a urmat tăcere totală și ți-a pierit orice chef să mă mai vezi sau chiar să răspunzi când te sun. Sper că îți dai seama de ce sunt nedumerită. Aș vrea să primesc o explicație, când ești pregătit.

Mesaj nou de la: Nina
19 decembrie 11:10
Altă săptămână în care n-am niciun semn de la tine. Chiar nu știu ce aș mai putea să fac în etapa asta. Sufăr foarte tare din cauză că te-ai purtat așa cu mine și m-ai făcut să mă simt ca și cum te sufoc și cer prea mult și sunt o ciudată, când de fapt tu te

comporți aiurea. Dacă nu vrei să ne mai vedem, e OK, dar trebuie să fii sincer cu mine. Nu poți să dispari pur și simplu. Ar fi o dovadă de mare cruzime (în afară de cazul în care m-am înșelat complet în privința ta în ultimele trei luni) și nu cred că ești un om crud.

Apel nepreluat de la: Nina
19 decembrie 20:14

Mesaj nou de la: Nina
19 decembrie 20:33
Max, te rog, sună-mă și spune-mi ce s-a întâmplat. După aia, nu va mai trebui să vorbești vreodată cu mine.

Note:

40 În original: „let it be known now or for ever hold your peace“, parafrază a celebrelor cuvinte repetate în cadrul ceremoniilor de cununie religioasă prin care celor prezenți li se cere să spună dacă nu sunt de acord cu acea căsătorie.

9

– Ieri, v-am dedicat exercițiul de *hot yoga*[41] ție și lui Max.

– Habar n-am ce înseamnă asta, Lola.

Stătea tolănită de-a curmezișul canapelei, cu labele picioarelor în poala mea, mâncând stafide în ciocolată și având pe ea o bluză albastră cu gât înalt pe care scria „NO PHOTOS, PLEASE“ cu paiete de culoarea cireșii.

– Yoga e cea mai eficientă când te concentrezi asupra unei cauze nobile sau a unei persoane căreia vrei să-i trimiți toată energia și concentrarea ta, a zis. Când ai de făcut un exercițiu foarte greu, te gândești la persoana aia și aproape că simți că faci asta pentru ea. De exemplu, când am stat în „poziția dansatorului“ ieri și îmi ziceam că o să mă rup în două din cauza asta, am închis ochii și mi l-am imaginat pe Max venind la tine acasă.

– OK, ei bine, n-a funcționat.

Am tras pledul canapelei peste noi. Apartamentul Lolei întotdeauna a avut o foarte specifică și enervantă temperatură – cea a unei case cu toate ferestrele deschise și cu căldura dată la maximum.

– Știu că nu te-ar consola, a spus, întinzându-se să mă mângâie pe părul prins în coadă, dar ar fi vreo posibilitate să fie mort?

– M-am întrebat și eu asta.

– Hai să încercăm să dăm de el, a zis, ridicându-se în capul oaselor. Trebuie să ne transformăm în Miss Marple[42]. Oh, Doamne, îmi place la nebunie partea asta!

– Care parte?

– Să cercetăm dacă un tip care nu te bagă în seamă e mort sau viu.

Și-a deschis laptopul.

– Ce ID are pe Instagram?

– Nu e pe Instagram.

– OK, ce nume de familie are?

A deschis Facebook.

– Max Redmond.

I-a tastat numele în bara de căutări. Au apărut un adolescent din Derbyshire ținând mândru o cană cu Chewbacca pe ea și un bărbat în vârstă, la bustul gol, cu o bandană, din Idaho.

– Vreunul din ăștia?

– Nu.

– Ah.

– Nu cred că e pe Facebook. Nu cred că e pe niciun site de socializare.

– OK, dar WhatsApp? Cum vă scrieți?

– Doar SMS-uri.

– Ah-ha! a zis, ridicând o unghie portocaliu-fluorescent. Sigur e pe un serviciu de mesagerie instant, așa că o să vedem când a fost ultima dată online.

I-a tastat numărul în telefonul ei și a deschis două aplicații de mesagerie instant. S-a încruntat la ecran.

– Ce ciudat. Nu e pe niciunul.

– E un fel de hipiot, am spus, dezgustată de mine fiindcă vorbeam în termenii lui.

– Mda, dar aproape oricine dintre cunoscuții mei e pe cel puțin o aplicație din astea. Chiar și cu buni vorbesc pe una.

– Nu mai avem nicio opțiune?

– Dă-mi telefonul, a zis.

A intrat în „App Store“ și a descărcat Linx – îl ștersesem cu o lună în urmă, considerând că nu face decât să-mi ocupe spațiu în telefon și să adune like-uri ocazionale de la bărbați cu fețe rotunjoare și joburi ale căror nume nu le înțelegeam, precum „comportamentele brandului“. Mi-a dat înapoi telefonul și m-am logat.

– Derulează în jos să găsești conversația cu el. Putem să intrăm pe profilul lui, să vedem când l-a updatat ultima oară.

Am derulat până la capătul listei cu bărbați cu care mă „potriveam“ – rămăseseră acolo cu aerul lor nesănătos, prinși în gheață crionică, morți, dar conservați perfect și disperați să fie readuși la viață.

– Nu e aici. A dispărut. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că sau și-a șters aplicația și profilul…, a zis Lola, jucându-se cu perla unui cercel care stătea pe cartilajul urechii ei ca o mică tiară.

– Sau?

– Sau s-a dez-potrivit de tine.

Am pus jos telefonul și am rămas cu privirea pironită pe printul care o înfățișa pe Lola în chip de pictură de Warhol.

– Cred că a mai făcut asta înainte, am spus.

– De ce?

– Fiindcă și-a șters urmele pe cât se poate, ca să dispară. Cine mai e atât de greu de găsit în zilele noastre? E o strategie. Nu vrea ca femeile să afle unde e sau ce se întâmplă după ce dispare.

– N-are cum. Știe că tu știi unde locuiește și lucrează. Nu prea e o dispariție eficientă.

– Da, dar mai știe că niciodată n-o să vin la el acasă sau la serviciu să-i cer un răspuns. E în siguranță. Ar fi prea umilitor pentru mine. Știe că n-aș vrea în ruptul capului să par atât de nebună. Sunt constrânsă la tăcere de spaima de a nu fi considerată nebună. Așa că, în schimb, o să înnebunesc din cauză că nu primesc răspunsuri.

– Vrei niște vin?

– Tu cum ai făcut asta zece ani, Lola?

– Cu Rioja[43]?

– E unșpe dimineața.

– Putem spune că e o urgență.

S-a ridicat, s-a dus în bucătărie și a luat o sticlă de pe raftul cu vinuri.

– E doar o distracție pentru băieți, am zis.

– Ce anume?

– Întâlnirile la treizeci și ceva de ani. Băieții conduc. Noi nu avem niciun control.

– Nu face din asta o chestie politică, că nu e.

– Ba e. Dacă ești femeie la treizeci și ceva de ani și vrei o familie, ești la dispoziția bărbaților pe care nu te poți baza. Ei fac regulile, iar noi nu putem decât să le urmăm. Nu ai voie să spui ce vrei sau ce te supără, pentru că întotdeauna sub acea relație e o bombă nedetonată care se declanșează dacă devii prea „pasională".

Lola a turnat vin în două pahare fără picior.

– Dar tu nu ai fost pasională.

– Bineînțeles că nu! El mi-a spus că vrea să se însoare cu mine, de la prima întâlnire. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă o femeie ar fi spus asta la prima întâlnire? Ar fi sunat la poliție. De ce el are voie să spună asta? De ce să fie el la conducere și să spună primul „te iubesc", apoi să mă abandoneze fără nicio explicație?

– Din experiența mea, atunci e cel mai probabil să se întâmple.

– De ce?

– OK, uite care-i teoria mea, a zis Lola, așezându-se pe muntele de perne de catifea de pe canapea, în mod vizibil încântată că doctoratul ei în dating și-a găsit în sfârșit utilitatea. Bărbații din generația noastră deseori dispar când dau peste o femeie care le spune la rândul ei „te iubesc“, fiindcă e ca și cum au terminat de jucat un joc. Pentru că sunt primii băieți care au crescut lipiți de PlayStation și Game Boy, n-au fost condiționați să dezvolte vreun simț al onoarei și al datoriei, ca tații noștri. PlayStationul a înlocuit educația. Au fost învățați să caute distracție, s-o ducă la capăt, apoi să treacă la nivelul următor, să schimbe avataruri sau să înceapă un joc nou. Au nevoie de stimulare maximă tot timpul. Pentru cei mai mulți dintre bărbații mileniali, „Te iubesc“ într-o relație e echivalentul nivelului 17 din *Tomb Raider 2*.

Am luat o înghițitură zdravănă de Rioja, care avea gust mai degrabă de cenușă decât de pământ, așa amestecat cum era cu aroma pastei de dinți de dimineață. Mi-am adus aminte de orele petrecute la mine sau la Joe acasă, cu cenușiul zgomot de fond al jocului său video cu fotbal răzbătând prin pereții sufrageriei întunecate, cu perdelele trase. Mi l-am imaginat pe Mark leșinat în dulap și pișându-se pe el în somn, în timp ce nevastă-sa își hrănea bebelușul la sân în liniștea singuratică a zorilor. M-am gândit la Max jucându-se de-a v-ați ascunselea cu mine, urmărindu-mă printr-o crăpătură din zid și râzând pe-nfundate de lipsa mea de orientare într-un joc la care nu știam că particip. M-am gândit la toți acei bărbați de treizeci și ceva de ani – îmbătrâniți pe din afară, cu început de chelie și hemoroizi – care aleargă prin creșă, alegând și punând jos femei, neveste și bebeluși dintr-un coș cu jucării care dă pe-afară.

– Ce zici să vorbim despre altceva? am întrebat. Despre orice altceva.

– Bine, a zis Lola, strângându-mă de genunchi. Cred că dacă vârfurile părului mi se despică și mai mult, o să mă arunc în Tamisa.

– Lola.

– Ce?

– Nu e normal să te obsedeze vârfurile despicate. Nu văd de ce te-ar năcăji mai mult de două ori pe an.

– Mă obsedează, a spus, ținând capătul părului între două degete și cercetând firele de parcă era într-un laborator de criminalistică. Mă gândesc la ele, să zicem, cam treizeci și opt de minute pe zi, în general în metrou.

– Cum poate fi asta realitatea vieții noastre? am întrebat, dând pe gât restul de vin. Să așteptăm să ne sune bărbații și să ne citim părul de parcă ar fi o carte. Mi se pare atât de groaznic să fiu femeie. Nu așa ar fi trebuit să mă simt.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Nina. Aici nu e vorba că ești femeie. Multă lume e

obsedată de ea însăși, indiferent de sex. Mulți pretind că le pasă de pungile de plastic de unică folosință mai mult decât de firele lor despicate, dar nu e așa. Nu mi-e frică să fiu sinceră în privința asta. Iar ASTA înseamnă feminism.

A spus-o cu emfază, de parcă era replica spectaculoasă a gazdei unei emisiuni de jocuri și concursuri. M-am aplecat, sprijinindu-mi capul în căușul palmelor și am închis ochii. Lola se juca cu coada mea, iar asta mă liniștea.

– Știu că acum totul e îngrozitor, a zis ea. Dar trebuie să ai încredere în mine când îți spun: nu vei trece.

– Ce vrei să spui?

– Nu vei trece, a repetat cu un aer înțelept, zâmbindu-mi blând.

– Să trec unde?

– Așa îmi spunea mama mereu când eram tristă. Înseamnă că toate astea se vor sfârși la un moment dat și după aia vei fi din nou fericită.

– *Și asta* va trece.

– Da, exact.

– Nu. Adică asta e expresia corectă.

– Oare? De unde știu proverbul ăsta?

– Nu e un proverb, sunt cuvintele lui Gandalf din *Stăpânul inelelor*[44].

– Asta era! a zis pocnind din degete ca și cum știa răspunsul corect.

– Mă simt mult mai bine, am spus, bătând-o pe mână. Mulțumesc.

Când am plecat de la Lola, spre seară, cu un tip de mahmureală necunoscut, eram gata să mă duc acasă, să-mi închid telefonul și să mă culc direct. Pe drum spre metrou, pe ecranul telefonului au apărut cele cinci litere de care îmi era din ce în ce mai teamă în ultima vreme: ACASĂ.

– Bună, mamă.

– Bună, Ninabean. Ce faci?

– Bine. Tu?

– Sunt OK. O întrebare scurtă: te-a sunat tata azi?

– Nu, de ce?

– Nu e nicăieri.

– De când?

– De azi-dimineață.

– De la ce oră?

– De pe la șase. Am auzit ușa de la intrare, dar am presupus că doar vrea să dea o raită prin grădină, așa că nu m-am sinchisit să mă duc după el.

– De ce s-ar fi dus să stea în grădină, pe frigul și în bezna aia? De ce nu l-ai oprit?

– E EXACT motivul pentru care n-am vrut să te sun, a cârâit.

Am auzit-o vorbind cu cineva în timp ce ținea telefonul la distanță. Am deslușit doar: „Nina“, „critică“, „îndrăznește“ și „tupeu“.

– Mamă, am zis încercând s-o fac din nou atentă la mine. Mamă. MAMĂ.

– CE?! a răcnit.

– Iau metroul și vin la voi acum.

Gloria a răspuns la ușă îmbrăcată într-un hanorac cenușiu cu imprimeu cu fluturi din pietre semiprețioase. Părul ei roșu-burgund uscat cu grijă cu föhnul era neted și rotund ca o cochilie de melc. Mi-a zâmbit nepotrivit de larg, având în vedere circumstanțele vizitei mele. În situațiile familiale delicate, era mereu ca un bolovan emoțional din mijlocul drumului. În anii dificili, marcați de certuri, ai adolescenței mele, nu scăpa niciodată ocazia să întoarcă evenimentele pe toate părțile, ca un reporter de tabloid. La cei șaizeci și un pic de ani ai săi, încă avea acel aer de școlăriță disperată după bârfe și să fie receptorul și emițătorul oricăror informații dintr-o situație tensionată și, în mod straniu, se încăpățâna să fie „cea mai bună prietenă“ a mamei, ca două eleve de clasa a XI-a care și-au făcut cu markere tatuaje care se potrivesc între ele.

– Nina! a spus, întinzând brațele și îmbrățișându-mă cu șovăială. Ce mai faci?

– Sunt îngrijorată pentru tata, am spus, inutil.

– Ei bine, cu toții suntem.

– Unde e mama?

– Vrei baghetă cu niște *sandwich spread*45?

– Nu, mulțumesc. Unde e mama?

– Mandy e în bucătărie.

– N-o cheamă Mandy.

– O cheamă cum vrea ea s-o cheme, scumpa mea. E dreptul lui Mandy să-și exprime personalitatea cum îi place, și dacă o face printr-un nou nume, nu e treaba noastră să-i dictăm cine credem noi că este ea.

Mi-era clar că petrecuse ore în șir cu mama tocându-mă mărunt pe tema împotrivirii mele în „problema Mandy“, bând cappuccino instant la plic și amețind-o cu citate motivaționale preluate de la vreun *life coach*.

M-am dus în sufragerie, unde mama stătea într-un colț al canapelei, ținând într-o mână o cană și examinându-și cuticulele de la cealaltă.

– Ai sunat la poliție?

– Bineînțeles că am sunat la poliție.

– Le-ai spus de problema lui tata?

– Da.

– Și? Îl caută?

– Da, au înțeles că e caz urgent. Caută chiar acum prin toate spitalele, și dacă nu dau de el, o să se uite pe camerele video din zonă.

– OK, am spus și m-am așezat în celălalt colț al canapelei. Foarte bine ai făcut.

– Spui doar așa… De fapt, crezi că e numai vina mea.

– Nu-i adevărat, mamă, mai devreme eram doar șocată, a vorbit gura fără mine.

În cameră a intrat Gloria.

– Ce vorbeați? a întrebat.

– Nimic, am spus.

– Tocmai îi spuneam că mai devreme m-a făcut să mă simt foarte vinovată c-a dispărut Bill.

– Da, e clar un accident nefericit, maică-ta n-a făcut nimic anapoda.

Am exalat încetișor, plină de răbdare, și am zis:

– Ce voiam să spun, Gloria, e că trebuie să fim atente la cum ne comportăm cu tata și cum îi vorbim pe măsură ce starea i se înrăutățește. Nu putem continua ca și cum totul e normal, oricât de mult am vrea să fie așa. Cred că ăsta a fost avertismentul final că ceva trebuie să se schimbe.

Mama se uita în gol în direcția ecranului negru al televizorului.

– Ce risipă…, a spus.

– Ce e risipă? am întrebat.

– Poți să congelezi totul, totul poate fi congelat, a murmurat Gloria.

S-a aplecat spre mine și a vorbit încet, ca și cum mama n-ar fi putut s-o audă.

– Maică-ta trebuia să găzduiască cenaclul Citind Printre Vinuri diseară. Trebuia să ne adunăm mai mulți aici, iar ea deja a cumpărat toată mâncarea.

– Așa, și unde au căutat până acum? am întrebat, ignorând-o pe Gloria. Ați sunat la toți prietenii din zonă?

– Da, toată lumea e la curent, a răspuns mama.

– Dar clubul de golf? Poate s-a gândit că acolo…

– Am fost acolo, s-a băgat Gloria. Primul loc unde am căutat. Nu era acolo, dar toată lumea știe că trebuie să aibă grijă cu el.

– Când ai avut ultima conversație cu el? Îți amintești ce ați vorbit aseară?

– Ne-am certat. Și, te rog, nu-mi sări în cap pe tema asta, habar NU ai cum e să fii în locul meu, Nina.

– De ce v-ați certat?

A mârâit, închizând ochii și scuturând din cap.

– M-a trezit în toiul nopții, pentru că tot troncănea cât a adus toate scaunele din bucătărie și le-a așezat în cerc.

– De ce-a făcut asta?

– Zicea că dimineața o să aibă o ședință cu staff-ul.

– Tu ce-ai zis?

– M-am enervat, i-am zis că s-a pensionat acum cinșpe ani și că s-a terminat cu ședințele.

– Și ce-a răspuns?

– S-a supărat rău de tot. Sincer, Nina, atâta ne-am învârtit în jurul cozii, că m-am gândit că o să ne strângem de gât unul pe altul.

– Ai verificat pe Elstree High? am întrebat.

– Nu cred că e acolo.

– E ultimul loc unde a predat. Poate că a uitat că s-a pensionat, așa că poate că s-a trezit devreme ca să se ducă la școală. Sună la Elstree High.

– E sâmbătă.

– Merită totuși încercat. Și-a luat telefonul?

– Nu, doar portofelul.

– OK, deci putea să ia autobuzul sau metroul. Sau chiar un taxi.

M-am dus în dormitorul meu pentru un moment de liniște, m-am așezat pe covor, am închis ochii și am încercat să-mi imaginez ce lucru atât de urgent l-a făcut pe tata să se scoale, să se îmbrace și să plece înainte de răsărit. M-am sprijinit de pat și mi-am încrucișat picioarele pe jos. Ori de câte ori dădeam de greu, mă trezeam că stau pe jos. Scrisesem ultimele două capitole din carte stând pe podea. Mare parte din discuția de despărțire dintre mine și Joe avusese loc pe jos, în sufrageria noastră. Când eram copleșită, simțeam nevoia să mă fac mică, mică. Mi-am amintit cum stăteam cu jucăriile mele și cu picioarele încrucișate sub dudul din Albyn Square. Cum am fost acolo ultima oară când l-am văzut pe Max – cum m-am simțit de parcă fusesem absorbită de forța vieții înseși; cum toate reperele și amintirile timpului și spațiului se răsuciseră în sinea lor ca o gaură neagră în timp ce eu stăteam în centrul ei. Mi-am amintit de fața Lolei pe podeaua toaletei din acel club, când ne întâlniserăm prima oară: *Mi-e dor de casă.*

Am mers în holul de la intrare, unde Gloria, din motive pe care mi-era imposibil să le înțeleg, se dădea cu luciu de buze cu sclipici.

– Pe ce stradă locuia tata când era mic, în Bethnal Green? am întrebat-o pe mama.

– Nu știu, a răspuns.

– Trebuie să-ți aduci aminte. Bunica Nelly a stat acolo până a murit.

– Cum aș putea să-mi amintesc numele străzii ăleia? Bunica a murit acum douăzeci de ani. Așteaptă tu să treci prin menopauză. N-o să-ți mai amintești nici cum te cheamă.

Gloria a chicotit în cunoștință de cauză și a țocăit din buzele lucioase.

– N-ai cumva un carnețel cu vechile adrese?

– Nu, nu cu cele atât de vechi. Ar putea să mai fie în carnețelul cu adrese pentru felicitările de Crăciun, dar nu-mi aduc aminte în momentul ăsta unde e.

Nu era momentul s-o întreb de ce avea nevoie și de un carnețel cu adrese și unul, separat, cu adrese pentru felicitări de Crăciun.

– Poți să găsești adresa exactă? Fă-o pentru mine. Mi-o trimiți pe telefon? Mă duc la Bethnal Green.

– N-o să fie acolo.

– Am o presimțire că da. Cel puțin, merită încercat. Să-mi trimiți mesaj cu adresa.

Când am ajuns pe strada unde crescuse tata, se făcuse amiază și încă nu știam nimic de el. Am mers pe lângă șirul de case cu etaj și două dormitoare, toate identice și cu praguri și canaturile ferestrelor albe, arătând ca glazura de zahăr pe casele de turtă dulce. Mintea copilului din mine își amintea de ele mari și impozante, dar erau doar îngrămădite una într-alta. Mama și tata se amuzau deseori pe socoteala compunerii în care scrisesem că în weekend mă duc la „coniacul" lui buni. Mi-era greu să cred că acea casă avea chiar și etaj.

Am sunat la numărul 23. A deschis ușa o femeie între două vârste, cu trăsături blânde și părul prins în coc, ale cărui fire făceau tranziția de la roșcat la alb, ceea ce îi dădea aspectul unei cupe de înghețată cu caramel.

– Bună ziua, îmi pare tare rău că vă deranjez, tata a dispărut…

– E aici, a spus, invitându-mă înăuntru și închizând ușa. E în siguranță. Pe aici…

Am străbătut holul, atât de diferit de cel pe care mi-l aminteam, vopsit acum în nuanțe de crem și cenușiu și decorat cu lucrurile dragi și conform gusturilor altei familii.

– Tată! am zis venind spre el.

Bea ceai la masa lor, în bucătărie și citea ziarul. În fundal, bolborosea o emisiune TV de sâmbătă seara, blând și liniștitor ca o supă care fierbe. A ridicat privirea spre mine.

– Ce faci aici? l-am întrebat.

– Am venit s-o văd pe mama, a zis. Mama mea, Nelly Dean, locuiește aici.

– *Locuia* aici.

Tata a oftat.

– Sfinte Sisoe! Asta e afurisita ei de casă! O știu ca pe buzunarele mele. Nu plec până n-o văd.

– Tată, problema e că…

– Vrei ceva de băut? m-a întrebat femeia.

– Nu, mulțumesc.

Îmi închipuiam o seară lungă în care încercam să-l conving pe tata să plece din acea casă străină. Femeia m-a chemat pe hol. Am rămas amândouă lângă ușă.

– Îmi pare rău. E vorba de memoria lui, își…

– Tatăl meu a fost la fel, mi-a spus, punându-și mâna pe umărul meu, un gest atât de tulburător de grijuliu, încât mi-am dat seama cât de mult îmi lipsea consolarea maternă. Înțeleg. Nu e nicio problemă, nu-ți face griji. Mi-a fost clar încă de când a venit ce se întâmplă. Nu i-am spus că mama lui nu locuiește aici, am încercat să-i distragem atenția.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră. Când a venit?

– Acum câteva ore. A fost foarte simpatic și politicos. Imediat ce ne-am dat seama ce-i cu el, i-am făcut un ceai și am sunat la poliție, să le spunem numele lui complet și că se află aici.

– Slavă Domnului că locuiți aici. Mulți l-ar fi trimis la plimbare și ar fi rătăcit aiurea, în frig și fără telefon.

– Era în mod clar doar confuz.

– În casa asta s-a născut. A crescut aici cu bunica mea și fratele lui. Apoi, bunica a locuit în continuare aici, până a murit.

– Cum ai știut că e aici?

– Nu știu, am spus. Cred că amintirea casei copilăriei e imposibil de distrus. Îmi imaginez că devine tot mai clară și mai puternică pentru cineva cu afecțiunea lui. Nu-mi dau seama cum o să-i explic ce i se întâmplă.

– Nu știu cât de avansată e boala, dar din ce am învățat legat de tatăl meu, e mult mai ușor pentru el să nu-i contrazicem nicio iluzie în care e adâncit.

– Am încercat asta de câteva ori. N-aveați senzația că îl mințiți?

– Un pic, a zis, ridicând din umeri. Nu trebuie să-l contrazici, dar nici să-l încurajezi.

– Bine de știut.

– O să te simți un pic cam aiurea. Dar ceea ce pentru tine o să însemne un pic de disconfort pentru el o să conteze enorm.

Am dat din cap, ușurată că în sfârșit aveam cu cine să vorbesc despre asta fără să fiu contrazisă orice aș fi spus.

– Ai copii?

– Nu.

– Ce voiam să spun e să te gândești cum i-ai vorbi copilului tău dacă ar avea un prieten imaginar sau dacă ar crede ceva neadevărat, dar care îi face plăcere. Dacă faci asta din când în când, nimeni nu pățește nimic. Și, în cele din urmă, acel gând dispare.

Ne-am întors în bucătărie, unde tata scotocea prin dulapuri.

– Ce cauți, tată? am întrebat.

– O conservă de sardine. Aici le ține de obicei. Vreau niște sardine pe pâine prăjită.

– Ce-ar fi să ne întoarcem la Pinner și să-ți pregătesc eu. E clar că Nelly e plecată azi, așa că mai bine plecăm. Îmi povestești pe drum despre mama ta și casa asta.

S-a încruntat un moment, apoi s-a întors spre femeia în a cărei bucătărie dăduse iama.

– Îi spuneți că am fost aici? Îi spuneți că am trecut s-o salut?

– Firește, Bill. Mă voi asigura că va primi mesajul tău.

Tata a clătinat din cap și a închis ușa dulapului.

Am chemat un taxi să ne ducă acasă – și n-am crâcnit când am văzut suma exorbitantă pe care o aveam de plătit –, doar ca să nu-l agit pe tata prin metroul aglomerat de sâmbătă seara. Am sunat-o pe mama să-i spun ce s-a întâmplat și s-a simțit ușurată. Cea mai mare parte a drumului, am tăcut amândoi, iar tata s-a uitat pe fereastră, hipnotizat de autostrada A40.

– Nu știu de ce nu era mama acasă, a spus.

– Probabil că avea treabă sau trebuia să se întâlnească cu careva azi.

– Tata nu era, pentru că tata a plecat.

– Așa e.

– Ne-a părăsit când aveam zece ani, pentru Marjorie, care stătea pe următoarea stradă. Acum, s-au mutat.

– Da, am zis, amintindu-mi de albumele lui din copilărie, în care erau mai puțin de zece poze cu bunicul pe care nu-l cunoscusem niciodată, apoi câte un spațiu pentru un bărbat absent în fiecare următoare imagine până la sfârșitul albumului. S-au mutat.

– Dar mama încă îl așteaptă, a zis. O să-l tot aștepte, îmi închipui. Stă lângă cutia poștală de fiecare dată când vine corespondența, dar de la el nu vine nimic, niciodată. Nu se mai întoarce. N-o să-l mai vedem și n-o să mai vorbim cu el niciodată.

– Ne-am întors, am spus veselă, deschizând ușa și încercând să-l readuc cu blândețe pe

tata la realitate. A fost o porție drăguță de nostalgie, nu-i așa?

– Nostalgie, a repetat și și-a agățat haina în cuierul de pe hol. Greacă. Îmbinarea dintre *nostos* și *álgos*. Splendid, a zis, apoi a zâmbit. Mă duc la culcare, sunt frânt.

– Bine. O să rămân în noaptea asta aici. Ne vedem dimineață.

– Noapte bună, a spus și a pornit pe scări, ținându-se de balustradă la fiecare pas.

Spre dimineață, înainte de răsărit, nefiind în stare să dorm, m-am dus la biblioteca lui tata și am luat dicționarul etimologic englez. M-am așezat pe jos, cu picioarele încrucișate și spatele sprijinit de canapea și am răsfoit până la litera N.

> Nostalgie: Cuvânt grecesc compus din *nostos* (întoarcere acasă) și *álgos* (durere). Traducerea literală a termenului grec *nostalghia* este „durerea pricinuită de o rană veche“.

Note:

41 Gen de yoga practicat în încăperi foarte bine încălzite și umede pentru a le permite practicanților să transpire abundent.

42 Detectiv amator dintr-o serie de romane și nuvele de Agatha Christie.

43 Marcă de vin din Spania.

44 „You shall not pass“ (în orig.) apare de fapt în ecranizarea după opera lui Tolkien. În carte, fraza este: „You cannot pass.“ („Nu poți trece.“) Vezi și ediția în limba română: J.R.R. Tolkien, *Stăpânul inelelor*, traducere de Irina Hotea, RAO, București. p. 233.

45 Amestec de sosuri și legume murate, foarte popular în Marea Britanie.

10

S-a auzit soneria de la intrare. Trecuseră câteva zile de când dispăruse tata și rămăsesem acolo după ce îl adusesem acasă. Eu și mama stăteam la masa din bucătărie, neliniștite. Tata era ocupat la etaj să sorteze cărțile pentru ce avea să fie noul său birou.

– OK, nu uita să fii clară și să-i explici cât mai în detaliu tot, am spus.

Ne-am ridicat în același timp și ne-am dus la ușă.

– Da, știu.

– Suntem incredibil, incredibil de norocoase că ni s-a pus la dispoziție o soră amiral[46]. Trebuie să profităm din plin de ea. Te rog, nu trece cu lejeritate peste toate amănuntele legate de tata.

– Bine, bine.

Am deschis ușa și am văzut o femeie cu un paltonaș de molton roșu-aprins cu două rânduri de încheietori și păr cărunt tuns scurt. Era scundă, mai scundă decât mine și mama și avea ochi căprui mici, rotunzi și strălucitori, nas cârn și o strungăreață de fetiță.

– Bună, a zis cu o voce în care am întrezărit un accent de Midlands. Eu sunt Gwen.

– Poftim înăuntru, Gwen, am spus eu.

– Mulțumesc. Ei drăcie, dar e frig, nu glumă!

– Este, am spus. Eu sunt Nina.

Am întins mâna. Și-a scos mănușa de lână înainte să mi-o strângă. Era un gest simpatic, de modă veche și m-a făcut s-o îndrăgesc instantaneu.

– Nina, foarte drăguț. Iar tu ești?

– Mandy, a zis mama.

– Mamă…

– Încetează, a șuierat ea.

– O cheamă Nancy, am precizat eu.

– Numele meu e *Mandy*.

– OK, ca să nu avem probleme cu documentarea sau actele, numele ei real este

Nancy, dar vrea, nu se știe de ce, s-o cheme Mandy.

– Ce idee grozavă! a spus Gwen în timp ce-și scotea paltonașul. Mi-ar plăcea să-mi schimb numele, Gwen mi s-a părut întotdeauna atât de anost.

Mama s-a uitat la mine cu ochi mari și o expresie indignată.

– Mulțumesc! a zis ea, triumfătoare.

– Un nume drăguț, Mandy. Pe mătușa mea favorită o chema Mandy. O doamnă tare simpatică.

– E un nume simpatic, a spus mama, mândră.

– Este! a zis ea.

– Gwen, vrei să-ți aduc un ceai sau o cafea?

– Oh, ceai, te rog. Cu lapte și o linguriță de zahăr.

– Imediat, am spus. Ce ziceți să discutăm în sufragerie?

– Da, a zis mama.

– Aș vrea, de fapt, să vorbesc doar cu îngrijitorul. Cine e îngrijitorul?

Eu și mama am schimbat priviri. Era un cuvânt pe care nici măcar nu-l pronunțase vreuna dintre noi, cu atât mai puțin să-l folosească într-o discuție. Gwen abia venise de două minute și deja ne făcuse să înțelegem cât de prost ne descurcam. Fața mamei s-a compus într-o expresie posomorâtă. Câteva clipe, niciuna n-a scos o vorbă.

– Cred că, a spus încetișor, cred că eu sunt.

– Minunat, ce-ai zice să avem o mică discuție doar noi două? Apoi, Nina, poți să ni te alături, nu durează mult.

Am stat în bucătărie și am ascultat ticăitul ceasului în timp ce am încercat să prind ceva din conversația din camera de alături, dar nu deslușeam nimic. Îmi tot venea în minte mutra mamei când Gwen rostise cuvântul „îngrijitor“. Mama nu era îngrijitoare. Era multe lucruri: eficiența, organizarea și conducerea întruchipate. O mamă de încredere, o prietenă cu care te distrezi, o soție iubitoare. Dar n-ar fi putut fi niciodată o îngrijitoare. Fusese foarte tânără când îl cunoscuse pe tata – dinamica relației lor fusese întotdeauna cumva dictată de diferența de vârstă, iar el fusese mereu marele ei protector. Asta mă enerva când eram mică – tata îi lua veșnic apărarea mamei când se purta nechibzuit. Îi era devotat. Era singurul care îi purta de grijă. Niciodată în viața mea nu mi-am imaginat că va veni o vreme când el va avea nevoie să fie protejat și apărat de ea.

După vreo oră, mama a intrat în bucătărie și m-a chemat. Ne-am așezat pe canapea una lângă cealaltă, în timp ce Gwen stătea pe fotoliul lui tata.

– I-ai spus tot, mamă?

– Da.

– Despre atacul cerebral, despre tot ce a zis doctorul? I-ai dat toate fișele și scrisorile medicale de la spital?

– Nina, încetează să mai vorbești cu mine de parcă aș fi un copil.

– Mi-a spus, Nina, a zis Gwen. Mi-a fost de mare ajutor informându-mă despre întregul istoric medical al tatălui tău.

– Pentru că am impresia că am rămas singura deținătoare de informații în toată chestia asta și nu mai pot să fiu, nu mai pot. Sunt atât de speriată că ar putea să i se întâmple ceva lui tata și ar putea să mă întrebe cineva tot ce trebuie știut și eu să uit sau să omit ceva și…

– De când ești doar tu cea cu informațiile?! Nu ești niciodată aici! a zis mama.

– Exact! Asta mă îngrijorează! Nu sunt niciodată aici și mi se pare că sunt singura care ia în serios toată treaba asta!

– Stai un pic, a spus Gwen. Mama ta o ia foarte în serios și cu toții ne vom asigura că vom reține toate informațiile importante de acum încolo. Nina, spune-mi, care e cea mai mare îngrijorare în ce-l privește pe Bill în acest moment.

– Cea mai mare îngrijorare a mea e că mama o să-l lase să umble din nou în afara casei, în frig și următoarea dată nu va mai avea norocul să dea peste oameni drăguți și înțelegători.

– OK, a zis Gwen, împăciuitoare. Ușa de la intrare. E o problemă des întâlnită și sunt o serie de lucruri pe care le putem încerca.

– N-o să pun vreun lacăt imens la ușa mea, să mă simt ca într-o închisoare de maximă siguranță! a cârâit mama.

– Putem să facem multe alte lucruri înainte să ajungem acolo. Ce ziceți de o perdea? Dacă agățați o perdea în fața ușii, nu se va mai simți obligat să se ducă la ea.

– Ce fel de perdea?

– Nu e momentul să te frământe designul de interior, mamă.

– O perdea neagră, simplă, a zis Gwen. Și ce mai putem face e ceea ce se numește „Protocolul Herbert". E un formular pe care îl putem completa și actualiza pe măsură ce starea lui Bill se schimbă, și îl avem la îndemână să-l dăm poliției, dacă va mai dispărea.

– OK, asta e bine, a spus. S-o facem azi.

– Mai e vreun lucru despre care voiai să discutăm, Nina?

– Da. Tata își aduce aminte chestii în mod greșit. Mai de mult, asta se întâmpla rar, și era în general lucid. Acum, e deseori lucid, dar iluziile astea au loc din ce în ce mai des. Încurcă poveștile. Sau linia temporală a propriei vieți. Începe să vorbească despre

lucruri care nu se întâmplă sau oameni care nu mai trăiesc și mă gândeam că cel mai bine e să-l lăsăm în apele lui.

– În niciun caz, a spus mama.

– Mi-a zis cineva că e cea mai eficientă soluție. Și dacă se poate, să nu-l contrazicem, dar în același timp fără să-l încurajăm prea mult.

– Nu prea văd cum ar putea să ajute asta, a zis mama.

– Se supără, pentru că își închipuie că spune adevărul. Imaginează-ți cât de supărată ai fi tu, dacă cineva ți-ar tot repeta că greșești, când tu știi că ai dreptate.

– Așa e, a spus Gwen. Și ceea ce sugerează Nina poate fi făcut cu blândețe. Dați-mi un exemplu de comportament recent.

– Crede că mama lui trăiește, dar e moartă de douăzeci de ani, am zis.

– Bine. Atunci, data viitoare când vorbește despre mama sa, în loc să-i spuneți că e moartă, rugați-l să vă împărtășească niște amintiri plăcute din copilărie. Sau uitați-vă împreună într-un album și vorbiți despre fotografiile cu ea.

– Poți să faci asta, mamă?

Mama își ciugulea cuticulele înroșite, care păreau sfâșiate cu furie, și a refuzat să mă privească în ochi.

– Da, a spus.

În hol, Gwen și-a luat paltonașul din cuier.

– Acum, aveți numărul meu de telefon și adresa de e-mail ca să fim în legătură ori de câte ori aveți nevoie de mine.

– Mulțumesc, a spus mama.

– Și vorbim peste o săptămână.

Tata a coborât scările și, înainte ca eu sau mama să apucăm să ne gândim la ce-am putea să spunem, Gwen s-a îndreptat spre el cu mâna întinsă.

– Ah! Bună ziua, Bill, a spus pe un ton oficial senin și vioi. Eu sunt Gwen. Încântată să te cunosc.

– Încântat de cunoștință, a răspuns el.

– Am auzit că ai fost profesor.

– Da.

– Și ce ai predat?

– Copii, în general, a spus.

Gwen a izbucnit în râs. A fost plăcut să-l văd din nou pe tata făcându-i pe oameni să râdă în loc să se facă de râs. Gwen și-a luat rămas-bun de la noi și a ieșit. Puțin după, am plecat și eu. Mama mi-a promis că o să vorbim zilnic, să mă țină la curent cu starea

lui tata.

Nu i-am spus mamei despre Max. Începusem să mă târguiesc cu legile sorții și hotărâsem că, cu cât voi spune mai multor oameni despre dispariția lui Max, cu atât mai puțin probabil va fi să se întoarcă la mine. Făceam tot posibilul să-l păstrez în viața mea – mă apucasem să citesc mesajele noastre de parcă erau replici dintr-o piesă de teatru. Preferam să trăiesc cu o versiune pe jumătate vie a lui decât să admit că nu-l voi mai vedea niciodată.

Am cumpărat cele necesare să fac pentru cină o supă de roșii – un fel anume de supă, după o rețetă pe care o perfecționasem îndelung pentru noua mea carte. O supă dulce, onctuoasă, ca din vremea copilăriei și care era o variantă de pastă de roșii la conservă. La așa ceva pofteam când eram deprimată; când voiam să-mi amintesc vremea când careva, îngrijorat de starea mea de sănătate, își punea mâna rece pe fruntea mea sau îmi spunea când să mă duc la culcare, ca să nu trebuiască să hotărăsc asta de una singură. Pe drum spre supermarket, am văzut-o pe femeia fără adăpost care, atunci când întrebasem ce ar vrea de la magazin, mi-a răspuns că îi plac biscuiții glazurați Party Rings. De-atunci, îi cumpăram mereu un pachet, dacă se nimerea să fie în zonă. Înăuntru, la coadă la casă, în fața mea, un bătrân cu spinarea ca o lună în descreștere a început să scoată ce avea în cărucior: o pungă cu mâncare pentru pisici și trei mini prăjituri cu frișcă și fructe. M-am întrebat dacă mămica lui i-a dat prăjiturele când era mic. Și supă de roșii, dulce și onctuoasă, biscuiți rotunzi glazurați cu zahăr și în toate culorile curcubeului, cremă de ou grea și parfumată și jeleu. Conținutul coșului de supermarket e dovada clară că niciunul dintre noi nu se descurcă prea bine la maturitate.

Seara, în timp ce amestecam fără să mă grăbesc untul, ceapa și roșiile, am auzit un zgomot puternic răzbătând din podea. Un muget neîntrerupt, ca un sunet făcut de un animal. Părea furios și plin de resentimente – ca un strigăt de război sau ca cel pe care îl faci când ești rănit în luptă. Ca acela făcut de suporterii cu fețe congestionate după vreun meci în care echipa lor a pierdut, când dau năvală într-un vagon de metrou. Muzică heavy metal.

Lângă ușa lui Angelo, zgomotul era asurzitor – răpăială de tobe, acorduri de chitară din acelea care îți zdrelesc buricele degetelor și urlete de monștri și demoni. Am bătut cu toată forța în ușă, dar muzica era atât de tare, încât nici măcar nu-mi puteam distinge bătăile. Îl auzeam pe Angelo urlând odată cu melodia non-existentă. Mi-am folosit părțile moi ale palmelor strânse în pumn ca să lovesc mai puternic, dar nu mi-a răspuns.

Am urcat la etaj și am bătut la ușa Almei. Mi-a deschis și fața i s-a luminat într-un zâmbet. Ochii căprui îi străluceau, iar figura în formă de inimioară îi era încadrată de o eșarfă neagră cu flori albastre.

– Salutare, Alma, ce mai faci? Ce-ți mai fac ardeii iuți?

– Și eu, și ei ne resimțim de pe urma vremii reci, dar altfel suntem bine. Tu cum ești?

– Sunt bine, sunt bine. Nu te deranjează zgomotul de jos?

– Ce zgomot?

– Angelo, tipul care locuiește la parter. A dat drumul la muzică foarte tare, nu auzi?

Alma s-a aplecat în cadrul ușii și a privit cu un aer nedumerit spre scări.

– A, da, a zis. Acum aud. Dar înăuntru, nu. Am noroc, cred, pentru că e un apartament în plus sub mine, care amortizează zgomotul.

– Da, exact, eu îl amortizez.

– Of, draga de tine, a zis.

– Amortizez prea mult zgomot, prea mult Angelo. Nu te-a trezit niciodată până acum?

– Nu, nu l-am auzit niciodată. E partea bună din a fi bătrână și surdă.

– Nu ești bătrână, am spus. Dar mă bucur că ești un pic surdă, e spre binele tău. Face gălăgie și e mereu necooperant când încerc să vorbesc cu el.

– Pot să te ajut cu ceva? a întrebat. Să-ți fac viața mai ușoară?

– Oh, Alma. Ești o drăguță.

– Dacă nu mai suporți zgomotul, poți oricând să vii să dormi la mine pe canapea.

– Îți mulțumesc.

– Dar bănuiesc că mai degrabă te-ai duce acasă la iubitul tău arătos, a zis, iar ochii i-au scânteiat în lumina becurilor de pe hol. Ce mai face?

Făcuse o obsesie pentru Max de când îi cărase odată pungile cu cumpărături la etaj. De atunci, de câte ori ne vedeam, îmi spunea cât de norocoasă sunt să fiu cu el – ce bărbat extraordinar e. Hotărâsem să nu-i spun că și el e norocos să mă aibă, o tipă care îi cărase Almei sacoșele pe scări de nici nu mai știa câte ori.

– E bine, am răspuns.

– În curând, o să fie soțul tău!

– Oh, nu știu ce să zic despre asta, am spus, chicotind.

A chicotit și ea, cu subînțeles.

– E minunat să fii căsătorit.

– Știu, am spus. Adică, nu știu. Dar pare grozav.

– Nu e zi să nu-mi fie dor de soțul meu. Nu era ca drăguțul tău, era foarte hotărât de felul lui. Dar mi-a adus o cană de cafea la pat în fiecare dimineață până în ziua în care a murit. Cincizeci și opt de ani m-am trezit cu o cană de cafea proaspătă. N-am fost eu norocoasă, ce zici?

– Foarte, am spus. Foarte, foarte norocoasă.

– Să-mi zici dacă vrei să stai aici, dacă nu termină cu hărmălaia.

– Mulțumesc.

Când m-am întors în apartament, muzica era și mai tare. Cât am mâncat, am încercat să-mi pun căștile și să ascult un podcast, dar tot auzeam și simțeam vibrațiile prin podea. Am deschis laptopul și am căutat să aflu când mai exact pot să sun să mă plâng din cauza zgomotului. Apoi, m-am instalat pe canapea, clocotind de furie, m-am holbat la ceas până exact la unsprezece, când am sunat, am spus adresa și le-am cerut să vorbească cu Angelo. Am tras în lături perdelele și am stat în fața ferestrei cu ochii la stradă și i-am așteptat să vină. Mi-am imaginat cum e să fii femeie bătrână și singură și am tras concluzia că e foarte incitant.

La unsprezece și douăzeci, la ușa din față și-au făcut apariția două siluete. Am coborât, le-am deschis, le-am arătat drumul spre apartamentul lui Angelo, apoi am luat-o la goană pe scări. Am încuiat ușa și m-am așezat pe podea, cu obrazul sprijinit pe genunchi și am așteptat – au bătut la ușă, dar nu-i putea auzi. Apoi, și-au folosit pumnii, dar bănuiesc că s-a gândit că sunt eu, așa că i-a ignorat. În cele din urmă, au strigat de mai multe ori că sunt de la poliția comunitară și, brusc, muzica s-a oprit și am auzit ușa deschizându-se cu un scârțâit. Mi-am lipit urechea de perete și am deslușit câte ceva din bălmăjeala birocratică, oficială, care ocolește amenințările, specifică jargonului poliției comunitare. Pe Angelo, în schimb, nu-l auzeam decât tot repetând aceeași întrebare: „Ea a fost?“

Am auzit patrula plecând și am așteptat ca Angelo să închidă ușa, dar nu s-a întâmplat asta. L-am auzit urcând scările. Mi-aș fi dorit să fi stins toate luminile, să creadă că m-am culcat. A ajuns în dreptul apartamentului meu și a rămas în fața ușii – îi puteam vedea prin crăpătura de jos a ușii, deasupra covorului, umbra picioarelor blocând lumina de pe hol. A stat acolo, fără să spună nimic, până când luminile s-au stins automat și nu i-am mai văzut conturul picioarelor. A mai rămas câteva minute – în absența umbrelor, urechile mele deveniseră atente la zgomotul respirației lui. M-am întrebat cât o să mai stea acolo, de ce nu pleacă, dacă o să tacă în continuare și dacă știe că sunt la câțiva centimetri distanță de el. Nu schițam nicio mișcare, de teamă să nu fac

zgomot, dar mi-era frică și că o să stau acolo toată noaptea, cu el. După încă vreun minut, l-am auzit coborând pe scări și închizând ușa.

Mi-am amintit ziua în care mă mutasem. Prima lună de locuit acolo, fusesem atât de mulțumită la gândul că acei câțiva metri pătrați erau doar ai mei. Dar acum, simțeam omniprezența unui intrus. Nu eram bine-venită și nici în siguranță între acei pereți. Parcă eram invadată de gândaci și n-aveam nicio soluție să scap de ei. Una din două: ori mă mutam, ori continuam să trăiesc cu ei. Atunci am înțeles că sunt situații în care, oricât de fericită ești să locuiești fără un partener, statutului tău de femeie singură i se poate fura întreaga splendoare. Una dintre ele e când ai de-a face cu un vecin de coșmar.

Voiam să-l sun pe Max. Voiam să vorbim. Aveam nevoie de atitudinea lui tranșantă, sfaturile dure, hotărârea și afecțiunea lui. Am luat telefonul, dar în loc să-l sun, m-am apucat să citesc vechile noastre mesaje, urmărindu-l cum devine din ce în ce mai distant și oficial până a dispărut cu totul. M-am holbat la numele și numărul său din secțiunea de contacte, așteptând un semn de viață, ca atunci când te uiți la cineva care e în comă.

M-am fâțâit prin casă, căutând dovezi ale trecerii lui pe acolo. Am ținut în mână cartea pe care o lăsase pe noptieră când rămăsese ultima oară peste noapte. Am mângâiat setul de dulăpioare cu sertare pe care mă ajutase să le instalez în dormitor. Într-unul dintre ele, am găsit căciula lui roșie de lână. Am întors-o pe dos și mi-am afundat fața în ea – genunchii mi-au reacționat instantaneu când i-am simțit mirosul familiar. L-am urât pentru că mă transformase în femeia care răsuflă prin căciula unui bărbat absent de parcă ar inhala săruri de baie cu efect înviorător. Dar, în fiecare zi de când dispăruse, avusesem nevoie de dovezi că el a existat cu adevărat. Da, fusese aici. Lăsase urme. Nu fusese doar un vis.

Dar să descopăr dovezi ale existenței lui însemna să-mi pun o întrebare grea: dacă era real, dar dispăruse, visasem că am fost împreună? Inventasem din capul meu tot ce am reprezentat unul pentru celălalt? Acea magie pe care o simțisem când, la prima noastră întâlnire, mă dusese pe ringul de dans și mă sărutase, cu „The Edge of Heaven“, melodia noastră, pe fundal, să fi fost doar în mintea mea? Le făcea oare Max pe toate să simtă același lucru? Era un iluzionist? Făcea un număr de magie plin de strălucire care tăia răsuflarea oricui? Dragostea pe care o simțisem, toate acele detalii pe care i le studiam de parcă aș fi fost un om de știință, viitorul la care începusem să visez – să fi fost doar îndemânare și trucuri? Să fi fost doar o păcăleală căreia îi căzusem victimă?

Mă întrebam cât aveam să mai aștept să-mi răspundă. M-am gândit la bunica Nelly

și cât l-a așteptat pe soțul ei, care nu s-a mai întors niciodată. Am încercat să-mi aduc aminte de acele momente din copilărie când eram la ea acasă și ce făcea ea dimineața, când venea poșta. Oare chiar stătea lângă ușă și aștepta în fiecare zi să-i vadă scrisul de mână pe un plic?

Crezusem că știu atâtea despre Max, dar acum mă întrebam dacă nu cumva fuseserăm complet străini unul față de celălalt, pretinzând că suntem împreună. Prima noastră întâlnire fusese un schimb de vreo cinci poze, câteva cuvinte despre hobby-urile și joburile noastre și unde locuiam. O întâlnire romantică pe Linx, totul spontan – dar, de fapt, o chestie făcută posibilă, organizată și cenzurată de un algoritm, în urma unei selecții. Ne-am citit unul altuia semnalmentele, iar restul a fost umplut de imaginație. Creasem oare iluzia unei predestinări pornind de la o coincidență – faptul că amândoi crescuserăm ascultând un album de Beach Boys, care probabil că era albumul preferat al oricărui reprezentant în viață al generației *baby boomer*[47]? Să-i fi atribuit mai mult suflet decât avea cu adevărat, pentru că avea acele postere vintage cu muzicieni agățate pe pereți? Să mă fi încrezut în el mult prea repede și să mă fi îndrăgostit prea tare, pentru că îmi proiectasem asupra sa propria mea versiune despre Max ca să umplu golurile din cunoașterea mea despre el?

În timp ce mă situam în acel spațiu dintre cine crezusem că este pentru mine și realitate – un om care nu mai voia să-mi mai vorbească niciodată –, am înțeles cât de mult de fapt nu știam unul despre celălalt. Nu știam cum arăta scrisul lui de mână, în cazul în care mi-ar fi trimis o scrisoare, iar el nu l-ar fi recunoscut pe al meu. Nu știa cum îi chema pe bunicii mei, eu nu le știam numele alor lui. Nu ne văzuserăm în prezența altor oameni, cu excepția chelnerilor sau a străinilor de la vreo coadă la pub. Nu-i cunoscusem prietenii – nici nu știam dacă are, lucru care, din cine știe ce motiv, nu mi se păruse ciudat. La prima noastră întâlnire, îmi spusese cât de independent este, iar mie nu mi se aprinsese beculețul de alarmă. Nici nu-l întrebasem de ce-și petrece aproape toate weekendurile de unul singur la țară. Nu știam de ce se mutase tatăl său atât de departe când Max era încă mic. Nu știam dacă și mama lui aștepta vreo scrisoare. El nu știa nimic despre tata înainte ca tata să plece de acasă la șase dimineața, să se ducă să umble prin sertare într-o casă străină despre care credea că e a lui. Și nici că avea să mai știe vreodată.

Am șters numărul lui din telefon dimpreună cu toate mesajele noastre și în acel moment am știut că nu-l voi mai vedea sau auzi niciodată. M-am împăcat cu ideea. Se terminase. Dispăruse definitiv.

Note:

46 Surorile amiral sunt specializate în îngrijirea pacienților care suferă de demență.

47 Generația celor născuți între anii 1946 și 1964.

PARTEA A DOUA

Iubirea […] vede nu cu ochii, ci cu dorul;
De-aceea Cupidon, luându-și zborul,
Precum un orb, așa-i înfățișat…

– Shakespeare,
Visul unei nopți de vară[48]

Note:

48 Traducere de Dan Grigorescu, în Shakespeare, *Opere complete*, vol. 3, Editura Univers, București, p. 247.

11

Ultimele luni de iarnă au marcat începutul celor mai tiranice ritualuri ale pre-primăverii: petrecerile de burlăcițe.

Nu voiam să merg la petrecerea dată de Lucy. Nu prea voiam să merg la petrecerile de burlăcițe ale prietenelor, în general. Până la treizeci și doi de ani, avusesem parte de prea multe – văzusem destule clipuri video ale lui Mr și Mrs ca să știu că pozițiile sexuale preferate ale oricărui bărbat cu viitoarea lui soție sunt pe la spate sau cu ea deasupra. Băusem prin suficient de multe paie în formă de penis și umflasem destule baloane în formă de flamingo ca să se strângă o sută cincizeci de tone de deșeuri de plastic. Începând cu vârsta de treizeci de ani, refuzasem fiecare invitație la petrecerile de burlăcițe. Dar Joe insistase să vin – zicea că o va face pe Lucy să se simtă mai „confortabil" cu ideea că o să fiu prezentă la „petrecerea de nuntă", pentru că ar fi știut că sunt acolo mai degrabă pentru ei amândoi decât doar pentru el. Katherine a renunțat în ultimul moment să vină, fiindcă se simțea un pic prea însărcinată ca să-și petreacă weekendul chiuind la comandă. Din fericire, Lucy a invitat-o pe Lola în locul ei – Lola fusese rezerva de nădejde la o mulțime de astfel de petreceri date de femei pe care nici nu le-ar fi putut considera cunoștințe. De asemenea, era în mod regulat invitată la recepțiile de după cină ale unor cupluri pe care nu le cunoștea prea bine. Cred că motivul era unul triplu: te puteai distra cu ea, venea mereu cu câte un cadou din registrul alcătuit special pentru asta și era mereu neînsoțită. Iar tipele de peste treizeci de ani fără parteneri promiteau o distracție de calibrul celei oferite de trupe de coveruri. Nu eram gravide, așa că nu refuzam niciodată de băut, nu aveam pe nimeni care să ne aștepte acasă, deci stăteam până târziu și se putea întâmpla să plecăm cu vreunul, dându-le tuturor ocazia de țesut povești pline de suspans. Și, cireașa de pe tort: eram libere!

Lola se machia în cafeneaua din stația Waterloo, ținându-și aproape trolerul cu monogramă. Purta un cardigan Navajo care îi ajungea până la călcâie, o salopetă de denim și o pereche de cizme de cowboy albe. Își împletise părul blond în șuvițe subțiri

ca firele argintii dintr-o țesătură de mătase și vreo șase agrafe cu perle le țineau să nu-i acopere fața. Încă voia să arate cum voia să arate fata care fusese ea însăși la cincisprezece ani.

– Simt c-o iau razna, Nina, a zis când m-am apropiat de ea și m-a îmbrățișat cu mâna în care nu ținea tubul de rimel. Rău de tot.

– De ce?

– Andreas. Arhitectul de pe Linx.

– Hai să mergem pe peron, să-mi povestești.

– Trebuie să-mi termin machiajul.

– Fă-o în tren, am zis, nerăbdătoare.

În privința transportului, Lola era de un lasă-mă să te las de-ți venea s-o bați.

– Stai măcar să-mi termin ochii, a spus și a început să-și treacă pensula peste gene din nou și din nou, într-un fel agresiv.

– Crede-mă, n-o să fie nici de departe nimic futabil în tren până la Godalming, am zis.

– OK, a spus, dând încă o dată cu rimel peste gene la fiecare ochi, apoi a băgat la loc trusa de machiaj și s-a ridicat, apucând trolerul. Deci. Ne-am văzut de cinci ori până acum. Lucrurile merg foarte bine. Dar eu știu că el se culcă cu o tonă de alte femei și, dacă asta nu mă deranja până acum, acum mă face să-mi ies din minți de gelozie.

– OK. Unu la mână: de unde știi că se culcă și cu altele?

Și-a scos din mers telefonul din poșetă, a deschis WhatsApp și mi-a arătat ecranul.

– Vezi? Online. E mereu online.

– Și? Poate vorbește cu vreun prieten.

– Bărbații nu vorbesc cu prieteni, nu așa funcționează bărbații, nu-s ca noi. Și dacă o fac, dau mesaje gen: „Ne vedem la patru, șmechere." Nu stau lipiți de telefon ore întregi pe zi.

– Nu cred că e adevărat. Joe era pe o groază de grupuri de WhatsApp care nu făceau decât să schimbe mesaje cu gif-uri și poante de rahat toată ziua.

– Ce fel de grupuri? a întrebat imediat, clipind des din ochi, ceea ce însemna că nu dormise.

– Ăăă, știi tu, din alea de ieșit la fotbal cu băieții. Sau Ibiza 2012, unde discuțiile nu se mai termină.

– Dar el e online toată noaptea, în fiecare noapte. Ce mă îngrijorează e schimbul de noapte. Tipii nu stau online până la două noaptea să vorbească cu altcineva decât cu

vreuna cu care încearcă să facă sex.

– De unde știi că e online până la două noaptea, în fiecare noapte?

– Pentru că, practic, stau cu fereastra de chat deschisă pe telefon, fără să vorbesc cu el, dar urmărindu-l, și-l văd online. Aseară, am contramandat o cină c-o prietenă doar ca să fac asta.

– *Lola.*

– Da, știu. M-am prefăcut că sunt răcită. A trebuit să postez pe Instagram un story cum că am băut Lemsip, ca să am un alibi.

Am validat biletele și am mers în stație.

– De ce nu-l întrebi despre asta?

– Ce să-i zic?

– Să-i zici că ai observat că e mai mereu online pe WhatsApp, să faci o glumă apropo de asta.

– Nu, că știe ce înseamnă asta. Nu vreau să creadă că încerc să-i controlez viața sexuală sau că sunt posesivă.

Am urcat în tren și ne-am așezat pe cele mai apropiate locuri libere una lângă alta.

– OK, atunci nu te mai gândi la asta și încearcă să porți cu el discuția despre exclusivitate atunci când crezi că e momentul potrivit.

– Mda, a suspinat, privind pe fereastra trenului, care încă nu plecase. Când o să se termine toate astea? Nu vreau decât pe cineva drăguț cu care să merg la film.

– Știu, am zis.

Afară, un bărbat alerga cu un bebeluș prins într-un ham la piept. Îi ținea capul cu mâna, protector. Impiegatul a fluierat, dând de înțeles că trenul va pleca. Bărbatul a pus piciorul pe scara vagonului în care eram noi.

– Hai! a zis, zâmbind larg. Hai că poți!

O femeie cu bagaje în ambele mâini fugea după el. A ajuns aproape de ușile vagonului.

– DA! NEVASTĂ-MEA! a strigat triumfător, ridicând mâinile în aer, în timp ce femeia își încheia maratonul.

S-au bulucit amândoi în vagon, respirând greu. Râdeau amândoi.

– Bună treabă, a zis ea.

Au găsit două locuri, încă respirând sacadat și râzând, și și-au trântit bagajele și lucrurile copilului în jur, într-o debandadă totală. Mi-am dat seama că mă holbam la ei când mi-au surprins privirea, nedumeriți. M-am uitat imediat în altă parte, spre orașul care trecea pe lângă tren. Lola m-a strâns de mână. I-am zâmbit și i-am strâns-o și eu pe a ei. Nu mă mai simțisem atât de recunoscătoare că îmi e prietenă de când dispăruse

Max.

Poate că Max nu mai era prezent în viața mea ori în telefonul meu, dar continua să rămână cu mine oriunde mergeam și în aproape toate gândurile mele. Îmi petrecusem Crăciunul acasă, cu ochii țintă în telefon, de parcă eram în 2002. Sărbătorisem Anul Nou cu Lola, ciocnind fără niciun sens în cinstea urii noastre față de bărbați. Toată luna ianuarie, scrisesem primele capitole din noua carte, recunoscătoare pentru noul meu proiect și un termen de predare care să mă țină concentrată. Nu mai avusesem parte de un astfel de sentiment copleșitor în urma unei dezamăgiri amoroase din adolescență încoace – mi-era imposibil să mi-l scot din minte. Observasem un nod din lemnul mesei care arăta ca nasul său din profil. Când două dintre literele M, A sau X erau în apropiere una de alta, ochii îmi zburau în acel loc, instinctiv. Îl auzeam pe Max în cuvintele cântecelor, îl vedeam în mulțimea din stația de metrou. Era epuizant și sufocant și plictisitor. Visatul cu ochii deschiși la el, atât de plăcut când încă nu ne despărțiserăm, era acum un fel de glutamat monosodic[49] pentru minte. Mi se umfla în creier, făcându-mă pentru moment să mă simt sătulă, apoi, senzația dispărea rapid, lăsând în urmă un gol oribil. O abundență care nu mă putea sătura și nimic nu era cu adevărat hrănitor. Și totuși, nu mă puteam opri. Lola îmi zisese că o să-mi fie imposibil să trec peste etapa asta a despărțirii, că trebuia să trec *prin* ea. Mi-era teamă că acel sentiment va zăbovi, fiindcă nu exista nimic final după care să jelesc.

– Așa deci, la ce să ne așteptăm de la chestia asta? a întrebat Lola în timp ce se uita într-o oglinjoară cu monogramă pe spate și machiindu-se peste fața deja suprasaturată de machiaj. Striper?

– Nu, în niciun caz. Lucy e din alea cuminți.

– Păi, ăstora le plac striperii.

– Ai dreptate, am zis. Body painting cu ciocolată. Și masaj cu uleiuri. E chestie clasică: cine are uleiuri de masaj nu prea se omoară cu sexul.

– Deci, fără striper. Ce altceva crezi că au pus la cale?

Am scos telefonul și am intrat pe WhatsApp pe grupul numit „PETRECEREA LUJOE!“, care dădea buzz după buzz de când fusese creat, în urmă cu șase săptămâni.

– Ar fi bine să fie de pileală ca lumea, având în vedere cât am contribuit cu toții pentru mâncare și băutură.

– Niciodată nu e, a zis ea. O să fie câte o sticlă de fiecare pentru tot weekendul și o felie de lasagna arsă.

Am ajuns ultimele în vila uriașă din zona rurală a Surrey-ului pe care Lucy o închiriase pentru petrecere. Cele mai multe dintre cele douăzeci și cinci – *douăzeci și cinci* – de

femei optaseră pentru o ședere de trei nopți, în timp ce eu și Lola veniserăm doar pentru sâmbătă seara și toată ziua de duminică. Am fost întâmpinate de Franny, organizatoarea, cea mai bună prietenă a lui Lucy și soprană profesionistă, care mereu mi-a părut un gen total aparte de femeie. Sopranele sunt, în mod obișnuit, posesoarele unui piept impresionant, dezvoltat încă de la o vârstă fragedă, și ca atare au un aer imperios în orice grup de femei s-ar afla. Sunt mereu supărate pe toată lumea și în același timp vesele orice s-ar întâmpla. De asemenea, poartă bijuterii celtice de argint, rochii și bluze largi care, pe bună dreptate, le scot în evidență decolteul impresionant. Franny s-a dovedit imediat a întruni toate aceste caracteristici.

– Salutare, întârziatelor! a ciripit voioasă. Nina și Lola?

– Da! Iată-ne! Suntem foarte bucuroase că am venit! a zis Lola, afișând un zâmbet imens.

N-o întrecea nimeni la genul ăsta de chestii, să se arunce cu capul înainte în orice situație neplăcută cu tot entuziasmul: piese de teatru imersiv[50], spectacole de stand-up comedy și petreceri de burlăcițe organizate de soprane care fac pe șefele. O admiram din toată inima.

– Bună! am zis, incomparabil mai lipsit de entuziasm. Eu sunt Nina.

I-am strâns mâna, oficial.

– Iar eu sunt Lola! a spus Lola, luând-o în brațe.

– Păi, minunat, mă bucur că ați ajuns întregi. Ce-ar fi să vă lăsați lucrurile în camera voastră, la etaj? Aveți numele trecute pe ușă. Apoi, să coborâți la un pahar de bule și să ne apucăm de activitățile de azi.

– Grozav, am zis.

Ne-am cărat bagajele pe scări și apoi pe coridoarele întortocheate până am ajuns la o cameră dublă cu numele noastre scrise pe un cartonaș cu litere în culori țipătoare și sclipici.

– Încă e online, a anunțat Lola, aruncându-și trolerul pe pat, cu ochii țintă în ecranul telefonului. Adică, mă întreb, ce femeie își permite să stea pe WhatsApp să discute cu el la nesfârșit? E un mod foarte neeconomic de a-ți folosi timpul. Ar trebui pur și simplu să se întâlnească și să și-o pună.

– Care *bărbat* face asta? Nu da vina pe tipă, Lola.

– Adevărat. De asemenea, mă gândesc că ar putea să se întindă și la altele. Cred că sunt mai multe, că le ia prin rotație, astfel încât fiecare își are porția ei de câteva ore din timpul lui pe zi, ca la program.

– Uau, ce bucurie pe capul lor, am zis, prinzându-mi părul într-un coc. Sunt pur și

simplu o terminată că sunt o femeie care preferă bărbații. Terminată.

– DOAAAMNELOOOR! am auzit-o pe Franny urlând de jos. E timpul pentru bule!

– Bule, am repetat eu. E un cuvânt folosit într-un grup de femei care nu se pot suferi, fără s-o spună.

– Of, Nina, fii mai veselă.

– Dacă azi o să fie groaznic, plecăm mâine devreme? Pot să găsesc o scuză și s-o ștergem?

– Da, dar încearcă să fii drăguță. Amintește-ți că faci asta pentru Joe.

La parter, celelalte douăzeci și trei de femei se adunaseră în jurul bucătăriei. Franny se agita să toarne prosecco de supermarket în paharul fiecăreia, în timp ce Lucy ședea pe un scaun la masă, cu o coroniță aurie pe cap și un ecuson uriaș pe piept pe care scria „VIITOAREA CĂSĂTORITĂ".

– Nina! a zis, ridicându-se. Și Lola! Ah, sunt așa bucuroasă că ați venit, dragile mele, a continuat îmbrățișându-ne pe amândouă deodată. Ai o coafură nouă, a zis arătând spre părul meu. Îmi place, e foarte practică.

I-am urat să fie fericită în viitoarea căsnicie și am întrebat-o dacă se distrează.

– Da! Ați făcut cunoștință cu Franny?

I-a făcut semn lui Franny să vină, iar Franny s-a apropiat aducând două pahare pentru noi două.

– Da, e un adevărat superstar că a organizat toată treaba asta, a spus Lola.

– E cea mai tare, a zis Lucy, luând-o pe după mijloc. Foarte organizată. Führer Franny, așa-i ziceam la școală!

Franny strălucea de încântare în postura ei extraordinară, cu spatele arcuit ca la balet.

– Cum v-ați cunoscut voi, toate? a întrebat.

– Deci, Lola și Nina au fost colege cu Joe la universitate, a explicat Lucy. Nina de fapt o să fie plasatoare la nuntă!

– Ce drăguț! a făcut Franny. O plasatoare tipă. De ce nu domnișoară de onoare?

– Oh, pentru că e prietena cea mai bună a lui Joe, a zis Lucy cu jumătate de glas. Pe lângă asta, pe Nina n-o prea interesează rochiile și alte chestii, nu-i așa, Nina?

– Perfect. Cred că e momentul pentru următoarea noastră activitate, Lulu, a zis Franny plesnind din palme.

Am luat o gură mare din prosecco și mi-am ținut respirația, dar fără niciun rezultat

– când aveam să nu mai fiu obligată să beau din otrava grețoasă și amară a petrecerilor oribile și a conversațiilor oribile?

– ATENȚIE, TOATĂ LUMEA! a strigat Franny, trăgând un scaun și urcându-se pe el, ca un crainic, ceea ce mi s-a părut total inutil. LINIȘTE, TOATĂ LUMEA! Luați fiecare câte un scaun și așezați-le în semicerc. O să-i cerem sărbătoritei noastre să stea în mijloc și vom face un colaj cu ea! Avem diferite materiale și creioane și cretă, să ne jucăm cu ele cum vrem, așa că să înceapă distracția și să vedem ce-o ieși la final!

– O să facem toate un singur colaj mare? a întrebat una.

– Nu, nu, a răspuns Franny, ușor speriată, ca și cum tot planul se ducea deja naibii. Nu, CÂTE UN COLAJ FIECARE. TOATĂ LUMEA, ASCULTAȚI LA MINE. UN COLAJ FIECARE. E destulă hârtie pentru toată lumea.

– Ce-o să facă Lucy cu douăzeci și patru de colaje cu ea? am întrebat-o pe Lola încetișor.

– O să-și tapeteze pereții din WC-ul de la parter? a răspuns ea.

Am pufnit în râs, înecându-mă și împroșcând în jur cu prosecco.

– Of, draga mea, ești bine? a întrebat Franny de la înălțime.

– Da, sunt bine, scuze.

Ne-am adunat conștiincioase într-un semicerc în jurul lui Lucy, care n-a dat niciun semn că ar fi stânjenită de faptul că douăzeci și patru de femei se holbează la ea. Aveam de-a face cu un exercițiu larg acceptat de narcisism extrem, mai ceva decât să fii protagonista unei petreceri de burlăcițe.

– Mii de scuze, pot să mai întreb ceva? s-a auzit una din grup.

– Da? a făcut Franny, care își pierduse răbdarea.

– Colajul ăsta să fie cu fața și corpul lui Lucy sau mai degrabă… să-i surprindem personalitatea, așa cum o vede fiecare?

– E cum vrea fiecare să fie – poate să fie simbolic și abstract, sau poate să fie o reprezentare corectă, bazată pe observație directă, a zis Franny, începând să împartă *penne*51 și lipici.

– Poftim, a zis și mi-a întins un pumn de paste și niște pene. Pentru textură.

Cizma de cowboy a Lolei m-a călcat pe vârful adidasului ca să-mi oprească un hohot de râs ucigător.

Ca și cum „activitatea“ în sine nu era suficient de umilitoare, a trebuit să ne ridicăm și să ne prezentăm operele grupului și să dăm explicații privitor la sensul și valențele lor artistice. În timp ce fiecare se ridica și îi proslăvea lui Lucy bunătatea și frumusețea reprezentate prin bucățelele de ziare și șervețele, eu și Lola ne scufundam pline de hotărâre în beție, în timp ce vârfurile încălțărilor noastre intrau din ce în ce

mai mult unele în altele.

– Bun, colajul meu reprezintă o hartă a Surrey-ului, am zis arătând spre încâlceala de linii făcute cu creionul pe o bucată mare de carton roz. Pentru că ești din Surrey și pentru că te măriți în Surrey.

Lucy a zâmbit.

– Pe care am copiat-o de pe Google Maps. Și, după cum vedeți, am trecut toate orașele, am spus, vârându-le colajul sub ochi fiecăreia în timp ce treceam prin fața lor, în semicerc. Și lângă fiecare oraș, am făcut câte un pantof din toate felurile, pentru că îți plac pantofii. Uite, o sanda lângă Dorking, un stiletto lângă Bangshot, o cizmă mare lângă Egham, un papuc lângă Chertsey și un…

– Ah, foarte drăguț, m-a întrerupt Franny și i-a făcut femeii gravide de lângă mine semn că i-a venit rândul să-și prezinte colajul.

M-am așezat înapoi pe scaunul meu. Femeia s-a ridicat greoi și s-a așezat în centru ținând un colaj uriaș în formă de inimioară.

– Deci, numele meu este Ruth, pentru cine nu mă cunoaște, iar aici am un fel de glumă de-a noastră! a anunțat, întorcându-se spre Lucy, care imediat și-a acoperit fața cu mâinile, prefăcându-se îngrozită.

– Întâmplător, știu ce porecle și-au dat Joe și Lucy unul altuia…

– Bursucu și Calu! a completat Franny, de parcă era la un concurs de întrebări și răspunsuri.

– Exact! a zis Lucy.

Toată lumea s-a simțit obligată să râdă.

– De ce Bursucu și Calu? a întrebat una.

– Ah, e nostim de tot. Pentru cina noastră de o lună-versare, îmi vopsisem niște șuvițe și ieșiseră groaznic și când m-a văzut, a zis că arăt ca un bursuc!

– Și Calu, de ce? a întrebat Lola.

– Oh, pentru că el mănâncă ca un cal, a răspuns Lucy.

– Ce înseamnă lună-versare[52]? am întrebat eu, dar nu m-a băgat nimeni în seamă.

– De aceea, am desenat un bursucel și un căluț în haine de mireasă și mire, a mai zis Ruth, arătându-le tuturor desenul.

S-a auzit murmurul dulce ca zaharina al aprobării colective și un rând de aplauze.

Cină de o „lună-versare“. În șapte ani cât am fost împreună, nu cred că Joe și-a amintit măcar o dată de aniversarea noastră. Cum fac femeile astea de le iese? Care e secretul lor? În ce orificiu neașteptat, mistic din corpul lor le dau voie bărbaților să intre ca, în schimb, să-i determine să facă toate aceste lucruri absurde? Sau poate că pur și simplu le spun ce să facă și când, iar restricția privind alternativa îi face pe iubiții lor

să se simtă mai degrabă păstoriți în siguranță decât duși la tăiere? Nu cumva îi tratasem greșit pe bărbați, ca pe niște adulți, în loc să-i consider niște miei rătăciți?

Am fost instruite de Franny să rămânem pe scaunele noastre pentru următoarea activitate, cu care, în mod regretabil, eram familiarizată. O ceremonie a heteronormativității; o încoronare a suveranului prost gust; un ritual care presupune strigăte în cor, clipit din ochi și o umilitoare lipsă de autoironie, decență și gust: jocul chiloților[53].

– Cred că ne trebuie ceva mai multe bule pentru treaba asta! a zis Franny, făcându-se nevăzută în cămară, unde acum îmi dădusem seama că nimeni alta n-avea voie să intre.

– Nici toată șampania din lume nu m-ar ajuta să trec cu bine prin asta, i-am șoptit Lolei.

– Deci! s-a auzit Franny zbierând. M-am gândit că ar fi distractiv dacă, în timp ce jucăm jocul cu chiloții, să citim fiecare din asta – a ridicat o carte și ne-a arătat coperta – *Cum să-ți mulțumești soțul*!

Era un titlu cu care toate femeile din generația mea erau familiarizate. Un manual complet al vieții cuplului căsătorit din anii '70, admirat cu sinceritate de mamele noastre, dar pe care noi îl citeam la mișto. Grupul a scos mormăituri în semn că știau despre ce e vorba și s-au așezat înapoi pe scaune.

– Pentru oricine nu știe jocul chiloților, a început Franny să zică în timp ce turna prosecco de la pahar la pahar fără să se oprească, Lucy o să deschidă cutia asta mare, plină de chiloți cumpărați de voi, și va ghici cine ce a adus.

– Ce se întâmplă cu chiloții după aia? a întrebat Ruth.

– La gunoi, am zis eu.

– Nu, a făcut Franny pe un ton sarcastic de calm. O să facă parte din trusoul ei.

– Ce-i ăla trusou? am întrebat.

– E ceva ce ia mireasa în luna de miere, a spus Lola.

– Douășpatru de perechi de chiloți?

– Da! a răspuns Franny. Probabil că ai nevoie de mulți.

Toată lumea a fost entuziasmată de această aluzie fără sens. Mironosițele adoră aluziile.

– Eu ce i-am cumpărat? am întrebat-o încet pe Lola fără să mă întorc spre ea.

– O pereche de chiloți franțuzești, de dantelă, mov care erau „două la preț de una“ împreună cu chiloții cu imprimeu leopard pe care i-am luat eu.

– Minunat, am zis. Mersi.

Lucy s-a așezat în mijlocul semicercului și și-a aranjat coroana. I s-a adus cutia cea

mare.

– „Cum să-ți satisfaci soțul“, a ciripit Franny. „Listă. Numărul unu: asigură-te că gospodăria e curată și totul aranjat în ordine când vine soțul acasă, că mâncarea e în cuptor, iar tu ești într-o dispoziție veselă și plăcută.“

– „Veselă și plăcută“! a cotcodăcit Lucy. Joe e norocos dacă primește un „bună“!

Și-a afundat mâna în cutie și a scos o pereche de tanga negri de satin. S-a auzit un „oooh“ general, ca cel din emisiunile de amiază cu public.

– Acum, să ne gândim: cine ar putea fi?

A mijit ochii și a aruncat o privire de detectiv în jur.

– Cineva care nu e foarte cuminte.

– Dar cu stil! s-a băgat în seamă Franny.

– Da, cu siguranță. Cred că e…

A surprins zâmbetul sfios al unei tipe care purta o fedora de pâslă.

– Eniola!

– Da! a exclamat Eniola. I-am ales pentru că m-am gândit că îți pun în evidență stilul elegant, dar și pentru că ai și o latură întunecată, un pic.

Stupefiant, dar toată lumea a fost de acord. Lucy și latura întunecată… Lucy, care îmi oferise odată o cană pe care scria „PARIS E ÎNTOTDEAUNA O IDEE MINUNATĂ“ într-o zi când eram la ea acasă; Lucy, care avea un motan ragdoll numit Sergentul Flopsy[54]; Lucy, care mânca partea întunecată a batoanelor Milkybar Kid.

– Genial! a conchis Franny și i-a dat cartea Lolei. E rândul tău.

– „Numărul doi“, a recitat Lola cu cea mai bună voce a ei de „Dicție și interpretare dramatică“. „Asigură-te că ascunzi tampoanele igienice (folosite sau nu) și lenjeria de corp murdară, astfel încât să nu apară în raza vizuală a soțului tău mult iubit.“

Asta a împărțit grupul în două tabere ale groazei – cele oripilate de acest anacronism domestic și cele oripilate pur și simplu de imaginea tampoanelor folosite. Mi-am amintit de acea după-amiază din 2013 când crezusem că mi-am pierdut tamponul, iar Joe a fost nevoit să-mi desfacă picioarele în patul nostru și să mă cerceteze înăuntru la lumina lanternei de la iPhone-ul său. Țesutul meu muscular a zvâcnit la amintirea acelei imposibile intimități.

– Ăștia oare de la cine ar putea fi? a întrebat Lucy pendulând o pereche de tanga de bumbac galbeni. Practici, un pic obraznici… Lola?

– Nu! a zis Lola.

– BEA! a țipat Franny, evidențiindu-și vibrato-ul profesionist.

Lucy a luat o guriță din prosecco-ul ei.

– Hm, o clipă, să mă gândesc.

S-a uitat la chiloți, apoi la semicerc.

– Cred c-ar putea fi Lilian.

Una dintre tipe a rânjit, mândră.

– Așa e! Cum ai ghicit?

– Habar n-am! a răspuns Lucy. Probabil pentru că sunt așa, luminoși, solari, iar tu ești o persoană solară, a adăugat și i-a dat cartea lui Lilian.

– „Cum să-ți mulțumești soțul, sfatul numărul trei“, a citit ea. „Nu-l plictisi vorbindu-i despre sentimentele tale. Dacă te supără ceva, vorbește cu prietenele. Femeile sunt bune să te facă să te simți bine discutând cu ele, în timp ce bărbații rezolvă problema direct.“

– Ei bine, eu cu siguranță mi-am câștigat statutul de prietenă, în cazul ăsta! a râs Franny.

Pentru o nanosecundă, am surprins în ochii lui Lucy o expresie ucigătoare, apoi a izbucnit într-un hohot de râs forțat. A scos o pereche de chiloți mov, iar Lola mi-a făcut semn din cap ca să știu că sunt din partea mea.

– Oooh, movulii, a zis Lucy. Dantelă, foarte drăguț. Chiloți franțuzești, care întâmplător sunt preferații mei. Deci, e cineva care mă cunoaște bine. E… Franny?

– Nu! Bea! a strigat Franny cu glasul unei păpuși care zice doar trei propoziții. Gândește-te că ar putea fi cea la care te așteptai cel mai puțin!

Lucy a întors imediat fața spre mine.

– Nina? a încercat ea.

– Da, am zis.

În mod inexplicabil, s-au auzit niște aplauze.

– Vezi! Ți-am spus eu! Cea la care te așteptai mai puțin! a spus Franny, radiind de autosatisfacție. Se întâmplă de fiecare dată când joc jocul cu chiloții.

– Deci, am cumpărat ăștia pentru tine, Lucy, pentru că mereu te-am considerat foarte…, am început, apoi m-am oprit cerându-i ajutor din priviri Lolei. Franțuzoaică, de fapt.

– Ador Franța, a spus Lucy. Sunt o adevărată francofilă.

– Da, mi-am închipuit. Și de asemenea, m-am gândit că ești cam… inflamabilă.

S-a lăsat tăcere câteva momente, cât Lucy a încercat să priceapă.

– Întotdeauna o scriitoare, Nina! a zis și a râs scurt.

M-am scuzat că trebuie să mă duc la toaletă. În schimb, am luat-o pe scări spre camera mea.

– Unde pizda mă-sii ai dispărut așa?! a întrebat Lola, proțăpită în fața patului meu, o oră mai târziu.

– Îmi pare rău, mă făcea să mă simt aiurea. Cartea aia. Știu că trebuia să fie ceva funny, dar pur și simplu n-am mai suportat. Descrierea aia, cum să-ți înveselești bărbatul și să-ți facă plăcere să-ți forțezi copiii mofturoși să-și mănânce legumele… Am crezut că n-o să bage nimeni de seamă dacă mă fofilez. Gata, ați terminat jocul?

– Mda, a zis și s-a trântit pe patul de o persoană lângă mine.

Și-a luat telefonul de la încărcat și s-a uitat pe ecran.

– Online? am întrebat.

– Mda, a răspuns cu tristețe în glas. De ce nu e afară? Sunt primele zile însorite de iarnă de secole încoace, ar trebui să se bucure de ele, nu s-o frece pe WhatsApp cu toate.

S-a auzit o bătaie în ușă, apoi s-a deschis și Franny și-a vârât capul prin deschizătură.

– Totul e OK, Nina? Ne-ai lipsit la finalul jocului.

– Da, sorry, Franny, o mică durere de cap.

– Poate faci o pauză de la bule în seara asta, a zis, prefăcându-se îngrijorată.

– Mmm.

– Deci, facem o mică pauză, apoi ne întoarcem la parter să luăm cina, într-o oră.

– Genial! a zis Lola cu ceva care părea a fi un entuziasm sincer. Nu-mi vine să cred că s-a făcut deja șase!

– Știu, a zis Franny. Timpul trece fulgerător, nu? Nu știu voi, dar eu am impresia că mă trezesc luni dimineață și, dacă am clipit, e deja vineri.

– Și eu! a spus Lola.

Urmăream schimbul de fraze goale al căror scop în dicționarul femeilor e doar să te facă să te simți bine. Lola avea un talent remarcabil în privința asta – niciodată chestiile astea n-o speriau. Când survenea vreo pauză stânjenitoare într-o conversație în pub, scotea ceva de genul „Nimic nu se compară cu o bere rece“, fără nicio urmă de ironie. Odată, am auzit-o spunându-i maică-mii: „Fotografiile sunt un mod atât de grozav de a capta amintiri, nu-i așa?“ la un party în familie, iar mama a fost încântată de acel efort necesar pentru acea banalitate și s-a uitat chiorâș la mine, adică eu de ce nu sunt în stare să fac la fel. Habar n-aveam dacă e ceva ce trebuie învățat când suntem fetițe mici sau e ceva din ADN-ul nostru, moștenit de la o generație la alta de femei care au întreținut conversații încântătoare cu colegii soțului sau i-au impresionat pe prietenii iubitului și au aranjat nenumărate platouri de crudități cu sosuri. Gena „nimic nu se compară cu o bere rece“.

– Cred că suntem singurele single de aici, a zis Lola după ce-a plecat Franny, întorcându-se pe burtă.

– De aici de unde, de la party? Din Surrey? De pe Pământ?

– Toate.

– Îmi place să fiu singură, am zis. Nu-mi pare rău. Îmi pare rău că nu sunt cu Max.

– Încearcă chestia asta mai mult de zece ani.

– Despre ce crezi că-și vorbesc?

– Cine?

– Lucy și Joe. Încerc să-mi amintesc despre ce discutam eu și Joe când eram împreună și nu-mi pot închipui că el și Lucy au același gen de conversații.

– Nu știu, nu prea am apucat să-i văd discutând.

– Eu am avut ocazia, dar era vorba despre chestii practice. La ce oră trebuie să plece, unde și-au parcat mașina. Când trebuie să pornească de acasă dimineața ca să ajungă la părinții unuia dintre ei. E ca și cum relația lor se bazează pe organizare.

– Poate asta vor.

– Eu și Joe niciodată n-am vorbit despre cum să ne organizăm chestii. Sau, dacă am făcut-o, a fost când îi ziceam că face umbră degeaba pământului. Dacă își dorea de fapt toate astea, înseamnă că a fost foarte nefericit cu mine.

– Poate că nici n-a știut ce vrea până nu i s-a spus că vrea cutare și cutare lucru.

Telefoanele noastre au scos un „ding“ la unison. Era grupul „PETRECEREA LUJOE!“. Trimitea poze cu activitățile de amiază și se chinuia să clădească un castel de glume numai de ele înțelese și replici ingenioase din cele câteva cărămizi ale evenimentelor din weekend.

– De ce-și mai scriu mesaje? am întrebat. Suntem toate sub același acoperiș, nu mai e nevoie să ne mai scriem. Putem pur și simplu să ne întâlnim într-o cameră și să zicem ce-avem de zis.

Lola m-a ignorat, hipnotizată de ecranul telefonului ei.

– Cred c-ar trebui să-ți confisc telefonul.

– Crezi că s-o fi întâmplat ceva cu telefonul lui, vreo problemă tehnică, și din cauza asta apare ca fiind online toată ziua, dar el de fapt nu e? Crezi că-i posibil?

– Sincer?

– Da.

– Nu, nu cred că e posibil.

A fost o cină cu ținută obligatorie – rochie și tocuri –, fapt pe care, deloc surprinzător,

l-am ignorat cu bună știință. În semn de protest, am purtat cea mai banală rochie neagră, iar Lola m-a dat cu forța cu ruj, iar acum arătam ca o dansatoare de vodevil.

– Nu te-am văzut niciodată atât de elegantă! a zis Lucy când am intrat în sufragerie și ne-am așezat la masă. Ar trebui să te dai mai des cu ruj, îți stă foarte bine.

Lucy purta o rochie albă, a cărei fustă albă de tul era obraznic de scurtă – în caz că cineva dintre noi ar fi uitat de ce se strâng douăzeci și cinci de femei trecute de treizeci de ani într-o vilă închiriată pentru un weekend.

– Toată lumea, la locurile lor! a strigat Franny.

Peste rochie purta un șorț, ca să fie clar cine e șefa șefelor și domnișoara de onoare șefă.

– Am organizat un *amplasament*, a spus cu un accent franțuzesc.

– Un ce?! a întrebat Lola.

– Înseamnă un plan al mesei, a zis ea.

– Ești ca Google Translate pentru engleza medievală.

Numele meu era lângă cel al unei tipe însărcinate pe nume Claire. Lola era așezată în fața mea, lângă Ruth cea însărcinată.

– Încântată de cunoștință, a spus Claire. De unde te știi cu Lucy?

– Îl știu pe Joe, am răspuns. De la facultate. Tu de unde te știi cu ea?

– Am lucrat la aceeași agenție de PR.

– Așa deci, am zis.

Nu mai aveam ce să întreb. M-am uitat la Lola, deja în plină discuție voioasă cu Ruth despre ce să viziteze în Florența. I-am oferit un pahar de vin lui Claire, care l-a refuzat, mângâindu-se cu subînțeles pe burtică. Mi-am umplut unul mare, pentru amândouă.

– Deci, începem cu platouri din Orientul Apropiat, a zis Franny invitând câteva participante-la-petrecere-transformate-în-servitoare să aducă niște platouri mari.

Nimic nu mă întristează mai mult decât cineva care-mi spune că a făcut un platou oriental, care înseamnă de fapt: falafel de la supermarket, încălzit, și năut din conservă amestecat cu ulei fără gust și servit în chip de humus făcut în casă.

– Așadar, avem un fel foarte relaxat. Serviți-vă.

Zona noastră era politicos împărțită de platoul dintre noi, astfel încât fiecăreia îi revenea uriașa porție de două chifteluțe de falafel, o linguriță de *taboulé* și una de tzatziki.

– Ai copii? m-a întrebat Claire.

– Nu.

A clătinat din cap.

– Și nu vrei?

– Ba da, am zis. Dar în momentul ăsta, procesul prin care se ajunge la asta nu pare a fi încurajator.

– Partenerul tău nu vrea copii?

Partenerul. De multe ori am observat că lumea își închipuie că e un cuvânt pe care l-aș folosi în astfel de cazuri. Probabil că faptul că nu mă machiez lasă impresia că duc lipsă de simț al umorului.

– Nu am partener.

– Oh, înțeleg, a zis.

– Am avut un partener. Mă rog, un iubit, până acum vreo șase luni. Apoi, a dispărut.

Am aruncat o privire spre paharul Lolei. Conținutul lui scădea la fel de rapid ca al meu.

– Unde a plecat?

– Habar n-am. Pur și simplu n-a mai vorbit cu mine.

Ochii i s-au mărit de spaimă.

– I s-o fi întâmplat ceva rău?

– Nu, nu, sigur e viu, am spus. Eu și Lola am strâns suficiente date care demonstrează asta.

Când și-a auzit numele, Lola s-a întors spre mine:

– Ce e?

– Ziceam doar că avem toate motivele să credem că Max e în viață, am spus.

– Oh, fără doar și poate, da, da.

– Cine e Max? a întrebat Ruth.

– Tipul care o bântuie pe Nina.

– Oh, am auzit de treaba asta cu bântuitul, a zis entuziasmată Ruth. I s-a întâmplat surorii mele de curând.

– Mda, a zis Lola. Pentru mine, Londra e acum un mare târg bântuit.

– Niciuna dintre voi două n-aveți pe nimeni? a fost Ruth curioasă.

– Nu, am răspuns amândouă în același timp.

– Și amândouă vă căutați tipi pe aplicații de dating?

Lola a dat pe gât paharul de vin și a zis:

– Da. Numai asta facem. Nu pot să sufăr să aud asta, parcă sunt un viermișor într-un ac de pescuit.

– Dacă eram în locul vostru, a intervenit Claire, m-aș fi bucurat de singurătate și

m-aș fi relaxat. Nu e nicio grabă când vine vorba să-ți întemeiezi o familie.

Nu mi se pare nimic mai antipatic decât o gravidă în trei luni, care are o relație de lungă durată, spunându-le unor tipe de treizeci și ceva de ani singure să se relaxeze și să nu-și mai bată capul cum să-și întemeieze o familie.

– Adică, serios, bucurați-vă de libertate! a continuat ea.

– Cum îi cheamă pe copiii tăi? am întrebat.

– Arlo și Alfie, a răspuns.

– Am doi fini pe nume Arlo, a zis Lola. Îți dai seama? Din mame diferite.

Am simțit c-o iubesc mai mult ca oricând.

– Da, e un nume foarte popular acum, dar când i l-am pus noi nu prea era cunoscut, a zis Claire. Am avut de ales între ăsta și Otto.

– Otto e în lista mea! a zis Lola, scoțându-și telefonul din buzunar.

Îi știam lista cu nume de copii pe de rost.

– Stați să v-o citesc, a spus.

A deblocat ecranul și a început să butoneze.

– Nina.

– Ce e?

– E tot online.

– Cine? Max? a întrebat Ruth.

– Nu. E un tip cu care mă văd și e mereu online pe WhatsApp.

– Și?

– Înseamnă că stă de vorbă cu alte femei toată ziua, am zis eu.

– Vreți să vă spun secretul meu? a întrebat Claire.

– Da, a răspuns Lola, entuziasmată.

– Trebuie să-i arăți ce pierde, a spus și a făcut o pauză pentru efectul dramatic. Asta e, trebuie să știe mereu ce-ar putea să piardă.

– Și cum fac asta? a întrebat Lola, aplecându-se peste masă.

– În multe feluri. Bărbaților trebuie să li se reamintească mereu cât de norocoși sunt.

– Pe bune? Și faci asta și acum? a întrebat Lola, plină de venerație.

Am înțeles imediat că era candidata ideală pentru un nou cult.

– În fiecare zi, a răspuns Claire.

– Nasol, am mormăit eu și mi-am turnat vin în pahar.

Cina a continuat în aceleași note – mici porții concepute de Franny și porții generoase de sfaturi de la femei măritate, și unele și altele, fără niciun gust. Lucy a ținut o prelegere de o oră în care a înșirat tot ce îi plăcea la fiecare participantă la

petrecere – a fost foarte galantă căznind un „minunat simț al umorului“ când mi-a venit rândul. Franny a pretins că am rămas fără vin pe ziua respectivă și ne-a sugerat ca, în schimb, să ne servim cu trufe de ciocolată umplute cu gin. Am făcut pe rând karaoke lângă un dispozitiv cablat la televizor, apoi ne-am cărat toate la etaj, în camere, înainte de unsprezece.

– Cred că Claire are dreptate, trebuie să-i arăt ce pierde, a zis Lola în timp ce ne schimbam în pijamale. O să te pun să-mi faci o poză faină mâine-dimineață, când o să fie lumină ca lumea, și o s-o postez pe Instagram. Andreas stă mereu pe Instagram.

– Nu, am zis. Nu mă bag în așa ceva. Femeile n-ar trebui să păcălească bărbații ca să le mențină atenția.

– Știu, ai dreptate.

S-a băgat în pat, și-a deblocat telefonul. Lumina ecranului i-a dezvăluit fața lipsită de expresie. A băgat o bomboană de ciocolată cu gin în gură.

– Și dacă trebuie să-i reamintești „ce pierde“, atunci nu e bărbatul potrivit pentru tine. Lasă telefonul acum, nu mă obliga să ți-l confisc.

Lola a zâmbit înfrântă și și-a pus telefonul pe podea. Am stins lumina de lângă pat și am rămas în întuneric fără să zicem nimic.

– Problema e că funcționează, a zis Lola. Să pui o poză hot pe Instagram. Am mai făcut asta, și întotdeauna le atragi atenția.

– Ești sigură că asta vrei de la tipii ăștia? Atenția lor?

– Nu, a răspuns.

– Atunci?

– Să mă iubească.

Eu și Lola am plecat a doua zi dimineața, după un mic dejun cu cârnați aproape cruzi, sub pretextul că trebuie neapărat să participăm la niște evenimente în familie. Lucy a fost plină de tact – părea chiar un pic ușurată –, iar Franny nu ne-a dat prea mari bătăi de cap, a făcut doar niște comentarii pasiv-agresive despre faptul că erau în număr par pentru „întrecerea de rap“ de mai târziu.

– Nu vreau nimic de genul ăsta când o să mă mărit, a zis Lola când ne-am așezat față în față în tren și a întors privirea spre peisajul nedefinit al împrejurimilor Londrei. Tu o să mi-o organizezi, așa că să știi de pe acum că nu vreau nimic de genul ăsta.

– Foarte bine, am spus. Mă bucur că am lămurit asta.

– Vreau ceva foarte casual, ceva care să mă reprezinte, a continuat. Nu vreun weekend în altă parte decât Londra.

– *Weekend* în Londra?

– Da, gen o seară de vineri doar cu domnișoarele de onoare, poate o cină pe care s-o organizezi la tine sau la mine, cu toate felurile mele preferate. După aia, puteți să-mi dați ceva vechi, ceva nou, vreun lucru de la alta, ceva bleu și o para pentru pantoful meu.55

Nu m-am sinchisit s-o pun să-mi traducă.

– După aia, sâmbătă dimineața, un brunch undeva. După aia, activitățile de după-amiază cu restul găștii, după aia cina, ieșitul în club, după aia, duminică, toată lumea la spa. Și, tot duminică, ar trebui să-i includem pe membrii familiilor – mama, soacra, surorile și cumnatele, dacă o să am așa ceva.

Mereu pierdeam din vedere că, în ciuda cinismului nostru complice ocazional – privitul chiorâș la spectacol și schimbul de comentarii răutăcioase –, Lola tânjea după toate astea. Voia tot tacâmul – să aibă parte de întreaga strălucire. Voia atenția, registrul cu cadouri, cântecele, petrecerea burlăcițelor, pavilionul, tortul de fructe supraetajat, cafeaua, lămâia și prăjiturile de ciocolată. Voia un bărbat care s-o ceară de la tatăl ei. Voia să-și schimbe numele de familie cu un altul, ca dovadă că cineva o alesese. Când au început primele prietene să se mărite, tata îmi spunea: „Nu știi niciodată ce gândește cineva cu adevărat până nu te duci la nunta lui." Câtă dreptate și înțelepciune! Lola – o fată obsedată de nedreptățile sociale, care nu citea decât memorii ultraapreciate de public scrise de femei sub treizeci de ani având plăpânde revelații despre ele însele, care trecea „domnișoară" în toate biografiile de pe social media deși în mod clar nu era niciun pericol să fie luată drept bărbat –, ei bine, tot ce-și dorea era să pășească pe culoarul bisericii într-o rochie de două mii de lire și o para în pantof.

– Am descoperit ceva pentru Raftul cu Nenorocirile Altora, a spus.

– Dă-i drumul, am zis. Chiar aveam nevoie de asta.

– Deci, Anne, prietena cea mai bună a vară-mii, a vrut mereu să se îndrăgostească și să se mărite. Era un pic ca mine, n-a avut niciodată un iubit, se gândea c-o să rămână singură pe vecie.

– Așa.

– Până într-o zi când, trecută bine de treizeci de ani, îl întâlnește pe tipul ăsta pe o aplicație de dating și au o primă întâlnire de milioane. Tipul – avocat, un om nemaipomenit, să-l pui pe rană, nu alta. După șase luni, se mută împreună – cam nebunie toată treaba, dar știi cum se spune: pe măsură ce îmbătrânești, totul se mișcă mai rapid, pentru că atunci când știi, o știi pe bune.

– Sigur.

– După doi ani de stat împreună, se căsătoresc.

– Așa…

– Iar acum, ea e moartă.

– Ce?

– Totalmente moartă.

– Aoleu, cum a murit?

– Cancer la pancreas.

– OK, am zis. Elementele astea două de poveste n-au legătură unul cu celălalt.

– Poate au, poate n-au.

– Povestea are un ușor crescendo fals, cred.

– Tot ce vreau să zic e că tot ce-a vrut era să se mărite, s-a măritat și după aia s-a îmbolnăvit și-a murit.

– Mai avem de lucru la cum ne alegem poveștile pentru Raft, am spus. Trebuie să reverificăm procesul de verificare. Povestea asta nu m-a făcut să mă simt mai bine în niciun fel.

– Pe bune? Pe mine da, a zis, uitându-se la clădirile de cărămizi din Guildford. Săraca Anne, mă gândesc des la ea.

În acea seară, mulțumită faptului că eram acasă, și nu la „meciul de baseball în casă cu bâte și mingi gonflabile“ prevăzut în itinerarul petrecerii de burlăcițe, zgomotul a reînceput. Exact la șapte, același bubuit, la același volum care nu-ți lăsa altceva de făcut decât să-l asculți prin podea. Era prima oară când se întâmpla după ce chemasem patrula, înainte de Crăciun, iar Angelo rămăsese în fața ușii mele, amenințător. Am deschis laptopul, am găsit numărul poliției comunitare și am așteptat să se facă unsprezece. Am încercat să mă gândesc la altceva, dar nu-mi puteam lua ochii de la acele mișcându-se încet ale ceasului.

Exact la 10:59, muzica s-a oprit. La început, am crezut că i s-au stricat boxele sau că voia să schimbe melodia. Dar un minut mai târziu, nu se mai auzea nimic – niciun sunet, nici măcar al unor pași.

Am înțeles atunci. Nu era o coincidență că Angelo oprise la 10:59 muzica pe care știa că o urăsc din răsputeri. Probabil că citise pe net, ca și mine, regulile comportamentului vecinilor antisociali. Atâta vreme cât făcea liniște la unsprezece noaptea, nu existau repercusiuni oficiale. N-aveam ce să-i zic, n-aveam de ce să sun cine știe unde. Era un joc al torturii ego-urilor. Era o declarație de război nonverbală.

La 11:01, mi-am dat seama că mă aflu în mijlocul unui zgomot mai greu de ignorat decât orice auzisem toată seara. Liniștea.

Note:

49 Aditiv alimentar folosit ca potențiator de gust.

50 În original: *immersive theatre*, gen de spectacol în care publicul e parte activă, implicându-se în acțiunea reprezentată.

51 Un fel de paste făinoase scurte, cu aspect tubular.

52 În original: *monthaversary*, cuvânt inventat, compus din *month* („o lună“) și *anniversary* („aniversare“).

53 În acest joc, sărbătoritei i se aduc mai multe perechi de chiloți, iar ea trebuie să ghicească de la cine e fiecare pereche.

54 Flopsy e în general un nume dat iepurilor.

55 În original, versurile unei poezioare privitoare la una dintre tradițiile de nuntă englezești.

12

– Un pervers, a declarat tata. Dar talentat, afurisitul.

Eram în centrul expoziției Picasso, în fața *Nudului de femeie în fotoliu roșu*, din 1932, care era de fapt un portret. Lui tata îi plăcea Picasso încă de când era student și mă gândisem că dacă îi va vedea niște lucrări pe viu, ar putea să i se stimuleze acea parte din minte care îl făcea să se simtă un cunoscător avizat și să fie mai încrezător în sine. Intuisem bine – arta părea să fie capabilă să pătrundă prin norul dens care îi străbătea creierul. El și operele de artă păreau să aibă o conversație pe care nu înțelegeam că el mi-o putea explica, mai degrabă decât invers. În vreme ce tata era găzduit în mintea unui cubist, acolo unde realitatea nu are reguli, unde transformarea, fuzionarea și răsturnarea structurilor e ceva frumos, ceva celebrat, acolo el era acasă.

– S-au cunoscut la o galerie de artă, a spus. El și Marie-Thérèse. Ea avea șaptesprezece ani, iar el era căsătorit.

– Câte portrete de-ale ei a pictat?

– Peste zece. Unele dintre cele mai bune ale sale.

– Și-a părăsit soția?

– Nu. Dar a mutat-o pe Marie-Thérèse pe aceeași stradă pe care locuia familia lui. A obținut de la această relație mult mai mult decât a obținut ea. Se spune că i-ar fi revitalizat cariera.

– Ce oribil.

– Da. Un mizerabil. Dar un mizerabil de geniu.

Nu știam cât din ce spunea tata erau conforme cu faptele istorice și cât cu propria viziune, dar eram bucuroasă de revenirea dinamicii parentale în care el era mai informat și mai deștept decât mine.

– Oare transgresările artistului subminează plăcerea receptării operei de artă? Dacă poți să răspunzi la asta, ai putea descifra internetul, tată.

Am privit amândoi la curbele liliachiu-cenușii ale trupului și vârtejurile brune ale

fotoliului care îl conțineau.

– Poate fac cunoștință aici cu vreo doamnă drăguță și o instalez la noi acasă, a zis. Ce crezi că ar zice maică-ta?

Am râs.

– Mă duc să dau o raită prin jur.

Și-a pus mâinile la spate și a pornit încet prin galerie, uitându-se îndelung la picturi din mers.

– Bine, am spus eu și m-am uitat după el ca după un copil pe care nu trebuie să-l scapi din ochi. Ne vedem mai încolo.

Am rămas în fața lui Marie-Thérèse stând în fotoliul ei roșu și i-am cercetat fiecare părticică a formelor sale încântător amestecate. Imposibila poziție a sânilor ei aranjați unul peste altul, amplasarea ireală a umerilor ei inegali. Felul în care fața îi era despărțită în două, iar dacă te uitai suficient de mult timp, observai că una dintre părți părea să fie întoarsă spre cealaltă, sărutând-o. Să fi văzut Picasso în a doua față un simbol al multiplelor fețe ascunse ale lui Marie-Thérèse? Sau era chiar profilul lui: se închipuia pe sine înăuntrul ei, cu buzele lui pe obrazul ei, oriunde ar fi mers? Mă întrebam cum e să fii văzută prin acei ochi adoratori, care nu doar că te puteau capta într-o pictură, dar te și recompuneau pentru a te înfățișa lumii așa cum ești de fapt? Mi-am atins unghiul rotunjit în care gâtul mi se întâlnea cu umărul, imaginându-mi că e mâna unui iubit și m-am gândit cum e să fii pusă în cubul Rubik al privirii cuiva. Nu-mi închipuiam cum e să fii astfel studiată și cunoscută.

Când am plecat din galerie și am ieșit în tumultul Londrei centrale, am văzut cum îi scad treptat însuflețirea și încrederea în sine și sunt înlocuite de confuzie și teamă. Mi-era greu să-mi dau seama dacă era un simptom al bolii sau doar o consecință firească a bătrâneții. Tata – un bărbat care nu locuise nicăieri altundeva decât în Londra; care știa străzile pe de rost pentru că le cutreierase călare pe bicicletă în copilărie și umblând pe jos la maturitate – părea acum frământat de ceva.

La câțiva pași de galerie, ne-am oprit la o cofetărie ungurească. Mă adusese acolo de câteva ori în copilărie – îi plăceau pereții placați cu lemn, prăjiturile cu cafea, chelnerițele posace pe care le încânta cu farmecul lui și faptul că era o dugheană aproape la fel de bătrână ca el. Ne-am așezat la o masă lângă fereastră și l-am observat cum se uită ca hipnotizat la străinii care treceau liniștiți prin dreptul nostru.

– Ce ți-ar plăcea să-ți comand? l-am întrebat.

A coborât privirea spre meniu și n-a zis nimic.

– O prăjitură din aia cu cafea?

Știam că trebuia să evit să-i dau de ales, ca să nu devină și mai confuz.

– Nu știu, a răspuns.

– Eu o să iau o prăjitură cu cafea. Ce zici să iau două? Și ceai Earl Grey.

Privea peste umărul meu și am observat o ușoară expresie de surpriză pe chipul său.

– Doamne sfinte!

– Ce e?

– Nu te uita chiar acum. Tocmai au intrat trei dintre surorile Mitford[56].

Am simțit cum mă lovește dezamăgirea și m-am urât din cauza asta. Știam ce trebuie să fac în astfel de situații – discutasem de mai multe ori despre asta cu Gwen. Dar nu, în acea zi nu voiam să mă joc de-a imaginatul. Nu voiam să-mi petrec prețiosul timp cu tata într-o dinamică părinte–copil răsturnată și tristă, una în care eu să știu ce e real, iar el nu. Îl voiam pe tata cel plin de viață și deștept, care îmi putea spune despre castelul din Franța al lui Picasso și voiam să știu exact ce prăjituri să comandăm în cofetăria lui favorită. Fermecătorul meu tată, care se prostea comandând chipsuri și își așeza unul pe umăr – un gag mut destinat chelnerițelor obosite. Care desena hărți pe fețele de masă de hârtie. Care, după ce termina de mâncat, o făcea pe chelneriță atentă și mima scrisul cu degetul. Nu mai țineam minte când făcuse ultima oară asta.

– Serios?

– Da! a zis vesel, cu un aer poznaș. Acum poți să te uiți.

Ascultătoare, m-am întors. Am văzut trei femei care nu semănau deloc în afară de faptul că erau cărunte, stăteau toate trei lângă vitrina frigorifică și se uitau la prăjituri.

– A, da, am zis cu juma de glas.

– Nancy, Diana și Unity. Chiar ele.

– Chiar ele, am repetat. Așa e. Luăm ceai?

– Nancy probabil tocmai s-a întors din Franța. Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. Mă întreb cum i s-ar adresa unui amărăștean ca mine.

– Domnul Dean?

Ne-am întors. În dreptul mesei noastre stătea un bărbat – patruzeci și ceva de ani, trăsături blânde încadrate de o barbă neagră deasă și ochelari cu rame rotunde de baga.

– Sunt Arthur Lunn. V-am fost elev, cu ceva ani în urmă. La St. Michael's.

Tata l-a privit absent.

– Nu prea aveți de ce să vă amintiți de mine. M-ați ajutat la un moment dat să-mi depun dosarul la Oxford. Sunt sigur că de aia am și fost admis.

– Încântată să te cunosc, am zis. Eu sunt Nina, fiica lui.

Tata era în mod vizibil distras de prezența celor trei femei din fața vitrinei frigorifice.

– La ce facultate de la Oxford ai fost?

– Magdalen. Am fost nefericit în cea mai mare parte a timpului, dar totuși am făcut-o pe mama mai fericită ca niciodată în ziua în care am primit scrisoarea de acceptare, așa că nu pot decât să vă mulțumesc, domnule Dean.

– Spune-i Bill, am zis.

Tata a întors pentru o clipă capul înapoi spre noi.

– Da, Bill e în regulă, a spus.

– Bill. Chiar și la patruzeci și patru de ani ai mei, mi se pare prea familiar și ciudat să-i spui profesorului tău pe numele mic.

– Da, e ciudat, am spus, rămânând în zona banalităților.

– Chiar voiam să dau de dumneavoastră, să vă spun că pe Facebook este un grup în onoarea dumneavoastră, unde foarte mulți din vechii dumneavoastră elevi vorbesc despre dumneavoastră și-și împărtășesc povești și amintiri despre perioada când le erați profesor. Sunt chiar și niște fotografii drăguțe. Trebuie să le spun că v-am întâlnit.

Tata continua să le studieze pe cele trei femei.

– Tată, am zis încetișor, să-i atrag atenția.

Și-a întors privirea spre noi.

– Ai citit cumva *Love in a Cold Climate*[57]? a întrebat.

Arthur a încercat să-și ascundă nedumerirea, politicos.

– Nu, nu cred.

– S-o citești.

– Cu ce te ocupi acum? am întrebat, încercând să pun un strat de vorbărie peste crăpăturile logicii conversaționale ale lui tata.

– Sunt avocat, a spus. Păcat de diploma mea de limbă și literatură engleză. Probabil că în cazul oricărui job, o astfel de diplomă e inutilă.

– Da, am zis. Cred că ai dreptate.

Voiam cu disperare să-i explic că tata e bolnav, voiam cu disperare ca amintirile despre domnul Dean păstrate atâta vreme să-l inspire și să-l încurajeze să nu fie înlocuite cu imaginea omului de acum, absent și care abia era în stare să spună bună ziua.

– Păi, ar cam trebui să plec, am venit cu familia.

A arătat spre o femeie așezată la o masă, pregătită să plece împreună cu doi băieți preadolescenți în geci albastre care moșteniseră părul des și negru al tatălui lor.

– Mi-a părut bine să vă revăd. Îmi aduc aminte de dumneavoastră de fiecare dată când încep să citesc o carte nouă. Mereu ne spuneați că literatura e pentru oricine și să nu ne simțim intimidați de ea. Le spun asta băieților mei, care abia au început să prindă drag de lectură.

Tata a zâmbit și n-a zis nimic.

– Mulțumesc că ați trecut pe aici, am spus eu.

În timp ce mă uitam la Arthur și familia lui plecând, mi-am dat seama că parcă îl văzusem într-una dintre fotografiile din cutia cu documente ale lui tata de acasă, una cu un băiat zâmbind, alături de părinți, în ziua absolvirii colegiului Magdalen. Am simțit nevoia să alerg după el și să-i explic ce se întâmpla. Dar tata era prea dezorientat să-l las singur și mi-era teamă să nu încerce să intre în vorbă cu trupa celor trei femei care le jucau pe surorile Mitford, de care era atât de fascinat. M-am mulțumit să-i privesc pe Arthur și ai săi ieșind din cofetărie și dispărând pe stradă. În drum spre casă, eu și tata n-am vorbit decât despre apariția surorilor Mitford.

Mama a răspuns la ușă într-un nou compleu de antrenament – iegări cu flori mov și un maiou gri și o bluză de trening cu glugă, pe spatele căreia era silueta unui Buddha compusă din ținte metalice.

– Bună, iubire, i-a zis lui tata, pupându-l pe obraz. Cum a fost la expoziție?

– Minunat, a răspuns el.

Mama mi-a plasat un pupic precis cu buzele date cu luciu.

– A fost prima oară pentru amândoi când am văzut *Visul*, care cred că e tabloul meu preferat dintre ale lui, am spus. Culorile erau incredibil de realiste.

– Da, și la naiba, le-am văzut pe trei dintre surorile Mitford! Diana, Nancy și Unity, a zis tata, așezându-se pe scări ca să se descalțe. Aș fi vrut să le aud ce vorbesc, dacă vorbeau sau nu despre politică.

– Astea nu sunt cumva toate…, a început mama.

I-am aruncat o privire prin care îi reaminteam de înțelegerea noastră.

– Așa deci. Foarte tare.

– Și am fost la cofetăria ungurească, aia care îi place lui tata, am zis, încercând să întorc armele în altă direcție. Am mâncat prăjituri cu cafea.

– Se pare că v-ați distrat boierește, a zis mama.

– Ați dus-o, a replicat tata, ținându-se de balustradă în timp ce se ridica.

– Poftim?

– Expresia e „a o duce“ boierește, a zis el. Sau: v-ați distrat pe cinste. E incorect: a te distra boierește.

Mamei nu-i plăcea deloc să fie corectată – chestie pe care am moștenit-o și eu de la

ea.

– Bine, cum zici tu, Bill, a spus.

– Îți fac un ceai, tată?

– Da, Bean, chiar te rog, a spus și s-a dus în sufragerie.

– E și Gwen aici, a zis mama după ce tata a închis ușa după el.

Am intrat în bucătărie. Gwen stătea la masă, răsfoindu-și carnețelul, cu un pix într-o mână și cana de ceai în cealaltă. A ridicat privirea și mi-a zâmbit larg, binevoitoare.

– Ce mai faci, Nina?

– Bine, mulțumesc, tu?

– Excelent. Discutam cu mama ta ultimele noutăți.

– Îi spuneam lui Gwen că tata încă se scoală în toiul nopții.

– Ceea ce e foarte normal în stadiul ăsta, a zis Gwen. Ceasul său intern a luat-o razna, iar simțul timpului la fel, ceea ce, vă dați seama, e foarte derutant. Nu înțelege de ce afară e întuneric, pentru că are impresia că tocmai s-a trezit ca de obicei, dimineața.

– Da, de aia tropăie pe scări în fiecare noapte, la trei, a ținut mama să spună.

– Atâta vreme cât rămâne acasă, e în regulă, am zis. Deși, cred că e foarte enervant pentru tine, mamă.

Mi-a dat dreptate dând din cap, recunoscătoare. Înțelesesem de mult că de când cu boala lui tata, tot ce avea nevoie era să recunoască toată lumea cu ce greutăți se confruntă.

– Sunt și alte aspecte ale comportamentului său de-
spre care ați vrea să vorbim? a întrebat Gwen. Cum e cu închipuirile?

– Cam la fel, a răspuns mama. Mai mereu e cu mintea într-un alt timp, închipuindu-și că încă mai lucrează sau că maică-sa mai trăiește. Uneori, o ia razna rău.

– Cred că e din cauza lecturilor, am zis. Toată viața s-a adâncit în alte lumi, imaginile pe care le descoperea în cărți i se păreau a fi aievea. Sunt convinsă că asta i-a făcut rost de o sumedenie de povești pe care să brodească.

– Fără nicio îndoială, a zis Gwen. Și, așa cum am mai discutat, dacă asta are un efect liniștitor, trebuie neapărat să-i faceți jocul.

– Singura problemă e că a început să corecteze și să dea note, a zis mama ducându-se în capătul mesei, unde era telefonul și un teanc de agende.

Și-a deschis agenda cu pagini marcate cu zilele anului. Era plină de tot felul de însemnări cu scrisul lui tata, cruciulițe și bife.

– Mi-a venit o idee, am zis, lăsându-mi geanta pe masă și luând în mână câteva agende. Am descoperit câteva lucrări de-ale elevilor mei de pe vremea când predam

engleza. Cred că mai sunt. I le putem da, să le corecteze.

M-am uitat la mama, care era clar deranjată de ideea de a-i da apă la moară lui tata cu fanteziile lui, dar voia să pară calmă și cooperantă de față cu Gwen.

– O idee minunată, a spus Gwen, terminându-și ceaiul. Nu strică să încercăm.

– În rest, ce s-a mai întâmplat? am întrebat-o pe mama după plecarea lui Gwen.

– Oh, aceleași chestii vechi, iar și iar. Eu și Gloria am făcut Pilatus de dimineață.

– Pilates, am corectat-o.

De ce făcusem asta? De ce trebuise s-o corectez? Cu Katherine sau Lola aș fi făcut la fel? Ce se spune despre mame, că împing pragul iritării mai încolo cu un metru doar vorbind?

– Așa am și zis, Pilatus.

– Și cum a fost?

– A fost bine. Adică, mă întreb cât de mult ne folosește să stăm pe spate și să ne bâțâim picioarele prinse cu o coardă elastică încolo și-ncoace. Tu cum ești? M-am tot gândit la tine.

– Sunt OK, am spus.

– Nicio veste, să-nțeleg?

– Niciuna, dar mă descurc, am răspuns cu stoicism agresiv. Ce mai face Gloria?

– E bine, și ea e îngrijorată în privința ta. E chiar straniu pentru generația noastră. Pe vremea mea, dacă spuneai că vei fi într-un loc, apăi erai acolo. Dacă ziceai „Ne vedem în față la Woolworths la șapte“ și nu erai la Woolworths la șapte, îl lăsai pe ălălalt s-aștepte în frig. Era de neconceput să-i faci asta cuiva. La naiba cu toată comunicarea asta care nu se mai termină, totul a devenit prea lipsit de importanță. Când eram noi tinere, nu existau celulare, social media, MyFace[58].

Nu m-am mai deranjat s-o corectez. A continuat:

– Așa că trebuia să te ții de promisiune. Unde s-a dus simțul onoarei?

– De ce vă întâlneați la Woolworths[59]?

– Bine. Văd că nu mă asculți.

– Ba da, ba da.

– Tot ce vreau să spun e că s-a dus simțul datoriei unora față de ceilalți.

– Dar dragostea nu e despre datorie, mamă, am zis eu, turnând lapte în cana de ceai cât să apară o anumită nuanță de cafeniu.

A râs teatral, atotștiutor.

– Dragostea e în mare parte despre datorie, Nina.

Tata a strigat din sufragerie, întrebând dacă putem să-i aducem și un pahar de apă, pe lângă ceai. Era exact la fix: comicul situației i-a smuls mamei un zâmbet.

– Mulțumesc pentru azi, a spus.

– A fost plăcerea mea. Ne-am distrat.

– Vrei să rămâi la cină? Am învățat să fac *tagliatelle* cu conținut scăzut de carbohidrați, numai cu țelină și cartofi rași, e minunată, nici nu-ți vine să crezi.

– Mi-ar plăcea, dar am treabă diseară.

– O întâlnire? a întrebat, entuziasmată.

– Nu, mamă, nu e întâlnire.

– Te tachinez doar. Avem seara celor fără parteneri la biserică, ar trebui să vii și tu. Ne mai trebuie oameni. În zilele astea, pică ca muștele.

– Ai multă treabă la biserică în ultima vreme, am zis, luând cana de ceai într-o mână și paharul de apă în cealaltă.

– Candidez la postul de secretară pe probleme sociale.

– Măcar crezi în Dumnezeu?

– Nu trebuie să crezi în Dumnezeu ca să te simți bine, a zis intrând în sufragerie.

Tata a ridicat privirea din carte.

– Chiar așa! a exclamat.

I-am întins cana. S-a ridicat un pic mai sus în fotoliu.

– Trebuie să plec, am spus, punând o mână pe umărul lui tata și strângându-l ușurel. Am o întrebare pentru voi amândoi.

– Te ascult, a zis mama.

– Care e cel mai enervant cântec pe care l-ați auzit vreodată?

Au rămas pe gânduri amândoi, cu privirile în gol, scotocind prin fișierele lor invizibile.

– Orice de Steve Miller Band, a zis mama.

– Nu e suficient de iritant, vreau ceva care enervează pe toată lumea. Ceva să-ți vină mai degrabă să-ți tai urechile cu un cuțit tocit decât să fii nevoit să-l asculți.

– Bietul copil orfan, a zis tata și a sorbit din ceai.

– Oliver? am întrebat.

A pus cana jos și s-a pus din nou pe citit.

– Vrei să spui musicalul *Oliver!*?

– Unul dintre micii tăi prieteni. Păr roșcat, foarte roșcat. Sincer, cred că l-am aruncat în lacul înghețat, că nu se mai întoarce.

– Ce prieten?!

– *Annie*! a sărit mama. Vrea să spună *Annie*. Nu mai ții minte? Am mers împreună

la o reprezentație de Crăciun când erai mică și lui tata i-au displăcut atât de tare cântecele, că a plecat după prima jumătate de oră și ne-a așteptat în foaier citind ziarul.

Amintirea a făcut-o pe mama să râdă, în timp ce tata s-a întors fericit la ale lui.

– Genial, am zis. Mersi.

Alma era deja la ușă când am urcat s-o preiau, la opt. Puseserăm la cale totul în timpul săptămânii – îi spusesem că o scot la cină oriunde îi face plăcere, trebuie doar să ne asigurăm că la unsprezece suntem înapoi. Când a deschis ușa, am observat că se dăduse cu ruj de culoarea prunei și cu parfum de mosc.

– Arăți minunat, am spus.

– Nu cred că m-a mai scos cineva în oraș de vreo douăzeci de ani, Nina, a spus în timp ce cobora ținându-se strâns de balustradă.

– Te cred. Așteaptă-mă un minut.

Am intrat în apartament, apoi în sufragerie, unde cu o zi înainte Joe instalase sistemul său audio cu boxe uriașe. Am introdus CD-ul cu coloana sonoră din *Annie* și am setat playerul să reia albumul de fiecare dată de la capăt după ce se termina, așa cum mă instruise Joe. Începutul bombastic cu tobe și coarde al melodiei „Tomorrow“ a reverberat în cameră, apoi a început cântatul. Un vibrato nazal, un vaiet țiuitor și șovăitor s-a revărsat ca un potop de sunete din boxele înalte. Structura de rezistență a apartamentului s-a cutremurat din cauza zgomotului, care m-a făcut să mă crispez. M-am întors la ușa de la intrare și am încuiat-o.

– Ce e cu zgomotul ăla? a întrebat Alma în timp ce coboram spre ieșirea din vilă.

– E coloana sonoră din *Annie*. E un musical din anii ’80.

– Nu sună ca și cum cântă cineva!

– Știu. E perfect, nu?

– Perfect, a zis și a zâmbit ștrengărește.

A ales un restaurant libanez în Green Lanes. În timpul lungului și relaxatului festin – salate cu dressing de sumac, sosuri condimentate generos, miel cu linte, lipii moi și pufoase, fasole cu bob uriaș și aromă de lămâie și budincă delicată de trandafiri –, am pălăvrăgit despre familie, dragoste, nepoții ei, părinții mei, Liban, Londra, gătit și mâncat. Am achitat nota de plată, am luat taxiul până acasă, unde am ajuns exact înainte să se facă unsprezece și, când am deschis ușa de la intrarea în vilă, am auzit orchestra zbuciumată și corul obraznic și strident din „It’s the Hard Knock Life“. Ușa lui Angelo era deschisă în lături și, când ne-a auzit sosind, acesta a țâșnit din apartament, îmbrăcat în maiou alb și pantaloni de trening gri. Era mai ciufulit ca de obicei și ochii de culoarea caramelei îi erau și mai ieșiți din orbite.

– Ce e chestia asta?! a zis gesticulând spre apartamentul meu.
– Bună, Angelo.
– Ai fost plecată toată seara? a întrebat.
– Nu.
– Ba da, acum te-ai întors.
– Nu, doar am ieșit puțin. Ea e Alma, cealaltă vecină a ta.
– Când bat la ușă, nu răspunde nimeni.
– Asta pentru că tu nu răspunzi când bat la tine la ușă, așa că am luat-o ca pe o regulă de-a noastră.
– Noapte bună, scumpa! a zis Alma și a pornit pe scări.
– Noapte bună, Alma! Mulțumesc pentru minunata seară. O să opresc muzica în – mi-am verificat ceasul, era 10:56 – patru minute.
– Bine, dragă.
– Nu ai voie să faci așa zgomot.
– De ce nu? E la fel de tare ca ăla pe care-l faci tu.
– Nici măcar nu asculți asta. Ai pus-o doar ca să mă superi.
– Ba vreau să ascult. E unul dintre albumele mele preferate.
Zbieretele infantile din „Dumb Dog“ au început să se rostogolească pe scări.
– Uite ce e, Angelo. Întotdeauna am vrut să fiu politicoasă cu tine, am vrut să ne înțelegem bine. N-am vrut să ne împrietenim sau ceva de genul ăsta, dar cred că e important să fim civilizați între noi, vecinii. Am încercat să fiu înțelegătoare, am fost foarte răbdătoare. Dar ai dat-o în bară, prietene. Ai dat-o în bară rău de tot.
– Eu pun muzică pentru că sub mine nu stă nimeni. Tu ai pe cineva dedesubt.
– Ai pe cineva deasupra. Și încă pe cineva deasupra. Și, că-ți place sau nu, plătim toți trei la întreținere o sumă ridicol de mare într-o vilă care a fost concepută pentru o singură familie.
– Ce înseamnă asta?
– Înseamnă că, tehnic vorbind, împărțim o casă, așa că trebuie să fim atenți unii cu alții, pe cât posibil. Și, dacă nu putem să facem asta, să ne cărăm din Londra.
A scuturat din cap.
– Dacă mai pui o dată sunetul acela, chem poliția.
– Foarte bine. O să fiu plecată până la unsprezece.
– Nu mai pune, a zis și s-a întors în apartamentul său.
– Nu mai pun dacă nu mai pui nici tu death metal-ul ăla. Mi se pare o învoială cinstită.
– Jalnică, a mai spus înainte de a închide ușa.

– BA TU ești jalnic! am strigat după el.

Am urcat la etaj și am oprit muzica. Ce-mi doream în acel moment, mai mult decât orice, era un aliat. Cineva cu care să discut despre disputa avută, în șoaptă. Ceva conspirativ, care să-mi dea furnicături. Să fim ca cei doi soți din stația Waterloo care se încurajau unul pe celălalt. Singurele dăți când mi-era dor de relația cu Joe erau când îmi aminteam ce tovarăș grozav era pe vremea când încă nu ne despărțiserăm. În orice situație, observam aceleași lucruri. Nu m-am simțit niciodată mai apropiată de el decât atunci când, într-un pub, auzind pe cineva spunând ceva extrem de stupid, ne-am zâmbit unul altuia peste masă într-un fel care zicea: „Eu, tu, pat, unu noaptea – dăm raportul complet."

Singurătatea mea era ca o piatră prețioasă. În cea mai mare parte a timpului, strălucea plină de splendoare, era un lucru pe care îl purtam cu mândrie. Prima dată când m-am întâlnit cu un consilier ipotecar, i-am prezentat situația mea financiară: nu tu ajutor de la părinți, nu tu venit suplimentar de la vreun partener, nu tu pensie, companie la care să fiu angajată permanent, bunuri sau moștenire de la familie pe viitor. „Deci, e Nina împotriva întregii lumi", a conchis el pe un ton degajat în timp ce îmi răsfoia declarația de pe formularul băncii. „Nina împotriva întregii lumi" era ce auzeam de fiecare dată în capul meu când simțeam nevoia de încurajare. Dar, dedesubtul acestui diamant al singurătății era o muchie ascuțită pe care din când în când o simțeam cu mâna goală, ceea ce făcea din ea mai degrabă un lucru periculos decât unul neprețuit. Probabil că acest dedesubt tăios era esențial – ceea ce făcea suprafața singurătății mele să strălucească atât de puternic. Dar solitudinea, pe vremuri doar tristă, începuse să mă înspăimânte.

Neputând să dorm, am dat drumul la radioul de lângă pat și am căutat un post de muzică clasică. „Bună seara, păsări de noapte", am auzit o voce dulce și domoală de parcă posesorul ei mesteca bomboane de caramel. „Poate unii dintre voi tocmai vă pregătiți de culcare, alții sunteți gata să adormiți. Unii, știu bine, abia vă începeți tura de noapte." Am recunoscut-o imediat, deși vorbea mai rar și se auzea mai înfundat decât cum mi-o aminteam. „Oriunde ați fi, orice ați face, vă trimit acest ultra relaxant Brahms și… iată-l că sosește." Era o DJ-iță de top, lucra la un post de radio pentru șoferi foarte popular când eram eu mică, era faimoasă pentru petrecerile gălăgioase din afara orelor de program, ca și pentru cât de țăcănită era când vorbea cu cei care sunau în timpul emisiunii. Eu și tata o ascultam când mergeam la școală în fiecare dimineață cu Nissanul său Micra albastru. Am încetat s-o mai ascult pe la mijlocul adolescenței, când posturile cu muzică pop n-au mai fost la modă. Dar am regăsit-o câțiva ani mai

târziu, în timpul studenției, când intram pe frecvența emisiunii ei de amiază pe un post care se voia foarte independent și promova trupe abia apărute de care n-auzise aproape nimeni. Și iat-o din nou, punând discuri în toiul nopții pe un post de muzică clasică. Ce ciudat era să fiu astfel însoțită de ea de-a lungul timpului – să pot să marchez etape din viața mea în funcție de tranziția ei prin diverse genuri muzicale. Cu toții îmbătrânim. Nimeni nu rămâne veșnic tânăr, nici chiar când tinerețea pare să fie o parte atât de indisolubilă din ființa fiecăruia. E o lege simplă a ceea ce înseamnă să fii om și totuși, îmi era atât de greu s-o înțeleg. Cu toții îmbătrânim.

M-am întrebat dacă Max se gândise vreodată la mine înainte să adoarmă. Clipele de rătăcire, de plutire dinaintea stingerii – când gândurile încep să se întoarcă pe dos, iar sinapsele devin psihedelice – erau cele în care îi simțeam cel mai mult prezența. Aveam impresia că pot să întind mâna spre el, așteptând să-i simt mâna cum o atinge pe a mea. Speram, în acea noapte, că pot să ajung într-un loc în care e și el în timp ce amândoi dormim – că pot să-i vorbesc fără să-l văd, undeva în cerul întunecat al Londrei.

A doua zi dimineața, mi-am deschis telefonul imediat după ce m-am trezit. N-aveam mesaje noi.

Note:

56 Familie aristocratică engleză, ale cărei reprezentante feminine s-au evidențiat la mijlocul secolului trecut prin eleganța, stilul lor de viață controversat și prin faptul că una dintre ele se declarase fascistă (Diana), iar o alta, comunistă (Jessica).

57 Carte publicată de Nancy, una dintre surorile Mitford, în 1949.

58 Evident, o confuzie: e vorba despre Facebook, pe care Nancy îl confundă cu MyFace, o organizație non-profit care ajută persoanele care suferă de anomalii craniofaciale.

59 Lanț de supermarketuri.

13

Am bătut în ușa de mahon de lângă a mea de pe coridorul lung și întunecat.

– Intră, a mormăit.

Joe era în ciorapi, boxeri și două componente ale costumului în trei piese albastru-închis. A început să-și facă de lucru cu cravata în fața oglinzii.

– Nu vreau să fiu a naibii tocmai în ziua nunții voastre, am zis. Dar nu cred că ai picioare pentru așa ceva.

A oftat.

– I-am lăsat în presa pentru pantaloni. Sunt șifonați. Dacă vede Lucy o cută cât de mică atunci când o să apar pe culoarul bisericii, o să-și iasă din fire.

– De ce sunt șifonați? Ți-am zis să-i atârni ieri când eram aici.

– *Pentru că*, a început el pe ton de harță, atunci când am ajuns în cameră astă-noapte, am făcut duș și m-am încurcat și am folosit pantalonii pe post de prosop, apoi i-am aruncat pe jos.

– N-ar fi trebuit să arunci pe jos un prosop nici dacă era chiar prosop.

– Nina. Te rog.

– Sunt foarte bucuroasă că te însori și că altcineva va trebui să-ți suporte atitudinea arogantă față de prosoape de acum încolo.

Fața lui palidă și cu aspect fragil îmi amintea de carnea de crab, iar ochii mici ca niște mărgele îl făceau să semene și mai mult cu un crustaceu. Amândoi eram foarte mahmuri. Cina plasatorilor avusese loc jos, în local, seara trecută și se terminase la trei dimineața cu noi toți făcând o piramidă ca de majorete în parcare.

– Cum te simți?

– Oribil, a răspuns.

– OK, am fost domnișoară de onoare deja de patru ori, așa că pot să te fac să arăți și să te simți nemaipomenit, sunt expertă. Ce să-ți aduc? Mască de ten? Un suc verde?

– Un cheeseburger Quarter Pounder.

– Nu, tocmai ai mâncat de toate la micul dejun.

– Atunci, o bere?

– Bine, asta se poate. Cui pe cui se scoate, am zis.

I-am luat pantalonii din presă și i-am aranjat cum trebuie.

– Când se fac poze cu plasatorii?

– Nu știu. Peste juma de oră, cred.

– Mai ai și altceva cu care trebuie să fii gata?

– Ce altceva decât să mă îmbrac ar trebui să mai fac?

– Nu-mi vine să cred că asta se întâmplă de fapt și de drept în partea cealaltă, am zis. Toți anii ăștia, m-am tot întrebat. În timp ce miresele sunt pe diete cu sucuri și pe la solare în zilele de dinainte de nuntă și se trezesc la șase dimineața pentru machiaj și coafură, bărbații beau în puburi până se pișă pe ei și mănâncă tot felul de prăjeli și se distrează la greu.

– Te rog, nu-mi ține o predică feministă acum, în ziua nunții mele.

– Nu-ți țin. Doar ziceam că e fain să aflu în sfârșit cum e să fii bărbat. Să am perspectiva asta pentru o zi.

– Întotdeauna ai vrut să fii bărbat, în adâncul sufletului tău, a zis scoțându-și pantalonii din presă. Peter Pan.

– Nu cred că vreodată vreun tip o să mă înțeleagă așa bine ca tine, Joe.

– Ba da, a spus. Și sunt bucuros că n-o să fie vorba de bulangiul ăla de cinșpe metri.

– Joe.

– Sorry, dar chiar sunt.

– Mi-am dat seama că nu-l placi încă din seara în care ați făcut cunoștință. Nu te-ai descurcat deloc încercând s-o ascunzi.

– Pot să te întreb ceva acum, că s-a terminat?

– Da.

– Cât de mare o are?

– N-o să-ți răspund la asta.

– Nu că aș fi invidios sau ceva, dar sunt curios pentru că uneori matahalele ca el au niște chestii mici. Sau poate doar arată așa raportat la întregul corp când sunt goi, dar de fapt au dimensiuni normale?

Stăteam în fața lui și îi aranjam cravata ca o mamă care își trimite fiul la prima împărtășanie.

– O avea la fel de mare pe cât e inima ta, dragul meu Joe.

– Oh, nu te cred, a zis și a scos un hohot de râs.

– Oricum, nu sunt obsedată de scule mari. Doar mironosițele pretind că le plac alea mari.

– Foarte adevărat, a zis. Și masajul cu uleiuri.

Îmi aminteam mereu când vorbeam cu Joe cât din noi înșine construiserăm împreună. În puburi, pe canapelele de acasă, în lungile drumuri cu mașina în cei șapte ani cât durase relația noastră, ne creaserăm un limbaj care ni se întipărise atât de adânc în creier, încât nu-mi puteam aminti care bancuri erau ale lui și care ale mele.

– Apropo, am spus ținându-l de umeri, am impresia că Lucy nu vrea ca lumea să știe c-am fost împreună, așa că atunci când sunt întrebată cum de ne cunoaștem, ce să zic?

– Le zici adevărul, a spus, luându-mă de talie. Le spui că am crescut împreună.

Ne-am ținut strâns. Unul dintre rarele momente când sentimentalismul ne lua pe amândoi pe nepregătite.

– E exact cum trebuia să se întâmple.

– Așa e, a spus, punându-și buzele pe obrazul meu și ținându-le acolo câteva secunde înainte să-mi mai dea un pupic de rămas-bun. Și n-aș schimba nimic.

Când am ajuns la biserică, Franny era deja acolo, făcând tot felul de chestii de domnișoară de onoare, inutile. Se pare că Lucy se temea că plasatorii „vor greși ordinea etapelor ceremoniei“, așa că o instruise pe Franny să ajungă mai devreme și să stea cu ochii pe noi. Franny a ținut să le spună celor patru plasatori mahmuri cum să înmâneze fiecărui invitat un program cu momentele ceremoniei. Când invitații au început să se prelingă înăuntru, a stat fix lângă mine să fie sigură că fac ce și cum trebuie.

– Te-ai îmbrăcat foarte vesel, a zis scuturându-mi reverele costumului meu bleumarin, pe care îl asortasem cu o bluză de mătase albastru-deschis.

– Mersi.

– Nu mă descurc fără croitoreasă, din păcate, am pieptul prea mare, a zis împingându-și un pic pieptul în față.

Era învăluită într-o bluză gri de viscoză lungă și largă.

– Bun. Eu trebuie să plec.

– Când apare mașina pentru party a mirilor?

– Mașinile, m-a corectat. Cinci mașini.

– De ce cinci?

– Suntem paisprezece domnișoare de onoare.

– Paisprezece?

– Da. Lulu are o mulțime de prietene. Suntem ca o sororitate.

– Așa se pare.

– Ne vedem pe culoar, a zis.

Katherine și Mark au ajuns printre primii. Katherine arăta încântător în bluza de mătase galben-deschis, cu guler înalt și care curgea pe burta ei de gravidă ca sosul de maioneză pe un ou poșat perfect. Olive rămăsese cu părinții lui Katherine peste weekend, dar, așa cum ținuse să sublinieze, asta doar fiindcă „ar putea să facă zgomot în timpul slujbei“, nu pentru că n-ar vrea s-o aibă în preajmă. Mark mi-a declarat că el chiar n-o vrea acolo și că, de fapt, deja băuse două beri pe drum, în mașină. Imediat după, au sosit Gethin și Dan, care o avea pe fetița lor prinsă în ham la piept. Pe fețe aveau zugrăvite epuizarea și fericirea, letargia și panica, în care am recunoscut expresia universală a celor proaspăt deveniți părinți.

Foștii colegi de facultate s-au strecurat înăuntru. Pe mulți dintre ei îi mai văzusem doar la nunți și, ca întotdeauna, eram perplexă de cât de crudă era loteria cheliilor. Băieți care pe vremuri apăreau pe holurile universității cu niște claie impresionante de păr blond des ajunseseră acum cu capetele acoperite cu o brumă gălbuie fină. Bărbați care la ultima cununie erau perfect acoperiți aveau acum un petec de scalp gol poziționat cu grijă, ca o cipilică evreiască de piele, în creștet. Destul cât să mă convingă că femeile sunt mai liniștite la capitolul ăsta.

Lola a fost printre ultimii apăruți, îmbrăcată într-o rochie maxi portocaliu-neon și cu o pelerină lungă care o făcea să arate ca un elev de la Hogwarts[60] la un party *new rave* din 2006. În păr avea fixate gardenii artificiale. În seara precedentă, fusese la un speed dating, care se terminase fără ca nimeni să-și găsească pereche și toate tipele se duseseră la barul de alături și rămăseseră acolo până la patru dimineața. Andreas, rămânând în continuare unul dintre cei mai activi membri ai comunității pe WhatsApp, începuse să-i ignore mesajele. Speed dating-ul fusese menit să-i ofere Lolei alte opțiuni.

Plasatorii s-au așezat și ei în strane, iar Joe a rămas în dreptul altarului, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul și aranjându-și cravata, nervos. I-am mimat să se potolească. În acel moment, a început marșul de cununie. Șapte rânduri de câte două domnișoare de onoare, îmbrăcate în aceeași viscoză gri în aranjamente diferite, au pornit pe culoarul dintre strane, ținând în mâini bujori roz și părând mulțumite că fuseseră alese să facă parte din procesiune. „Suntem ca o sororitate“ – n-am rezonat niciodată cu genul ăsta de feminism de gașcă de tipe, cu grupurile de prietene care își spuneau „Congregația“ și în alte feluri pe rețelele de socializare și își manifestau superioritatea morală prin simplul fapt de a lua masa împreună săptămânal. Să ai

prietene nu te transformă automat în feministă; și nici să faci caz de prietenia dintre femei. Am încercat să-mi aduc aminte câți membri avea la început formația So Solid Crew, care cânta la petrecerile noastre de la școală în anii 2000, și mi-am dat seama că domnișoarele de onoare ale lui Lucy erau tot atâtea.

Lucy arăta ca o mireasă clasică perfectă – angelică, feminină, îndrăgostită și scumpă. Purta o rochie crem fără bretele, strânsă pe talie, cu croială în A, a cărei parte de jos putea să le adăpostească pe toate cele paisprezece domnișoare de onoare. Peste, avea o jachetă crem de dantelă în semn de modestie, iar părul îi era ondulat într-un fel precis. Tatăl ei – cu pielea lui aspră și arsă de soarele din Marbella[61] și fața cu trăsături neregulate – i-a apucat mâna. În dreptul altarului, i-a ridicat vălul și a sărutat-o pe obraz. Se putea vedea că abia își reținea lacrimile. A zăbovit preț de câteva clipe cu mâna ei într-a lui, apoi ea s-a întors spre Joe, zâmbind.

Tot nu mă hotărâsem dacă mă voi mărita vreodată. Știam că dacă voi vrea asta, erau toate șansele ca tata să nu fie acolo. Dacă totuși ar fi fost prin preajmă, în acea etapă a ceremoniei ar fi fost incapabil să înțeleagă ce se întâmplă. Să-l văd îmbătrânind era și așa din ce în ce mai greu de acceptat, dar astfel de momente – să înțeleg că posibile amintiri viitoare îți sunt furate an după an, ca și cum dai numai peste drumuri închise – erau cele mai rele.

Mi-am șters ochii cu degetele arătătoare și Joe a făcut la fel, în timp ce Lucy radia de fericire și-l ținea de mână, încurajator. Ceremonia a continuat prelungindu-se și încheindu-se fără un punct culminant, ca toate ceremoniile englezești din biserici la care mai participasem. Un preot în vârstă, care nu știa despre Lucy nimic altceva decât că fusese botezată în urmă cu treizeci de ani a făcut niște glume ciudate. Toată lumea a ignorat referințele la Dumnezeu și la faptul că cei doi trebuie, fără să li se explice de ce, să-l iubească mai mult decât se vor iubi unul pe celălalt. Am chicotit cu toții la partea bizară cu jurămintele – nu auzisem niciodată un preot să pronunțe altfel decât „uniți *sec-sual*“. Câțiva verișori ciudați au ținut niște discursuri din care n-am reținut nimic interesant. A urmat o interpretare muzicală îngrozitoare care ne-a făcut pe toți să strângem din sfinctere pe lemnul rece al băncilor (Franny, a capella, „Ave Maria“). Imnurile erau pe o tonalitate prea sus și toată lumea a îngânat cu glasuri anemice și subțiri. Am aruncat ușurel cu confetti roz și mov cu textură de talaș pentru culcușul de gerbil la ieșirea mirelui și a miresei.

Lola ținea deja două pahare când am zărit-o pe peluza casei familiei lui Lucy, la recepție.

– E șampanie adevărată, a zis. Cât de tare, nu? Ia de-aici.

– Ditamai coșmelia, am constatat eu uitându-mă la imensa casă cu pereți albi construită prin anii 1920.

– Taică-su a plătit-o cu banii gheață acum douăzeci de ani, se pare. Gangster.

– Ba nu e.

– Ba da.

– Faci pe deșteapta pentru că l-ai văzut că are bijuterii de aur.

– Nina, vorbesc serios, întreabă pe oricine o cunoaște pe Lucy. La WC-ul de la parter sunt poze cu el și gemenii Kray[62]. Prin ’80 și ceva, a dispărut pentru șase ani după ce a omorât pe unu’.

– Gangsterii nu locuiesc în Surrey.

– Glumești, *toți* locuiesc în Surrey. De aia fac ce fac. Ca să-și trimită copiii la școală cu teren de tenis și să aibă un Jaguar XK 8 parcat pe pietrișul aleii din față.

Lucy s-a înființat lângă noi și ne-a făcut cu mâna ca o regină. Lola i-a răspuns la fel. Ne-a dat câte un pupic din vârful buzelor pe obraz, să nu-și strice machiajul impecabil.

– Cum ești? am întrebat.

– Minunat, mersi de întrebare. Mă bucur de ziua asta.

– De unde ți-ai luat rochia?

– De la un magazinaș nu departe de-aici, ca să vezi. Cine s-ar fi gândit c-o să-mi iau ceva fără bretele, și poftim…

Mă gândeam că e gata să plece mai departe, dar ne-a oferit cu grație cele trei minute alocate. Tonul conversației, mi-am dat seama, nu era diferit de cel cu care doi jurnaliști din showbiz îi iau interviu unei vedete pe covorul roșu la premiera unui film.

– Mă duc să mai salut pe câțiva, dar ne vedem mai târziu.

S-a îndepărtat plutind, ținându-și o bucată de rochie înfășurată în jurul încheieturii, ca Cenușăreasa.

– Cum a fost azi-dimineață? a întrebat Lola.

– A fost bine, am răspuns. Chiar distractiv. Ar trebui să privești lucrurile și din cealaltă parte, Lola. Ai descoperi chestii incredibile.

– Povestește-mi *totul*.

– Am petrecut toată noaptea și m-am făcut mangă, am cântat cântece marinărești și altele. M-am trezit la unșpe. Am băgat în mine la greu prăjeli. Am făcut mai multe dușuri, m-am schimbat, am făcut poze vreo zece minute și m-am dus la biserică.

– Dumnezeule.

– M-am prins de ce bărbații se distrează atât de bine în ziua nunții, iar femeile, multe dintre alea pe care le știu, dau în depresie.

– E nedrept.

– Și nici nu cred că ei știu ce se întâmplă în cealaltă parte. Mă gândesc că habar n-au de toată treaba cu rochiile asortate, cu numele domnișoarelor de onoare cusute pe spate.

A oftat.

– Dau o raită să mai fac rost de băutură. Uneori, dau șampanie doar vreo juma de oră ca introducere la chestiile grele, populare.

– Spumant Cava?

– Da.

M-am dus la Katherine, care stătea cu Meera și îl ținea în brațe pe băiețelul ei de un an, pe Finlay. M-am aplecat și m-am uitat în ochii lui ciocolatii imenși, clipind încă din cauza lacrimilor de la ultima criză de nervi.

– Eddie unde e? am întrebat-o pe Meera.

– Oh, s-a dus cu Mark să fumeze iarbă în parcare, a zis Katherine, oftând.

– Suntem la recepție de mai puțin de o oră.

– Mda, a făcut Katherine. Proaspeții tătici s-au făcut nevăzuți.

Meera mi-a citit dezaprobarea pe față.

– O să mă distrez mai încolo, cu siguranță, a zis.

– Vrei o îmbrățișare de la tanti Nina? a susurat Katherine și mi l-a pasat pe Finlay.

Băiețelul s-a făcut covrig în brațele mele. I-am simțit greutatea și căldura liniștitoare până în tălpi.

– Cum e de data asta? a întrebat-o Meera pe Katherine.

Și-a mângâiat burtica.

– Minunat, serios. Chiar îmi place să fiu gravidă.

– Mare noroc ai. Am urât chestia asta. A trebuit să renunț la toate plăcerile: vin, iarbă, cafea, brânză fină.

– Nu mă deranjează, a zis Katherine aranjându-și ochelarii de soare. Dimpotrivă, îmi detoxific corpul. N-aș rata așa ceva.

Lola și-a făcut apariția, cu trei pahare de șampanie. Mi-a întins unul dintre ele.

– Oh, Doamne, au venit părinții lui Andreas.

– Poftim? am zis. De unde știi?

– Cine e Andreas? a întrebat Katherine.

– Un tip cu care mă văd.

– Mai nou, mergi la întâlniri? a întrebat Meera.

– Nu, nu chiar.

– Ia stai, am zis. De unde știi că-s părinții lui?

– Pentru că, evident, m-am uitat pe fiecare album de poze de pe Facebook pe care

l-a postat și i-am recunoscut.

– Ești sigură?

– Absolut. Dumnezeule mare, cine și-ar fi închipuit? Cred că sunt prieteni cu părinții lui Lucy.

A lăsat capul pe spate și a luat o înghițitură zdravănă.

– OK, nu te impacienta. N-o să te recunoască, deci poți să-i ignori toată ziua, a zis Meera.

– Nu vreau să-i ignor toată ziua. Vreau să ne împrietenim.

– De ce? am întrebat-o, într-un acces de disperare.

– Pentru că, dacă mă împrietenesc cu ei, data viitoare când o să-l vadă pe Andreas, ar putea să zică, știi, am cunoscut-o pe fata asta simpatică, Lola, la o nuntă, e exact genul de persoană cu care ar trebui să fii, iar APOI el o să-nțeleagă ce are de pierdut.

– Ce-ai zice dacă am interzice acest „ce are de pierdut“? Mi-ar plăcea să scot un ghid de uz intern: cum să vorbim despre statutul de femeie singură, iar expresia „ce are de pierdut“ să fie cu desăvârșire interzisă.

Katherine a luat-o pe Lola pe după umeri.

– Scumpa, ești sigură că e o idee bună?

– Da, sau – SAU – aș putea să mă împrietenesc cu ei și să postez o poză cu noi pe Instagram. Asta sigur i-ar da fiori.

– O să pară că-l stalkerești, a zis Meera.

– Nu, dar el nu știe că eu știu că sunt părinții lui. Tot ce știu e că sunt un încântător cuplu de șaizeci și ceva de ani pe care l-am întâlnit la o nuntă și care m-a invitat să stau la ei într-un weekend, vara asta. Așa, n-o să mai poată să nu-mi mai răspundă la mesaje, corect?

– Cred că trebuie să-l ții tu pe bebe, i-am zis, pasându-i-l pe Finlay. O să te calmeze.

Și l-a fixat pe un șold și l-a legănat. Băiețelul a gângurit și a chicotit.

– Zici că ești făcută pentru asta, a remarcat Katherine.

Am observat – jalnic, știu – că despre mine nu spusese același lucru când îl ținusem pe Finlay. În ultimii cinci ani, să ții frumos un bebeluș în brațe de față cu alții la diverse evenimente devenise o adevărată competiție printre femeile fără copii. Toate ne doream ca aceste patru cuvinte să ne fie adresate de un Judecător Maternal Calificat precum Katherine. „Ești făcută pentru asta.“

– Doamnelor! a zis Franny agitându-se spre noi și făcându-ne semn cu mâna. Facem fotografie de grup cu toate fetele măritate sau logodite. Lola, Nina, voi rămâneți

aici, dar voi două trebuie să veniți cu mine.

– Ce rahat de glumă e și asta?! a zis Lola.

– Știu, a făcut Meera. Dar nu cred că e momentul pentru proteste.

– Avem noi grijă de bebe, am spus.

Meera și Katherine au pornit spre partea din față a casei, unde se adunaseră mai multe femei.

– VĂDUVELE SE PUN LA SOCOTEALĂ? a strigat o strămătușă plăpândă, cu părul cărunt tuns bob și cu baston.

– Da, DACĂ ÎNCĂ MAI AVEȚI VERIGHETA PE DEGET, a strigat Franny din partea cealaltă a peluzei, iar strămătușa a zorit înspre ea. DACĂ AȚI FOST CERUTĂ FĂRĂ SĂ VI SE DEA UN INEL SAU DOAR AȘA, TEORETIC, ATUNCI NU E NEVOIE SĂ VENIȚI.

Pe porțiunea de iarbă pe care eram s-au adunat numai bărbați în costume și câteva femei care își zâmbeau cu simpatie. Eram excluse. Fotograful se fâțâia încolo și-ncoace prin fața șirului de femei, cerându-le să întindă mâinile pe care aveau inelele.

– Gata! a strigat. Acum, arătați că sunteți fericite, sunteți îndrăgostite!

– Oare? a strigat Franny și i-a făcut cu mâna soțului ei, smulgând mulțimii un hohot de râs ieftin.

– Pentru asta au luptat, am spus. Toate femeile alea dinaintea noastră, măritate, închise în casă, care au trebuit să tacă, neavând voie să voteze, să aibă bani și niciun fel de libertate. Asta au vrut. Un grup de femei care au serviciu și își flutură inelele de logodnă de parcă au primit Premiul Nobel.

– Cred că Franny e o zdreanță ordinară, să-ți zic drept, a reflectat Lola.

Am fost pusă la masă lângă Meera și Eddie, Mark și Katherine, Franny și soțul ei, Hugo, și Lola. După ce eu și Joe ne-am despărțit, eu și Lola eram de regulă grupate împreună, ca un cuplu fals. Ca la toate celelalte petreceri de nuntă, partea cu băutul-pe-iarbă a durat o oră mai mult decât ar fi fost cazul și toți eram un pic prea beți să ne așezăm să mâncăm. Mark manevra neîndemânatic sticla miniaturală de gin de prune, încercând s-o deschidă și s-o bea dintr-o înghițitură. Eddie era trandafiriu la față de la băutură și entuziasm și-și dădea cu părerea de ce sunt atâtea tipe de treizeci și ceva de ani valabile, dar singure.

– Umflătura lui Blair[63], de asta, a zis, întinzându-se peste masă ca să-mi toarne vin alb în pahar. Sunt convins.

– Ce-i aia?

– Femeile cu facultate rareori se mărită cu bărbați fără facultate, dar ei sunt mai puțin pretențioși, a explicat. Pentru că Tony Blair a făcut astfel încât tot mai mulți oameni să urmeze facultăți, sunt tone de femei titrate care se dau peste cap să găsească parteneri potriviți pentru relații de lungă durată. Grupul ăsta al lor se numește Umflătura lui Blair.

– Deci, mai pe scurt, am devenit prea deștepte ca să ne măritām.

– Exact! a zis el.

– Încurajator, ce să spun.

– Unde e Lola? a întrebat Katherine.

Locul de lângă mine era gol.

– Nu sunt sigură, am răspuns.

Am privit în jur prin pavilion și am zărit-o lângă panoul cu schema mesei, ca o înghețată pe băț uriașă și portocalie, râzând și stând de vorbă cu un cuplu pe la șaizeci și ceva de ani.

– Oh, Doamne. Cred că vorbește cu părinții lui Andreas.

– Am o întrebare pentru toți cei căsătoriți de multă vreme! a ciripit Franny. Sorry, Nina.

Am clătinat din cap.

– Nicio problemă, sincer, am zis.

– Vreau să știu care e limbajul vostru de iubire.

– Ce e aia limbaj de iubire? a întrebat Mark.

– Oh, Mark, nu se poate să nu știi! Katherine, tu știi?

– Da, am făcut chestionarul online.

– Și eu, a anunțat Meera.

– Perfect. Atunci, ascultați aici, băieți, a zis Franny. Sunt cinci limbaje diferite[64] prin care poți să-ți exprimi iubirea și la fiecare om e diferit. În cazul nostru, ne-a prins foarte bine să știm care sunt ale noastre, nu-i așa, scumpule?

– Da, a hămăit Hugo, îndesându-și o chiflă în gură.

– Așa, deci. A reieșit că al meu sunt „serviciile“, ceea ce înseamnă că cineva trebuie să facă pentru mine diverse chestii cu drag, gen să-mi dea drumul la apă în cadă să fac baie sau să-mi pregătească cina. La Hugo, e vorba de „cuvintele de încurajare“, deci el are nevoie de complimente și cuvinte optimiste de îmbărbătare.

– La mine au fost „cuvintele de încurajare“! a zis Meera.

– La mine, „timpul de calitate“, a zis Katherine.

Am aruncat o privire în jur. Trei dintre bărbații căsătoriți își verificau telefoanele sau rămăseseră cu privirea pierdută în depărtări, beți. Să fi avut doar femeile capacitatea

asta de a-și vedea relațiile ca pe ceva fascinant? Să fac din bărbatul pe care îl iubesc un proiect și o personalitate? Lola s-a așezat pe scaunul de alături și și-a scos gluga de culoare neon.

– Lola, care e limbajul tău de iubire? a vrut să știe Franny, sprijinindu-și gingaș bărbia în palmă.

Lola a ridicat din umeri.

– Habar n-am. Anal, cred.

Franny s-a lăsat înapoi pe scaun, încercând să-și ascundă oroarea.

– Deci. Am lucrat la temelia relației cu părinții lui Andreas. Un cuplu tare de treabă. Se cunosc cu părinții lui Lucy de când copiii lor mergeau împreună la aceeași școală primară și au rămas prieteni de atunci. Eu cică, „Oh, dar câți copii aveți?“, iar ei, gen, „Doi băieți, Andreas și Tim“, iar eu am zâmbit cu subînțeles.

– Te simți mai bine?

– Normal că nu.

Cât s-au servit cele trei feluri principale, și-au făcut de lucru pe-acolo un cântăreț cu un microfon, care mergea de la o masă la alta, fredonând din Marea Compilație de Cântece Americane, un jongler și o ghicitoare în palmă. N-am înțeles niciodată de ce nunțile au nevoie de distracție de acest nivel multi-senzorial de la început până la final. Lola a abordat-o pe ghicitoare imediat ce a fost posibil, ceea ce a însemnat că a trebuit să fac conversație cu Hugo, soțul lui Franny, care lucra ca ofițer de presă la Partidul Conservator.

– Din punct de vedere fiscal, sunt conservator, dar social vorbind, sunt liberal, mi-a zis în primele două minute după ce l-am întrebat de job.

N-aș fi fost surprinsă să aflu că angajații în vârstă de peste treizeci de ani din aripa dreaptă primesc odată cu postul și un script care să-i pregătească pentru diverse situații în societate.

– Nu sunt sigură că există așa ceva, am răspuns. Înțeleg ce vrei să spui. Dar „îmi plac homosexualii, însă nu-mi pasă de săraci“ nu îmi sună deloc a liberalism.

– Îmi pasă de săraci.

Katherine s-a uitat la noi peste masă. Ura să audă discutându-se despre politică.

– Cred doar că politica nu poate fi condusă de emoții, progresul are loc atunci când sunt puse la punct sisteme economice eficiente.

– Ești norocos, am zis.

– De ce?

– Că poți să lași deoparte sentimentele când vine vorba de politică.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Katherine cum ia paharul, îl pune sub masă, lângă scaunul ei, și-i face semn din cap lui Mark, care i-l umple cu vin alb.

– Asta se numește lux.

– Ba nu e lux, e o alegere. Rațională.

– Despre ce vorbiți voi doi acolo? a întrebat Franny, aplecându-se spre noi.

– Despre jobul lui Hugo.

– Oh, e fascinant, nu-i așa? Nu mă mai satur ascultând. Mă face să mă întreb ce fac eu cu viața mea, cântând arii inutile. I-ai povestit de noua schemă ecologică la care lucrezi?

– N-o s-o plictisesc pe Nina cu așa ceva, a răspuns.

I-am zâmbit recunoscătoare și m-am întors spre Lola, care îndesa creveți în gură în timp ce vorbea cu Eddie.

– Mi-aș fi dorit să existe ceva gen overdraft cu bebeluși, înțelegi? Aș fi vrut să mai cumpăr zece ani în plus, să am la nevoie. Nu înțeleg de ce banca vieții nu-mi poate oferi asta. Aș plăti cu drag dobândă în fiecare lună până fac cincizeci de ani, doar să mă asigur că e acolo.

Eddie dădea încet din cap, cu cravata atârnând desfăcută.

– Sincer, mă simt păcălită. Mi s-a spus că pot să cumpăr orice poftesc. Sau să muncesc pentru acel lucru. Sau să-l controlez prin vreo aplicație pe telefon. Dar nu pot să cumpăr dragoste. N-am aplicație pentru asta.

– Credeam că poți s-o faci pe aplicație, a bolborosit Eddie.

Lola a cules cu furculița un crevete din farfuria lui Eddie, clătinând din cap. S-a aplecat spre el cu un aer conspirativ, ținând crevetele foarte aproape de fața lui.

– Minciuni, a șuierat printre dinți.

Am încercat să-mi aduc aminte despre ce vorbeam la primele nunți, pe când aveam douăzeci și cinci de ani sau mai mult.

Speechul Tatălui Miresei a fost primul, incluzând o listă fără sfârșit cu diversele rezultate sportive de la școală ale lui Lucy și una completă cu rezultatele ei impresionante de la examene. Finalul apoteotic a fost anunțul că darul lui pentru cuplu îi așteaptă în stradă. Oaspeții și-au făcut datoria, ieșind afară unde trona un Audi bleumarin legat cu o fundă lila. Joe și Lucy au început să țopăie de parcă ar fi câștigat la un concurs TV, în timp ce noi, restul, am aplaudat.

– Tocmai mi-am dat seama că nu le-am adus niciun cadou, a zis Lola când ne-am întors în pavilion.

– Nu contează, am spus.

– Ba contează, niciodată nu mi s-a mai întâmplat să uit, mi-a întors-o.

– Verifică lista de cadouri, sigur găsești ceva din ce-a rămas de cumpărat.

Și-a scos telefonul din poșeta ei portocalie și a intrat pe e-mail să găsească linkul cu formularul de înregistrare.

– Nu chiar *acum*, logic.

– Ba da, trebuie s-o fac acum. Ce penibil.

Speechul Cavalerului de Onoare a fost ținut de prietenul din copilărie al lui Joe, care, ca să vezi ghinion, făcea improvizație în scheciuri în timpul liber, fapt care explica de ce a folosit atâtea peruci și costumații în jumătate de oră în care ne-a înșirat o colecție întreagă de anti-anecdote incoerente. Când i-a venit rândul să vorbească, Joe s-a ridicat drept și mândru ca un ursuleț de pluș de la Steiff[65] din vitrina vreunui colecționar. Îmi dădeam seama că era atent la cât bea din faptul că vorbea pe un ton oficial și cu reverență, dându-și silința să-i mulțumească fiecărui membru al familiei, fiecărei domnișoare de onoare, fiecărui plasator și tuturor celor de la catering. S-a lansat într-un elogiu plin de dragoste pentru părinții săi, al căror mariaj, zicea el, reprezentase o adevărată inspirație pentru el. În cele din urmă, s-a întors spre Lucy, care îl privea mută de adorație.

– La prima noastră întâlnire, te-am întrebat cum ai vrea să fii peste doi ani. S-a întors spre public, ca la teatru, și a continuat: Știu, a sunat un pic ca la un interviu de angajare. A așteptat râsetele politicoase și a adăugat: Iar tu ai răspuns: să fiu îndrăgostită.

M-am uitat cu coada ochiului la Lola, care derula lista online cu cadouri.

– N-a mai rămas nimic în afară de strecurătoarea de salată, m-a anunțat în șoaptă.

– Șșș, am zis.

– În viața mea n-am întâlnit pe cineva atât de sigur nu doar de ceea ce vrea, dar și de ceea ce merită. Am știut în acel moment, la prima noastră întâlnire, că ești singura ființă cu care vreau să fiu. M-ai inspirat, m-ai organizat – altă ocheadă șmecherească spre public –, m-ai făcut să devin cea mai bună variantă de bărbat care aș putea fi. Am citit odată că definiția iubirii este „să fii păzitorul singurătății celuilalt". Lucy, îți promit că atâta timp cât voi trăi – și, ca atare, te voi iubi –, nu vei fi niciodată, dar niciodată singură.

Toată lumea a aplaudat, iar Lucy și-a șters cu șervetul lacrimile de sub ochi. Joe s-a aplecat spre ea și s-au sărutat.

Îmi imaginasem acest moment, cu ani în urmă, în timpul ultimei noastre discuții dinainte de despărțire. Așa cum stăteam pe podeaua sufrageriei și mă uitam la chipul lui Joe, la câțiva centimetri de al meu, avusesem parte de luciditatea terminală[66].

Pentru câteva secunde, îmi amintisem cum îl văzusem când mă îndrăgostisem de el. Am știut că cineva îl va iubi așa cum îl iubeam eu și că și el va iubi din nou.

– ACUM, SĂ DANSĂM, SCÂRBELOR! a strigat pe neașteptate, lăsând să cadă microfonul, care a făcut un zgomot atât de puternic, încât toată lumea a clipit.

DJ-ul a dat drumul la maximum la intro-ul de la „Everywhere“ a celor de la Fleetwood Mac. Joe și Lucy au intrat pe ringul de dans și au început să se învârtă, să se lase în jos și să se ridice într-un fel ingenios, rodul evident al unei coreografii repetate în sufrageria lor cu săptămâni bune înainte, dar chiar și așa, plină de farmec. Am făcut cu toții cerc în jurul lor și am bătut din palme în ritmul muzicii. Când a intrat corul, Joe ne-a făcut semn să ne alăturăm. Ne-am adunat pe ringul de dans, iar Lola s-a apucat să se bâțâie lângă miri, fericită.

– V-AM CUMPĂRAT STRECURĂTOAREA DE SALATĂ! le-a urlat în urechi, scoțându-și telefonul și arătându-le dovada achiziției, apoi i-a luat pe amândoi în brațe. SPER CĂ SUNTEȚI FOARTE FERICIȚI!

– Doamnelor, domnilor, a zis DJ-ul în microfon, mi s-a adus la cunoștință că cineva de la această petrecere a fost numit după domnul George Michael. Deci, George, asta e pentru tine.

S-au auzit primele acorduri din „The Edge of Heaven“. Din partea cealaltă a ringului de dans, Joe arăta spre mine cu o mână, în timp ce cu cealaltă pocnea din degete, artistic. Am mimat că arunc un fir de undiță spre el, iar Joe imediat s-a prefăcut că a fost prins cu cârligul de buză. Am tras firul invizibil spre mine, făcându-l să se apropie săltând în ritmul muzicii. Ne-am întâlnit în mijloc, iar Joe m-a prins în brațe, m-a așezat pe umărul lui și m-a învârtit. Am întins brațele în lături, ca un copil care face pe avionul. Lucy s-a apropiat în pași de dans.

– MELODIA TA! a strigat ea.

Joe m-a lăsat jos.

– DA! am răspuns.

M-am aplecat spre urechea ei. Părul îi mirosea a spray Elnett și a parfum de iasomie.

– ARĂȚI EXTRAORDINAR DE BINE, LUCY.

A zâmbit și mi-a dat o îmbrățișare. Am stat îmbrățișate mai mult decât dacă am fi fost treze, legănându-ne pe muzică. Joe ne-a luat pe amândouă de câte o mână și ne-a învârtit – era stâlpul de Armindeni, iar noi, ghirlandele agitându-se în vânt. Am prins viteză – ne învârtea ținându-ne într-o parte și în cealaltă și, când ne-a tras răsucindu-ne înapoi, ne-am izbit una de alta și am căzut. A sărit să ne ajute să ne ridicăm, dar Lucy l-a tras brusc și a căzut cât era de lat peste amândouă. Totul era neașteptat și nespus de

ridicol, cum stăteam așa, încolăciți. Am râs toți trei și nu ne puteam opri din râs.

Note:

60 Castelul unde învață magicienii din seria Harry Potter.

61 Oraș din sudul Spaniei, cu deschidere la mare.

62 Ronald și Reginald Kray, nume de seamă ale crimei organizate londoneze în perioada 1950–1960.

63 În original: *Blair Bulge. Bulge* înseamnă „creștere (a prețurilor)“, dar și „umflătură“, „proeminență“. În contextul de mai sus, posibilă aluzie și la sensul de „umflătură a pantalonilor în zona organelor genitale“.

64 Aluzie la teoria celor cinci limbaje ale iubirii enunțată de Gary Chapman. Dintre cărțile sale în care e prezentă această teorie, în română au apărut mai multe la Curtea Veche Publishing, cea mai cunoscută fiind *Cele cinci limbaje ale iubirii*, tradusă de Irina-Margareta Nistor și ajunsă la a șaptea ediție în 2021.

65 Companie producătoare de jucării, printre care celebrii ursuleți de pluș, înființată de Margarete Steiff în anii 1880.

66 Termen care se referă la momentul de luciditate de dinaintea morții în cazul unor bolnavi psihic.

14

Băiețelul lui Katherine s-a născut la începutul lui aprilie. În noaptea în care venise pe lume Olive, visasem că pe maică-sa o apucaseră durerile facerii. Gemetele ei mă treziseră exact la patru și douăsprezece minute și am știut că bebelușul și-a făcut apariția – aprinsesem veioza și îmi notasem ora pe o bucată de hârtie. A doua zi, Mark îmi scrisese un mesaj, însoțit de o poză cu nou-născuta Olive cea cu ochi negri, buze trandafirii și obrăjori pufoși, informându-mă că se născuse la patru dimineața. Îi făcusem cadou lui Katherine foaia cu notița – a pus-o pe spatele unei fotografii înrămate înfățișând-o pe cea mică.

De data asta, când am primit mesaj de la Mark în care îmi spunea că fiul lor de două kilograme și șapte sute de grame, Frederick Thomas, s-a născut imediat după prânz, n-avusesem niciun fel de premoniție. Ca și cum invizibilul fir paranormal dintre noi fusese rupt.

După o săptămână, am luat trenul din Londra și am pornit spre noua lor reședință, aducând lasagna pentru Mark și Katherine și negrese pentru Olive, ambele preparate de mine. Când am ajuns la casa care arăta exact ca în fotografii, ca și cum fusese construită cu un anume scop, am auzit din spatele ușii o hărmălaie care îmi suna cunoscut. Mi-a deschis Mark. În spatele lui, Olive stătea trântită pe jos, bocind.

– Nina! a zis, luându-mă în brațe.

Avea fața descompusă și scofâlcită a cuiva care dormise doar câteva ore.

– Azi e un pic de balamuc aici.

– Mă dau în vânt după balamucuri, l-am asigurat, intrând în hol și aplecându-mă s-o îmbrățișez pe Olive.

– Ia-uite, Olly, mătușica Neenaw! A venit să ne vadă, ce frumos din partea ei, nu-i așa? Îi dăm o îmbrățișare tare, tare, de bun venit, ce zici?

– NU-MI PLACE DE TINE, MĂTUSICĂ NEENAW! a zbierat fetița arătându-mă cu degetul, iar fața i s-a crâmpoțit a dorință de răzbunare.

– Oh, scumpa mea, am zis mângâindu-i căpșorul. Vezi tu, nu cred niciun pic din

ce zici.

– Ba da, Neenaw, ba da, NU-MI PLACE de tine.

M-a bușit râsul. Mark mi-a luat haina.

– Scuze, e o chestie nouă, le-o zice tuturor. N-o lua personal.

– Ei, na. E un copil.

– Da, știu, dar e jenant de-a dreptul. A apucat-o acum vreo săptămână, când – a privit cu coada ochiului spre Olive, care se oprise din plâns și acum asculta cu mare atenție –, când a apărut noul nostru prieten.

– Am înțeles, am zis îndreptându-mă spre sufragerie. Era de așteptat. Pot să-i ofer eu atenție din plin azi.

– Mersi, mătușică Neenaw, a spus punându-și pentru o clipă mâna pe spatele meu.

Întotdeauna l-am preferat pe Mark mai delicat. Uitasem ce erau în stare să facă din el un nou-născut și lipsa somnului.

Katherine ședea într-un colț al canapelei, cu picioarele pliate sub ea într-un fel care amintea de o felină, și ținea în brațe o bocceluță de bumbac.

– Hei, salut, i-am șoptit și m-am așezat lângă ea.

Am pupat-o pe obraz și m-am uitat la sugarul mititel și adormit, mirosind a lapte cald și a lenjerie caldă.

– Salut, a zis, zâmbind.

Avea fața ostenită și cearcăne uriașe. Arăta extraordinar, într-un sens eteric.

– El e Freddie. Freddie, ea e mătușica Nina.

– NU-MI PLACE DE EA, PLEACĂ DE AICI, MĂTUSICĂ NEENAW! a zbierat Olive din hol.

– Olive are o săptămână grea, a zis Katherine.

– Nicio problemă, am adus negrese și o să le folosesc în mod tactic.

– Mătușica Neenaw cea isteață.

– Ia-uite aici un băiețel perfect, am spus și i-am apăsat ușurel obrazul cu degetul. Și nou-nouț.

– Ghici care e speranța de viață. Mie și lui Mark nu ne-a venit să credem când ne-a spus doctorul.

– Zi.

– O sută douăzeci de ani.

Am rămas cu gura căscată și mi-am apropiat fața de a lui, să-i examinez fiecare por mititel.

– Puiuț de dinozaur magic.

– Nu-i așa?

– Sper c-o să-ți economisești energia, mititelule. O să-ți prindă bine.

Am făcut ceai pentru toată lumea și am ascultat povestea cu nașterea, ritmată și succintă, cu Mark și Katherine spunându-și pe rând replicile, ca într-o piesă de teatru. Travaliul durase două zile, cu forceps și labii învinețite – da, „învinețite". Pentru cineva în alte împrejurări rezervat, Katherine n-a uitat niciun detaliu. Îmi plăcea la nebunie – e ciudat cât de repede poți deveni un cunoscător într-ale nașterilor prin împuternicire de la cei din jur. În urmă cu cinci ani, abia puteam să deosebesc un copil de un an de unul de o zi. Acum, știam despre contracțiile Braxton Hicks, mastită și masaj perineal prenatal. Știam despre antrenamentul pentru somn, puseurile de creștere, dentiție și antrenamentul la oliță. Lexiconul grupului nostru de cunoștințe se adaptase deceniu după deceniu. În curând, aveam să aflu despre școlile din cartier, înscrierile la facultăți, apoi despre schemele de pensionare. Apoi, despre cămine de bătrâni și fiecare salon de pompe funebre din zona mea.

După-amiaza, am scos-o pe Olive afară. Am mers în parc și la locurile de joacă. Era calmă și atentă în jur și îmi explica totul în detaliu cu glăsciorul ei subțire, pe un ton solemn.

– Acesta este masinile, mătusică Neenaw, si ele conduc pe tine, a zis în timp ce mergeam ținându-ne de mână pe trotuar.

– Acesta este ierburile si este verde, a zis când am ajuns în parc, lăsându-se pe vine și culegând un fir de iarbă, ca să-l examineze.

– Si posi să mănânci ierburile ca văcusele si serpii, dar nu în fiecare zi.

Am ajuns acasă la ora ceaiului și am mâncat crochete de pește, mazăre și cartofi făcuți la cuptor.

– Săptămâna asta, mă tem că facem pauză de la mâncarea sănătoasă, a zis Katherine în timp ce storcea niște ketchup în farfuria lui Olive. Dar doar săptămâna asta.

– Relaxează-te, Kat, am zis. E în regulă.

– Sunt relaxată! Voiam doar să spun să nu ne judeci că ți-am dat ce-aveam prin frigider.

– Nu te-am judecat niciodată pentru ce mi-ai pus pe masă.

– Cât e ceasul, Mark?

– Șase.

– E ora de papa, a zis scoțându-și sânul umflat din sutien și atașându-l de gura lui Freddie.

– E așa ciudat că bebelușii mănâncă toată ziua, am spus. E ca și cum sunt mereu la masă și au doar băutură în meniu, ca fetele de la PR din anii '90.

A râs.

– Viață bună, după cum se pare. Apropo de asta, ce mai face Lola?

O glumă care nu mi s-ar fi părut amuzantă dacă ar fi fost spusă de oricine altcineva decât Katherine, care știam că își închipuie că femeile fără copii nu se scoală prea repede de la masă.

– E bine, cred. Ciudat, dar n-am văzut-o și n-am auzit-o de luna trecută. Sper că e OK, probabil că e doar foarte ocupată.

– Cât de des vorbiți de obicei?

– Zilnic, am răspuns. Și ne vedem de cel puțin o dată pe săptămână, ceea ce e un pic straniu, ca să fiu sinceră.

– Măi să fie, vă vedeți des. Mă mir că nu v-ați săturat una de alta!

Mai făcuse astfel de comentarii și înainte – sugerând că relația mea cu Lola e zbuciumată și imposibil de susținut, că eram prietene doar de cincisprezece ani amărâți. Trata omniprezența Lolei cu scepticism, ca o contrareacție la propria absență, din ce în ce mai îndelungată.

S-a auzit o bufnitură și, când ne-am întors, am văzut-o pe Olive, care se izbise cu fața de muchia mesei încercând să aspire mazărea cu gura. În ochii larg deschiși i se citea prevestirea de rău augur pe care o au copiii mici când îi doare ceva.

– Olive, a zis Katherine, calmă. Iubire, cine e fata mea cura…

Dar n-a apucat să termine, că Olive era deja pe jos, lovind cu pumnișorii în podea și scoțând urlete ca de sirenă. Mark s-a dus la ea s-o împace.

– N-o lua de-acolo, l-a oprit Katherine. N-o să-i placă. Când o apucă, trebuie doar să stai lângă ea, și-atât.

Mark s-a așezat lângă fetiță, care urla de mama focului, abia mai respirând și roșie ca racul din cauza efortului. Mark a tras încet, adânc aer în piept ca s-o calmeze și a repetat aceeași frază: „E OK, sunt aici. E OK, sunt aici. E OK, sunt aici. E OK, Olive, sunt aici."

În cele din urmă, Olive s-a liniștit. S-a ridicat încet, ținându-se de scaun, în timp ce piciorușele îi tremurau.

– Bravo, am felicitat-o cu toții. Bravo, ești o fetiță cuminte.

Cum de reușim să ne descurcăm cu zbuciumul nostru sufletesc de unii singuri când așa ne facem debutul în lume? Când învățăm cum trebuie s-o facem? Cum să plângem în liniște, singuri, în duș sau toalete sau cu fețele înfundate în perne, pentru ca apoi să ne ridicăm fără ajutorul nimănui și fără o vorbă de încurajare?

– Să punem coloana sonoră din *The Lion King*, ce ziceți? a spus Katherine, terminând de alăptat și băgându-și sânul înapoi în sutien.

– PLAY LION KING, a strigat Olive la sistemul audio, încă trăgându-și nasul, după atâtea suspine.

A început „Circle of Life“.

– TALE, a strigat din nou și melodia a pornit cu putere făcând tavanul să vibreze. Mark s-a dus să dea mai încet volumul.

– Las-o, a zis Katherine.

– Dans, Neenaw, a ordonat Olive în timp ce sunetul tobelor reverbera în bucătărie.

M-am lăsat pe vine, am apucat-o de mânuțe și am răsucit-o înainte și înapoi. A zâmbit cu gura până la urechi.

– Dans, mami, dans, tati!

Mark a dat ochii peste cap și s-a sculat în picioare, legănându-se plin de entuziasm pe ritmul melodiei.

– MAI MULT! a strigat fetița, iar Mark a început să gesticuleze exagerat, în contratimp.

Am râs și am ridicat-o pe Olive, am ținut-o strâns și am pornit prin bucătărie legănând din șolduri. Corul s-a întețit, iar Katherine l-a ridicat pe Freddie deasupra capului, ca Rafiki ținându-l pe Simba spre cer.67 Olive a izbucnit în chicote. Freddie a râgâit și pe bărbie i s-a scurs scuipat alb.

– Îmi dai o cârpă, iubi? a spus Katherine și l-a sprijinit pe Freddie de pieptul ei.

– NU TE OPLI, TATI! a strigat Olive.

Mark s-a dus în pași de dans până la dulap, a scos un ștergar și i l-a aruncat lui Katherine, care l-a prins cu mâna ei liberă. O coreografie bine coordonată a vieții de părinte – habar n-aveau cum arată acele scurte momente privite din afară. Merita să-ți petreci o zi epuizantă de isterii și scutece împuțite împreună cu o familie tânără, doar pentru o privire fugară în această armonie de durata vieții unei stele căzătoare.

Am plecat imediat după „I Just Can't Wait to Be King“, strecurându-mă cât am putut de încet, să n-o zgândăr pe Olive. Închizând după mine ușa de la intrare, m-am lăsat învăluită de lumina aurie a acelui moment al cinei de sâmbătă care răzbătea prin ferestruica ușii. Amestecul de râsete, țipete, zdrăngănit de vase și „Hakuna Matata“ s-a auzit din ce în ce mai slab în timp ce mergeam. Știam ce urmează – imediat după plecarea mea, se vor chinui s-o bage în cadă pe Olive, apoi s-o calmeze înainte de culcare, apoi să-i citească o poveste, în timp ce ei tânjeau după un pahar de vin. Spălat, pompat lapte din sân, sterilizat de sticle. Mark și Katherine vor fi în pat înainte de zece și unul dintre ei, sau poate amândoi, își va aminti în tăcere serile de sâmbătă când era liber să facă ce vrea. Nu-mi făceam vreo imagine idilică a creșterii copiilor – nici n-aveam cum, petrecusem prea mult timp studiind-o la prietenele mele de-a lungul

ultimilor ani. Dar nici nu simțeam nevoia să fac asta. Katherine, care era atât de disperată să ascundă haosul din viața ei de casnică, habar n-avea că tocmai acel haos era cel după care tânjeam. Nu liniștea domestică și drăgălașă era ce invidiam – bebelușul dormind în cărucior sau portretele de familie perfecte destinate rețelelor de socializare. Harababura pe care o presupunea creșterea copiilor, asta îmi doream să am – jucării împrăștiate pe jos, coloane sonore din filme Disney umplând bucătăria, potopuri de lacrimi urmate de aburii ridicați de râsete, puloverul ud leoarcă după baia făcută copilului care se agită și împroașcă în jur cu apă. În apartamentul meu era prea mult calm, aveam senzația, cu rafturile lui fără praf, fără firimituri pe jos, cu foile din jurnal prea goale.

În tren, în drum spre casă, am încercat să dau de Lola, voiam să știu dacă era liberă și avea chef să ne vedem, dar a sunat până a intrat mesageria vocală. Am luat la rând numerele din agendă să văd dacă e cineva încântat de ideea de a ieși la o bere, dar toată lumea era legată prin contracte nescrise de relații și familii, ceea ce însemna că ar fi trebuit să-i întreb cu o seară înainte ca să sper la o confirmare.

Am ajuns acasă, am observat că Angelo iar pusese un sac negru în tomberonul pentru reciclare, m-am făcut că nu văd și am urcat la etaj. N-aveam energie pentru război între vecini în seara aia. Am deschis laptopul și m-am apucat să lucrez la noua carte. Aproape imediat, am lăsat baltă manuscrisul și am căutat pe Google numele lui Max, chestie pe care o făceam acum o dată pe săptămână. Ca întotdeauna, m-am uitat îndelung la singura poză cu el online, foarte mică – cea de la profilul de pe LinkedIn –, în care avea cămașă albă și cravată verde, pe care dacă dădeam zoom, devenea pixelată. De curând, abandonasem celălalt obicei bizar al meu, de a vizita profilurile LinkedIn ale colegilor lui, să văd dacă au informații despre unde ar putea să fie Max. Nu aveau, aveau doar o mulțime de informații despre experiențele în relațiile cu clienții, cu HMRC68 și cu Trezoreria. Mă întrebam cât mă voi mai complăcea în acest ritual – eu și Max eram deja despărțiți de mai mult timp decât fuseserăm împreună.

Am căutat pe Google numele complet al lui Freddie. N-am găsit nimic, bineînțeles. Avea doar șapte zile. Ce bine ar fi fost să știe cât de norocos era, așa cum stătea pe un strat de zăpadă neatins, fără nicio urmă în jur… Să fi fost capabil să se bucure de perioada asta, conștient… Ce-ți va apărea când îi vei tasta numele pe Google la finalul estimat de o sută douăzeci de ani ai vieții sale? Ce haos de urme va lăsa în urma lui?

Am căutat „Bill Dean profesor gimnaziu". Mi-au apărut rezultatele verificate și răsverificate, subliniate cu mov. Exista un interviu cu tata într-un ziar local despre cum e să fii director de școală, care îi fusese luat în momentul pensionării. O fotografie cu el

dintr-un alt ziar, un articol de pe la începutul anilor 2000 despre implicarea lui în campania națională de alfabetizare. Dar ca și în cazul edificiului online al lui Max, simplu și rudimentar, nu era mare lucru de excavat. Cea mai mare parte a vieții lui avusese loc într-o lume care încă nu era online. Acum, că tata dispărea încet, voiam să păstrez legătura cu cât mai multe versiuni trecute ale lui. Dar internetul mă dezamăgea – puteam să găsesc numele complete ale părinților actorilor din *Friends*, dar nu găseam nici măcar o poză cu tata de pe vremea studenției. Puteam să arunc o privire pe o stradă din celălalt capăt al lumii pe care n-am fost niciodată, dar nu exista nicio înregistrare video cu tata. Mi-am amintit de întâlnirea cu fostul lui elev în cofetărie, după ce fuseserăm la expoziția Picasso, și ce-mi spusese despre grupul de pe Facebook creat în onoarea lui. Am tastat „Bill Dean profesor" în motorul de căutare Facebook, dar n-am găsit nimic. Am încercat „Mr Dean profesor St. Michael's" și mi-a apărut „MR DEAN A FOST O LEGENDĂ" și o fotografie cu tatăl meu zâmbind, așa cum mi-l aminteam din copilărie, cu părul lui des plin de șuvițe albe ca un border collie, cu riduri, dar fără vinișoare sparte, nu încă. Ochii negri ca melasa, vioi și strălucitori. Am citit descrierea: „Pentru toți cei care au fost la St. Michael's și l-au avut ca profesor pe LEGENDARUL Mr Bill Dean".

Am derulat în jos pe pagina grupului, citind discuțiile despre gustările lui neobișnuite din timpul orelor (stridii afumate la conservă mâncate cu ajutorul unui bețigaș de cocteil, nuci murate scoase din folie) și despre lecțiile lui neobișnuite (derivatele slangului rimat al dialectului cockney, versuri de Leonard Cohen la ora de poezie). Erau poze cu el îmbrăcat ca Huckleberry Finn, de Ziua Internațională a Cărții. Numeroase postări de la o mulțime de elevi care spuneau că entuziasmul cu care le vorbea despre literatură aprinsese în ei pasiunea pentru lectură. Ultima postare era a lui Arthur, care spunea că l-a întâlnit întâmplător de curând și că, deși ușor îmbătrânit, în rest arăta la fel. Se lua singur în râs din cauza faptului că tata nu-l recunoscuse și că era de înțeles, având în vedere că tata fusese preferatul oricărui puști căruia îi fusese profesor și că n-ar fi putut să-și aducă aminte de fiecare elev în parte. Am intrat în contul meu de Facebook și i-am scris lui Arthur.

Dragă Arthur,

Sunt Nina, fata lui Bill. Am făcut cunoștință pe fugă într-o cafenea în urmă cu ceva timp.

M-am gândit să-ți las un mesaj, pentru că, așa cum e și de înțeles, probabil te-ai

gândit că tata s-a comportat ciudat. Voiam să-ți spun că suferă de

M-am lăsat pe spate în scaun. Tata fusese mereu deschis față de elevii lui – considera că e important ca ei să-i cunoască pasiunile. Dar în același timp, ținea la intimitate. Spunea că există o deosebire între a le arăta copiilor omul care ești și a le spune cine ești. Pe a doua o evita cu strictețe. Credea că să se facă astfel cunoscut elevilor nu era ceea ce ei – sau el – aveau nevoie. Probabil că era unul dintre motivele pentru care fusese creat acest grup de Facebook – să se întrebe cine era Bill Dean în afara omului complet dedicat educației lor. I-ar fi salvat acel mesaj către Arthur onoarea tatei, i-ar fi dus mai departe moștenirea, așa cum o vedeam eu? Am ieșit de pe Facebook fără să-l mai trimit și am închis laptopul.

Mi-am deblocat telefonul și am descărcat Linx, chestie pe care o făcusem de câteva ori de la Crăciun încoace. Trebuia să mă „afișez“, ca râma în acul de pescuit despre care vorbea Lola, dar încă eram prea atașată de tot ce creaserăm împreună eu și Max. Toți tipii erau la fel: „Tom, 34, ateu, Londra, pasiuni: cititul, dormitul, mâncatul, călătoriile“ – îmi aminteau de programa pentru examenul de biologie de la finalul școlii generale, din care aflam că organismele vii aveau nevoie de „mișcare, respirație, reproducere, nutriție, excreție“. Toate acele profiluri plictisitoare îmi aminteau de câte o întâmplare petrecută alături de Max. Playlistul pe care îl făcuse pentru mine, intitulat „Tipi cu ghitare, fericiți sau mâhniți“. Cocteilul cu votcă și apă tonică pe care mi-l aducea de fiecare dată când făceam baie și ședea lângă cadă și-mi vorbea în timp ce mă spălam pe cap. Momentul în care m-a frecat cu balsam de păr și s-a simțit de parcă era mama, iar eu m-am simțit o fetiță de cinci ani și din nu știu ce motiv aproape că m-a bușit plânsul și am întors capul, să nu observe. Făcând sex stângaci, cu puloverele pe noi, după o plimbare de-a lungul canalului într-o zi răcoroasă – cum ne spuneam în șoaptă, grăbind pasul, exact ce-o să facem când ne vom întoarce în apartamentul lui, la căldură. Gândul că aș putea înlocui acea senzație unică de intimitate cu unul dintre organismele alea anonime mi se părea de neconceput.

Era straniu să descoperi cum, în cele din urmă, toate aceste ecrane nu-ți mai oferă nimic. Nu știam cum să primesc deliciosul impuls chimic în legătură cu care ne avertizează mereu psihologii – nu-l simțeam, oricâte clicuri aș fi dat. Google nu-mi oferea informațiile pe care le doream, și nici Linx. Poate acela era motivul pentru care Lola făcea numai cumpărături online și returna totul, ca o bulimică cu amănuntul – ca să simtă ceva, măcar și pentru o secundă. Am adormit în fața profilului unui tip de un metru șaizeci din Earlsfield căruia îi plăcea muzica japoneză electronică.

Luni dimineață, testam o rețetă în bucătărie, când s-a auzit soneria interfonului. Odată ajunsă jos, am dat peste angajatul unei companii internaționale de curierat care ținea în mâini un pachet dreptunghiular.

– Bună, am un pachet pentru Angelo Ferretti, de la parter. Te deranjează dacă-l iei tu și semnezi în locul lui?

Am aruncat o privire spre tomberoanele pentru reciclare, care nu fuseseră golite în acea dimineață de gunoieri, pentru că Angelo le umpluse din nou cu saci negri.

– Nu stă la parter, de fapt. Stă la etaj, am spus. Cu mine.

– Serios?

– Da, am zis, impresionată de volubilitatea cu care improvizam. Nu știu de ce unii confundă parterul cu primul etaj. Angelo locuiește cu mine. E soțul meu.

– Oh, bine atunci, a zis și mi-a întins pachetul. Nu mai e nevoie să semnezi.

– Minunat. Deci, de acum încolo, când mai ai pachete pentru el, să suni la soneria de la etaj. Să nu-l deranjăm pe bietul om de la parter.

– Așa o să fac, mersi, a zis și a plecat.

Mi-am lipit urechea de ușa lui Angelo. Nimic – era la serviciu.

Am urcat la mine și am intrat în bucătărie. Mi-am tras un scaun sub inutilul dulap de deasupra aragazului (prea greu de ajuns la el ca să-mi păstrez ingredientele înăuntrul lui), m-am suit, am deschis ușile și am băgat pachetul înăuntru. Am decis că din acel moment, acolo voi depozita cutiile lui Angelo. Nimeni n-avea să afle. N-am simțit vină sau teamă, nici măcar încântare – am avut doar sentimentul senin că s-a făcut dreptate. Eram acum sistemul juridic din clădirea noastră – eram grefierul, judecătorul și jurații. Cineva trebuia s-o facă și pe asta. Nu voiam să-i fac rău, voiam doar să fie necăjit și confuz, așa cum fusesem și eu din cauza lui. O merita.

*

În cele din urmă, Lola m-a sunat, în ajunul lansării *Bucătărioarei*, să mă întrebe dacă mergem să bem ceva înainte de petrecere. Mi-am pus pe mine o bluză de mătase crem cu spatele decupat și pantaloni negri. Lola purta o salopetă mulată și evazată jos din satin fucsia, cu guler înalt și încrețit și mâneci bufante care se luau la întrecere în dimensiuni cu cele ale lui Henric al VIII-lea. Pe cap avea o diademă înaltă, roz, ca să se asorteze cu restul ținutei, care arăta de parcă îi aparținuse lui Anne Boleyn. Din lobii urechilor i se bălăngăneau niște perle uriașe. Când a intrat în bar, m-am ridicat.

– Stai să ghicesc. Producția *Familia dinastică Tudor merge la întâlnire*. Un nou reality-show cu reconstituiri istorice pentru sufletele aflate în căutarea iubirii, azi de la zece, pe E4.

– Sunt mai bine îmbrăcată decât tine pentru lansarea cărții tale, a zis și m-a luat în brațe. Vrei să mă schimb? Să-mi cumpăr rapid o rochie neagră simplă?

– Lola, tu mereu ești mai bine îmbrăcată decât oricine, oriunde, am răspuns, amețită de parfumul ei puternic. De aia te iubim cu toții.

Imediat ce ne-am așezat, a apărut un chelner.

– Vodka Martini Dry cu măslină pentru ea, a comandat Lola. Și un Moscow Mule pentru mine, te rog.

– Imediat vine, a răspuns el.

– Cine o să fie diseară? Mama? Tata? Katherine? Joe?

– Niciunul din ăștia, am zis. N-o să fie ceva cu tam-tam.

– Of, nu? De ce? a vrut să știe, vizibil supărată.

Lola era genul care vorbea de „luna ei de naștere“ și multele ceremonii care o acompaniau an de an – fără nicio ironie.

– Katherine trebuie să rămână cu bebe, Joe e într-o delegație și… Am ezitat. Și lu’ mama și tata le-am zis că nu e nicio lansare.

– De ce?

– Pentru că tata e deseori confuz în perioada asta și nu vreau să vadă chestii necunoscute și nici să le fie milă oamenilor de el. Așa că am zis că n-o să fie nicio petrecere de data asta. Crezi că sunt naspa?

– Nu, dimpotrivă. O să fiu eu mami a ta diseară. Și tati al tău. Și bărbățelul. Și fostul iubit.

– Patru dintr-o lovitură. Ești o grămadă de talente, fată.

A râs.

– Să revenim. Unde ai fost?

– Adică?

– Ce s-a întâmplat? Nu te-am văzut de la nunta lui Joe.

– Ah. Nimic, pe bune. Doar a trebuit să mă concentrez pe niște chestii mai noi.

– Ce chestii noi?

– Îți zic altă dată.

– Zi-mi acum!

– Nu, asta-i seara ta.

– Lola.

– Ce?

– Zi.

– Am întâlnit pe cineva.

– Ce? Când?

– La câteva zile după nunta lui Joe și a lui Lucy.

– Unde?

– Un eveniment organizat de compania noastră. A făcut show.

– Muzician?

– Magician.

– Cum îl cheamă?

– Jethro.

– Vârsta?

– Trei'șase.

Mi-a luat ceva timp să pun cap la cap propozițiile. Ziua cea mare venise. Știam c-avea să vină. În sfârșit, cineva pricepuse că Lola e o ființă care merită iubită.

– Ai poză?

Lola și-a scos telefonul din geantă și mi-a arătat imaginea de fundal a ecranului, cu fețele lor lipite, părul ud de la ploaie, însuflețite și îmbujorate de dragoste nebună, cu ochii strălucindu-le de la răcoare și orgasmele de dimineață. El era chipeș, cu trăsături ferme, hollywoodiene, edulcorate și anglicizate cu un strat de pistrui. Avea nasul drept și reptilian. Părul roșcat îi era tuns într-un fel care indica un frizer dintr-un cartier select, cu o mulțime de urmăritori pe Instagram.

– Lola, e superb. Unde erați?

– Acasă la ai mei. Am fost weekendul trecut.

– Oh, Doamne.

– Știu.

– L-au plăcut?

– L-au adorat.

Chelnerul ne-a adus băuturile și n-a apucat să pună Martini-ul pe masă, că i l-am smuls din mână.

– Așa. Sorry, încerc să mă adun.

– Te-nțeleg.

– Zi-mi cum s-a întâmplat.

– Lucram la evenimentul ăsta – firmă de catering șmecheră și un DJ, ceva –, număram orele până să se termine, când a apărut el și m-a întrebat dacă nu vreau să-mi arate un truc magic. Ceea ce, după cum știi…

– Ești înnebunită după ele, știu.

– Exact.

Mi-am dat seama că nu era momentul să-i aduc aminte că doar mironosițelor le place la nebunie magia.

– Deci… M-a zăpăcit total cu trucul ăla cu cărțile – n-o să-ți vine să crezi, Nina, cartea pe care am ales-o era *în geanta mea, pe care o țineam în mână*. Și el stătea la un metru de mine! Cum a pus-o acolo?

– Nu știu.

– Și a zis gen, vrei să mergem să bem ceva după asta. Și eu i-am zis că n-o să termin înainte de unu noaptea, și el a zis c-o să aștepte. Și a așteptat – *trei ore* –, îți vine să crezi? A stat în sala de așteptare, cu o carte. Apoi, la unu, ne-am dus la un restaurant non-stop și am băut o tonă de Sancerre și am mâncat ouă Benedict. Ghici la cât am terminat?

– Habar n-am.

– La șapte. Pur și simplu nu ne-am putut opri din vorbit. Sincer, Nina, a fost ca într-un film de Fellini.

De când se uita Lola la filme de Fellini? Și de când bea Sancerre?

– După aia, ne-am sărutat pe bancă, afară și eu m-am dus direct la birou.

– Cred că erai frântă de oboseală, am apucat eu să zic.

– Eram mai trează ca niciodată. Atât de vie! După aia, la prânz m-a sunat la birou și mi-a cerut adresa de acasă.

– N-a stat deloc degeaba.

– Și, când m-am întors acasă seara, mă aștepta pe scări în fața ușii cu ingredientele pentru o lasagna și un buchet de lăcrămioare, pentru că lasagna…

– E mâncarea ta preferată.

– Și lăcrămioarele…

– Florile tale preferate.

– Nici măcar nu e sezonul lor, a zis ea, mai mândră decât o grecoaică al cărei băiat tocmai și-a luat doctoratul. A plătit suplimentar ca să fie aduse în aceeași zi din Olanda.

– Și, după aia?

– A urcat la mine și mi-a făcut lasagna. Și asta practic s-a întâmplat acum o lună și de atunci n-a mai plecat.

– Stați împreună?

– Ei bine… Nu oficial. El are apartamentul lui. Și călătorește destul, dat fiind jobul lui. E magician la un lanț de cluburi private cu sedii în întreaga lume. Oh, Nina, e atât de talentat. Știu că ție nu-ți place magia – l-am și avertizat, zic: „Vezi că prietena mea cea mai bună nu se omoară după magie“ –, dar vreau tare mult să vii la unul dintre spectacolele lui.

A pus telefonul pe masă și mi-a arătat pagina lui de Instagram. JETHROTHEMAGICMAN scria la profil, Model/Magician/Țesător de Vise, la descriere, 33 000 de urmăritori.

– Cred că o să-ți placă fazele cu ceva acrobație, e nevoie de forță fizică acolo.

A pornit un videoclip cu el jonglând cu pistoale încărcate într-un decor negru, cu o coloană sonoră cu muzică de vioară, foarte dramatică.

– Uite, uite la faza asta, a zis încântată, presând cu degetul ecranul.

În clip, tipul prindea pistoalele și apăsa trăgacele.

– Nu e genial?

– *Genial.*

– Deci, asta a fost, de asta am dispărut.

– E o mulțime de informație de-a dreptul tulburătoare, am zis. Magician. Jethro. Stat împreună de o lună.

– Știu. Dacă ți s-ar fi întâmplat ție, și eu aș fi fost sceptică. Dar trebuie să ai încredere în mine când îți zic că asta e treabă serioasă. Am instinct bun la chestii de genul ăsta.

– Sunt absolut convinsă. Pari foarte fericită.

– Sunt, a zis. A meritat. Toate întâlnirile de până acum. Toate orele de holbat pe WhatsApp. Tipul care pretindea că e alergic la aciditatea vaginului meu. Aș lua-o de la capăt de o sută de ori, dacă aș ști că în cele din urmă o să fiu cu Jethro. E ca și cum tocmai m-am trezit și totul e în culori psihedelice.

– Incredibil.

– Știu. Îmi pare rău. Gata, nu mai zic nimic.

– Nu, nu te opri, am zis. Meriți din plin toate astea. De abia aștept să-l cunosc.

– Îți mulțumesc, Nina. Și știu că urmează să ți se întâmple și ție. Îți garantez – e pe drum.

– Nu știu ce să zic, am asigurat-o și am luat o înghițitură de Martini. Nu știu dacă mai vreau o iubire gen flori-aduse-din-Olanda-și-trezit-în-culori-psihedelice. Cred că o dată a fost de-ajuns. Nu știu dacă mai sunt în stare s-o iau de la capăt.

– Ba da, mi-a întors-o. Doar că nu e chiar acum momentul.

Lansarea a avut loc într-o librărie din Soho, a ținut exact două ore, cât fusese stabilit, și s-a servit o cantitate moderată de vin roșu, vin alb și bere, puse la dispoziție de editură. Au venit mai puțin de treizeci de oaspeți – colegi de la agenția mea, editorul și niște jurnaliști. Am dat autografe, am respectat cu strictețe instrucțiunile date de Vivien – le-am spus jurnaliștilor povestea *Bucătărioarei* și m-am străduit din răsputeri să-i dau de înțeles directorului librăriei că sunt disponibilă pentru diverse evenimente. Vivien a ținut un speech în stilul ei fermecător despre *Bucătărioară*, explicând de ce subiectul ei e de actualitate. M-am ridicat să zic exact două fraze: „Mulțumesc, Vivien, pentru că ai făcut posibilă această carte“; și: „Vă mulțumesc tuturor că ați venit“.

Seara în care fusese lansat *Gustul* fusese cu totul altfel. Transformasem un etaj întreg într-un bar select cu servire gratuită, în schimbul unei serii de discursuri. Lola își folosise cunoștințele despre evenimente să mă ajute să pun la cale o petrecere cu buget redus. Veniseră toți prietenii și familia, de asemenea toți colegii și șefii de pe vremea când predam la școală. Ținusem un speech lung, menționând pe fiecare de la editură cu care lucrasem, le-am mulțumit prietenilor, familiei, foștilor colegi care mă susținuseră cât muncisem în timpul liber ca food writer, pe vremea când predam. Era și mama, cu credincioasa ei prietenă Gloria în remorcă, amândouă purtând *serape* – termen care descrie un șal de seară inutil, de care n-am auzit decât în Pinner. Era și tata, circulând toată noaptea cu paharul în mână și cu cele mai bune întrebări și anecdote în buzunar.

La ora închiderii, am ieșit la o țigară în fața librăriei și mi-am luat rămas-bun de la toți. Vivien m-a ținut dinadins mai mult în brațe la despărțire, probabil pentru că observase că mama și tata nu veniseră, și mi-a zis cât de mult i-au plăcut noile capitole pe care i le trimisesem. În zece minute, dispăruse toată lumea. Era opt jumate, iar cerul încă luminat sublinia acoperișurile și hornurile Soho-ului. Primăvara își deschisese larg ușile. În curând avea să fie vară. Zile lungi, nopți lungi, lumină la orice oră, totul la

vedere. Nicăieri unde să te ascunzi.

– Deci, unde mergem acum? a întrebat Lola, care ieșise ultima, cu o geantă plină de *Bucătărioare* cu autografe și două cărți de autoajutorare: *Puterea lui poate* și *Am venit, am văzut, am comandat prăjitura*.

– Acasă, am zis.

– Vin cu tine.

– Sincer, nu trebuie.

– Tocmai ți-ai publicat a doua carte! Iau șampanie de la buticul din colț.

– Ești cel mai grozav soț.

Am luat-o de braț și am pornit spre metrou.

– Și rămân la tine peste noapte. Știu că nu-ți place să dormi cu cineva în pat și știu că n-ai nevoie de mine acum. Dar tare aș vrea să rămân.

N-am protestat. Era felul ei de a-mi transmite un mesaj clar pe o cale discretă: „Poate că ești ultima tipă fără bărbat pe care o știm, dar nu ești singură. Sunt aici."

După șampania luată de la buticul din colț și o jumătate de sticlă de toffee vodka scoasă din congelator, ascultam povestindu-mi-se despre cărțile de bucate preferate ale lui Jethro. Lola suferea grav de *menționită* – boala aia când ești mereu cu gândul la cel iubit, astfel că acesta e menționat, orice subiect s-ar aborda. („Jethro are exact același covoraș de baie, doar că pe gri!" a zis la un moment dat, entuziasmată de parcă descoperise că avem în comun o bunică.) Dacă ți s-a pus diagnosticul de *menționită cronică* – ceea ce înseamnă că o altă ființă umană a cumpărat o proprietate pe un drum care trece direct prin mijlocul sufletului tău –, înseamnă că ești cu adevărat ireversibil și înspăimântător de îndrăgostit.

Stăteam aplecate peste fereastră, fumând, când s-a deschis ușa de la intrare. Angelo s-a târât afară, în papuci și în halat. Avea părul prins neglijent într-o coadă subțire ca brățara primită de o adolescentă în semn de prietenie. Ținea câte un sac negru în fiecare mână. A deschis tomberonul verde pentru reciclare și le-a îndesat înăuntru pe amândouă.

– CRETINULE! am zbierat. N-o să ia nimeni gunoiul ăla al tău, dacă faci așa! Scoate-le imediat!

Nu s-a sinchisit nici măcar să-mi arate degetul mijlociu – un obicei adoptat de curând. N-am scos nimic de la el. A tras adânc din țigară și s-a întors în casă târșâindu-și picioarele într-un fel lugubru.

– Săptămâna trecută, Alma a văzut un șobolan ieșind din tomberon, pentru că ăsta lăsase gunoiul așa și capacul a rămas deschis mult timp.

– Crezi c-o să fie mai rău? a întrebat Lola.

– Prea puțin îi pasă, am răspuns. Pare să nu-i pese de nimic. Nimic nu-l deranjează. Nu-i pasă pe cine supără sau că se face de râs. N-ai cum să te descurci cu așa ceva – nici printre elevii mei adolescenți n-am avut cazuri atât de dificile.

– Mă mir că mai ești întreagă la cap.

– Nu cred că sunt.

– Eu cred că ești.

– Nu cred că sunt, Lola, am spus.

Am lăsat țigara jos și am luat o înghițitură de votcă direct din sticlă – am simțit-o ca pe un sirop cald prelingându-mi-se pe gâtlej. M-am dus în bucătărie și i-am făcut semn Lolei să mă urmeze. A venit imediat.

M-am suit pe scaun și am deschis dulapul de deasupra cuptorului.

– Ia-uite aici, am zis.

Lola s-a ridicat pe vârfuri.

– Am început să-i ridic coletele. L-am mințit pe curier că Angelo locuiește aici.

– De ce?

– Să se înfurie, așa cum m-a înfuriat el pe mine.

– Ești un geniu. Un geniu rău, dus cu pluta.

– Zici tu?

– Da. Câte ai până acum?

– Trei.

– Nu ți-e teamă c-o să se prindă?

– Nu cred că are cum. Dacă verifică, o să afle că au fost livrate. N-am semnat nimic până acum. O să încerce să le demonstreze ălora de la firma de curierat că pachetele nu sunt în apartamentul lui și o s-o ia razna.

– Ore de stat la telefon cu serviciul clienți, a zis Lola, zâmbind.

– Ore și ore și ore. Și imaginează-ți conversația.

– A fost livrat, domnule.

– Nu, nu a fost livrat.

– Ba da.

– Bine, atunci de ce nu e aici?

– *Este* acolo, domnule, avem dovada că a fost livrat, a zis Lola, vorbind din ce în ce mai tare, în culmea încântării.

– Șșș! am făcut eu, printre hohote de râs. Ar putea să asculte. La un moment dat a stat lângă ușă, fără să scoată un sunet, dementu'.

– Hai să le deschidem, a zis Lola, entuziasmată.

– Nu, nu putem.

– Hai, măăă! Nu vrei să știi ce-i în ele?

– Nu. Probabil e ceva plictisitor. Omul ăsta n-are viață personală. Iese doar ca să se ducă la job și l-am văzut cu un prieten o singură dată. Sigur sunt săculețe de aspirator.

– Le deschid eu, a zis. Dă-le-ncoace.

Ne-am așezat turcește pe jos, cu câte o foarfecă și am tăiat scotchul de pe cutii. În prima cutie, cea mai grea, erau două cârlige de metal mari.

– Pentru ce-s astea? a întrebat Lola. Ceva recuzită sado-maso?

– N-are cum să se distreze el așa bine, am zis luând unul dintre cârlige și examinându-l. Habar n-am pentru ce sunt.

Am deschis o altă cutie, care conținea un pachet mare și greu cu un praf alb. M-am aplecat să văd ce scrie pe etichetă:

– „Nitrat de potasiu", am citit cu voce tare, uitându-mă la simbolul care însemna „pericol". „Atenție! Oxidant puternic. A se feri de flacără deschisă."

– Aici e ceva ciudat rău, a spus Lola după ce a deschis al treilea pachet. Ce-o fi asta? a întrebat desfăcând un obiect lunguieț înfășurat în ambalaj de protecție.

Obiectul argintiu a sclipit în lumina lămpii de deasupra. Lola a scos la iveală o lamă lungă și subțire, de vreo patruzeci de centimetri, cu un vârf ușor rotunjit și cu un mâner de lemn care arăta ca unul de pistol.

– Dumnezeule mare!

– Ce mama mă-sii face cu o macetă?! s-a mirat Lola.

Am ridicat-o și am apropiat-o de față, s-o cercetez.

– Nina?

– Nu știu, am recunoscut.

Lola a dezambalat un alt cuțit, cu o lamă mai lungă și mai groasă. L-a așezat pe jos. Pe mâner era ceva gravat.

– Cred că e în japoneză. Asta înseamnă că face parte din Yakuza, a spus. Am văzut eu un documentar acum vreun an. E vorba de crimă organizată – își țin părul pieptănat pe spate și-și taie singuri degetele. Trebuie să-l denunți.

– Nu pot. I-am furat lucrurile.

– N-are voie să cumpere macete.

– Ba cred că are, cred că nu e ilegal să le cumperi. Cred că n-ai voie doar să le ai asupra ta.

– Le-o fi luat online, dar de unde?

– Habar n-am. Poate de pe piața neagră online.

– E clar că plănuiește să omoare pe careva. Sau cel puțin să-l rănească serios.

– N-avem de unde să știm asta.

– Ba da: comportament ciudat, refuzul de a comunica. Otrava, cuțitele, faptul că nu iese niciodată. Se pregătește. E ca în *Taxi Driver*.

– Pune-le înapoi în cutie, i-am zis întinzându-i cuțitele. Nici nu vreau să mă uit la ele. O să le arunc.

– N-ai voie, ar putea fi probe într-un proces.

– Nu fi ridicolă.

Dar nu eram sigură de cele spuse. Nu știam dacă ar fi cazul să-i spun Almei ce descoperisem, sau să anunț poliția. Nu-mi cunoșteam îndatoririle.

Știam doar că, având în vedere că locuiam deasupra acelui bărbat, ar fi trebuit să mă simt mai în siguranță având două cuțite acasă. Eram recunoscătoare pentru faptul că nu aveam să dorm singură în acea noapte. Știam că n-o să mă mai răstesc la el, să-i spun despre reciclare. Și mai știam că nu doar că locuiam deasupra unui vecin de coșmar. Locuiam deasupra unui psihopat.

Note:

67 Personaje din desenul animat *The Lion King* (1994).

68 Her Majesty’s Revenues and Customs, organizație a guvernului britanic responsabilă cu stabilirea și colectarea taxelor.

15

– Despre Sartre, a anunțat mama. Nu e mișto? Pentru următorul nostru salon literar.

– Deci, care e tema? am fost eu curioasă.

– Existențialismul! a răspuns Gloria. O să vin costumată în chip de Nietzsche.

– Ai găsit o mustață suficient de mare?

– Da, în cele din urmă, a zis și și-a turnat vin alb în pahar. Brian avea una uriașă, de la un costum Freddie Mercury.

– Când te-ai costumat în Freddie Mercury? a întrebat mama, pasând o tavă cu rulouri cu bacon.

– De Anul Nou, acum câțiva ani, a răspuns Brian.

Stăteam toți cinci în grădină, acasă la ai mei, în jurul unei mese, pe scaune de plastic, să-l sărbătorim pe tata, care împlinea șaptezeci și șapte de ani. Mama acceptase, cu ceva reținere, să mă lase să mă ocup de meniu, ca parte a studiului pentru cartea pe care o scriam – am ales toate felurile preferate de tata, în special cele din copilăria lui. Dar tata era cu mintea în altă parte – abia ne răspundea când încercam să-i vorbim, iar când o făcea, părea agitat.

– Cine mai vine costumat ca cine? a vrut să știe Gloria.

– Annie va fi Simone de Beauvoir, Cathy o să fie Dostoievski, dacă o să găsească o barbă, iar Martin o să se deghizeze în „existență“, ceea ce cred că o să fie distractiv.

M-am uitat la tata ca să-i surprind privirea și să râdem, dar tăcea, cu privirea pironită în neant. Gura îi era o linie orizontală, ochii nu îi clipeau. Arăta de parcă fusese scos din priză, deconectat complet de la lume.

– Mandy, a început Brian, servindu-se cu încă o prună uscată învelită în bacon, ia zi, cum mai merg treburile la biserică, acum, că ești secretară pe probleme sociale?

– Oh, politică, politică și iar politică, ca în toate situațiile de genul ăsta.

– Ce-ați pus la cale pentru ultima săptămână din lună? a întrebat Gloria.

– Avem un eveniment cu văduvi și văduve săptămâna viitoare, cred că o să fie

distracție. După ce se mai încălzește, vom avea o groază de chestii de făcut afară: *boules*[69], și bake-off[70], volei și vol-au-vents[71], chestii de genul ăsta. O mulțime de activități.

– O mulțime de aliterații, am strecurat eu.

– Unde e maică-mea? a întrebat tata. Unde-o fi? Nu putem să începem să mâncăm fără ea.

– Nu cred că vine azi, tată, am zis eu.

Mama le-a aruncat o privire neliniștită lui Brian și Gloriei.

– Bineînțeles că o să vină! Sunt fiul ei, e ziua mea de naștere.

– Ce zici dacă am vorbi un pic despre ea? am zis. Să ne uităm pe niște poze cu Nelly?

– De ce ne-am uita la niște poze, când o s-o vedem în carne și oase imediat?

Mama a tăcut și a luat o gură de vin. Brian fixase masa cu privirea, iar Gloria se juca cu colierul.

– Mă duc s-o sun.

S-a ridicat de la masă și a intrat în casă. M-am dus după el.

L-am găsit în bucătărie, cu telefonul fix în mână.

– Deci, a spus, ținând telefonul la distanță să vadă mai bine cifrele și începând să butoneze. Oh, șapte, unu…

– Tată…

– Șșșt, a zis, făcându-mi semn să tac.

A continuat să apese butoanele, a pus telefonul la ureche cu o mână și cu cealaltă s-a sprijinit de masă.

– Ah, fir-ar să fie!

– Ce e, nu merge?

– Nu.

– Poate e pe-afară. Sau pe drum. Putem să-i păstrăm niște mâncare.

A pus la loc receptorul în furcă.

– Povestește-mi despre ultima ta zi de naștere petrecută cu ea.

Am ieșit înapoi în grădină, iar el a venit în urma mea, încetișor.

Eu și mama am adus mâncarea la masă – coaste de porc cu fasole verde și piure de cartofi. Tata a ridicat platoul în dreptul feței și l-a examinat cu mare atenție.

– Ce e asta? a întrebat.

– Sunt coaste de porc, am spus eu. Cum mâncai în copilărie.

– Nu am mâncat niciodată așa ceva.

– Ba da, Bill, a spus mama. Au fost mereu preferatele tale.

– Nu sunt preferatele mele, nu suport gustul. Nu mi-au plăcut niciodată.

– Mie mereu mi-au plăcut, a mărturisit Brian și a apucat fericit o bucată. Mai ales cu muștar.

– Bravo ție! Eu nu suport carnea de porc.

– Ce ai vrea în loc de asta, tată? E ziua ta de naștere, alege orice.

– Orice în afară de coaste de porc.

– Mamă, ai ouă? Aș putea să-i fac rapid o omletă.

– Nu, nu, nu vă deranjați pentru mine, a zis el. O să ocolesc coastele.

Ne-am servit cu toții și tot ce s-a auzit au fost zgomotul făcut de tacâmuri, mormăituri de apreciere și câteva vorbe despre vremea de primăvară senină, la fel de fade ca bucata de carne pe care tata o mesteca laborios, cu nările dilatate.

– Bill, tu unde te-ai născut? La ce maternitate? a vrut Gloria să știe.

– Homerton, s-a băgat mama.

– La Homerton, ești sigură?

– Da, bunica Nelly mi-a arătat odată certificatul tău de naștere. Spitalul Homerton, 3 mai, 1942. William Percy Dean.

– Percy! a exclamat Gloria. Un al doilea prenume drăguț! Al meu e plictisitor și bătrânesc, Judith. Al tău care e, Nina? Nu mai țin minte.

– George.

– Ah, da.

– Pentru că Wham! erau numărul unu în top în ziua când m-am născut.

– Wham! nu erau numărul unu în top în ziua în care te-ai născut, a spus tata, punând jos tacâmurile.

– Ba da, erau, l-a contrazis mama.

– Melodia care era în top când te-ai născut era „Lady in Red" a lui Chris de Burgh.

Mama a pufnit în râs.

– Foarte nostim, Bill. Acum, cine ce vrea să bea?

– Chiar a fost! s-a rățoit el.

– Nu, nu era. Era „The Edge of Heaven" a lui Wham!, de aia i-am pus al doilea prenume George. Acum, băuturile.

– Oh, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, a mormăit tata și a lovit furios cu pumnii în masă. De ce naiba nu mă mai ASCULTĂ nimeni?

– Eu te ascult, tată, am zis.

A închis ochii și a vorbit rar, încercând să se calmeze.

– În ziua în care te-ai născut, „Lady in Red" a lui Chris de Burgh era numărul unu

în topul single-urilor și îmi amintesc asta foarte clar pentru că asta era la radio, în mașina noastră Nissan Micra, când te-am luat de la spital acasă.

– Oh, îmi plăcea mult mașina aia! a zis Gloria cu gura plină de piure. O mașină elegantă. Erai de-a dreptul isteric conducând-o, Bill. Ca Noddy[72] în mașinuța lui.

– Iar te-ai încurcat, a zis mama, punându-i fasole verde în farfurie.

– Ba NU. Și nu MAI VREAU din blestemata aia de fasole, nu te mai AGITA atâta.

– *Bill*, a spus mama rugător.

– OK, tată, uite, caut eu, nu-ți mai face griji.

Mi-am scos telefonul din geantă.

– Gata, am găsit un site cu lista completă cu primul loc în topurile britanice din anii ’50 încoace.

– Oh, să te uiți și la ale noastre când termini! a ciripit Gloria, ceea ce n-a ajutat în niciun fel.

Am derulat în jos până la anii ’80, ca să găsesc 3 august 1986.

– Mamă, are dreptate.

– Mulțumesc! a zis tata, triumfător.

– Nu, n-are cum.

– Ba da. Din 2 august până la 23 august 1986, numărul unu în topurile britanice a fost „Lady in Red“.

– „Nicicând ca-n această seară n-ai fost atât de încântătoare“, a început Brian să fredoneze, închizând ochii și legănându-se în scaun. „Nicicând nu mi-ai părut a străluci mai tare, mmm hmmm mmm.“

În acel moment mi-am dat seama că de când mă știu îl urâsem pe Brian.

– Când a fost „The Edge of Heaven“ numărul unu? Cu o săptămână înainte să te naști? a întrebat mama.

– Nu, a fost mult mai devreme. Din 28 iunie până pe 12 iulie.

– Asta nu e „mult mai devreme“. E aceeași vară.

– Dar de ce mi-ai spus mereu că era numărul unu în ziua în care m-am născut?

– Nu știu. Probabil mi-am amintit greșit.

– De ce nu m-ai numit după Chris de Burgh?

– „Lady in Red“ e un cântec oribil. Nu ți-ar fi plăcut deloc să te numești după melodia aia. Îmi place George Michael, îmi place Wham! și îmi place „The Edge of Heaven“.

– Ar fi trebuit s-o vezi pe Mandy dansând pe melodia asta la nuntă, a spus Brian. Era cât pe ce să-i scoată ochiul lui cumnată-meu cu piciorul!

– Cine e Mandy? a întrebat tata.

– Eu, a zis mama.

– Nu e Mandy, e Nancy, tată.

– Iar începem, a pufnit mama căutând din priviri susținere din partea Gloriei.

– Nu poți să schimbi cursul istoriei ca să se potrivească poveștii tale, am spus.

– Cursul istoriei! a strigat printre hohote de râs. Tu te-auzi ce zici, Nina? Exagerezi.

– Măcar știi despre ce e „The Edge of Heaven", mamă? Ai ascultat vreodată versurile?

– Bineînțeles.

– Nu cred, pentru că, dacă ai fi făcut-o, ți-ai fi dat seama că e o melodie foarte nepotrivită să-i pui unui copil numele după ea.

– Nu e adevărat! E o melodie genială, cu ritm, foarte bună să dansezi pe ea.

Mama a început să strângă farfuriile, semn că voia să încheie discuția.

– „Te-aș închide, dar n-aș suporta să te aud țipând să-ți dau drumul, te-aș pune în lanțuri, dacă aș ști că vei jura că-s singurul care contează."

– Astea-s cuvintele? a făcut Gloria. Mie mi s-a părut mereu că zice „te-aș *cuprinde*". Dar acum, că mă gândesc bine, asta n-ar fi avut niciun sens.

– „Te-aș lega fedeleș", am continuat eu. „Dar, nicio grijă, scumpo, știi că nu-ți fac rău decât dacă ții neapărat."

– Unde vrei să ajungi?

– E despre BDSM, mamă. E ciudat în aia a mă-sii c-o ascultăm toată familia la fiecare zi de-a mea de naștere.

– Ce-i aia? Școală de șoferi?

– Nu, nu e școală de șoferi. E sado-masochism.

– Te rog să nu vorbești așa de față cu tata.

– Mie îmi place! a zis tata.

– Bill, taci din gură.

– Nu-i spune lui să tacă, e singurul care nu vorbește aiurea.

– Gloria, Brian, o iau eu razna? Chiar nu înțeleg care e problema aici.

– Gloria, Brian, cu tot respectul, toate astea n-au de-a face cu voi.

– Nina, ești incredibil de nepoliticoasă.

– M-ai mințit treizeci și doi de ani în legătură cu cine sunt.

– Nu e vorba despre cine ești, ci despre al cui nume îl ai.

– E același lucru.

– Nu fi ridicolă. Te-ai înscris pe prea multe aplicații din alea cu întâlniri.

– Nu le mai folosesc.

– OK, atunci MyFace. Toate site-urile astea care te fac să fii obsedată de „cine ești“ și cum s-o explici tuturor. Nu trebuie s-o explici tuturor tot timpul! Pe vremea mea, „cine ești“ era doar ce făceai de dimineață până seară.

Gloria a confirmat dând din cap cu un aer înțelept.

– Mă duc să fac o plimbare, am zis ridicându-mă. O să te ajut să strângi când mă întorc.

– Bine, draga mea, a zis, înseninată. Să nu întârzii la tort.

Am revenit după jumătate de oră – cât mi-a luat să merg până la magazin, să-mi cumpăr un pachet de țigări și gumă de mestecat, să fumez două și să mestec suficientă gumă cât să maschez mirosul. Odată întoarsă, calmată și hotărâtă să-i fac lui tata o zi de naștere plăcută, relaxată, l-am găsit singur, citind în fotoliul lui.

– Ești OK? am întrebat. Unde sunt ceilalți?

– Sunt afară, ăăă…, a zis lăsând cartea jos și scoțându-și ochelarii. Hm.

A mijit ochii și a continuat:

– Iartă-mă, dar cum ziceai că te cheamă?

– Nina, tată, am spus, simțind cum mă gâtuie greața.

– Am făcut cunoștință?

– Ninabean. Sunt fata ta.

– Bineînțeles! a exclamat. Bineînțeles. Ce mai faci?

– În general?

– Da.

– Sunt bine. Am mult de lucru în perioada asta, dar îmi place.

– Mă bucur că îți place, a zis. Ești foarte bună la ce faci, acolo, în camera ta, tot revizuind lucrarea. Într-o bună zi, eforturile îți vor fi recompensate, îți garantez.

– Nu pentru examene lucrez. La jobul meu. Am job acum. Am lucrat ca profesoară de engleză ca și tine și acum sunt jurnalistă și scriu cărți. Scriu despre mâncare.

S-a holbat la mine, încruntat. Nu știam ce altceva să mai spun. Ticăitul ritmic al pendulei se auzea tare, cu ecou. Tata și-a pus înapoi ochelarii de citit și s-a lăsat absorbit de carte.

– Ceilalți sunt afară, a zis într-un târziu.

Am ieșit în grădină, unde mama și Gloria se întrebau dacă merită să refolosești etichetele de cadouri de Crăciun.

– De ce l-ați lăsat pe tata singur?

– Voia un pic de timp, să citească. Îi e din ce în ce mai greu să se concentreze la o

carte întreagă în ultima vreme, a zis mama. Nu trebuie dădăcit, Nina, nu-i place deloc.

– Ai dreptate, îmi pare rău, am zis și m-am așezat la masă. E foarte agitat azi. Care să fie cauza?

– Vor fi zile în care va fi bine și zile în care nu va fi bine, cum a zis Gwen.

– Faza cu trezitul-de-amintiri-cu-mâncare n-a avut succes, așa e?

– Nu, dar se pare că i se schimbă apetitul, nu mi-aș face griji din cauza asta. Se întâmplă odată cu vârsta.

– Ce-i aia trezit-de-amintiri-cu-mâncare? a întrebat Gloria.

– Scriu ceva despre mâncare și amintiri. Următoarea mea carte e despre legătura dintre gust și nostalgie.

– Oh, ce idee faină, a zis Gloria. Eu, de exemplu, de fiecare dată când mănânc prăjiturele Tunnock, din alea pentru ceai, îmi amintesc de cercetașe.

– Ai mâncat așa ceva când erai la cercetașe?

– Nu, n-am fost niciodată cercetașă, a răspuns Gloria. Doar mă gândesc la ele, nu știu de ce.

Dinspre casă s-a auzit un strigăt ascuțit. Ne-am ridicat cu toții și am dat buzna înăuntru.

Tata stătea deasupra chiuvetei de la bucătărie, cu sângele picurându-i dintr-o mână. S-a uitat la noi cu o expresie confuză, tulburător de copilărească.

– Ce-ai pățit? a întrebat mama, alergând spre el.

– Am încercat să deschid o conservă de fasole, a explicat, strâmbându-se de durere când mama i-a atins mâna.

Am aruncat o privire prin bucătărie și am văzut conserva cu o mică tăietură, un cuțit lângă și stropi mari de sânge care duceau până la chiuvetă.

– De ce ai încercat s-o deschizi cu cuțitul?!

– Întotdeauna așa le-am deschis, cu o lamă, a zis el.

– Folosești un deschizător de conserve, tată, uite-l aici.

– Nu știu ce să fac, a oftat mama. Nu-mi dau seama cât de adâncă e.

– Dă-mi voie.

Gloria s-a aplecat asupra tatei, să-l examineze.

– Am făcut cursuri de prim ajutor, s-a lăudat ea.

– N-ar trebui să-l ducem la spital? am întrebat.

– Nu, nu cred.

– Mă doare tare! a țipat tata cu toată seriozitatea, ca un băiețel care vrea s-o convingă pe mămica lui că merită o îmbrățișare.

Avea dintr-odată șapte ani. Un copil speriat. Agățându-se de fusta mamei. Tata, un

spirit iscoditor și încrezător în sine, tatăl meu directorul de școală – nu-l văzusem niciodată atât de neajutorat.

– Cred că e suficient doar să-i dezinfectăm rana și să i-o pansăm, a zis Gloria. Dau o fugă până acasă și mă întorc. Până atunci, țineți apăsat pe ea cu un prosop.

Tata n-a mai scos un cuvânt toată după-amiaza. N-a zis nimic nici când am încercat să-i distragem atenția cu o cană de ceai și vorbind cu el în timp ce Gloria își scotea trusa de prim ajutor. Doar s-a strâmbat când Gloria i-a aplicat pansamentul. A tăcut când i-am cântat „Mulți ani trăiască“. Nu s-a atins de tortul cu banane și glazură de lapte condensat. Când mi-am luat rămas-bun, luându-l în brațe, n-a schițat nicio mișcare.

Aș fi vrut să descopăr o cale de a intra în fișierul minții sale și să îmi dau seama care amintiri fuseseră pierdute și când. Eram conștientă că nu puteam face nimic să nu se piardă, dar voiam să înțeleg care era versiunea de lume pe care o vedea în oricare dintre momente. Dacă își închipuia că sunt o fată de cincisprezece ani pregătindu-se pentru examenele din vară, ce altceva din următorii șaptesprezece ani ai legăturii noastre fusese șters? Mare parte din dragostea pe care o simți față de cineva depinde de vasta arhivă de amintiri pe care le aveți în comun, pe care o consulți în momentul în care îi vezi chipul sau îi auzi vocea. Când mă uitam la tata, nu vedeam doar un bătrân de șaptezeci și șapte de ani cărunt pe alocuri, îl vedeam într-o piscină din Spania învățându-mă să înot craul și îl vedeam făcându-mi cu mâna din mulțime în ziua absolvirii liceului. Îl vedeam însoțindu-mă în prima mea zi de școală până în dreptul sălii de clasă și în fruntea unui șir de conga străbătând în seara de Crăciun sufrageria apartamentului nostru din Albyn Square. Dar ce avea să se întâmple, dacă doar eu aș mai fi avut acces la acea arhivă a istoriei noastre comune? Cum m-ar fi văzut și ce aș mai fi fost pentru el, dacă toate acele fișe cu amintiri aveau să se împuținеze în fișierul lui? Aveam să devin doar o femeie de treizeci și doi de ani, brunetă și cu un chip vag familiar, care apărea în casa lui și îi punea în față să mănânce lucruri care nu-i plăceau?

Am mers pe jos până la stația Pinner. Următorul metrou venea abia peste cincisprezece minute, nimic neobișnuit pentru acea zonă din afara Londrei. M-am așezat pe o bancă, am scos telefonul din geantă și am descărcat din nou Linx, disperată să-mi ocup mintea cu altceva. Am trecut peste figurile umane bidimensionale ca printr-un catalog de produse, citind pe ici și colo declarații de identitate lipsite de sens: „îmi place socialismul, nu-mi place coriandrul“; „RELIGIA MEA E SARCASMUL“; „mereu deasupra ;)“; „Vărsător din Manchester“; „slăbiciunea mea e o femeie inteligentă“; „e ciudat că mă spăl pe dinți sub duș?!“; „următoarea pe bucket list: Marele Canion“; „câinii sunt mai buni decât oamenii!!!“; „am o slăbiciune pentru

tipele cu părul prins în coadă“; „ceva interesant despre mine: n-am mers niciodată cu tramvaiul“; „COYS!!!!!!!“[73]; „prefer o crâșmă duminica“; „mai bine mor decât să mănânc ciuperci“; „am locuit în zece țări și treisprezece orașe“; „când sunt întrebat dacă prefer cracii sau țâțele, le zic: prefer păsărica!!!“; „lucrez pe o ambulanță, dar scriu și un sitcom“; „Carpay Deium[74] e mantra mea x“; „de la DETOX la RETOX“; „cinematografie coreeană, zile ploioase, ceai tare“; „da msj dk ai kur mare, tzatze mici si sfarcuri pufoase“; „ananasul n-are ce căuta pe pizza!“; „sex poli, pansexual +“; „NU DACĂ N-AI VOTAT, PLIZ.“

Toate hobby-urile și preferințele și politica și istoria – să fi fost toate astea ingredientele esențiale ale unei ființe omenești? Pilonii eului și ai personalității? Dacă declarațiile alea reprezentau construcția sinelui, atunci tata era într-un proces lung și încet de deconstruire a sinelui său. Nu-și mai amintea unde se născuse sau mâncarea preferată, numele fiicei lui sau ale elevilor cărora le predase. Ce avea să rămână din el odată ce cunoștințele, înclinațiile și amintirile acumulate de-a lungul vieții – atât de amănunțite și vii – vor fi dispărut? Mi-am amintit ce spusese mama – ești ceea ce faci în fiecare zi. Speram să aibă dreptate.

Am luat trenul spre centru, unde mă aștepta Katherine să mergem să mâncăm. Era prima oară când o vedeam de când fusesem la ea să-mi arate bebelușul. De atunci, îmi răspundea cu greu la mesaje, iar la telefon, deloc. O dată la zece zile primeam un mesaj frenetic, fără punctuație și cu greșeli, fapt pentru care, în cinismul meu, o suspectam că vrea să-mi arate cât e de stresată și grăbită. Pretindea că scrisul de mesaje a devenit „imposibil“, din cauză că avea mereu mâinile ocupate cu bebelușul și cu surioara mai mare. În schimb, contul ei de Instagram continua să fie plin de postări zilnice.

Când am ajuns, stătea la masă, derulând ceva pe telefon, cu o expresie încordată și îngrijorată. A ridicat privirea spre mine și a zâmbit în colțul gurii.

– Salut, scuze că am întârziat, am zis și m-am aplecat s-o pup pe obraz.

– Ai întârziat juma de oră.

– Știu, scuze. Ți-am trimis mesaj să te anunț că întârzii. Veneam de la ai mei, știi cum sunt metrourile acolo.

– Eu vin din Surrey.

– Chiar îmi pare rău, iubita, am zis. Doar mă știi, nu întârzii de obicei.

– Eu nu întârzii niciodată când mă văd cu tine.

– Nici n-ai cum să întârzii, pentru că în general ne vedem la tine acasă, așa că tu nu ai de ajuns nicăieri.

A tresărit, înfiorată parcă de o pală de vânt – nu era obișnuită cu acest gen de

sinceritate din partea mea.

– Ceea ce e de înțeles, normal, pentru că ai copii mici, dar nu poți pur și simplu… să mă ierți de data asta, te rog? N-o să se mai întâmple. Am avut o zi oribilă.

– Ce s-a întâmplat?

– Te plictisesc mai târziu cu asta, am nevoie de un pahar de vin mai întâi. Luăm o sticlă?

– Nu beau.

– OK.

– Dar tu n-ai decât.

– Așa o să fac.

I-am făcut semn chelnerului și am comandat un pahar mare de Chenin alb.

– Sigur nu vrei și tu unul?

– Sigur nu vreau, Nina.

– Voiam să fiu sigură.

– Nu e voie să bei când alăptezi. Și chiar mi-a plăcut senzația aia de corp purificat din perioada sarcinii, așa că o să continui așa.

– Mark nu bea?

– Bineînțeles că bea, a pufnit ea.

A urmat o pauză un pic prea lungă. Mi-am chinuit creierul să găsesc ceva să întreb, dar din fericire a vorbit ea prima.

– Cum a fost la lansare?

– Drăguț. Ți-am simțit lipsa.

– Da, îmi pare rău că n-am venit, pur și simplu n-am putut să refuz să merg la ziua Annei.

– Cine e Anna?

– Ai cunoscut-o. Soția lui Ned, prietenul din școala generală al lui Mark. Stau în aceeași zonă.

– Nu ziceai că nu poți să ieși din casă cât timp Freddie e încă mic?

– Am putut câteva ore, a stat mama lui Mark cu el. Nu pot să plec prea departe, atâta tot.

Chelnerul mi-a pus în față paharul de vin.

– Ce faci pe 6 iulie? a întrebat Katherine.

– Nu știu, am răspuns, luând o gură mare de vin, lăsând răcoarea și aroma de caprifoi să mă amorțească și să redevin astfel taciturna pasiv-agresivă sigură pe sine care eram de obicei.

– OK, să verifici ce planuri ai, pentru că atunci am vrea să organizăm ceremonia de

botez pentru Freddie și Olive.

– O să fie cu jobenul care alege?

– Poftim?

– Nimic, era o glumă. Suna ca în *Harry Potter*.[75]

Pe față nu i se citea nicio expresie.

– E doar un botez creștinesc laic.

– OK.

– Poți să-mi dai de știre diseară, când ajungi acasă? Pentru că trebuie să confirm prezența tuturor nașilor înainte să fac rezervările.

– Așa o să fac.

– Deci, ce ai pățit, totuși? a întrebat, deschizând meniul. De ce ai avut o zi oribilă?

– Am făcut masă de ziua lui tata și el n-a fost în apele lui. La un moment dat, nici nu m-a recunoscut. Tot întreba de maică-sa, care e moartă de douăzeci de ani. Apoi, a încercat să deschidă o conservă cu un cuțit și s-a tăiat la mână, și era sânge peste tot. Din fericire, n-a fost nevoie să meargă la spital.

– Oh, draga de tine, toate dramele astea ale tale din ultima vreme…

– Adică?

– De fiecare dată când ne vedem, îmi povestești câte una.

A cercetat meniul.

– Katherine.

Am tras adânc aer în piept. Nu-mi venea să cred c-o s-o spun până la urmă – o repetasem furioasă în ultimele luni, dar nu-mi închipuisem că o s-o fac altundeva decât sub duș, singură.

– Poate că nu am un copil. Dar am o viață.

– Bineînțeles, știu că ai o viață.

– Nu, nu știi.

– Ba da.

– Ba nu. Nu mă întrebi de ea, nu o iei în serios, nu vii acasă la mine, nu te interesează ce lucrez, n-ai putut să vii nici măcar la lansarea cărții, la care n-a fost nimeni din familie. Ești cea mai bună prietenă a mea dintotdeauna și nu numai că n-ai vrut să fii acolo, dar nici măcar n-ai simțit că ai fi obligată să vii.

– Ți-am spus, e fiindcă nu puteam să fac atâta drum până acolo.

– Așa că te-ai gândit că mai bine mergi la o petrecere la care să vorbiți despre bebeluși, nunți și gospodărie toată seara. Pentru că nimeni nu vrea să vorbească la o lansare de carte despre bebeluși, nunți și gospodărie.

– Nu e adevărat.

– Ba este. Nu puteai să fii prietena mea pentru o seară, să sărbătorim munca mea. Am sărbătorit când ți-ai pus gresie nouă în bucătărie, dar ce fac eu e banal și lipsit de sens, pentru că nu am bărbat și nici copii. Nu-mi dau seama cum ai ajuns atât de disprețuitoare față de oricine n-are o viață exact ca a ta, dar trebuie să te gândești bine la rahatul ăsta.

Am trântit un pic prea teatral paharul pe masă, împroșcând cu vin.

– Nu am nevoie să sărbătorești cu mine tot ce se întâmplă în viața mea!

Chelnerul și-a făcut apariția la masa noastră cu un zâmbet larg cât Canalul Mânecii.

– Doriți să vă spun despre specialitățile casei din seara aceasta?

– Poți să ne mai lași câteva minute? a zis Katherine.

A dat din cap cu părere de rău și s-a îndepărtat.

– Și, de fapt, da, chiar am parte de drame în momentul ăsta. Și îmi pare rău că nu sunt cum ți-ar plăcea să fiu. Îmi pare rău că am un tată bolnav în fază terminală și o mamă care clar nu se descurcă. Și că am inima frântă de un bărbat pe care nu-l voi mai vedea sau auzi niciodată. Îmi pare rău că n-are nicio legătură cu șosetele de cașmir și vesela de ceramică în culori pastel, așa cum ai fi vrut. Dar nu poți să mă excluzi din viața ta pentru că sunt prea terminată ca să mă ridic la nivelul dispoziției tale estetice, oricare ar fi ea în momentul ăsta. Nu așa funcționează o prietenie.

– Nu cred că ești terminată, doar că treci prin prea multe.

– Da, așa e. Și nu poți fi deranjată cu chestiile astea, să fii alături de mine?

– Nina, nu înțelegi nimic! a zis, ridicând vocea și încruntându-se. Nu am loc în minte pentru așa ceva! Nu mai pot să fiu acel om pentru tine, pentru asta o ai pe Lola. O să înțelegi când o să ai copii.

M-am mulțumit s-o privesc, incapabilă să accesez arhiva cu amintiri despre ea, incapabilă să-mi aduc aminte cum și de ce eram prietene de douăzeci de ani. L-am chemat pe chelner și am cerut nota de plată.

– Nu vreau să iau masa cu tine. Și în mod sigur tu nu vrei asta. Nu știu de ce mai facem chestia asta.

– Am bătut drum din Surrey până aici.

– DA, ȘTIU, m-am răstit. Nimeni nu ți-a cerut să te muți acolo, în pizda mă-sii, Katherine. Nu ai șaptezeci de ani. Nu ești vreun om de vânzări cu principii conservatoare. Nu ești vreo prezentatoare de la emisiunea *Question Time* care s-a pensionat și și-a descoperit pasiunea pentru grădinărit.

– Multă lume se mută din Londra, nu trebuie să te comporți de parcă ar fi toți niște trădători.

– O să vrei să fim prietene doar când o să mă mărit și o să am un copil și o casă mare? Doar atunci o să consideri că merit să mă iubești din nou? Când o să fac toate chestiile pe care le-ai făcut tu, ca să te convingi că ai avut mereu dreptate?

Katherine și-a luat jacheta de pe spătarul scaunului și geanta. Se făcuse roșie ca racul și își mușca nervoasă buza de jos.

– Eu plec. Nu mă suna, nu-mi trimite mesaje, a zis, punându-și jacheta și eliberându-și părul de sub gulerul ei. Nu vreau să mai vorbim.

– Nu mai vrei de mulți ani, i-am spus în timp ce se ridica și pleca.

Am plătit vinul și am ieșit. Era sâmbătă, încă devreme și nu voiam să mă întorc acasă, să stau singură cu furia mea și cu furia înfricoșătorului meu vecin pândind de dedesubt. Am luat-o pe jos, spre est, fără o țintă precisă. Am cutreierat prin Holbornul cel inexplicabil de aglomerat, de-a lungul nenumăratelor lui magazine cu sandviciuri. Am trecut pe lângă catedrala St. Paul, cu domul ei argintiu arătând ca o cască de războinic, apoi pe lângă Bank of England, cu uriașele sale coloane grecești. M-am strecurat pe lângă mulțimi de fete de douăzeci și ceva de ani cu chokere la gât și prea mult tuș sub ochi, fumând în fața barurilor de subsol din Aldgate, apoi pe lângă fumătorii mai în vârstă din dreptul puburilor din Stepney Green, care se întrebau de ce niște fete de douăzeci și ceva de ani cu chokere cheltuiesc atâția bani ca să fie acolo. În cele din urmă, aproape două ore mai târziu, am zărit intrarea cu pereți de gresie crem ai stației de metrou Mile End. Am parcurs drumul până la Albyn Square din memorie și m-am cățărat pe balustrada grădinii comune și am sărit înăuntru, așa cum făcusem ultima oară când îl văzusem pe Max. M-am așezat pe băncuță, turcește, cu tenișii sub coapse. De acolo, puteam vedea ușa de la apartamentul nostru de la subsol și trotuarul unde își parca tata Nissanul lui Micra albastru.

„Iubirea este dorul de casă", citisem odată într-o carte. Psihoterapeutul autoarei îi spusese acesteia că atunci când cauți iubirea la maturitate, îi cauți pe mama și pe tatăl tău, care nu sunt acolo, că suntem în căutarea intimității și a dragostei romantice pentru că niciodată nu renunțăm să ne dorim siguranța și atenția din partea părinților. Nu facem decât să le înlocuim. Tata avea aproape optzeci de ani și încă ducea dorul mamei lui. Întreaga lui viață de om matur reușise s-o ascundă, iar acum ieșise încet la iveală, fără ca el să-și dea seama, vechea fațadă a ființei lor comune: adevărul. Asta era tot ce-și dorea: pe mama lui. Aș fi susținut cu îndârjire ideea că orice adult de pe pământ așteaptă pe o bancă să vină părinții să-l ia, fie că e sau nu conștient de asta. Cred că așteptăm până în ziua în care murim.

Am rămas acolo o vreme, așteptând pe cineva să mă ia. Să mă cheme mama în casă,

la ceai. Așteptând Nissanul Micra, care nu mai era acolo, care nu avea să mă mai ia niciodată. M-am întrebat cine oare locuiește în apartamentul nostru de la subsol acum. M-am întrebat unde e acum Nissanul Micra – în care mă simțeam în siguranță în copilărie. Probabil, la fiare vechi.

M-am uitat la ferestrele din Albyn Square, unele luminate ca niște scene domestice – spectacole cu oameni pe post de Punch și Judy[76]. O femeie lucra la birou, un bărbat turna apă în ibric, în bucătărie. Era aproape miezul nopții. Se făcuse frig. Eram o femeie adultă, cu o ipotecă, o carieră și o viață plină de responsabilități. Eram o fetiță cu un tată pe moarte. Și nu știam încotro s-o apuc.

„Mi-e dor de casă."

Mi-e dor de casă.

Mi-e dor de casă.

Am prins ultimul metrou spre Archway. Străzile erau presărate cu oameni-corbi, dând din aripi amețiți, cârâind în timp ce ciuguleau din cutii de polistiren fâșii cenușii de kebab și bucăți de carne pane cimentate de maioneză. Am luat-o pe strada mea, de-a lungul șirului de copăcei fusiformi plantați de curând, cu frunze abia ieșite, înconjurați de grilaje negre. Unul dintre ei se vedea de la fereastra bucătăriei mele. Dimineața, în timp ce-mi beam cafeaua, îmi imaginam cât de mare o să fie la sfârșitul vieții mele.

Când m-am apropiat de casă, am văzut ceva în fața ei, pe jos, o siluetă adusă de spate, cu picioarele în lături. Nu-i distingeam chipul, dar mi-am dat seama că e un bărbat înalt, încălțat cu cizme. Instinctul mi-a spus că e Angelo și tocmai mă pregăteam pentru o discuție neplăcută.

Dar când am ajuns în dreptul ușii, mi-am dat seama că era altcineva. Am rămas acolo, nemișcată, cu ochii pironiți la el, nevenindu-mi să cred că era aievea. Chiar era.

Max. Fumând o țigară rulată. Stând în fund pe scările din fața casei mele.

Note:

69 Joc colectiv, popular în special în Franța, constând în a arunca niște bile cât mai aproape de un anumit obiectiv, în general o altă bilă, ceva mai mică.

70 Concurs de gătit.

71 Un produs de patiserie reprezentând un înveliș circular de foitaj umplut cu garnitură.

72 Personaj dintr-o serie de cărți pentru copii scrise între 1949 și 1963 de Enid Blyton.

73 Abreviere de la expresia „Come On You Spurs", folosită de suporterii echipei de fotbal Tottenham Hotspur.

74 Transcriere fonetică aproximativă în engleză a dictonului *carpe diem* („trăiește clipa", în latină) și joc de cuvinte: *car* („automobil") și *pay* („a plăti").

75 Aluzie la ceremonia împărțirii elevilor magicieni în case (Cercetași, Ochi-de-Șoim, Astropufi sau Viperini) cu ajutorul „jobenului de sortare". Vezi *Harry Potter și piatra filozofală*, traducere de Ioana Iepureanu, Editura Egmont, București, 2012.

76 Personaje tradiționale din teatrul de marionete englezesc, avându-și originile în *commedia dell'arte*.

16

– Salut, a zis.

Îmi imaginasem acel moment de cinci luni încoace. De atâtea ori, când suna cineva la ușă și mă năpusteam să deschid, sau când dădeam colțul străzii mele și mă gândeam că va fi acolo. În fantasmele mele, „salut“ era exact ce ar fi spus prima dată. Rostit cu cadența clasică a unui dialog dintr-o comedie romantică – simplu și totuși încărcat de sensuri ascunse. Un singur cuvânt, spus cu stil, senin și degajat, însoțit de presupunerea că totul va fi uitat și iertat. Un salut care marchează un început nou și simplu. Nu-mi aduceam aminte care era răspunsul meu în multele versiuni ale acestui dialog. Dacă aș fi fost într-o comedie romantică, m-aș fi repezit la el, l-aș fi luat în brațe, l-aș fi sărutat și aș fi spus doar „știam că o să te întorci“, ușurată și recunoscătoare. Nu l-aș fi sâcâit cu întrebările, n-aș fi cerut explicații, nu l-aș fi împovărat cu dovezile trădării sale, nu l-aș fi speriat cu furia mea.

– Unde pizda mă-sii ai fost?

– Știu, a zis, aruncând chiștocul și ridicându-se. Îți explic totul.

A făcut un pas spre mine.

– Nu, nu, am spus, ținând mâinile în față, să-l opresc să se apropie. Vreau să-mi zici unde ai fost.

A rămas pe loc. Părea să-i fie teamă să mă provoace.

– Unde ai fost, Max? Unde pizda mă-sii ai fost?

– Aici.

– Am crezut c-ai murit.

– Știu, nici nu vreau să mă gândesc cât de stresant a fost pentru tine.

– Ce făceai aici?

Părea nedumerit, ca un școlar chemat în biroul directoarei, care ar spune orice numai să nu dea de necaz.

– Te așteptam.

– Nu. AICI, în orașul în care locuim amândoi, tot timpul ăsta. Ce-ai făcut de n-ai

putut să mă suni, să știu că încă mai trăiești?

– Am vrut, chiar am vrut. Doar pentru că nu te-am sunat, nu înseamnă că n-am vrut. Am vrut, în fiecare zi.

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Eram speriat, Nina. Am fost speriat și am fost confuz.

– „Speriat“? am zis, în batjocură. Și „confuz“?

– Da.

– Cum crezi că m-am simțit eu? Un bărbat cu care mi-am împărțit viața luni la rând – în care am avut încredere, care mi-a cunoscut slăbiciunile – îmi spune că mă iubește, apoi se face nevăzut. Cum îți închipui că m-ai făcut să mă simt?

A ridicat din umeri, plin de remușcare. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tăcut.

– Nu pot să-mi închipui.

– Un pic speriată, în pizda mă-sii? Foarte, foarte confuză, în pizda mă-sii?

– Pot să te iau în brațe? a întrebat dând din cap a încuviințare și făcând încă un pas spre mine. Vreau tare mult…

– Nu, am zis. Nu-mi pasă ce vrei.

– Pot să intru? Vrei să ne plimbăm?

Știam că o să-l primesc în casă și știam că o să vorbim, lucruri clare și adânci, toată noaptea. Dar mi-au răsunat în minte cuvintele din cărțile pline de atitudine și sloganuri care ajunseseră mereu la mine la mâna a doua: „Nu ceda ușor, lasă-l să aștepte, arată-i ce are de pierdut“. M-am prefăcut că mi-e greu să iau o hotărâre și am tăcut câteva clipe. Apoi, am mers până la ușa de la intrare, am descuiat-o și am intrat, simțindu-l cum mă urmează.

Când am intrat în apartament, am fost surprinsă să-mi dau seama cât de periculos mi se părea să-l am din nou acolo, în casa mea. Acesta era bărbatul direct responsabil de mare parte din nefericirea mea. Și îl invitasem înăuntru, în sufrageria mea, îl lăsasem să se așeze în capătul celălalt al mesei mele, cu un aer stânjenit.

– E groaznic prin ce ai trecut din cauza mea, a îngăimat.

– Nu cred că știi cum mă simt de fapt.

– Ba știu.

– Ba nu. Pentru că, dacă ai fi știut, n-ai fi fost atât de plin de cruzime. Nu cred că te-ai gândit cu adevărat cum e, sau cum ar fi fost să-ți fac eu așa ceva.

– Mă gândesc la asta mereu. Aș fi fost terminat, cu siguranță.

– M-ai făcut să te implor să vorbești cu mine, să mă bagi măcar în seamă, să știi că exist. Am fost disperată, m-am simțit ca și cum îți băteai joc de mine. M-ai făcut să cred că ești doar o iluzie, ceva ce am inventat de una singură.

Și-a luat capul în mâini.

– Și nu puteam să spun nimic, pentru că de fiecare dată când încercam să te întreb de ce ești atât de rece cu mine, mă făceai să mă simt ca o nebună. Încercai să mă convingi că e anormal să vreau să vorbesc cu bărbatul care îmi spusese că e îndrăgostit de mine. Mi se pare incredibil că m-ai făcut să mă cred nebună, să mă întreb ce pizda mă-sii e cu mine.

– Totul a fost atât de rapid și de intens, a zis. Când, în realitate, nici nu ne cunoșteam atât de bine. Am simțit că deraiez.

– Tu ai făcut să fie totul intens. Tu ai fost cel care a spus că vrea să se căsătorească cu mine. Și că nu te poți opri să nu te gândești la mine. Mă sunai de două ori pe zi. Ai insistat să petrecem fiecare noapte împreună. Eu voiam doar să ieșim în oraș și să ne cunoaștem. Tu ai decis ritmul relației, apoi ai tras frânele când ți-a convenit. A fost ca și cum eram doar un pasager norocos că a apucat cursa.

– M-am îndrăgostit de tine foarte repede, împotriva voinței mele. Voiam să-mi petrec tot timpul cu tine, așa că l-am petrecut. Ar fi trebuit s-o iau mai încet.

– N-ai fost îndrăgostit de mine.

– Eram total îndrăgostit de tine.

– Să fii îndrăgostit nu e o noțiune. Nu e teorie. E o legătură pe care o ai cu cineva. Dacă ai fi fost îndrăgostit de mine, n-ai fi putut să stai departe de mine. La naiba, nu *ți-a fost dor* de mine? Ce dracu’ e cu tine, Max? Ne-am văzut de atâtea ori, ne-am vorbit în fiecare zi și, după aia, nimic. De ce nu ți-a fost dor de mine?

Eram conștientă cât de isteric suna, dar nu-mi păsa.

– Era prea dureros să-mi fie dor de tine, am găsit o cale de a mă distrage de la asta.

– Cu ce? Cu alte femei?

Mi-a evitat privirea.

– Doar știi cum sunt, sunt al naibii de bun la compartimentat chestii. Îmi pun ochelarii de cal și nu mai văd lucrurile care îmi dau bătăi de cap.

– Prin asta vrei să spui: „Nu mă gândesc decât la mine. Așa îmi convine cel mai mult.“

– Nu, nu-i așa. De aia am rămas să lucrez într-un domeniu pe care îl urăsc, de aia nu vorbesc niciodată despre familia mea. Pot să trăiesc bine mersi în felul ăsta, refuzând să mă gândesc la probleme.

N-aveam de gând să las discuția să devină un studiu psihanalitic plin de compătimire la adresa lui.

– Ce vrei?

– Te iubesc și sunt nefericit fără tine. Astea câteva luni, am făcut tot posibilul să

ignor faptul că suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Nu te cred, am spus, așezându-mă pe scaun. Nu cred o iotă din ce spui. Nu cred că-ți pasă, de fapt, de mine. Cred că te frământă că o experiență care ți-ar fi putut fi de folos s-a terminat.

– Știu că ți-ar lua mult să mai ai încredere în mine, dar crede-mă că aș face orice dacă ai încerca. Nu-mi pasă cât de încet am lua-o, oricât ar dura.

Am tăcut, cu ochii ațintiți asupra mesei.

– Ai fost fericit fără mine?

– Bineînțeles că nu. A fost groaznic.

Trăsăturile i s-au schimonosit de suferință.

– Urăsc asta.

– Mi-am zis că o să fiu bine. La treizeci și ceva de ani, e mai ușor să fii rănit din dragoste, că știi că o să treacă. Nu cred că va mai fi vreo ființă omenească pe lumea asta care să-mi mai distrugă viața.

A venit spre mine și s-a așezat alături.

– Nu-mi sună deloc romantic, a zis.

– A fost atât de inutil de dramatic, Max. Nu pot să înțeleg de ce a trebuit s-o termini într-un fel atât de dur. Puteai să-mi spui pur și simplu că ai îndoieli, sau chiar s-o rupi cu mine.

– N-am avut curaj. Mi-era prea frică să văd ce se întâmplă, așa că am preferat să-ți dau „delete“.

Brutalitatea acelei dezvăluiri m-a șocat, în ciuda faptului că știam de ceva vreme că acela fusese motivul dispariției lui.

– Nu poți să dai „delete“ unui om pe care îl iubești. Nu sunt o poză din telefonul tău, am spus și m-am lăsat în scaun, frecându-mi ochii cu încheieturile palmelor.

Eram atât de obosită.

– Sau poate exact asta sunt eu pentru tine, poate asta se întâmplă când cunoști pe cineva pe o aplicație de dating.

– N-a avut de-a face cu tine. Știu că ești suficient de deșteaptă să nu trebuiască să-ți spun eu asta.

Nu puteam să sufăr felul în care corpul meu reacționa la aceste înfocate laude părintești la adresa intelectului meu pe care Max le scotea ocazional.

– Atunci, cu ce-a avut de-a face? Vreau să înțeleg.

S-a aplecat spre masă și și-a lăsat capul în mâini.

– Eram foarte nefericit când te-am cunoscut, acum îmi dau seama. Eram un dezastru. Îmi urăsc jobul din toți rărunchii, dar nu știu ce altceva să fac. Nu pot să

sufăr să locuiesc în Londra, dar nu știu unde în altă parte aș putea merge. Legăturile mele cu familia aproape că nu există. Toți prietenii mei își au viețile lor decente de adulți, care îi țin ocupați. Eu încă rătăcesc. Apoi mă îndrăgostesc de femeia asta, atât de adunată și concentrată pe ce face. Are succes, e fericită, are toate relațiile alea care înseamnă ceva. Chiar și cu fostul ei iubit. Și am știut că dacă o să mă dedic ție, voi fi nevoit să devin bărbatul care am tot evitat să devin. Și n-am fost pregătit s-o fac. Nu eram pregătit să mă maturizez.

– Nu ți-am cerut să te schimbi.

– Știu.

– Și nu sunt „atât de adunată“. Totul se dezmembrează în viața mea. Tata nu e deloc bine – pățește mereu tot felul de accidente și uită cine sunt. Eu și mama ne certăm tot timpul. A trebuit să angajăm o infirmieră să ne ajute. Nu știu când și cum să cerem mai mult ajutor. Nu-mi vine să scriu despre nimic altceva decât despre el. M-am certat urât de tot cu Katherine. Mi-e frică să stau în propria casă, pentru că sunt convinsă că vecinul meu e foarte periculos. Iar eu sunt singură, am spus, simțindu-mi tremurul din voce.

Max a întins mâna și mi-a apucat-o pe a mea.

– Mă ia dracu' de singură ce sunt.

S-a lăsat în genunchi pe podea, mi-a prins obrajii în mâini și m-a sărutat, timid. Mirosea a tutun – a lemn și a stafide. Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare și mi-a cuprins ceafa cu palma. Am alunecat de pe scaun și m-am prelins pe podea, unde am rămas amândoi în genunchi. Ne-am dezbrăcat unul pe celălalt. S-a așezat deasupra mea, învăluindu-mi trupul cu căldura lui grea și m-a deschis, încet și hotărât. Apoi, totul s-a petrecut în grabă, ca și cum ne era amândurora teamă ca celălalt să nu dispară. Doar o parte din mine a rămas sub piele, în timp ce Ninele celelalte s-au desprins și au pornit să umble prin cameră. Una dintre ele privea acel spectacol de trupuri care se agățau cu disperare unul de altul; căreia nu-i venea să creadă că Max era în casa mea și înăuntrul meu – că puteam nu doar să mă uit în sus și să-i văd fața, dar și să-i simt temperatura răspândindu-se în mine. Una dintre Nine se bucura, o alta era înfricoșată. O alta îl cerceta – fiecare mișcare, fiecare zgomot –, încercând să-și dea seama unde fusese de când îl văzusem ultima oară. „Mi-a fost dor de tine“, îmi spunea în timp ce amândoi încercam să ne potolim respirația. „Mi-a fost atât de dor.“

Ne-am lăsat pe spate, așa goi cum eram, unul lângă celălalt, pe carpeta din sufragerie, doar degetele ni se atingeau. Am rămas cu privirea pironită pe dunga subțire care străbătea tavanul ca o crăpătură dintr-un sol uscat.

– Am nevoie de un ceai, am zis.

Am dat să mă ridic, dar m-a prins de mână.

– Mai stai un pic cu mine.

M-a întors pe o parte și și-a încolăcit brațele în jurul meu. I-am simțit transpirația pe spatele meu.

– O să fac eu ceai imediat.

– Cu câte tipe ai fost după mine?

Și-a îngropat fața în părul meu și a inspirat adânc.

– Chiar vrei să știi?

– Da.

– De ce?

– Pentru că, dacă va fi să fim din nou împreună, trebuie să știu tot adevărul despre perioada cât am fost despărțiți.

– N-o să te torturezi singură cu asta?

– Nu, normal că nu, nu e o chestiune de gelozie. M-am gândit că o să fii cu altele.

– OK, a zis. Cu una.

– Una? Nu te cred.

– Una singură.

– Ai fost o singură noapte cu o femeie de atunci?

– Nu o singură noapte.

– Câte nopți?

– Nu știu, nu le-am numărat.

M-am întors spre el.

– Ai avut o relație cu ea?

– Nu. Adică…

Și-a ferit privirea și a rămas cu ochii în tavan.

– Ne întâlneam, dar nu eram împreună.

– Când ați început să vă vedeți?

– Nu mai știu exact.

– Max.

– Poate după o lună după ce am terminat-o noi doi.

„Am terminat-o noi doi“ era un fel foarte incorect de a înfățișa felul în care ne despărțiserăm, implicând ideea de comunicare și consimțire, dar acum nu era momentul să mă leg de cuvinte.

– Cum ai cunoscut-o?

– Linx.

– M-ai șters ca potrivire? Pentru că, atunci când am descărcat din nou aplicația, nu

mai erai acolo.

– Nu știu. Posibil. Probabil că nu voiam să văd când ai fost ultima dată online, să nu mă gândesc că ai început să ieși din nou.

– Cine era tipa?

– O cheamă Amy.

– Cu ce se ocupă?

– Deocamdată e în căutare de job.

– Câți ani are?

A tăcut un moment.

– Douăzeci și trei.

Am făcut un calcul, pregătită să-l întorc împotriva lui la momentul potrivit. Paisprezece ani.

– Și ți-a dat papucii, așa că te-ai gândit c-ar fi mai bine să te întorci la vechea relație, de nădejde? Hotelul la care te întorci pentru o pauză.

– Nina, a spus și m-a sărutat pe frunte. Nu. Nici nu-ți dai seama cât de mult greșești.

– Nu pot să înțeleg de ce ai început o relație imediat după mine, dacă erai atât de speriat de ideea de a te implica într-una. Ți-aș fi înțeles motivul dispariției dacă ai fi început să faci sex în neștire.

– Trebuia să fac ceva să nu mă mai gândesc la tine. Și nu pot să fac sex în neștire, așa că am dat peste cineva cu care m-am văzut regulat.

– Cum s-a terminat?

– Am terminat-o cu ea.

– Adică i-ai dat „delete“?

– Nu, a spus, ușor enervat. Am terminat-o amical. I-am spus că sunt confuz, că nu sunt acolo unde trebuie și a înțeles.

– Toate femeile astea care au sfârșit prin a fi victime colaterale din cauză că tu ești confuz, Max… De ce ești așa de confuz?

– Nu mai sunt, a spus, strângându-mă și mai tare.

Ne-am culcat când cerul prindea culoarea albastru-lila de dinaintea răsăritului.

– Mai spune-mi o dată de ce n-ai mai vorbit cu mine, am zis când ne-am așezat cu fețele unul spre celălalt, cu capetele sprijinite de perne.

Vorbeam în șoaptă, ca și cum ne era teamă să nu trezim pe careva.

– Și nu mă lua cu abstracțiuni și filozofie. Spune-mi clar, de ce.

– Știam că vreau să fim împreună pe bune, dar eram prea speriat. Să fim împreună pe bune însemna viața pe care mi-o doream cu adevărat. Nu eram pregătit. Am fost un laș.

– Și de unde știu eu că asta n-o să se mai întâmple?

– Pentru că acum știu că nu vreau să fiu altfel decât cu tine.

– Trebuie să-mi promiți că n-o să mai dispari niciodată, dar niciodată.

– Promit, a zis, mângâindu-mi obrazul cu încheieturile degetelor. Am dat-o-n bară o dată și mi-am învățat lecția. Nu-mi pasă cât timp îmi va lua să-ți recâștig încrederea.

Am închis ochii, dar nu voiam să adorm.

– Am încercat să vorbesc cu tine, uneori. Noaptea, la culcare. Un comportament de om cu adevărat disperat. Care a luat-o razna. Mă concentram cât de tare puteam și încercam să-ți trimit un gând, un mesaj. Dar bănuiesc că n-au ajuns niciodată la tine.

– Sunt aici acum, a zis. Nina, sunt aici.

Respirația ni s-a domolit la unison. De afară, se auzea cântecul diafan al mierlelor.

– Chiar ți-a fost dor de mine? Sau ți-a fost dor de cum te făceam să te simți?

Mi-am simțit corpul rece și capul ușor ca un fulg, preludiul scufundării în somn. Am auzit murmurul letargic al vocii sale.

– Sunt același lucru.

Max a stat la mine în fiecare noapte, timp de o săptămână. Am vorbit – despre vremea când fuseserăm împreună și ce ne despărțise. Discuții logice, nu sentimentale – lăsau senzația de măsură de precauție. Doi demnitari întâlnindu-se după un dezastru global, analizând haosul și efectele lui, propunând măsuri preventive. Conversațiile noastre aveau nuanța unei noi descoperite sincerități, epuizantă pentru mine, dar necesară dacă aveam să mă mai încred în el vreodată. Ne-am promis să fim cât mai sinceri posibil unul cu altul – oricât de stingheritor ar fi fost. L-am prevenit despre neliniștea neobișnuită pe care acțiunile sale mi-o sădiseră în suflet – că în gândurile mele imaginea lui era însoțită de suferință și nesiguranță, că îmi va lua mult să mă simt din nou destinsă în acea relație. I-am spus că voi vrea garanții fără să le cer, atât cât va fi necesar, și să-mi permită să fiu supărată și să-l iau la întrebări când voi simți nevoia. A spus că înțelege, că ar fi gândit la fel și că aveam dreptul să fac orice vreau. Atâta vreme cât voi avea din nou încredere în el.

Mi-a povestit despre Amy. Despre cât de superficială și fragilă era legătura lor și m-am urât pentru cât de consolatoare mi s-a părut comparația între noi două, ca și cum participam la un show în care femeile se întrec să câștige inima unui burlac arătos. M-am urât și mai tare în momentul în care am râs împreună când mi-a spus despre

apartamentul la comun, soios, în care locuia, că bea mereu cocteil Buck's Fizz la prânz și nu auzise în viața ei de John Major[77]. L-am informat că mi se părea penibil nu că nu auzise de unul care devenise parlamentar la sfârșitul anilor '70, ci de unul care se încurcase cu o fetișcană născută în același an în care Spice Girls era în topuri.

I-am zis despre colecția de cuțite a lui Angelo, nunta lui Joe, prima iubire a Lolei, cearta cu Katherine. Mi-a citit primele capitole din următoarea carte. I-am spus despre starea din ce în ce mai gravă a lui tata, dar pe scurt, fără detalii inutile. Încă nu puteam vorbi cu nimeni despre el la modul profund, sau despre sentimentele care mă încercau, ci doar la modul pragmatic. Gwen era singura cu care acceptam cât de cât să vorbesc despre asta și chiar și așa, când mă întreba, în multele noastre conversații telefonice, cum să simt, tot ce puteam să spun era, „un pic tristă“. Aș fi vrut să mă deschid în fața lui Max – tânjeam după mângâierea și sfaturile lui –, dar vizitele la părinți deveniseră din ce în ce mai chinuitoare și voiam să le separ de restul vieții mele. Singurul mod prin care reușeam să nu mă gândesc mereu la tata și la creierul lui – frumosul, încăpătorul lui creier care se dezasambla în fața lui ca o piesă de mobilier – era să mă asigur că nimeni nu știa exact ce se întâmplă. Și, astfel, nimeni nu mă întreba despre el.

În săptămânile următoare apariției lui Max în pragul casei mele, am vorbit despre lucruri despre care nu mai vorbiserăm până atunci. Își făcuse loc în discuțiile noastre o anumită prudență – nu mai eram atât de disperați să ne facem să râdem unul pe celălalt, el evita să se mai laude, nu mai făcea pe fanfaronul. Eram eu însămi cum nu mai fusesem niciodată – nu mă mai interesa să-i cuceresc atenția. Îmi spunea că mă iubește, prudent, sporadic, dornic să arate cât de grijuliu este; că nu se va mai lăsa din nou speriat de propria exagerare. Am ținut socoteala fiecărei dăți când mi-a spus-o. Odată, șoptindu-mi-o la ureche în metrou, în înghesuială, înconjurați de pelvisuri, subsuori, scăldați în lumina țipătoare a neoanelor. Altă dată, când eram mahmuri rău și mâncam pui pane în pat. Altă dată, la coadă la bar, când l-am întrebat dacă vrea șorici de porc. De multe ori, i-am spus la rândul meu că îl iubesc, însă n-am spus-o niciodată prima. Când ieșea din cameră, intram pe telefonul lui să văd notificările de la Linx sau mesaje de la fete – semne ale unei vieți secrete pe care îl suspectam că încă o duce. Tot ce vedeam era fundalul cu poza mașinii lui.

Încă nu mă obișnuisem cu prezența sa, pe care o simțeam în continuare atât amenințătoare, cât și liniștitoare. Mă trezeam dimineața și apucam imediat telefonul să văd dacă am mesaje de la el, așa cum făceam de luni încoace, și, încă adormită, simțeam dezamăgirea. Apoi, mă întorceam pe o parte și îl vedeam, cufundat în somn, lângă mine – o masă de membre vânjoase și păr blond cârlionțat. Aveam versiunea lui Max în carne și oase, dar încă mă simțeam bântuită de Max din spațiul virtual.

Lola, pe care n-o prea mai văzusem de când emigrase pe tărâmul iubirii și-și asigurase acolo o viză permanentă, se bucura pentru mine. Era acum cea mai înfocată apărătoare a monogamiei, o adevărată ambasadoare a relațiilor solide. Dacă ar fi putut, și-ar fi dat demisia de la jobul ei și ar fi devenit misionară, mergând din ușă-n ușă și împărțind broșuri despre cum poți și tu să fii salvat descoperind partenerul romantic potrivit. Insista să ne vedem toți și de fiecare dată am reușit să amân întâlnirea, apelând la vreo scuză vagă. Flacăra pe care eu și Max o reaprinseserăm era anemică și, pentru moment, voiam s-o protejez de cei din afară. Era evident că lui Joe nu i se părea deloc o idee bună ca eu și Max s-o luăm de la capăt, dar, în schimb, mi-a sugerat cu diplomație să-mi ascult instinctul, doar să am grijă să rămân cu ochii-n patru. Mama era încântată și disperată să-l cunoască – descoperise o nouă rețetă de spaghete cu morcovi și voia s-o încerce pe noi. Lui Katherine încă nu-i spusesem nimic, încă eram certate.

În cele din urmă, întunericul care precedase împăcarea noastră a început să se risipească, lăsând în urma lui doar ceea ce iubisem la Max, la noi, înainte de toate astea. Am discutat – deschis și însuflețit –, am râs, am ascultat muzică, ne-am îmbătat, am fost spontani, porcoși, intimi și senini. Mi-am adus aminte de surplusul de concentrare și energie pe care mi-l dădea prezența lui Max – n-a fost zi în care să nu-mi doresc să fac lucruri, să văd, să învăț, să realizez lucruri despre care să-i vorbesc. Și le-am făcut, de obicei nopțile. În apartamentul lui sau într-al meu – îi dădusem și lui o cheie.

După o lună de când am reînceput să mă văd cu Max, am plecat din oraș împreună pentru prima dată. Se anunța un weekend de iunie fierbinte, așa că am închiriat pentru trei nopți o căsuță de țară demențială, în jurul căreia forfoteau ponei și în spatele căreia, dincolo de grădină, curgea un pârâu. Iar faptul că ne aflam împreună în afara orașului era un fel de confirmare a faptului că formam un cuplu, că trecuserăm de stadiul intermediar al „întâlnirilor“.

Am mers cu mașina lui și am ajuns vineri după-amiază. Să dormim într-un loc nou, care nu era al meu ori al său, ci al nostru – fie numai și pentru două nopți – ne dădea impresia că ne jucăm de-a familia. Despachetându-ne bagajele și punând mâncarea în frigider, ne-am simțit ca doi copii care se joacă de-a oamenii mari. Mi-am amintit de prima seară pe care eu și Katherine o petrecuserăm în apartamentul nostru comun ca absolvente. „Gata, suntem oameni în toată firea“, spusese ea zâmbind în timp ce mâncam fasole pe pâine, așezate pe covorul pătat din sufrageria fără mobilă.

Sâmbătă, spre seară, Max a ieșit la alergat. Când s-a întors, trandafiriu la față și cu

părul leoarcă de transpirație, eu tocmai pregăteam paste pentru cină. A rămas așa, sprijinit de cadrul ușii de la bucătărie, încercând să-și domolească respirația.

– Futu-i.

– Ce e?

– Asta e tot ce-mi doresc.

– Adică?

– Să intru în bucătărie și să te văd făcând ceva cu făină și unt.

Am pufnit în râs.

– Pe bune?

– Da.

A scos un mormăit pofticios.

– Exact asta îmi doresc. Și să ai niște făină pe față, doar o dâră pe obraz, asta ar fi perfect.

– Numai tipele din filme gătesc cu pete de făină perfecte pe față. Toate fanteziile domestice din filme sunt niște minciuni – tipele din viața reală nu se scoală din pat dimineața înfășurate în cearșaf. Și nu purtăm cămășile iubiților și în rest nimic când facem treabă prin casă.

– Hai, mă, pune un pic de făină pe față, a zis pe un ton rugător.

Am făcut-o, fără mare tragere de inimă.

– Perfect. Și te vreau într-o bucătărie uriașă, poate una amenajată într-un hambar.

– OK, de acord cu asta.

S-a apropiat și m-a luat în brațe pe la spate.

– Și ai fi complet goală pe sub șorț, mi-a zis cu gura lipită de păr și m-a sărutat pe gât. Și, evident, ar trebui să te ciupesc de cur.

M-am întors cu fața spre el.

– Și tu ai spune: „Nu de față cu copiii, te rog."

Mi-am simțit inima făcând o piruetă dublă. Fusesem trădată de structura mea biologică, o pacoste incoruptibilă, șmecheră și iute care nu ține cont de logică. Să fac un copil cu Max oricând în viitorul apropiat era o idee foarte proastă – era aiurea până și să vorbim despre asta. Și totuși, corpul îmi reacționase ca și cum era singura soluție. Gluma lui trezise în mine o dorință arzătoare care îmi fusese plantată în adâncul sufletului fără aprobarea mea. Cine o pusese acolo? O moștenisem? Era de la mama? De la bunica? Nu fusese alegerea mea. Numărul de shoturi de espresso din cana de cafea, culoarea întrerupătoarelor și accentul și sexul asistentului de navigație al mașinii – astea erau alegerile mele. Zi de zi, luam decizii, oricât de mici, cu dârzenia

unui conducător. Cine, deci, hotărâse în locul meu că îmi doresc mai mult decât orice un copil?

– De ce aș găti în pielea goală de față cu copiii?

– Șșș, a făcut.

– Încurci două fantasme care n-au ce căuta în aceeași poveste.

– Cum zici tu.

Cât de ușor îi era să joace acel joc. Cât de plăcut trebuie să fi fost să presare în discuțiile noastre astfel de scenarii ipotetice, știind că ar putea trezi instinctele femeii de treizeci și ceva de ani. Cât de puternic trebuie să se fi simțit. Nu era prima oară când ne lăsam în voia unor astfel de scenete și de fiecare dată el împingea un pic prea departe scenariul, vrând să vadă cât de adânc ne puteam scufunda în acea fantezie. Asta era fantasma nerușinată a acelei perioade – pe vremuri, cuplurile își spuneau în șoaptă despre cum o să agațe o tipă și-o să facă sex în trei, iar acum vorbeam despre numele viitorilor copii și dacă vor fi băieți sau fete. Cui îi mai păsa dacă astea aveau să se împlinească? Nu ăsta era scopul jocului. Era suficient de excitant doar să auzi acele vorbe spuse cu glas tare.

– Și, Max, am zis pe un ton dojenitor, ai grijă cum te comporți. Nu uita, eu, una, nu spun nimic din toate astea, doar tu aduci vorba. Nu vrem să devenim iar confuzi și să ne speriem din nou.

Ajunseserăm într-un punct în care puteam să râdem de tot ce se întâmplase, fără să ne fie teamă că se va repeta.

– Știu, știu, a mai zis, arzându-mi o palmă peste fund și ieșind din bucătărie.

N-am mai adus vorba despre copii.

Ne-am petrecut următoarea după-amiază într-un pub din zonă. Când s-a întors de la bar cu al treilea rând de băuturi, ținea între dinți o pungă de chipsuri cu sare și oțet și ziarul cu tot cu suplimentul de weekend într-o mână. Le-a lăsat pe masă.

– Ai și tu articol aici, nu? a întrebat.

– Da. Cel despre rubarbă. Și un interviu cu un *chef*.

A deschis ziarul și l-a răsfoit ca să ajungă la rubrica mea. A arătat cu degetul spre poza cu moaca mea prea serioasă:

– Ia-uite!

– Mda.

– Nu-mi vine să cred.

– Serios? Nu-i mare scofală. Ai mai citit și alte chestii scrise de mine.

– Da, dar e altceva să stau lângă tine acum, știind că rândurile astea sunt citite azi de mii de oameni în timp ce-și beau berea și-și mănâncă micul dejun.

– Cred că…

– Șșș…, a zis punându-mi mâna la gură, cu ochii în continuare în ziar. Mă concentrez la citit.

Nu-l mai urmărisem până atunci citind ce scriam. Din când în când, dădea din cap sau râdea. Știam că nu tot ce-i trecea prin cap era de bine – mereu observa și analiza. Dar mi-era clar că relația noastră era pusă la o nouă încercare – când îl percepi pe cel iubit prin ochii străinilor pentru prima dată. Citindu-mă, își imagina alți oameni făcând același lucru și își amintea cum fusese când ne văzuserăm și ne vorbiserăm prima oară.

A lăsat ziarul pe masă.

– Nici nu-ți dai seama cât de mult te invidiez, Nina, a spus, luând o înghițitură mare de bere. Cu asta îți plătești ipoteca. Cu ce faci din pasiune. E nemaipomenit.

– Ce să zic… Să-i iei interviu unui erou nu-i de ici, de colo, dar nu se întâmplă des. Nu mereu e așa grozav. Săptămâna trecută, mii de indivizi mă voiau moartă pe Twitter pentru c-am greșit niște cantități și am zis că e nevoie de zece kile de cheddar, în loc de o sută de grame.

A chicotit cu fața în halbă.

– Și mare parte din zi mi-o petrec la telefon vorbind cu contabilitatea, cerându-le să mă plătească pentru vreun articol de acum câteva luni. Și, săptămâna trecută, m-am certat la o ședință foto cu unul din ăia care aranjează mâncarea să arate bine, un tip foarte dificil.

– Dar îți iubești jobul.

– Sunt foarte norocoasă. În mare, da, îmi iubesc jobul.

– Nu ești doar norocoasă, știu că ai tras tare să ajungi aici.

– Mulți trag tare și totuși își urăsc jobul.

– Ca mine, a spus, rotindu-și halba pe loc pe masă.

– Chiar atât de rău e?

– Îl urăsc.

– Ar trebui să mai fie chestii la care ești bun și din care să câștigi bani fără să te simți îngrozitor când te scoli să te duci la treabă.

A clătinat din cap.

– Oamenii trăiesc mai mult ca pe vremuri, așa că vom lucra cea mai mare parte a vieților noastre. N-ar trebui să ne urâm cea mai parte a vieții.

– Așa e, a suspinat. Mă tot gândesc la asta, crede-mă.

– Mi-a venit o idee! am zis cu un entuziasm alimentat de băutură. Să facem o listă cu toate lucrurile pe care îți place să le faci. Ai un pix? l-am întrebat și tocmai atunci a trecut un chelner pe lângă noi. Scuze, poți să ne împrumuți pixul, te rog?

Chelnerul a scos un pix din buzunar și mi l-a întins.

– Mersi.

– Nina…, a dat Max să protesteze.

Am scos un carnețel din geantă.

– Bun… Să facem o listă cu tot ce îți place și tot ce nu. Poate fi ceva important sau nesemnificativ, să aibă legătură cu vreo profesie sau doar chestii la întâmplare. Chiar dacă e ceva ce nu ni se pare relevant, tot îl notăm, în etapa asta. Deci, ce te face fericit?

– Nu știu.

– Știu eu. Să ieși în natură. Nimic nu te face mai fericit decât asta.

– Putem să *nu* facem chestia asta?

– Hai, mă, e doar între noi.

– Poți, te rog, să încetezi să te mai porți ca un consilier pe teme de carieră? a întrebat. Scuze. Știu că vrei să mă ajuți. Dar mă simt ca un puști.

– Bine, am zis. Nu-ți face griji.

Am mai stat până am terminat eu de băut vinul, apoi am plecat.

Max a tăcut aproape tot drumul înapoi spre căsuță, în schimb eu am pălăvrăgit întruna, veselă, sub efectul beției, disperată să mențin atmosfera plăcută a acelei seri. Nu-l mai văzusem niciodată atât de absorbit de propriile gânduri și nu mi se mai întâmplase să-mi fie atât de greu să scot ceva de la el. În cele din urmă, am renunțat să mai încerc să fac conversație.

– De ce ai făcut chestia aia cu compania care produce lapte condensat?

– Știi bine de ce, am răspuns. Ți-am mai spus. Astfel de colaborări îmi plătesc facturile.

– N-ar trebui să mai faci așa ceva. E clar că cel mai bine scrii când chiar crezi în ce susții.

– Eu cred mereu în ce spun, altfel n-aș mai spune-o. Rareori fac concesii.

– Ca mine?

– Max, am zis, oprindu-mă pe cărăruia întortocheată și pustie, presărată cu degețeiroșii, și făcându-l și pe el să se oprească. Vrei să vorbim despre asta sau nu? Discut cu plăcere despre jobul tău, dar, te rog, nu spune că nu vrei să vorbim și după aia să-mi servești remarci pasiv-agresive.

– Nu sunt pasiv-agresiv. Îți ofer un feedback constructiv.

Era prima oară când observam semne de nesiguranță la el. Pentru un moment, carapacea lui de mascul sigur pe el se crăpase. L-am văzut așa cum era, fără recuzită. Fără salariul mare și mașina sport, fără *Americana* pe vinil și CD-uri cu Bob Dylan în torpedou, fără puloverul vechi și bocancii plini de noroi. Cărămizile sinelui căzuseră, chiar și numai pentru câteva minute, și tot ce-am putut să văd era băiețelul speriat ascuns dedesubt. Îi puteam ierta – doar de data asta – spiritul beligerant.

– Nasul ăsta, am zis.

Eram în pat și îmi plimbam degetul pe curbura dură a nasului său.

– Arată ca o declarație răspicată, n-am mai văzut niciodată unul atât de ferm. Nasul ăsta nu s-a înșelat niciodată cu nimic.

– L-am moștenit de la tata.

– Semeni cu tatăl tău? N-am văzut nicio fotografie ca lumea cu el în afară de cea de acasă de la tine.

– Nu cred că am vreuna, a zis. Dar, da, semăn cu el. Foarte mult.

Și-a trecut degetele prin păr.

– Am citit undeva că Freud zicea că atunci când faci sex, sunt prezenți cel puțin șase oameni. Cei doi, plus părinții lor.

– Ce orgie încântătoare.

– Știu.

– Crezi că e adevărat?

– Cred că tata va fi întotdeauna piesa lipsă, în orice situație. Oricât aș vorbi sau aș gândi despre asta, oricât aș analiza situația. Întotdeauna mă va chinui într-un fel tăcut, pe nesimțite.

– Băieții și tații lor, am cugetat eu. Nu cred că există o dinamică părinte–copil mai puternică de-atât.

– Mda, a zis, frecându-și tâmplele ca și cum ar fi vrut să-și calce cutele supărătoare lăsate de gânduri.

– De ce a părăsit-o pe mama ta? am întrebat. Dacă nu vrei să vorbim despre asta, e în regulă.

– A cunoscut pe altcineva.

– Tu cât aveai?

– Doi ani.

– Îmi pare tare rău.

– Nu-i nimic.

– Cum a trecut mama ta peste asta?

– Emoțional vorbind, n-a lăsat să se vadă nimic. A mers mai departe așa. Financiar, a fost crunt. Țin minte, aveam opt ani, mi-a dat o bancnotă de cinci lire să cumpăr niște lapte de la magazinul din sat. I-am cumpărat o cutie de bomboane de ciocolată, pentru că eram conștient de faptul că nu avea un bărbat, cum aveau alte mame, și când am ajuns acasă și i le-am dat, a izbucnit în lacrimi. Abia de curând mi-a spus de ce-a plâns atunci: pentru că erau ultimele noastre cinci lire și cu banii ăia ar fi trebuit să mâncăm o săptămână.

– Of, Doamne. Groaznică amintire, îmi pare rău.

– Cred că de aia mă simt atât de legat de un job pe care îl urăsc. Pentru că nu vreau să ajung să-mi fac griji în legătură cu banii.

– Câți ani aveai când l-ai întâlnit din nou pe tatăl tău?

– Nouă. M-am întors acasă și mama mi-a zis că mă așteaptă în sufragerie. N-am avut ce să ne zicem. Nu știa cum să-mi vorbească.

– Acum cum vă înțelegeți?

– În niciun fel. Încă nu știe cum să vorbească cu mine. Mi-a trimis un e-mail anul trecut de ziua mea, cu două luni întârziere, să-mi ureze „la mulți ani“ cu ocazia împlinirii a treizeci de ani.

– Incredibil.

– Mi-am dat seama de mult că dacă nu vreau să mă dezamăgească, cel mai bine e să nu-i dau șansa s-o facă.

– Acum e cu femeia pentru care s-a despărțit de mama ta?

– Nu. A părăsit-o când a rămas gravidă.

– A mai fost cu careva de atunci?

– Da.

– Cu câte?

– Le-am pierdut șirul, a zis.

– A mai avut și alți copii?

– Da.

– Câți?

– Le-am pierdut șirul, a răspuns, cu un râs obosit.

– Ți-e teamă că ai putea fi ca el?

Am regretat imediat întrebarea – era provocatoare și putea lăsa impresia că mă gândesc la experiența lui cu mine.

– Cu toții semănăm cu tații noștri, a zis. Rândul tău acum, ce fantome aduci tu la orgie?

– Nu știu, sincer. Relația alor mei este foarte plictisitoare. Chiar nu cred că sunt

suflete pereche, nu-i leagă prea multe lucruri, dar sunt cumva complementari. Și sunt prieteni buni, chiar se simt bine unul cu celălalt. Mă rog, se simțeau. Mi-e greu să-mi aduc aminte cum erau înainte să se îmbolnăvească tata. Comportamentul lui e atât de diferit acum, evident, dar și al ei este. Nu țin minte să fi fost vreodată atât de obsedată de propria persoană. Și probabil că există vreun motiv, dar nu-mi dau seama care. Cred că doar încearcă să ignore ce se întâmplă. Sau poate că nu mai vrea să-i pese de tata, îmi dau seama cât de dureros trebuie să fie. Poate că pur și simplu îi e prea greu.

Cât am vorbit, Max a rămas complet tăcut. Nu mai vorbiserăm până atunci despre familiile noastre.

– Întotdeauna, eu și tata am fost cei mai apropiați. Cu el am vorbit cel mai mult în adolescență. El m-a învățat să conduc. El m-a învățat totul. Eu și mama n-am fost niciodată ca fetele și mamele alea care sunt cele mai bune prietene. Dar niciodată nu m-am mai simțit atât de puțin legată de ea ca acum. Și asta mă sperie, fiindcă tata va fi absent. Nu știu când o să se întâmple, ar putea fi vorba de ani și ani, sau poate mult mai repede decât mă aștept. Și vom fi doar noi două, eu și ea. Toată familia mea. Și nu știu ce relație voi avea cu mama în absența lui tata. Cred că tata e singurul lucru pe care îl avem în comun.

Cuvintele mele pluteau deasupra patului. Tăcere. La un moment dat, nu știu exact când, Max adormise.

Am mers înapoi spre Londra luni dimineață, într-o tăcere plăcută. Ajunseserăm în acea etapă în care nu era nevoie ca fiecare călătorie să fie umplută de conversație, să ne năpustim lacomi unul asupra celuilalt, de frică să nu considerăm întâlnirea un eșec. Știam că avem timp. Se întindea dinaintea noastră ca șoseaua pe care rulam. Palma mea se odihnea pe piciorul lui în timp ce conducea. Soarele își revărsa razele fierbinți și dense asupra noastră, încingând tapițeria.

M-a lăsat în fața casei. Mașina a scos un răget ca de leu și a pornit mai departe. M-am oprit în prag să-i fac semn de rămas-bun – un gest romantic și siropos, dar care lui îi plăcea. I-am trimis și o bezea. A fluturat mâna fără să se uite înapoi. Mașina a virat la stânga și a dispărut.

Note:

77 Prim-ministru al Marii Britanii între 1990 și 1997.

17

Când am fost de acord să mă văd cu Lola și Jethro în pub, știam că mă așteaptă o după-amiază de pomină. Șirul neîntrerupt de postări pe site-urile de socializare, cu capturi de chat surprinzând lungi declarații de dragoste și glume înțelese numai de ei, prevestise asta. Dar nu anticipasem nici pe departe cât de beți de oxitocină vor fi. Când m-a văzut, Jethro a deschis larg brațele și m-a îmbrățișat suficient de mult cât să mă simt stânjenită.

– Nina, a zis, expirând zgomotos. Nina, Nina. În sfârșit, facem cunoștință. Nici nu vrei să știi cât am așteptat asta.

Toată treaba era mai ceremonioasă decât ar fi fost cazul și mă simțeam ca înțeleptul bătrân al tribului, la care Lola se prezintă cu partenerul pentru aprobare. Era ceva de spaimă: orice zicea Jethro, chiar și ceva banal precum „Locuiesc în Clerkenwell“, Lola se uita pe furiș la mine, zâmbind, cum ar veni „Nu-i așa că-i super tare?!“, și nu-și lua ochii de la mine până nu îi zâmbeam și eu sau confirmam dând din cap, „da, e super tare“. Își continuau unul altuia vorba cu atâta ușurință, că ai fi zis că e o chestie regizată și, în puținele ocazii în care se întrerupeau unul pe celălalt, se atingeau pe mână și ziceau: „Nu, spune tu, dragă, îmi pare rău, am vorbit peste tine.
Nu, insist, iubire, spune tu mai întâi.“

Le plăcea la nebunie să-mi explice chestii unul despre celălalt: „Jethro n-are nevoie să doarmă prea mult, pe când eu, mă știi doar, nu pot fără nouă ore“; „Lola e o persoană căreia îi pasă foarte mult de emoțiile celorlalți“; „Ne gândim tot mai serios să ne mutăm în Ciudad de México“. Lola ținea neapărat să ne găsească lucruri comune, țesând fire subțiri și fragile între mine și Jethro, că era vorba despre mâncarea pe care o comandaserăm sau ceva de care am râs amândoi – se întorcea spre el și zicea: „Vezi? Ce ți-am zis? Voi doi parcă sunteți gemeni“, iar el confirma dând din cap solemn și cu un aer atotștiutor.

Le mai plăcea să povestească, pe ocolite, doar aluziv, sau descriind clar, cât de mult sex făceau. Jethro era cu siguranță genul de bărbat care crede că știe corpul femeiesc

mai bine decât orice femeie, care consideră că nu e doar treaba lui, dar și darul lui pentru lume, să ne învețe cum funcționăm.

– Orice femeie poate avea un orgasm intern dacă punctul G îi e stimulat corect, a spus el în timp ce înfuleca plăcintă cu carne.

– Chiar poate, Nina, chiar poate, a zis Lola, entuziasmată.

Nu-și pierduse doar mințile, ci și orice simț privitor la cum trebuie să te porți în societate.

– Foarte interesant, am spus.

Când nu făcea aluzii la trezirea sexuală prin care trecea, Lola se bucura să-mi dea amănunte lumești despre coabitarea lor. Mi-a spus despre cantitatea surprinzătoare de produse de îngrijire pe care le lăsase în baia ei; cât de enervant era că umpluse frigiderul cu smoothie-uri verzi. Era ceva cu totul nou pentru ea: să fie atât de aproape de un bărbat, încât să-l vadă acționând în mediul domestic. Nu doar că adora să fie îndrăgostită, dar adora faptul că în sfârșit avea posibilitatea să se plângă de cineva. Ar fi fost o mojicie din partea mea s-o opresc.

– Cum a fost weekendul cu Max, la țară? a întrebat.

– Ah, da, marele, irezistibilul Max! a zis Jethro. Am auzit despre el.

– A fost minunat. Cu cât mai mult timp petrecem împreună, cred, cu atât îmi dau seama cât de nemulțumit e în foarte multe privințe. Și eu chiar vreau să-l ajut, dar pe de altă parte, nu vreau să-l sufoc. În momentul ăsta, vreau să stabilesc un echilibru între astea.

– Da, adică, nu știu. Dragule, tu ce crezi despre treaba asta, din perspectiva bărbatului? a zis Lola întorcându-se spre Jethro, care imediat s-a lansat într-un discurs despre prejudecățile privitoare la psihicul masculin.

Mi-am compus o expresie care părea plină de atenție, dar îmi permitea să ignor fiecare cuvințel – genul de moacă pe care mi-o luam la majoritatea petrecerilor de zile de naștere – și, în schimb, să mă gândesc că nu mai auzisem nimic de Max de când ne întorseserăm în oraș. Trecuseră patru zile. Îi scrisesem a doua zi după ce mă lăsase acasă, să văd ce mai face, dar nu-mi răspunsese. Îl sunasem dimineața și nu-mi răspunsese. O anumită spaimă își făcuse loc în sufletul meu ca o rană mai veche care îți face din nou necazuri.

– Îți place? m-a întrebat Lola când Jethro s-a dus la toaletă.

– Chiar îmi place, am zis, storcându-mi creierul să găsesc niște chestii specifice, că știam că fără ele nu scap de Lola. E foarte deschis, ceea ce cred că e mișto. Păr fain. Îmi plac roșcații. Foarte sigur pe el. Foarte cald.

– Și, altceva? a întrebat, bucuroasă.
– E clar că te adoră.
– Zici tu?
– Da.
– Ne mutăm împreună.
– Am crezut că deja locuiți împreună.
– Ei bine, da, poți să zici și așa, dar o să ne cumpărăm un loc al nostru.
– Să vă cumpărați? De ce?
– Pentru că vrem să avem ceva nou care să fie al amândurora.
– În niciun caz să nu cumpărați. Stați mai întâi cu chirie.
– Chiria înseamnă bani aruncați.
– Nu e adevărat. Părinții mereu ne-au spus-o. Să închiriezi e cel mai bun mod de a cheltui, obții o casă în schimb.
– Nu vrea să închirieze.
– Și îți permiți să cumperi?
Întrebarea a enervat-o.
– O cumpără el, apoi împărțim ipoteca.
– Păi, asta nu înseamnă că luați un loc împreună.
– Nu vreau să mai irosesc timpul, a zis. Toată viața am așteptat să locuiesc împreună cu un bărbat pe care îl iubesc, pur și simplu vreau asta acum.
– OK, am zis. Am înțeles.
Nu înțelesesem.
Cu o mutare elegantă care mi-a demonstrat cât de disperat era să primească aprobarea mea, Jethro achitase pe ascuns nota de plată la întoarcerea de la toaletă. I-am mulțumit, ne-am îmbrățișat de rămas-bun, mi-a spus că „acum suntem o familie", ceea ce mi-a sunat aproape a amenințare, și i-am răspuns că o să-mi fac timp să ne vedem mai des. Lola m-a luat în brațe și mi-a zis că o să mă sune să stabilim o cină în timpul săptămânii. Știam că n-o s-o facă – văzând-o alături de Jethro mi-a întărit convingerea că era într-o vacanță pe termen nedeterminat și știam din propria experiență cât de greu e să rămâi în legătură cu cineva aflat în situația ei. Nu mă deranja. Eram bucuroasă că în sfârșit obținuse ce-și dorise atât de mult.
Am mers pe jos vreo trei kilometri spre casă și l-am sunat pe Max. N-a răspuns. Am încercat din nou – nimic. Am trecut pe lângă un complex sportiv care avea terenuri de sport afară. Câteva adolescente jucau netball[78], care mi-a amintit de Katherine – la școală, eram în aceeași echipă. Era foarte bună la netball, corpul ei părea special făcut pentru asta: înalt, rapid, ușor. Ea stătea la apărare, eu eram atacant lateral.

Chiar și la maturitate încă mai apelam la insulta „tipa asta zici că-i mijlocaș“, ca și cum ar fi fost cel mai urât lucru pe care-l puteai spune despre o femeie. M-am oprit și m-am uitat prin gardul de plasă și mi-am amintit de meciurile la care venea tata – se transforma într-o adevărată fiară în tribună, de nu-ți venea să crezi știind cât de manierat era în general. M-am întrebat dacă și Katherine își amintea de meciurile alea. Era singura mea prietenă apropiată din copilărie – într-o bună zi, aveam să fiu ultimul membru al triumviratului meu familial și ea avea să fie singura care să poată călători printre amintirile mele împreună cu mine. M-am trezit că mi-e dor de ea cum nu-mi mai fusese niciodată.

Una dintre fete se înălțase fără efort să prindă mingea și aterizase în doi pași grațioși. Ce sport fandosit. Fără atingeri, un picior ferm pe sol, fără obstacole, ținut mingea doar câteva secunde. Le-am urmărit pivotând ca la balet și mișcându-și brațele ca într-un arabesc și mi-am adus aminte de ziua în care făcuserăm schimb la orele de sport cu o clasă de la o școală de băieți. A fost un chin pentru ei – incapabili măcar să întrevadă acel nivel al jocului în care nu există emoție sau contact și pe care noi fuseserăm antrenate să-l atingem. În schimb, noi ne-am distrat ca nebunele jucând fotbal sau rugbi – dând cu șutul, trântindu-ne una pe alta și umplându-ne de noroi și iarbă. Acum, văzându-le pe acele adolescente ca scoase din cutie jucând netball atât de precis, de perfect, aș fi vrut să le fac galerie. Aș fi vrut să fac galerie pentru noi toate.

I-am scris un mesaj lui Max. „Cred că o faci din nou.“

Zece minute mai târziu, i-am mai trimis unul. „Mi-ai promis că n-o s-o mai faci niciodată.“

*

În timp ce mă apropiam de casă, am auzit țipete. M-am oprit în hol și mi-am lipit urechea de ușa lui Angelo. Cineva se certa în italiană – era el și se mai auzea o voce feminină. Vorbeau unul peste altul, încercând să-l reducă la tăcere pe celălalt, neobosiți și înverșunați. S-a auzit vocea femeii și apoi ceva spărgându-se. O scurtă pauză și zbieretele au reînceput, de data asta ale lui, pornind de la note joase, amenințătoare, urmând un crescendo până când vocea i s-a spart de epuizare. Am bătut cu pumnul în ușă.

– Hello! am strigat.

Nu-mi venea nimic altceva în minte. Voiam doar să știu că femeia e în siguranță.

– HELLO? am repetat, izbind în ușă. AI PĂȚIT CEVA?

Femeia a început să țipe, așa că am lovit și mai tare.

– Angelo, o să sun la poliție! am strigat. Dacă nu deschizi ușa, SUN LA POLIȚIE.

Ușa s-a deschis brusc. În cadrul ei a apărut o femeie – scundă, cu trăsături aspre și ochi negri. Sprâncene ultra pensate. Buze subțiri, aproape invizibile, tremurând de furie. Părul des și lung până la umeri, îndreptat cu placa, avea acea nuanță acaju la modă la mijlocul anilor 2000.

– CE E? a strigat, împroșcându-mă cu salivă.

Avea un cercel de argint în nas.

– Ai pățit ceva? Spune-mi doar că ești OK și te las în pace. Poți să vii să stai la mine, dacă vrei.

Am privit peste umărul ei și l-am văzut pe Angelo în halatul lui obișnuit, cu o față lipsită de expresie și cu mâinile pendulându-i pe lângă corp inutil. S-a întors spre el și l-a întrebat ceva în italiană. A ridicat din umeri și a bolborosit ceva drept răspuns. Femeia a râs, apoi a trântit ușa.

Când am ajuns acasă, mi-am notat data și ora pe o hârtiuță, împreună cu descrierea celor întâmplate, în caz că ar fi devenit o informație importantă.

O săptămână mai târziu, încă nu aveam nicio veste de la Max, așa că am hotărât să nu-mi mai iau telefonul când ies. Și așa îmi pierdusem o groază de timp în ultimul an holbându-mă în ecran, așteptându-l să apară. Dacă iar avea de gând să mă bântuie, de data asta voiam ca exorcizarea să fie cât mai rapidă și lipsită de dureri. Când m-am întors într-o după-amiază acasă și mi-am verificat telefonul, am descoperit cinci apeluri pierdute de la mama. Am știut că se întâmplase unul din două lucruri: cineva din familia regală divorțase sau tata intrase în vreo belea.

– Nina? a cârâit când a răspuns, în prima secundă de sunat.

– Da. Salut. E totul OK?

– Am încercat o zi întreagă să dau de tine, a spus.

– Îmi pare rău, încerc să-mi las telefonul acasă când ies.

– De ce, Doamne iartă-mă, ai face una ca asta?

– Pentru… – nu puteam să-i spun direct că Max iar mă evită – sănătatea mea mintală, am zis fără tragere de inimă.

S-a prins imediat că ceva nu e în regulă – nu foloseam astfel de cuvinte în mod obișnuit. „Sănătatea mea mintală." De parcă ar fi fost vorba de un cățel.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ce s-a întâmplat?

– Taică-tu a avut o cădere, a zis.

„O cădere". Ceva se întâmplă când oamenii devin vulnerabili clinic, nu mai „cad",

au „căderi“. „Tata a luat o căzătură“ – cât de inofensiv ar fi sunat asta în urmă cu zece ani. Câteva vânătăi, o pățanie povestită cu haz. „Tata a avut o cădere“ însă a aprins panica în mine ca un neon.

Am luat metroul până la spitalul de la periferie unde tata fusese adus la urgențe. Mai fusesem la spital doar cu două ocazii: când căzusem din dudul din Albyn Square și avusesem nevoie de copci la genunchi; a doua, când îmi luasem rămas-bun de la bunica Nelly. Uitasem cât de mari sunt spitalele – cât de greu era să te descurci prin ele, cât de multă informație era peste tot, și totuși prea puțină. Am umblat jumătate de oră pe culoarele imposibil de distins unele de altele, cu denumiri scrise în culori diferite, fără să dau de mama și încercând să găsesc pe cineva care să mă ajute. Dar personalul medical nu mă putea ajuta, pentru că așa sunt spitalele – nu sunt hoteluri.

După ce în sfârșit am localizat unul dintre cele două lifturi, singurele din clădire, am ajuns la recepția de la urgențe și am fost condusă până la rezerva unde tata stătea în pat, cu mama alături. M-am ferit s-o îmbrățișez – supărată, nu eram sigură de ce.

– L-a văzut vreun doctor?

– Nu, a răspuns. Cred că mai avem de așteptat.

– Ce vor avea de verificat?

– Nu știu.

– Știu ce are?

– Da, a zis, nerăbdătoare. Mă duc să-mi iau o cafea. Bill, mă duc să-mi iau cafea, vrei și tu una?

Tata n-a răspuns. N-a schițat niciun gest nici când l-a pupat pe frunte, înainte să iasă. M-am apropiat de pat – se auzeau discuții și se dădeau dispoziții, iar asta îl deranja, din câte îmi dădeam seama. În aer stăruia un miros grețos – un amestec de zahăr, soluții antibacteriene și cartofi nefierți bine, ca de cantină școlară. Mirosea a instituție și în același timp a neglijență.

– Mama știe că sunt aici? a întrebat.

– Da, am spus, așezându-mă pe scaun lângă el și luându-i mâna într-a mea.

A rămas indiferent la gestul meu.

– Când vine să mă vadă?

– Nu știu sigur, tată. Știu doar că abia așteaptă să vadă cum te simți.

– Du-te și adu-o, și o să vadă.

Îmi venea să plâng.

– Spune-mi ce ți-a plăcut să faci în ultima vreme, tată. Ce muzică ai ascultat? Ai văzut ceva interesant în ziar?

– Vreau să vorbesc cu ea, a spus scuipând cuvintele.

Se enervase. Și înțelegeam. Îi ocoleam întrebările și încercam să-i distrag atenția. Nu-mi venea în minte nimic mai exasperant decât asta.

– VREAU SĂ VINĂ MAMA! a strigat deodată, smulgându-și mâna din a mea.

M-am gândit la Olive și ultima oară când o văzusem, cât de speriată și furioasă era și cum încercase Mark s-o liniștească.

– Nu-ți face griji, tată, am spus.

Am întins mâna timid și am pus-o încetișor pe brațul lui, acoperit de mânecă.

– Totul e bine. Sunt aici, totul e bine.

– Nu mă mai ascultă nimeni.

– Eu o să te ascult mereu. O să te ascult mereu și o să fiu atentă la tot ce spui. Promit.

– Vreau să vorbesc cu mama, asta e tot ce vreau, a zis încetișor. Vreau la mama mea.

Am continuat să-l mângâi pe braț, până când respirația i s-a calmat. A închis ochii și n-a trecut mult și a adormit.

Mama s-a întors cu două pahare de cafea. Am scos-o afară în tăcere, ca să-l lăsăm pe tata să se odihnească. Am ieșit pe holul care ducea la recepție.

– Avem nevoie de o asistentă, am zis.

– Nu fi așa prăpăstioasă. Oamenii de vârsta lui cad mereu.

– Asta n-a fost din cauza bătrâneții sau vreun accident. E din cauză că boala progresează și nu poate fi decât din ce în ce mai rău.

– O să fiu mai atentă.

– Asta n-o să mai funcționeze. Nu poți să-i oferi genul de sprijin și atenție de care are cu adevărat nevoie.

– Vrei să zici că ce fac nu fac bine? Asta vrei să spui de fapt? Mereu cauți motiv să te iei de mine. De ce nu te muți la noi, mai bine, să vezi cum e? Chiar te rog, ești invitata mea!

– Sunt îngrijorată că nu iei problema asta în serios.

– Ba o iau în serios! mi-a întors-o.

– Nu, n-o iei și nu-mi dau seama de ce. Am tot încercat, am încercat să fiu cât mai înțelegătoare. Dar tot nu înțeleg de ce pare să nu te deranjeze că soțul tău e confuz și supărat și vulnerabil…

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa? a spus, încleștându-și mâna pe unul dintre scaunele de metal de lângă perete și scrâșnind din dinți. A continuat rostind rar și răspicat: Mă deranjează.

– Atunci, de ce nu cauți ajutor suplimentar? Te ajut să completezi formularele.

Vorbesc cu Gwen. Dacă ai nevoie de bani, îmi închiriez apartamentul, vin să stau cu voi, dacă e nevoie.

– Nu despre asta e vorba, a zis calm.

– Nu înseamnă că suntem înfrânte. Nu trebuie să facem o tragedie din asta.

– DAR ESTE! a strigat, lovind cu mâinile scaunul, făcând să i se ridice picioarele din față și să cadă înapoi, cu zgomot.

Am tresărit.

– De ce?

– Pentru că asta înseamnă că suntem bătrâni. Și eu nu vreau să fiu bătrână. Încă nu sunt pregătită.

– Nu vrei să fii *bătrână*?

– Tu n-ai nicio problemă, abia ai trecut de treizeci de ani, nu ai de ce să te gândești la chestiile astea. Nici nu-ți dai seama cât de oribil e să te vezi cu oameni cu care vorbești doar despre dureri de genunchi și alunițe cancerigene. Eu și taică-tu mergem acum la mai multe înmormântări decât zile de naștere și nu vreau ca asta să fie viața mea.

Nu știam ce să spun sau să fac s-o liniștesc.

– Știu că sunt norocoasă și că cealaltă soluție e și mai rea, dar n-o vreau nici pe aia. Nu vreau să mor și nu vreau să fim aproape de moarte. Totul e un mare rahat, UN RAHAT! a strigat, trântind iar picioarele scaunului de podea.

– Mamă, dar…

– N-ar trebui să spun nimic din toate astea. Nu am voie. Și în niciun caz n-ar trebui să i le spun copilului meu. Dar…

Vocea îi tremura. Gura i s-a schimonosit.

– Mai sunt atâtea lucruri pe care aș fi vrut să le fac și să le văd împreună cu tatăl tău. Nu vreau să fiu cu el pe ultima sută de metri. Nu vreau un soț pe moarte. Nu vreau să moară.

Și-a acoperit ochii cu mâinile, ca și cum voia să nu mă uit la ea. Cu respirația întretăiată, a încercat zadarnic să-și ascundă lacrimile.

– Nu vreau ca soțul meu să moară.

M-am apropiat și am ajutat-o să se așeze pe scaun. S-a încovoiat și a început să plângă cu suspine, cu capul băgat în genunchi. M-am așezat turcește pe podea lângă ea și am mângâiat-o pe spate. A stat așa câteva minute, apoi și-a îndreptat spatele și a început să respire controlat pe gură. Obrajii îi erau pătați de lacrimi amestecate cu rimel.

– O să moară, mamă.

A închis ochii și a dat din cap, furioasă.

– Dar nu știm când, ar putea să treacă mulți ani până atunci. Așa că trebuie să facem tot ce putem ca să-i facem viața cât mai ușoară.

– Nu știu cine o să fiu fără el, a spus atât de încet, că s-a auzit ca un chițăit.

În acel moment, mi-am dorit, ca o egoistă, să fiu din nou mică. Să nu fiu nevoită să văd toată acea slăbiciune umană țâșnind ca un gheizer din mama, altfel o femeie dură. Aș fi vrut ca acea vizită la spital să fi fost ca atunci când fusesem la bunica Nelly, când am intrat, i-am citit o poezie, am sărutat-o pe obrazul ca de catifea care mirosea a pudră, și să fiu protejată de traumă și să nu am nimic de-a face cu boala.

– Știu, mamă. Cred că e înspăimântător pentru tine.

– Am fost împreună de pe vremea când eram doar o fetiță, Nina. E singurul meu iubit.

„Singurul meu iubit". Acele cuvinte deschiseseră dinaintea mea o cutie de idei pe care le vedeam prima oară.

– Nu știu cine o să fiu fără el.

– Vei fi secretara pe probleme sociale de la biserică și o să organizezi toate saloanele alea literare și o să găsești jocuri de cuvinte special pentru ele.

– Toate astea le fac doar ca să nu mă gândesc la ce o să se întâmple cu taică-tu, a spus. Poate că după ce-o să se ducă, nici n-o să mai vreau să le fac.

– O să fii o prietenă extraordinară. Sufletul petrecerii. Mama răniților, descurcând ițele, așa cum ai făcut-o mereu.

A cedat în fața evidenței, îmbunată, ridicând din umeri.

– Și mama mea.

– Da, a zis, luându-mă pe după mijloc și apăsându-și gura cu putere pe fruntea mea.

Când venea vorba să-și manifeste afecțiunea, nu umbla niciodată cu jumătăți de măsură. Am rămas complet nemișcată, savurând cele câteva secunde de apropiere fizică.

– O să mă implic mai mult de-acum încolo.

– Serios?

– Promit.

– O s-o facem împreună. O să fie traumatizant și stresant și uneori o să fie al naibii de ciudat și de distractiv.

A râs și și-a șters rimelul de pe obraji.

– Dar nimeni în afară de mine și de tine n-o să știe cum e. Așa că va trebui să fim în aceeași echipă.

– Așa e, a zis și pe față i-a apărut un zâmbet sfidător.

Numărul lui Gwen mi-a apărut pe ecranul telefonului – amândouă încercaserăm să dăm de ea. Am răspuns.

– Salut, am zis, făcându-i semn mamei că am eu grijă să vorbesc cu Gwen.

– Bună. Îmi pare că abia acum am putut să te sun înapoi. Eram cu un pacient.

– Nicio problemă. Tata a căzut și suntem la urgențe.

– Ah, a spus pe un ton de parcă tocmai își găsise ochelarii pe care și-i căuta printre pernele de pe canapea.

Era atât de greu de surprins sau de șocat, încât era de-a dreptul liniștitor.

– L-a consultat cineva?

– Nu, au spus că vor să-i facă niște analize. Dar nu știm sigur ce fel de analize.

– Va fi o consultație și îi vor verifica tensiunea arterială. Vor încerca să-și dea seama dacă s-a lovit la cap sau a avut vreun mic accident cerebral și din cauza asta a căzut.

– OK.

– Îl vor externa până diseară. Aș putea veni mâine la voi acasă la prima oră, să discutăm.

– Mulțumesc, Gwen. Am căzut de acord cu mama că vom avea nevoie de ajutor suplimentar. Vrem să știm ce opțiuni avem dacă vrem să angajăm o asistentă.

– Bineînțeles. Putem căuta la toate agențiile de asistență medicală din zona voastră și să vedem care dintre ele ar fi cea mai potrivită pentru ce aveți nevoie.

– Excelent.

– E totul în regulă între tine și mama ta? a întrebat.

– Nu era, am zis, aruncând o privire spre mama, care își dădea sârguincioasă cu concealer pe sub ochi. Acum, da.

– OK, asta e bine, a zis. Știi, Nina, fac munca asta de mult timp și, dacă am învățat ceva, e că atunci când ai douăzeci și șapte de ani și stai în fața preotului și spui „la bine și la greu“, și chiar crezi în acele cuvinte, de fapt nu-ți imaginezi asta.

– Ai dreptate.

– Ai răbdare cu ea.

– Voi avea.

Mama a făcut semn că vrea să vorbească și ea cu Gwen.

– Acum, o să ți-o dau la telefon pe mama. Ne vedem mâine-dimineață.

Când ne-am întors în rezervă, tata stătea în capul oaselor în pat. Ochii îi erau mai limpezi.

– Cum te simți? am întrebat, așezându-mă pe marginea patului și întinzându-i un

pahar de carton cu apă. Ești mai bine, acum, că ai tras un pui de somn?

– Da, a zis. Dar tu cum ești?

– Sunt bine, am răspuns, scoțând capacul de la paharul de cafea care se răcise și luând o înghițitură.

– Nu așa, te rog, vreau să-mi povestești totul, a continuat. Pentru că ultima oară când te-am văzut, erai Peter Pan.

Am izbucnit în râs. Părea surprins. Apoi, a început să râdă și el – hohote zdravene care s-au transformat în șuierături. De fiecare dată când râsetele se domoleau, ne surprindeam privirile și ne apuca din nou. Râdea cu poftă și chicotitul lui șuierat semăna cu al lui Muttley[79]. Eu râdeam din cauza absurdului situației; un haos pe care nu l-am fi prevăzut niciodată. Și chiar dacă n-o spunea, știam că și el râdea din același motiv.

În timp ce îl urmăream cum se lasă pradă unei veselii copilărești de neîmblânzit și chicotelilor isterice, am înțeles că deși viitorul avea să-l lase fără propria personalitate, ceva mult mai grozav avea să rămână neschimbat. Sufletul lui avea să existe undeva, separat și în siguranță. Nimeni și nimic – boală, ani ai bătrâneții – nu-i putea lua asta. Sufletul lui era indestructibil.

– Vai de mine, a spus după ce ne-am potolit în cele din urmă. Pari tare supărată. De ce?

– Să-ți spun sincer?

– Da, te rog, fii sinceră.

– Totul mi se pare atât de greu în ultima vreme. Și nu-mi dau seama dacă e doar o perioadă mai ciudată sau dacă așa e când ești om în toată firea – ai parte numai de griji și dezamăgiri.

– Ce te îngrijorează?

– Că n-o să am viața pe care am crezut mereu c-o s-o am. Că va trebui să-mi fac un plan nou.

– N-are niciun sens să-ți faci planuri, a zis, clătinând din cap cu un aer sever. Viața e ce ți se întâmplă…

– Știu, știu, am zis, amintindu-mi de acel vers preferat al nostru din Lennon, neserios și în același timp profund. Știu că femeile deștepte nu trebuie să-și facă griji că nu au o familie. Și că mai am timp. Dar mi-e teamă că dacă n-o să-mi fac un plan în acest sens, n-o să se întâmple niciodată.

A ridicat din umeri.

– Ar putea să nu se întâmple niciodată.

Brutala evidență a acelui fapt mi s-a părut ciudat de liniștitoare. Nimeni nu mi-o mai spusese până atunci. Toți, întotdeauna, îmi spuseseră, într-un fel sau altul, că pot să am orice îmi doresc.

– Uite, a zis, gândește-te că ai primit diploma pentru nivelul șapte la vioară.

– Așa e, am spus, neștiind sigur încotro urma s-o ia discuția.

– Ești conștientă că nu poți trece de nivelul șapte în toată chestia asta.

Era una dintre formulările lui enigmatice cu care mă obișnuise. Știam că, dacă reflectez suficient de mult la ea, îi voi descoperi logica în cele din urmă – ca întotdeauna.

– Ascultă la mine, nu ai cum să primești diplomă pentru toate astea, a zis încet. Iar asta e doar o jumătate din experiență. Ceea ce înseamnă că totul merge așa cum trebuie. Înțelegi?

– Da, tată, am spus. Înțeleg.

Note:

78 Un joc de echipă derivat din baschet.

79 Personaj din desene animate, creat de Hanna-Barbera Productions în anii ’60.

18

Soneria de la intrare a sunat la zece seara, vineri. Trecuseră trei săptămâni de când îl văzusem și auzisem pe Max și, ca și ultima oară când dispăruse, de fiecare dată când era cineva la ușă, mă îndreptam într-acolo repetându-mi în gând o incantație: „Să fie el, te rog. Să fie el, te rog. S-a întâmplat ceva groaznic și n-a putut să dea de mine. Dar acum, e aici. Să fie el, te rog.“

Am deschis ușa. Era Katherine. Se sprijinea de perete și arăta ușor răvășită – ochii îi erau injectați de sânge, iar părul, încâlcit, părea să nu mai fi văzut de mult șamponul. În mână ținea o sacoșă albastră de plastic de la vreun magazin de cartier.

– Nina! a strigat, încântată.

– Salut, am zis, încercând să-mi dau seama dacă venise să ne certăm sau să ne împăcăm. Ce cauți în Londra?

– Să te văd! Mi-era dor de tine! a spus repezindu-se cu brațele deschise să mă îmbrățișeze.

A intrat și a urcat scările, bălăngănind sacoșa.

– Aveam o seară liberă, fără copii, și m-am gândit: unde aș putea să merg, pe cine aș putea să văd? Vreau să mă fac mangă cu cea mai bună și veche prietenă a mea, asta vreau.

Vorbea de una singură, ca Olive cu jucăriile ei. Era ori în mijlocul unei căderi psihice, ori incredibil de beată.

– Pentru că mi-am zis: de când nu m-am mai făcut mangă? Ăăă… De vreo sută de ani! Și de când n-am mai văzut-o pe prietena mea cea mai bună?

– De vreo două luni, am spus, fără urmă de umor, în timp ce o conduceam în apartament.

– Dumnezeule, îmi place la nebunie locușorul ăsta! a strigat, trântindu-se odată cu sacoșa pe canapea.

N-o mai văzusem în halul ăla de mulți ani – îngălată și entuziasmată de orice. Se îmbăta rar – întotdeauna preferase să se controleze – și cu atât mai rar *atât* de tare.

– Unde ți-e poșeta? am întrebat.

– N-am nevoie de poșetă, SĂ MĂ FUT pe ele de poșete! E ca și cum toată viața nu facem decât să… să cărăm lucruri. Noi, ca femei. Înțelegi? Și pur și simplu n-avem nevoie de ele.

– Copiii unde sunt?

– Pfff…, a făcut, dând capul pe spate. Cu Mark.

– E… se descurcă? am întrebat, dându-mi imediat seama cât de ridicol suna.

– Normal că se descurcă, e tată lor, în pizda mă-sii, nu fratele lor mai mare. Deși, dacă stai să te gândești, nu se vede diferența.

A scos foșnind două cutii de gin și tonic din pungă și mi-a aruncat una. A deschis-o pe a ei și a luat o gură.

– Știi, când Olive avea un an – UN AN –, am ieșit prima dată după naștere, la petrecerea burlăcițelor a unei prietene. Mark era atât de speriat că rămâne cu ea, că a trebuit să-i scriu un afurisit de manual de instrucțiuni despre ce trebuie să facă cu fata noastră, de parcă era un iPhone, model nou. În fine, n-a dat niciun semn toată seara, așa că am fost mulțumită că totul merge bine. A doua zi, am aflat că angajase o babysitter.

– A ieșit în oraș?

– Nu. A stat în camera de alături și s-a uitat la *A Question of Sport*.

A lăsat capul pe spate să bea din cutie și a dat pe bărbie. S-a șters cu mâneca bluzei, fără să se sinchisească de stângăcia ei. S-a afundat în sofa și și-a desfăcut picioarele exact cât îi permiteau blugii strâmți.

– N-ai niște iarbă?

– Normal că nu.

– Hai să cumpărăm! Să luăm niște iarbă!

– Katherine, ultima oară când eu și cu tine am „luat“ niște iarbă, am vomitat. Nu suntem petrecărețe și n-o să fim niciodată.

– Vorbește în numele tău, *maestro*! a răcnit.

Maestro?!

– Bun. Mergem să dansăm.

S-a ridicat hotărâtă și a ieșit din cameră. Nu știam cum să reacționez. Era clar că se îmbătase prea tare ca să abordez tema prieteniei noastre în vreun fel în care să tragem niște concluzii, dar amintirea momentului când ne certaserăm mă sâcâia prea tare să mă prefac că suntem în regulă și să ieșim în oraș împreună.

M-am dus după ea în dormitor, unde am găsit-o în fața oglinzii mele mari.

– Urăsc toate hainele astea ale mele nenorocite, a zis. Arăt ca o secretară de școală

în prag de pensionare tot timpul, să mă fut. Îmi împrumuți tu ceva?

– Normal, am răspuns, așezându-mă pe pat și urmărind-o cu atenție.

Și-a scos bluza de culoarea piersicii și a învârtit-o ca pe un lasou deasupra capului. A vrut s-o arunce pe pat, dar a aterizat pe abajur și i s-a părut incredibil de amuzant. Am râs cât am considerat necesar, iar ea a continuat să hăhăiască mai mult decât era normal. A devenit brusc serioasă când s-a uitat la mine.

– Oh, haide măi, Nina, RÂZI ȘI TU! a strigat, epuizată.

Ce putea să fie mai enervant decât cineva beat care abia stă în picioare și încearcă să te convingă că ceva e amuzant, când nu e?

– Dar *râd*, am zis, fără convingere.

– Bagă mare, ia o dușcă! a zis.

A deschis dulapul și a început să-mi umble prin haine de parcă răsfoia o revistă. I-am dat dreptate și m-am dus în bucătărie, să-mi torn niște whisky. Simțeam că întâlnirea asta era prea încordată și trebuia să mă relaxez cumva.

Când m-am întors în dormitor, am găsit-o îmbrăcată în costumul meu de baie negru decupat în părți.

– Îmi place topul ăsta, a zis, țopăind în timp ce se forța să-și tragă blugii peste coapse.

– E un costum de baie.

– E perfect.

– Ești sigură că vrei să ieși în oraș așa?

– Da, măi. Se numește reciclare creativă. Nu știi? Gata cu hainele la modă la prețuri mici! Britania austeră!

A chicotit la propria glumă fără sens.

– Vezi? Mă crezi vreo provincială încuiată care nu citește *Guardian*, dar *eu chiar citesc* nenorocitul ăla de *Guardian*.

Am mai luat o înghițitură mare de whisky, care a alunecat usturându-mă plăcut pe gâtlej.

*

Am dus-o la The Institution. Ultima dată fusesem acolo la prima întâlnire cu Max, la sfârșitul verii trecute. Iată-mă din nou acolo, la începutul acelei veri. M-am imaginat ca o fantomă care se întoarce în trecut la tipa în blugi și cu tocuri înalte care se întâlnea prima dată cu un bărbat cunoscut pe internet și îi spune tot ce se va întâmpla. Mă întreb cât ar mai fi stat cu el dacă ar fi știut. Mi-a trecut prin cap să-i spun toate astea lui Katherine, dar m-am răzgândit. Era atât de beată, încât trebuia să cântăresc tot ce urma să zic, să încerc să-mi dau seama dacă înțelege sau dacă explicațiile necesare ar fi meritat efortul. Ne-am așezat la coadă în aglomerația din fața barului. Umerii goi ai lui Katherine se fâțâiau în sus și în jos în fața mea, în ritmul muzicii.

– Eu și Max am venit aici la prima noastră întâlnire, i-am strigat în ureche.

– A, da?

– Da. Suntem din nou împreună, apropo.

S-a întors spre mine.

– Ce? De când?

– Din seara când ne-am văzut noi două.

Am așteptat să văd pe fața ei vreo reacție care să aducă aminte de cearta noastră – nimic.

– Și? Cum e?

– A fost minunat, dar după aia iar n-a mai dat niciun semn.

– Nu se poate! a strigat. Când?

– Acum câteva săptămâni. A fost vina mea în totalitate. Am fost o idioată că l-am primit înapoi.

– Hei, a zis și m-a prins de ambele brațe. Nu ești o idioată.

Urma să fiu asaltată de o serie de declarații fără sens despre cât de minunată sunt, eram sigură de asta. Pe chestiile astea drăguțe spuse la beție se bazează prieteniile între femei, odată solide, acum șubrede. Sunt firul care ne ține legate, subțire ca o ață dentară.

– Ești o femeie extraordinară, Nina. Nu, sincer. Ai o carieră mișto, o mulțime de prieteni, un apartament, ești superbă. A fost foarte, foarte norocos că te-a cunoscut, ca să nu mai spun că ați fost împreună!

– Mersi.

– Bun. Ce bem? Shoturi? Shoturi.

S-a aplecat peste bar și a urlat în urechea barmaniței:

– DOUĂ VODKA TONIC, TE ROG. DUBLE. ȘI DOUĂ SHOTURI DE TEQUILA.

S-a întors spre mine și mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors iar spre barmaniță.

– PATRU, PATRU SHOTURI DE TEQUILA. CINCI! UNUL PENTRU TINE, IUBIRE.

Shoturile s-au aliniat pe tejghea, lângă o farfurioară cu felii de lămâie și o solniță.

– SĂ BEM PENTRU BĂRBAȚII CARE SUNT NIȘTE SCÂRBE! a urlat, ciocnind păhărelul ei de al meu și apoi de al barmaniței epuizate.

Am încercat să țin pasul cu beția lui Katherine, odată ce ne-am instalat într-un separeu de lângă bar și ne-am pus pe băut.

– Deci, ce s-a întâmplat mai exact între tine și Mark? am întrebat. Mi se pare că ești supărată pe el.

– Sunt supărată pe el, a zis. Am avut un scandal monstru.

– Când.

– Azi.

– Și după aia?

– Și după aia, am venit la tine.

– Știe unde ești?

– Nu! a zis, entuziasmată.

– N-ar trebui să-i spun unde ești?

– În niciun caz. Întotdeauna mă port frumos. Întotdeauna fac ce vrea el. Am preluat numele lui stupid, m-am mutat în Surrey-ul ăla stupid, merg în vacanțele all-inclusive cu prietenii lui stupizi și nevestele și copiii lor stupizi. Poate să facă și CE VREAU eu, pentru asta. VREAU să se îngrijoreze, să creadă că sunt MOARTĂ. Asta vreau! E noul meu hobby!

A chicotit ca un om deranjat la cap.

– Mai de mult, mă duceam la cursuri de *cycling*, acum îl fac pe bărbatu-meu să creadă că am MURIT.

– Katherine, am încercat eu să-mi păstrez cumpătul și neștiind ce să spun în continuare.

Era imposibil să te lași pradă beției în prezența ei. Tot ce spunea mă făcea mai lucidă și mai îngrijorată.

– Oh, la naiba, Nina, ascultă! Ascultă!

Podeaua de sub noi a reverberat de acordurile de la începutul lui „The Edge of

Heaven“.

– E MELODIA TA!

Înainte să apuc să protestez, m-a smucit de mână și m-am tras după ea în subsol, unde era ringul de dans.

Uitasem ce dansatoare groaznică era Katherine. O chestie pe care o găseam în mod special înduioșătoare la femei altfel frumoase și elegante. Cred că era cel mai sexy lucru la ea, de fapt – singurul defect fizic pe care i-l puteai descoperi, o ciudățenie simpatică. N-avea deloc simțul ritmului și se abandona muzicii smucindu-se sălbatic. Corpul ei rămânea nemișcat în toată apreciabila lui lungime, în timp ce membrele slăbănoage i se mișcau ca niște spaghete fierte care cad pe lângă strecurătoare. Își mușca buza de jos și deschidea gura doar ca să cânte versurile, greșit.

– DE FAPT, NU E MELODIA MEA! am strigat încercând să mă fac auzită peste muzică, în timp ce dansam.

– CEEE?!

– NU E MELODIA MEA.

– BA DA, ASTA ESTE. ERA NUMĂRUL UNU ÎN TOP CÂND TE-AI NĂSCUT.

– BA NU ERA, am spus.

Mă durea în gât de atâta efort.

– MAMA A MINȚIT. „LADY IN RED“ A LUI CHRIS DE BURGH ERA NUMĂRUL UNU CÂND M-AM NĂSCUT.

Katherine s-a oprit din dansat. Părea stupefiată.

– Futu-i, a zis, ducând mâna la gură.

– ȘTIU, am zis, fără să mă opresc din dans. NU MI-A VENIT SĂ CRED.

– CRED CĂ O SĂ VOMIT.

Am luat-o de mână și am tras-o cât am putut de repede de pe ring. Ne-am repezit pe scări, în timp ce își ținea mâna la gură și gâtul i se mișca spasmodic. Când am ieșit afară, în răcoarea nopții, s-a aplecat în față și a vomitat. I-am ținut părul în spate și s-a apucat de brațul meu. Eram în fața unei cozi lungi de petrecăreți care așteptau să intre în The Institution. Unii au râs, alții s-au strâmbat.

– Hei, a făcut bodyguardul de la intrare.

– Îmi pare rău, i-am spus. Proaspătă mămică. Prima noapte în oraș de când a născut.

Am condus-o ușurel după colț, pe o stradă pustie.

– Te iubesc, Nina, a bolborosit printre râgâituri.

– Știu.

– Chiar te iubesc.

Ne-am așezat în fund pe trotuar și am așteptat în tăcere să-i treacă greața. Au urmat sughițurile. Am chemat un taxi și am pornit spre casă.

Când am ajuns, a trebuit s-o ajut să urce scările, în timp ce se sprijinea de perete.

– Ce vrei să-ți aduc? am întrebat.

– Apă.

– Bine, îți aduc un pahar de apă.

– Nu! Vreau apă pe mine! a protestat. Apă peste tot pe mine!

Uitasem cât de melodramatici pot fi oamenii beți.

S-a trântit pe jos în baie și am început să-i scot hainele. Spoturile de deasupra păreau s-o fi dezbrăcat de orice urmă de demnitate, așa cum zăcea spunând lucruri fără noimă, aproape inconștientă. Am ridicat-o cu grijă și am așezat-o în cadă, cu picioarele rășchirate și pe jumătate adormită. Am luat capul de duș și am verificat temperatura apei cu mâna. Când s-a încălzit suficient, l-am mișcat deasupra ei, de la cap înspre picioare. A închis ochii și a schițat un zâmbet satisfăcut. Așa, cu părul ud dat pe spate, arăta ca un pui de vidră. Era prima oară când o vedeam pe Katherine goală de când făcuse copii. Am observat schimbări pe care nu le-aș fi putut vedea prin haine. Șoldurile i se lățiseră, ca prin magie, arătând ca niște bureți umflându-se în apă. Burta – pe vremuri întinsă și fermă – se lăsase și se încrețise ușor într-o parte. Sfârcurile îi erau mai roz și umflate; sânii ei enormi se lăsaseră peste torace, când altădată nici nu-l atingeau. Făcuse două vieți în acel trup. Erau semne ale schimbărilor prin care trecuse, schimbări pe care probabil că nu aveam să le înțeleg niciodată. Am simțit un junghi de remușcare.

I-am dat o pereche de pantaloni scurți de pijama și o cană de cafea. S-a pus în pat în capul oaselor, sprijinită de tăblie. Dușul și cofeina o treziseră. M-am așezat lângă ea, cocoțată pe plapumă.

– Ești OK? am întrebat.

– Nu știu, a răspuns. Nu cred.

– Zi-mi cum te simți. Poți să-mi spui orice.

A pus cana pe măsuța de lângă pat.

– Sunt doar foarte obosită în ultima vreme, a spus. Sunt atât de obosită, că am impresia că-mi pierd mințile. Nu țin minte ce s-a întâmplat când eram trează și ce a fost doar vis, nu-mi aduc aminte conversații întregi cu oamenii. Se pare că nu pot s-o mulțumesc pe Olive și în același timp să am grijă de Freddie. Reacționează atât de urât.

Mi-e teamă că nu se simte în siguranță și iubită.

– Normal că reacționează urât, e copil mic. Toți copiii mici o iau razna când apare vreun bebe nou.

– Sunt o mamă rea, Nina, a spus și privirea i s-a înăsprit. Nu fac o treabă destul de bună.

Lacrimi i-au curs pe ambii obraji, care s-au făcut roz, ca de fiecare dată când plângea.

– Ba nu ești. Știu exact ce fel de mamă ești. Pe tine poate poți să te minți, dar pe mine, n-ai nicio șansă.

– Alaltăieri, am luat-o razna rău de tot. Am încuiat-o pe Olive în casă, am ieșit și m-am așezat pe trotuar și am stat așa vreun sfert de oră. Când m-am întors, am găsit-o în baie, bând din suportul periei de WC ca dintr-un pahar.

Mi-am închipuit scena și m-am abținut cu greu să nu râd.

– Am avut noroc. S-ar fi putut întâmpla orice.

– E în regulă, n-a pățit nimic.

– Iar săptămâna trecută, îi făceam ceai, în timp ce Freddie dormea în coșul lui. Când nu-i dădeam suficientă atenție, se ducea și-l lovea.

– Și ce-ai făcut?

– Ceva ce jurasem să nu fac niciodată. Am apucat-o și am zgâlțâit-o. Eram foarte furioasă.

– E de înțeles.

– Nu, nu e. Eu sunt adultul, se presupune că știu ce e bine și ce nu. N-ar trebui să-mi pierd firea, ca un copil mic.

S-a uitat în tavan și alte lacrimi i-au curs pe obraji.

– În momentul ăsta, sunt mamă – asta e tot ce sunt. Nu fac nimic interesant și nu mă interesează lumea. Toată viața mea se rezumă la hrănit, schimbat scutece și culcat. Dacă nici asta nu sunt în stare să fac, atunci sunt total în plus, în pizda mă-sii.

– Katherine, ascultă-mă. O iubesc pe fiică-ta – aș face orice pentru ea. Dar, Olive e, pur și simplu, o jigodie.

A lăsat să-i scape un hohot de râs ascuțit.

– Ea de felul ei nu e o jigodie, e o dulceață de fetiță. Dar, în momentul ăsta, se comportă ca o jigodie. Și asta le pune tuturor răbdarea la încercare.

– Așa e, a zis, ștergându-și lacrimile. Fata mea e o jigodie.

– Bravo.

– Fata mea e o jigodie totală.

– Vezi?

Și-a luat cana de cafea și și-a aplecat fața deasupra aburilor.

– Trebuie să-mi spui chestiile astea, Katherine. Trebuie să lași la o parte imaginea de nevastă perfectă, nu-ți face bine. Mă enervează, iar pe tine te face să te simți singură.

– Știu.

– Dacă ne prefacem una față de cealaltă așa cum trebuie să ne prefacem față de restul lumii, n-ar trebui să ne mai deranjăm să fim prietene.

– Știu. Îmi pare rău. Am fost o scorpie absurdă.

– Da, așa e.

– Nu ți-am fost alături când ai avut nevoie.

– Nu, n-ai fost.

– Ești OK? a întrebat.

M-am băgat sub plapumă, cu fața spre ea, ca să putem trăncăni în continuare, în poziția în care stăteam în copilărie când rămâneam peste noapte la una dintre noi.

– Cred că o să fiu, am răspuns. Eu și mama am ajuns la o cotitură, ceea ce cred că o să ușureze toată treaba. Cred că Max a dispărut pentru totdeauna din viața mea, îmi dau seama că a fi îndrăgostit de cineva atât de evident de periculos m-a distras de la adevărata tragedie din viața mea.

– Care?

– Să-mi iau rămas-bun de la tata.

A întins mâna și a apucat-o pe a mea.

– Crezi că l-ai iubit cu adevărat pe Max?

– Da, chiar cred, am zis. Nu știu dacă el m-a iubit pe mine. Probabil doar și-a închipuit că mă iubește. Dar e ca și cum aș fi fost un produs al imaginației lui – o senzație de bine. Însă n-a fost în stare să-mi vadă conturul. Nu-mi dau seama dacă asta se poate numi iubire, dacă doar eu am trăit-o cu adevărat, în timp ce el doar și-a închipuit.

– Dar…

S-a oprit.

– Zi.

– Așa cum mi l-ai descris, mi se pare că și tu mai mult ți-l imaginezi. Pare sexy și interesant. Dar, în afară de asta, pare destul de rece și obsedat de propria persoană.

– Da, am spus. Trebuie, cred, să-mi asum o oarecare responsabilitate în legătură cu ce s-a întâmplat. Mă întreb cât de mult mi-am dorit să știu despre el de fapt și cât mi-am dorit un personaj de carte.

– Ce s-a întâmplat n-a fost vina ta.

– Dar cred că ai putea avea dreptate, că și eu mi-am creat în minte o versiune a lui. Sau poate despre asta e iubirea în general. Multe țin de cum îl percepem pe celălalt și de amintirile pe care le avem despre el, mai puțin despre cum e de fapt. Poate, în loc să spunem „Te iubesc", ar trebui să spunem „Te imaginez".

S-a lăsat să alunece în pat și și-a tras pătura până sub bărbie.

– Crezi că, dacă ne-am fi cunoscut acum, am mai fi fost prietene?

– Nu, nu cred.

– Nici eu.

– E ca un fel de magie, nu? Să știm că putem să întâlnim cei mai extraordinari oameni din lume, dar că ei nu vor fi niciodată capabili să recreeze istoria pe care noi două o avem în comun. Asta da superputere pe care o avem una asupra alteia.

– Așa e, a zis și a închis lumina de pe partea ei.

– Așa crezi și tu despre Mark? am întrebat.

– Nu știu, a spus, întorcându-se spre mine. Nu știu ce cred despre Mark în momentul ăsta. E ca și cum împărțim o casă și un program. Poate asta înseamnă să crești copii. Dar, repet, oricum n-a fost niciodată mare poveste de dragoste. Nu ne definește.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred că am nevoie de felul ăla de pasiune de care au nevoie unii. Mai ții minte cum m-a rugat să mă mut cu el?

– Mda, ți-a trimis un e-mail pe adresa de serviciu cu subiectul „pașii următori". Îmi amintesc asta cel puțin o dată pe săptămână.

Am râs amândouă cu fețele afundate în perne.

– Știu că uneori n-are habar de nimic, dar e un tată bun. Și întotdeauna m-a susținut.

– Voi doi faceți o echipă foarte tare.

– Așa e, a oftat, închizând ochii.

Am stins lumina de pe partea mea de pat.

– Mie mi se pare destul de romantic.

– Este, a spus încetișor și a adormit de îndată.

I-am trimis lui Mark un mesaj.

„Kat e cu mine. E bine și totul e în regulă. Sună-mă dacă vrei să vorbim x"

Am dormit până a doua zi târziu. M-am trezit de la sunetul care anunța un mesaj de la Mark. Aveam gura uscată și mi-era greață de la tăria care îmi lăsase o amprentă

lipicioasă pe creier. I-am citit mesajul lui Katherine: „Mulțumesc că mi-ai spus. Te rog să-i zici că nu e nicio grabă să se întoarcă acasă. Totul e acoperit – și pot să-mi iau o zi liberă săptămâna viitoare și să am grijă de copii. Merită o pauză. Mark x"

Am sărbătorit prima mahmureală din ultimii aproape patru ani comportându-ne așa cum ne comportam în fiecare weekend după-amiaza pe când aveam douăzeci și ceva de ani. Am pus niște treninguri pe noi, eu am făcut cârnați la cuptor cu mazăre și piure, am târât plapuma până pe canapea și ne-am uitat la trei musicaluri, unul după altul. După genericul de final de la *West Side Story*, a treia porție de piure, două pahare de vin roșu și o baie, Katherine a plecat la zece seara, să prindă trenul spre Surrey. M-a îmbrățișat, mi-a mulțumit, mi-a zis că mă iubește și că o să mă sune în timpul săptămânii următoare.

M-am dus în bucătărie, am umplut chiuveta cu apă, am turnat detergent și am băgat vasele murdare. Mi-am prins părul în coadă și am deschis radioul la emisiunea de muzică clasică liniștitoare de sâmbătă seara, cu DJ-ița mea preferată. S-a auzit finalul unei arii de operă, cu acompaniamentul de corzi și o voce de tenor plină de elan. Apoi, a urmat o scurtă tăcere. „Piesa pe care ați ascultat-o este din cantata *Fantoma miresei*", s-a auzit vocea pe care o ascultam de prin clasa a șaptea. „Și ne reamintește nouă, doamnelor, că uneori, când reia legătura cu noi, fostul iubit nu încearcă decât să ne ia cu el în mormânt. Cred că am avut toate parte de așa ceva, n-am dreptate?" A chicotit ca pentru sine. „Doar o glumiță pentru fanii înfocați ai lui Dvořák. Iar acum, ceva mai dulce. Un număr de sezon mai potrivit, de la Vivaldi… *Cele patru anotimpuri*." Mi-am pus mănușile de cauciuc și le-am lăsat să se scufunde în apa fierbinte, întrebându-mă la ce post de radio se va duce DJ-ița data viitoare. Unde te duci după o emisiune târzie de muzică clasică? La prognoza meteo pentru transporturile maritime? Și unde aș fi ascultat-o? Tot în acel apartament? Într-o casă, împreună cu familia? Într-un cămin de bătrâni?

Am auzit o bătaie în ușă și m-am gândit că poate Katherine își dăduse seama că a uitat ceva.

– Intră! am strigat spre coridor. Ușa e descuiată, Kat. Scuze, spăl vase.

Am auzit pași apropiindu-se.

– Unde sunt coletele mele?

M-am întors și l-am văzut pe Angelo, îmbrăcat complet diferit ca de obicei, în tricou și blugi. Am rămas nemișcată, cu spatele la chiuvetă.

– Nu poți să dai buzna în apartamentul meu.

– Unde sunt coletele mele?

Stătea în cadrul ușii. Chipul și vocea îi erau calme.

– Nu sunt la mine.

– Ba sunt, a zis, îndreptându-se spre mine și oprindu-se la un metru de aragaz. Văd pe fereastră azi pe curier și alerg după el și întreb unde pune coletele pentru Angelo Ferretti și zice: „Le-am lăsat la soția dumneavoastră, la etajul unu."

Am răsfoit rapid o selecție de scuze, dar n-am găsit niciuna satisfăcătoare. Nu mă gândisem să-mi construiesc un alibi.

– Nu știu despre ce vorbești, am spus senină, ștergându-mi fața cu încheietura cotului, pentru că în mâini aveam mănușile de cauciuc.

– UNDE SUNT COLETELE MELE? a strigat.

– Angelo, ieși din apartamentul meu și o să ți le las la ușa ta. O să vin să ți le las imediat.

– Nu. Arată unde sunt.

Am arătat cu mâna spre dulapul de deasupra aragazului. Era suficient de înalt să ajungă la el ridicându-se pe vârfuri. L-a deschis, a scos cele trei pachete pe rând și le-a așezat pe podea. A bolborosit ceva în italiană, nedumerit.

– Am luat doar trei, am spus, ca o adolescentă bosumflată care încearcă să se apere, inutil.

– Ai desfăcut?!

– Da.

– Ai umblat în lucrurile mele?!

Înfuriasem un psihopat care acum avea la îndemână o colecție de macete. Mi-am îngăduit să arunc o privire în direcția suportului de cuțite de pe blat, încercând să-mi dau seama dacă pot să ajung la el dintr-o mișcare iute.

– Nu mi-ai dat de ales. Tu mi-ai făcut viața grea, eu am vrut s-o fac grea pe-a ta.

– Care este problema ta?!

– Ba care e problema TA?

– Nu ai voie să furi!

– Tu ai vrut să fac asta.

– CE?! a mârâit, confuz.

– Da. Tu ai vrut-o, tu ai vrut să le fac dispărute. Și le-am făcut. Le-am șterpelit. Ai câștigat.

– Nu e vina mea.

– Ba este vina ta! am spus, zvârlindu-mi mâinile înmănușate în aer și stropindu-l fără să vreau. TOTUL e din vina ta! De ce niciodată, dar niciodată, n-am avut nicio

problemă cu vecinii până să stau deasupra ta? De ce îmi plăcea foarte mult să locuiesc aici, și acum mi-e groază să vin acasă?

– Ești…, a zis, cu ochii mijiți și împungând cu degetul aerul spre mine. Ești nebună.

– Ba nu sunt.

– Ba ești.

– Nu înseamnă nimic pentru mine să-mi spună asta un bărbat, pentru că știu care e adevărul. Poți s-o spui de câte ori vrei, n-are niciun efect asupra mea.

– Ești nebună.

– Vorbe goale, Angelo. Știu că nu e adevărat. Știu ce s-a întâmplat. Știu cum te-ai comportat. Cu cât o s-o repeți mai mult, cu atât mai sănătoasă la cap o să mă cred.

Mi-am scos mănușile de cauciuc.

– Ești nebună de legat.

– Nu te cred, am zis, apropiindu-mă de el.

A făcut un pas în spate, ca un animal speriat.

– NEBUNA DRACULUI!

– ȘTIU CE S-A ÎNTÂMPLAT. ȘTIU ADEVĂRUL. NU MĂ MAI SPERIE CUVÂNTUL ĂLA.

– EȘTI O JAPIȚĂ NEBUNĂ DE LEGAT.

L-am împins și s-a dat înapoi împleticindu-se și lovindu-se de frigider, făcând borcanele de murături dinăuntru să zdrăngănească. S-a îndreptat. Eram la câțiva centimetri de el și îl priveam în ochii bulbucați de spaimă. Mirosea a duș abia făcut și a articole de toaletă pe care adolescenții le găsesc puse pentru ei sub bradul de Crăciun. Am căutat pe fața lui semne ale bestialității – dorința de a face rău, sânge-rece. Îmi făcuse bine să-l împing, dar nu mi se părea suficient. Voiam să-mi descarc furia pe el și mai mult, să-mi simt corpul interacționând cu al lui, să-i arăt că nu mi-e frică de el. Să-i arăt că aia era și casa mea, că nu mă poate forța să plec. Voiam să-l lovesc – să-i ard o palmă zdravănă peste obraz, să-i las o urmă și să-mi rămână una de la el. Dar nu mai lovisem niciodată pe nimeni.

Mi-am lipit gura de a lui, atât de tare, încât am trecut de pernuțele buzelor pline și i-am simțit gingiile tari. M-am dat înapoi, oripilată, și i-am cercetat figura ca pe o rană făcută prin înjunghiere.

M-a împins spre chiuvetă și m-a sărutat. Mi-a apucat obrajii, degetele i s-au târât spre părul meu și mi l-au eliberat din coadă. Mă săruta cu sete, coborând de pe obraji pe gât. Mi-a scos maioul, aruncându-l peste suportul de farfurii și s-a lipit de mine cu putere, plimbându-și mâinile în sus și în jos pe ieșindurile și curbele umerilor și ale

spinării goale. Mă săruta, fără grabă, scoțând sunete de plăcere, care îmi reverberau din gură până în urechi ca un cântec îngânat. Era cald, pulsând și în continuă mișcare. Făcut din carne și oase. Era viu. Era statornic – locuia sub mine. Nu avea să plece. Era acolo. Nu avea să dispară. N-ar fi putut să dispară.

Am vrut să simt și mai mult din el. I-am scos în grabă tricoul. Avea pieptul ferm, de culoarea alunei, îmbrățișat de golurile și curbele surprinzător de musculoase ale umerilor și brațelor vânoase, dar în același timp stângace, în contrast cu paloarea posomorâtă a chipului său. S-a lăsat în genunchi când mi-a dat jos pantalonii de trening, care au căzut pe jos într-un fel caraghios, adolescentin, și m-a întors cu spatele spre el. M-a mușcat lacom de coapsă și l-am auzit cum își desface neîndemânatic nasturii de la blugi. S-a prins cu mâinile de blat și a intrat în mine. M-am aplecat și, fără să scoatem niciun sunet, respirând ușor, ne-am lăsat corpurile să se obișnuiască unul cu celălalt. Am simțit pe față aburul din chiuvetă în timp ce se mișca. Mâinile mi-au alunecat și s-au cufundat în apă, împroșcându-mi clăbuc pe pielea dezgolită. Râsul i-a reverberat prin mine, și am râs la rândul meu. S-a aplecat și și-a lipit stomacul de spatele meu, iar lănțișorul său de argint m-a gâdilat pe șira spinării. Mi-a ridicat părul, făcându-l să alunece în față, cu vârfurile muiate în apă.

Mâinile mele, îmbrăcate în bule de săpun ca în mănuși de dantelă, l-au apucat de brațe, ca și cum voiam să fiu sigură că e încă acolo. Mi-am înfipt degetele în trupul lui și am scos un geamăt de ușurare. Nu m-am fragmentat, să rătăcesc prin cameră, fiecare părticică din mine a rămas în corpul meu. Am rămas cu ochii larg deschiși, privind la sedimentul de vin roșu de pe fundul unui pahar și crusta de mâncare de pe furculițele care zăceau în apă, lovindu-se una de alta. L-am simțit cum încetinește, se oprește și se cutremură. A oftat. Am rămas din nou nemișcați. Fusese scurt și nesofisticat. Neplanificat și dizgrațios. Și real. Plin de săpun, murdărie, zgomotos și penibil. Real.

Ne-am așezat unul lângă celălalt pe podea, așa cum eram, pe jumătate goi, el cu spatele sprijinit de aragaz, eu cu al meu sprijinit de dulapul de sub chiuvetă.

– Am crezut că ne urâm unul pe celălalt, am zis.

– Ce?! a zis, lungind vocala, revoltat. Nu!

– De ce ai fost atât de rău cu mine?

– Nu este vorba de tine, futu-i.

A lăsat privirea în podea.

– Ai niște apă?

Am dat din cap că da și m-am ridicat, conștientă că eram în sânii goi și în pantaloni de trening, ca un zidar într-o zi caniculară. Am scos un pahar din dulap și l-am pus sub robinet, în timp ce cu cealaltă mână m-am acoperit strategic, brusc

rușinată.

– E foarte greu. Anul acesta, a zis încetișor, scoțând frânturi de gânduri ca piesele pe tabla de scrabble.

– Cum?

– Cu traiul.

– Îmi pare rău, am zis, întinzându-i paharul și așezându-mă lângă el.

Mi-am amintit de halatul lui. De tricouri. De faptul că nu mă băga în seamă. Că părea să nu țină cont de nimic – reguli, lumină, timp, reciclare, maniere, lumea din afara apartamentului său.

– Pot să te întreb de ce?

– Prietena mea. Locuia aici.

– E femeia cu care te certai?

– Da, a zis, dând din cap. M-a înșelat anul trecut. Am iertat-o, a stat o vreme, apoi a plecat.

– Îmi pare rău, am spus din nou.

A ridicat din umeri și a luat o gură de apă.

– Totul anul acesta am încercat să fiu mai bine, dar nu…

A lăsat paharul pe jos și mi-a evitat privirea.

– Înțeleg, am spus. Niciun scop. Nicio plăcere. Totul, inutil.

– Și la tine, la fel?

– Da. A dispărut. Nu mi-a mai vorbit.

A clătinat din cap, înțelegător, ca și cum eram niște străini la întâlnirea unui grup de întrajutorare. Ceea ce cred că și eram. M-am gândit la cele trei apartamente așezate unul deasupra celuilalt, cum fiecare adăpostea o inimă frântă. Trădare, dispariție, durere. Cineva înșelat la parter, cineva abandonat la primul etaj și o văduvă deasupra.

– O să treci peste asta, Angelo, știi, nu? Am fost bine înainte și o să fim bine din nou.

A început să penduleze cu mâna pe podea metodic, ca și cum voia s-o măture de firimituri. Lumina din tavan îi dezvăluia porțiunea din creștetul capului unde părul prinsese un aspect diafan.

– Îmi pare rău, a spus, privindu-mă cu un zâmbet plin de regret, care părea insuportabil de dureros.

– Mulțumesc, am zis. Îmi pare rău că ți-am luat pachetele. E ceva total inacceptabil. Nu mi-am dat seama că suferi atât de tare, pur și simplu mă gândeam că ești un om groaznic.

– Nu este nimic, a zis cu blândețe.

A terminat de băut cu un aer hotărât.

– Cred că nu este o idee bună să..., a zis mișcând mâna între noi doi.

– Desigur, desigur, am spus. Nici eu nu cred că ar trebui să repetăm asta.

– De ce ai spus că ești soția mea?

– Doar ca să pot fura de la tine, atât.

– Ah.

– Dar cred că ar trebui să fim prieteni, am zis. Cred că merităm pacea.

– *Sì*, *peace*, a zis, oftând. *Peace. Piece of cake.*[80]

– O expresie idiomatică mișto.

– Expresie idiomatică?

– E atunci când o expresie înseamnă ceva într-o limbă, dar fără să aibă un sens literal.

– Înțeleg.

– Spune-mi una în italiană.

A lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de frigider și a scormonit printre gânduri.

– *Hai voluto la bicicletta, e mo' pedala.*

– Cum se traduce?

– Ai vrut bicicletă, acum poftim, pedalează.

– Și ce înseamnă asta?

– Înseamnă că trebuie să suporți consecințele dorințelor tale.

– Înțeleg. Noi avem: „Cum îți așterni, așa dormi."

– Da. Voi cu paturile, noi cu bicicletele.

– De unde ești? Știu că „Baldracca" nu e un loc, bulangiu ce ești.

– Ți-a plăcut gluma mea!

M-am încruntat.

– Sunt din Parma.

– Am fost acolo. Am lucrat acolo acum câțiva ani.

– Serios?

A părut încântat.

– Da, scriu despre mâncare. Mă documentam despre produsele cu denumire de origine protejată din Emilia-Romagna. Despre oțetul de Modena, parmezan și șunca de Parma.

– Nu mai spune! a zis.

A târât spre el una dintre cutii, entuziasmat, a deschis-o și a scos unul dintre cuțitele lungi.

– De la mama mea.

– Pentru?

– Pentru prosciutto.

– Oh.

– Ce?

– M-am gândit că…

Mi-am lăsat fruntea pe genunchi și am respirat în țesătura moale a pantalonilor de trening.

A ridicat capul și m-a privit.

– Ce?

– M-am gândit că vrei să omori pe careva, am zis, ridicând capul brusc.

I-am surprins privirea din ochii de culoarea chihlimbarului brun, acum înspăimântată.

– Îmi pare rău.

– Ce?

S-a dat mai încolo încetișor, privindu-mă de parcă eu eram acum o amenințare pentru el.

– Mi-am închipuit că ești vreun psihopat. M-am gândit că vrei să faci rău cuiva, am spus, aruncând o privire spre pachete.

– Nu! Ea mi-a trimis asta ca să fac prosciutto. Îl ține agățat în grădina noastră. Eu o să îl țin agățat în grădina de aici.

A deschis o cutie și mi-a arătat cârligele.

– Cu otrava ce faci?

A rotit ochii în cap.

– *Otravă!* E pentru carne. Colorezi carnea, pricepi?

– O afumi, vrei să zici. Normal.

– Otravă?!

– Dute-n mă-ta, am zis și am râs amândoi.

– Am auzit că ce o face atât de bună la gust e aerul din Parma. S-ar putea să nu fie la fel în Archway.

– Mda, a ridicat din umeri. S-ar putea.

– Cunosc un măcelar bun la care ai putea să mergi. Pentru picioarele de porc.

– Da?

– Da. Cât timp le ții atârnate?

– Un an, poate? a zis. Mama le ține doi ani. Mi-e dor.

– De șuncă?

– De casă.

N-a mai stat mult. M-a sărutat cu un aer oficial pe amândoi obrajii și am schimbat numere de telefon. Am auzit ușa de la apartamentul său deschizându-se, apoi l-am auzit umblând prin bucătărie, fluierând. L-am auzit pregătindu-și de mâncare în timp ce făceam duș, la un metru deasupra capului său. A spălat vasele ascultând radioul în timp ce m-am spălat pe dinți. Am adormit în timp ce se uita la televizor. Am dormit neîntoarsă toată noaptea.

Note:

80 Joc de cuvinte intraductibil bazat pe omofonia dintre *peace* („pace“) și *piece* („bucată“). *Piece of cake* (literal: „bucată de prăjitură“) este o expresie care înseamnă „floare la ureche“, „nimic mai simplu“ etc.

19

Eu și Lola aveam o parolă în cazuri de urgență: „pinguin“. Apelaserăm la ea exact de două ori de-a lungul prieteniei noastre de cincisprezece ani. Prima dată, când a încărcat din greșeală o poză cu ea goală într-un album online în care nașii unui bebeluș pe nume Bertram trebuiau să pună fotografii cu acesta. A doua, când am avut impresia că îl văd pe Bruce Willis într-un magazin de telefoane, dar de fapt era un bărbat cu o chelie asemănătoare. Când am primit de la ea un emoji cu un pinguin și apoi un mesaj cu adresa unui pub, o dată și o oră, am știut că vrea să-mi spună un singur lucru: s-a logodit.

Am comandat o sticlă de șampanie și am așteptat-o. Și-a făcut apariția – un top galben cu buline, pantaloni scurți cu dungi alb-negru, saboți argintii înalți și o pălărie de paie lălâie, deși nu era nici urmă de soare în ziua aia. S-a așezat la măsuța rotundă fără să mă îmbrățișeze de bun venit și și-a scos ochelarii de soare Jackie O și pălăria.

– Jethro, a zis.

– Te-a cerut de nevastă!

– A dispărut.

Chelnerul a venit la masa noastră și a scos dopul șampaniei cu un aer ceremonios. Lola a tresărit.

– Pentru dumneavoastră? a întrebat, încântat că în sfârșit comandase cineva șampanie.

– Da, am răspuns.

– Excelent. Și ambele minunate domnișoare sărbătoresc ceva special?

Lola și-a apăsat fruntea cu încheieturile palmelor.

– Nu, nu-ți face griji, am zis și i-am luat încet sticla din mână. Cred că… ne descurcăm de aici încolo. Mulțumesc mult.

Am pus șampania în găleata cu gheață și chelnerul a plecat.

– Ce s-a întâmplat?

– Totul a fost cum nu se poate mai normal până acum câteva săptămâni. Ne

distram ca nebunii, planificaserăm să vedem mai multe apartamente săptămâna asta, eram chiar fericiți c-o să ne mutăm împreună. A început să vorbească de căsătorie.

Mi-a surprins expresia dezaprobatoare.

– Știu, știu. Acum pare o nebunie. Apoi, duminică seara a zis că trebuie să dea o fugă până acasă la el să ia niște lucruri și că se întoarce imediat. Era plecat deja de câteva ore, așa că i-am scris să văd dacă e OK. A răspuns că o să mai stea. A zis că a înțeles că totul s-a mișcat prea repede și că trebuie „să frâneze". L-am întrebat dacă a știut c-o să-mi spună toate astea înainte să plece, când pretindea că totul e în regulă, și a spus că nu. Dar normal c-a știut. Pur și simplu, a evitat o discuție dificilă.

– Și după aia? am întrebat, turnând șampanie, care acum părea să-și râdă de noi.

– Am hotărât să nu ne vorbim câteva zile, să stăm un timp separați, să ne gândim la ce ne dorim, apoi să ne întâlnim și să discutăm.

– A mai dat vreun semn de viață?

– Nu. De o săptămână. La început, m-am gândit că pur și simplu mai are nevoie de timp, ceea ce e în regulă, dar nici măcar nu-mi răspunde la mesaje.

Ochii albaștri ca de husky i s-au umplut de lacrimi, care i-au coborât pe obraji. Era atât de disperată să iubească pe cineva. Un singur lucru, atât de simplu, pe care îl cerea de la viață.

Un anumit sentiment, îndelung reprimat, s-a trezit în mine. Pe care ar fi trebuit să-l exprim, liber și pe deplin, când Max a dispărut prima oară, dar în schimb îl ascunsesem, ca o fată bună ce eram. Îl întorsesem împotriva mea, cercetându-mi toate posibilele imperfecțiuni. Îl lăsasem să urce ca aburul fierbinte în creier, făcându-mă să analizez totul, până la obsesie, și complet inutil. Îi făcusem loc în inima mea, unde se topise devenind răbdare și iertare. Lăsasem acel sentiment să cutreiere fiecare părticică a corpului meu, doar să nu-mi evadeze pe gură; să nu-l las să iasă la aer. Astfel, nimeni nu m-ar fi putut acuza că sunt prea plină de ardoare, că mă amăgesc singură sau sunt pur și simplu nebună. Venise momentul să-i dau drumul ca unui șuvoi de flăcări. Nu mă interesa răzbunarea, tot ce voiam era să repar ce se putea repara.

– Unde locuiește? am întrebat.

– În Clerkenwell.

– Bine, am zis, dând pe gât restul de șampanie. Ia asta cu tine, am adăugat arătând spre sticla pe jumătate goală și m-am ridicat.

– Nu mergem la el acasă.

– Nu tu mergi, eu merg.

– Nu, Nina.

– Ba da. Nu poți să le dai „delete" oamenilor reali. Nu trăim într-un S.F. distopic.

– Ce ai de gând să-i spui?
– Tot ce trebuie să știe.

– OK, a zis, apucând sticla și luând o dușcă în timp ce ne îndreptam spre ușă. Nu mai am nimic de pierdut.

Apartamentul lui Jethro se afla într-o clădire de depozite care, chiar și din afară, părea foarte mulțumită de transformarea ei. Ferestrele cu cercevele de oțel de la Crittall arătau ca niște dinți mari și rânjiți felicitându-se reciproc. Am sunat la ușă.
– Da? a zis.

– Sunt Nina, am zis, calmă. Nina Dean, prietena Lolei.
– Oh.
Sunetul hârâit al interfonului arăta că încă nu închisese.
– Pot să te ajut cu ceva?
– Vreau doar să vorbim zece minute.
A urmat o pauză, apoi s-a auzit clicul sec care mă anunța că mi-a dat drumul înăuntru. Fusesem sigură că va accepta. Bărbaților ca el nu le păsa câtuși de puțin de consecințele acțiunilor lor împotriva femeilor pe care le făceau astfel să sufere, în schimb erau preocupați de ceea ce ar putea să creadă alții care știau despre acțiunile respective. M-am întors spre Lola, așezată pe scările unei clădiri mai încolo, cu sticla de șampanie, și am ridicat degetul mare în sus.
A deschis ușa.
– Nina, salutare, hai înăuntru, a zis într-un fel demonstrativ, tărăgănat și nonșalant, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că e nervos.
Am aruncat o privire de jur împrejur în apartamentul ticsit de lucrurile unui om cu pretenții care încerca să arate cât de multe domenii îl interesează. Peretele cu cărămidă aparentă și dușumelele originale ale cuiva interesat de istorie, dar doar cea a clădirii în care locuia. Albume cu Pink Floyd înrămate, un dispozitiv de făcut paste, perne cu huse de in, un raft cu clasici de la Penguin, cu cotoare portocalii, aliniați perfect, săpun lichid într-un recipient care arăta ca o sticlă dintr-o apotecă de odinioară și costă treizeci și opt de lire. O pictură în ulei cu un nud ușor supraponderal și cu sâni ușor lăsați, care probabil îi lăsa impresia că e feminist. Își cumpărase întreaga personalitate de la buticurile de pe străduțele pavate din Shoreditch.
– Ce mai faci?
– Bine, am răspuns. Deci, ești viu?
– Evident.

– Păi, e bine dacă ești viu și nevătămat, era important de știut.

S-a sprijinit de dulapul din bucătărie, părând hotărât să păstreze discuția prietenoasă și relaxată.

– Uite ce e, Nina. Înțeleg că e prietena ta și faci asta pentru că ții la ea. Dar ce se petrece între mine și Lola e doar între mine și ea.

– Dar nu prea e, pentru că nu vorbești cu ea, deci se petrece doar între Jethro și Jethro. Cei mai importanți doi oameni din această relație.

A rămas un moment cu gura căscată, apoi a închis-o la loc. M-am simțit bine să-l surprind. Se întâmplă foarte rar ca o femeie să dețină controlul într-o discuție cu un bărbat ca Jethro.

– Am simțit doar că am nevoie de spațiu. N-am greșit cu nimic. Nu ai cum să înțelegi cât de tulburat sunt. N-am stat o zi departe unul de celălalt, n-am avut niciun moment de reflecție.

– Cine l-a băgat pe celălalt în relația asta?

A oftat.

– Eu.

– Cine a zis primul „te iubesc"?

– Eu.

– Cine a venit cu ideea să cumpărați un apartament împreună?

– Știu că te gândești că eu.

– A fost doar un fel de provocare?

– Ce vrei să spui?

– A fost doar un joc pe care ai vrut să-l termini? Ai întâlnit o femeie care avea o viață liniștită și ai vrut să vezi cum e să i-o rupi în două? Ai vrut să știi dacă poți s-o faci să te iubească, să-ți spună toate lucrurile pe care voiai să ți le spună, să facă toate lucrurile pe care voiai să le facă, apoi jocul s-a terminat și poți să închizi computerul?

– Bineînțeles că nu asta am făcut. M-am răzgândit doar – oamenii se răzgândesc, nu e interzis.

– Dacă nu știai, de fiecare dată când „te răzgândești" în felul ăsta extrem, deposedezi o femeie de ceva. E furt. Nu îi furi doar încrederea, îi furi și timpul. Îi iei anumite lucruri, doar ca să te distrezi tu câteva luni. Oare îți dai seama cât de egoist procedezi?

– Da, a zis.

– Ai idee cât de mult îi ia ei să aibă încredere în cineva? Și de acum încolo, îi va fi și mai greu. Încrederea e doar ceva ce o femeie trebuie să pună într-o relație, iar bărbații nu trebuie să se gândească la ea.

– Bine, a spus, încercând să pară înțelegător. Am dat-o în bară rău de data asta.

– I-ai zis că vrei să te căsătorești cu ea. Îți dai seama cât de *nebunesc* e să faci așa ceva, Jethro? Cât de oribil de nepotrivit e s-o spui atât de devreme într-o relație, chiar și dacă ești bine intenționat, ca să nu mai spun cum e în cazul în care nu ești.

– Dar chiar am crezut asta.

– Habar n-ai cum e treaba cu căsnicia și copiii, așa e? Că până ajungeți acolo, trebuie să te vezi cu omul respectiv o perioadă.

– Știu. Sunt foarte îndrăgostit de ea. Dar pur și simplu încă nu sunt pregătit să fac pasul ăsta.

– Ai treizeci și șase de ani.

– Vârsta nu contează.

– Și, oricum, nu așa stă treaba cu iubirea. Nu-mi vine să cred că stau să-i explic chestiile astea unui bărbat care se apropie de patruzeci de ani.

– Abia am trecut de treizeci și cinci, a protestat.

– Trebuie să profiți de șansa asta. Nu e ca și cum te poți îndrăgosti de altcineva în fiecare săptămână. Cât de arogant din partea ta să crezi că poți să mai ai sentimentele astea față de cineva când vei decide că ești pregătit!

– Nu despre ea e vorba, ci despre momentul potrivit.

– Așa? Și când crezi că vei fi pregătit?

A ridicat din umeri și a mormăit ceva, scotocind prin gânduri.

– Nu știu. Habar n-am. Patru ani, poate? Cinci? Nu știu.

– Lola o să aibă aproape patruzeci atunci. Te aștepți să stea până la patruzeci de ani ca să înceapă o relație potrivită cu tine?

Mi l-am imaginat bărbat la patruzeci și ceva, necăsătorit, cu șuvițe argintii prin părul roșcat, riduri elegante în jurul ochilor și cu un apartament de două ori mai mare umplut cu de două ori mai multe fleacuri pe care le adună bărbații cu prea mulți bani și nesiguri pe ei. N-ar părea disperat sau trist. Bărbații ca Jethro călătoresc prin viață percepuți ca niște exploratori temerari.

Apoi, am înțeles: va decide când să se îndrăgostească și când să aibă o familie, și asta se va întâmpla. Mereu va fi vreuna care să vrea să-l iubească. Nu era obligat să profite de șansa asta, putea să aștepte o alta. Apoi, alta. Populația feminină era doar o sursă inepuizabilă de șanse și el putea să aștepte oricât dorea. Când era vorba de cea pe care o iubea și de felul în care o iubea, riscurile lui erau minime. Nimic nu însemna nimic pentru el.

– N-o să te însori cu una de vârsta ta, am zis, dându-mi seama imediat că rosteam

asta cu glas tare. O să te însori cu o femeie cu zece ani mai tânără. Așa merg lucrurile. Ai dreptate, vârsta nu contează. Pentru tine.

S-a mulțumit să mă privească sfidător, fără să zică nimic.

– Lola n-a lăsat nimic pe-aici?

– Nu. Nu cred.

– Nu mai ieși la întâlniri până nu te lămurești ce vrei.

Am pornit spre ieșire.

– Și să n-o mai suni pe Lola.

Știam că va ieși din nou la întâlniri. Probabil că nici după câteva săptămâni. Ca Max. Mi-am imaginat toate femeile cu care se vor întâlni Jethro și Max, care vor fi „confuzi“ și „nepregătiți“, așezate la rând ca la linia de producție din fabrică. Fiecare dintre ele îi va da ceva – o poveste, un weekend la țară, atenția ei, sfaturi, din timpul ei, o aventură sexuală, o aventură adevărată, apoi va fi forțată să-l predea mai departe, unei noi relații. Într-un anume punct, acești bărbați vor ieși la suprafață, plini de iubirea, grija și încrederea ce le-au fost încredințate de-a lungul anilor și probabil că se vor angaja cu adevărat într-o relație cu cineva. Apoi, cu siguranță, într-o alta. Și apoi, în alta atunci când cea de dinainte îi va plictisi. Lăcomia lor nu va fi satisfăcută de o singură femeie, de o singură viață. Vor avea nenumărate vieți. Viață după viață după viață după viață.

Pentru că astfel de bărbați mai degrabă vor să vrea ceva, în loc să aibă ceva. Max voia să fie chinuit, voia să tânjească, să vâneze, să viseze. Voia să existe într-o stare liminală, ca atunci când ceva abia începe să existe. Îi plăcea să-și închipuie cum va fi relația noastră, fără să dăruiască din timpul lui sau să se oblige cu ceva. Lui Jethro îi plăcea să vorbească despre casa pe care avea s-o cumpere împreună cu Lola, dar nu s-ar fi dus să vadă vreuna. Erau ca niște adolescenți în camerele lor, notându-și versuri în caiet. Nu erau pregătiți să devină adulți, să facă o alegere, cu atât mai puțin promisiuni. Preferau ca relația lor să fie virtuală și speculativă, pentru că dacă era virtuală și speculativă, era perfectă. Iubita lor nu trebuia să fie neapărat o ființă umană. Nu erau obligați să facă planuri sau să se gândească la aspectele practice, nu erau împovărați de grija pentru fericirea celuilalt. Și puteau fi eroi. Puteau fi zei.

Ce jalnic.

– Cine sunt toți nenorociții ăștia?! a bolborosit Lola, deschizând o sticlă prăfuită de Tia Maria.

Era trecut de miezul nopții și rămăseserăm fără vin, așa că dăduserăm iama în lichiorurile din dulapul meu.

– Cum ajung ei să facă sex cu noi? Își dau ei seama cât de norocoși sunt că fac sex

cu noi? Ar trebui să decupeze și să trimită cupoane un an întreg – UN AN ÎNTREG – la o căsuță poștală înainte ca măcar să fie CONSIDERAȚI ca oameni care ar putea fi suficient de norocoși să facă sex cu noi.

A turnat cu o mână nesigură Tia Maria în paharele în care fusese vin.

– La o căsuță poștală, iubita? Se vede că ai îmbătrânit.

– Și nu mă ascund. Am treizeci și trei de ani, în pizda mă-sii. Anii mei sunt bunuri acumulate. Ca *mobila*. Nu sunt o pierdere. Eu sunt o PIESĂ. De ce nu înțeleg ăștia că sunt o piesă?

– Nu știu.

– Dacă aș fi fost tip, oricine ar fi vrut să fie cu mine. Am o carieră mișto, dinți drăguți, a zis, dezvelindu-și gingiile. N-am probleme cu circulația. Am o mulțime de valize, fiecare cu compartimente separate pentru lenjerie intimă și cosmetice. Una dintre ele are chiar și un nenorocit de port USB, să-ți încarci telefonul la el. Nu sunt deloc de lepădat. De ce nu vrea nimeni să fie cu mine?

Am deschis al doilea pachet de țigări și am scos una.

– Mă depășește.

– Trebuie să ne instalăm Linx din nou.

– Nu, am spus, aprinzându-mi țigara. Nici nu mă gândesc. Am terminat-o cu întâlnirile.

– Nu poți s-o termini cu întâlnirile, dacă vrei o familie.

– Eram mult mai fericită înainte. Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Dacă se întâmplă, se întâmplă.

– Nu e nimic greșit să vrei să iubești pe cineva, Nina.

– Știu asta.

– Nu e o slăbiciune să vrei asta pentru tine, a spus. Nu vreau să-ți pierzi speranța.

– Cred că deja s-a întâmplat.

Ne-am aplecat amândouă peste fereastră, suflând fumul spre cer. Pomișorii plantați recent ne-au salutat cu ramurile fremătând în vânt.

– Știu, a spus. Ar trebui să-mi încredințezi mie speranța ta.

– Adică?

– E cum a spus Joe când a ținut speechul mirelui: iubirea înseamnă să fii păzitorul singurătății celuilalt. Poate că prietenia e păzitoarea speranței celuilalt. Lasă-mi-o mie și o să am grijă de ea o perioadă, dacă îți e greu s-o suporți.

– Nu pot să fac asta, deja o duci pe a ta.

– Oh, o duc pe a mea de vreo zece ani. Nu cred că ar fi mare diferență dacă aș mai primi un pic.

I-am aranjat o șuviță după ureche.

– Nu sunt deloc pentru relații în perioada asta. Dar, dacă mai contează, știu că iubirea te așteaptă, Lola. Mai impresionantă decât ne putem noi două imagina. Poate că nu o să fie vreun magician celebru. Ar putea să nu fie genul de bărbat care ne închipuim noi. Dar e pe drum.

– Știu asta, Nina. Întotdeauna am știut-o.

– Nu-i așa?

– Și știu că și în cazul tău e la fel. Și după aia nu va mai fi nevoie să te gândești la toate astea. Doar o să continui să scrii cărți și să ai grijă de tatăl tău. O să-ți țin speranța la adăpost până va fi în siguranță s-o iei înapoi.

Angelo s-a apropiat de ușa de la intrare și ne-a zărit aplecate deasupra ferestrei.

– Bună! a strigat.

– Bună! am răspuns. Cum ți-a ieșit șunca?

– OK, a zis. Am agățat-o în cârlige pe frânghia de rufe, dar e problemă cu muștele.

– Ai vrut bicicletă…

– Ah, așa e.

– Am ceva cu care poți să le acoperi, dar prin care poate să și pătrundă aerul.

– Serios?

– Da, am spus.

A zâmbit și a băgat cheia în yală. M-am întors spre Lola. Era stupefiată.

– Ce-a… Ce-a fost asta?!

– E un tip OK.

– Posibilul ucigaș?!

– Nu e ucigaș, e un om deprimat care și-a cumpărat cuțitele ca să se apuce de arta afumăturilor, să uite că are inima frântă și să-i amintească de casă.

– De unde știi?

– Am vorbit, am lămurit și am ajuns la armistițiu.

– Cum?

– Ne-am futut.

– Foarte amuzant.

– Vorbesc cât se poate de serios.

De șoc, gura îi rămăsese atârnată în jos, iar ochii tulburi de beție, care nu stătuseră locului până atunci, s-au ațintit asupra mea.

– A venit să mă ia la rost în legătură cu pachetele furate, am mărturisit, și am sfârșit

prin a face sex în bucătărie.

Gura i s-a lărgit și mai tare.

– Știu.

– O s-o faci din nou?

– Nu, nu. A fost o chestie de o dată.

– Îți place?

– Nu știu. Mi-a plăcut, mult, când am făcut-o. Cred că aveam nevoie de sex cu cineva care să nu dispară după aia. Stăm în aceeași vilă. Împărțim factura la electricitate. De fapt, pot să-i aud bătăile inimii prin podea.

Lola a rămas pe gânduri și a scos o țigară.

– Să bem, a conchis cu tristețe.

*

Am băut până la epuizare – un ciclu tăcut de turnat, băut și fumat.

– Am făcut rost de ceva nou pentru Raftul cu Nenorocirile Altora. Cea mai tare chestie de până acum.

– Așa spui de fiecare dată.

– Nu. Crede-mă, asta chiar e cea mai tare de până acum. Am auzit-o acum ceva timp și o păstram pentru când o să ne fie cel mai rău.

– Nu cred că nefericirea altora o să mă facă să mă simt altcumva decât și mai nefericită.

– Hai să facem o încercare, bine?

– Bine.

– OK, deci, a început, adunându-și picioarele sub ea, așezându-se turcește ca o adolescentă impresionabilă venită la o bârfă pe ascuns cu prietenele. O ții minte pe prietena mea Camille?

– Da.

– Deci… Nu Camille, ci…

– Nu-mi vine să cred, deci nici măcar nu e sursă de prima mână.

– O putem suna chiar acum pentru lămuriri.

– N-o s-o sun pe prietena ta Camille.

– Deci, Emma, prietenă cu Camille, s-a mutat în California. Și din prima lună de stat acolo, a zis că trebuie neapărat să ia niște ayahuasca.

– Ce e aia?

– E un drog psihoactiv pe care îl iau șamanii și e ca și cum faci zece ani de terapie într-o singură seară.

– Așa.

Mă îngrijora cât de fluentă devenisem în limba Lolei.

– Așa că, era ea la o ceremonie în Joshua Tree[81] împreună cu alți străini și toți consumau ayahuasca. Emma pornește într-o călătorie nebună și tulburătoare, înapoi în timp și reface toate legăturile rupte cu maică-sa. Se întoarce prin celălalt capăt al tunelului și iat-o în deșert, cu nisip sub tălpi și stelele deasupra capului.

– Așa… Continuă.

– Și-și dă seama că e pentru prima dată în viața ei într-o stare de liniște completă. Și, deodată, un bărbat lângă ea. Un tip care consuma și el. Întinde mâna spre ea și ea o prinde cu a ei. Nu-și spun nimic, dar ea știe că efectiv și-a găsit iubirea vieții.

– Lola, povestea asta nu este adevărată.

– Acum… *Așteaptă un pic.* Așa, deci. Se întorc ei în L.A., unde locuiește el, și petrec o săptămână împreună. E mai fericită decât a fost vreodată, niciodată în viața ei nu s-a simțit atât de înțeleasă. El se mută la ea. Petrec împreună trei luni de fericire totală.

– OK.

– Apoi… Ceva se întâmplă. Tipul ăsta începe s-o enerveze la greu. Încep toate certurile pe toate chestiile. Ea îi zice lui: „Eu cred că asta nu e corect." El zice: „Trebuie să ne întoarcem în deșert și să mai băgăm niște ayahuasca."

– Deci era un fel de halucinație de nivel redus, prelungită?

– Exact. Ea îi spune, așadar, nu, ia-ți catrafusele și cară-te, și el așa și face. Apoi, o săptămână mai târziu, apare mirosul ăsta oribil, peste tot. În toate camerele, nu poate scăpa de el.

– Oh, nu.

– Aduce oameni care să-i curețe locul, ăștia asta fac, mirosul – nici vorbă să dispară. După o lună de trăit în iad, își dă seama în sfârșit de unde venea.

– De unde?

– Tipul desfăcuse aerul condiționat, băgase creveți și pusese capacul la loc. Mirosul se răspândise prin curenții de aer.

– Oh, Doamne.

Am savurat măreția acelui final preț de un minut.

– Asta e o foarte, foarte bună achiziție pentru Raftul cu Nenorocirile Altora, Lola. Nici cea mai groaznică dintre despărțirile noastre n-o să fie atât de nasoală ca faza asta.

– Tu ce-ai fi făcut? Dacă ai fi fost în locul ei.

Am înghițit ultimele picături de lichior de cafea grețos de dulce.

– Cred că m-aș fi întors în deșert, am zis. Aș mai fi consumat din aia.

– Dar atunci, totul ar fi fost o minciună.

– Gândește-te la Demetrius și Helena.

– Care Demetrius și Helena? Am fost colegi la fac?

– Din *Visul unei nopți de vară*. Finalul fericit e despre două cupluri care sunt îndrăgostite de persoana potrivită. Dar doar Demetrius o iubește pe Helena, pentru că e sub puterea unei vrăji făcute mai devreme.

– Ăsta e finalul, serios?

– Da.

– De ce?

– Sunt diverse teorii. Poate pentru că Shakespeare a avut nevoie să rezolve toate problemele, astfel încât povestea să urmeze regulile comediei. Mi-era foarte greu să le explic elevilor când le predam asta – li se părea imposibil de acceptat ca totul să se termine cu o iluzie. Mereu mă întrebau ce cred eu, a rămas sau nu Demetrius îndrăgostit de Helena după finalul piesei.

– Și ce crezi, a rămas?

– Întrebarea nu e dacă a rămas îndrăgostit, ci dacă s-a mai trezit, am spus.

Lola a privit spre strada mea, cu chipul scăldat în lumina de nuanța ambrei a felinarului, cea care luminase ceasurile târzii ale prieteniei noastre de-a lungul atâtor ani. Mi-a luat telefonul, l-a deblocat și a intrat în magazinul de aplicații. Logoul de la Linx a apărut ca opțiune pentru descărcat.

– Sper că nu s-a trezit, a zis.

Mi-a pus telefonul în palmă, iar ecranul lui a strălucit nesigur.

Note:

81 Parc național situat într-o zonă deșertică din sud-estul Californiei.

Epilog

Afară e senin când mă trezesc pe 3 august. Vremea îmi amintește de copilărie – de buburuzele plimbându-se pe brațe pistruiate și de înghețata cu căpșuni din parc. Sunt sigură că în primii ani de viață trebuie să fi fost și zile cu cer atât de luminos, că pare alb, dar nu reușesc să mi le amintesc. Mă spăl pe dinți și apoi pe față și, de dragul tradiției, dacă nu de cel al acurateței istorice, dau drumul la „The Edge of Heaven" să se audă în boxele din sufragerie. Chiar este cea mai bună melodie pentru dansat.

Ies la plimbare prin cartier, sărind peste resturile de kebab de la petreceri târzii, trec pe lângă intrarea cu vopseaua roșie scorojită a clubului The Institution, care, în lumina zilei, arată ca un clovn de la petrecerile pentru copii rămas fără costum. Urmez circuitul meu preferat pe la Hampstead Heath și iau la pachet o cafea cu lapte (doză dublă, lapte nedegresat).

Când ajung acasă, Angelo tocmai iese. Schimbăm amabilități, fumăm câte o țigară afară la soare, și îi spun că împlinesc treizeci și trei de ani. Mă anunță că am vârsta pe care o avea Iisus când a murit și mă întreabă ce am de gând să fac să nu rămân mai prejos în privința realizărilor. Îi spun că sunt convinsă că pot salva omenirea în anul care urmează. Sau, dacă nu, măcar să donez mai mulți bani organizațiilor de caritate.

Pe la jumătatea amiezii, pornesc spre Albyn Square. Am vrut să fac un mic picnic în cinstea noii zile de naștere și nu mi-a venit în minte nimic mai încântător decât acel loc, al primului meu cămin. Iau cu mine un pled, niște scaune pliante și un minifrigider cu mâncare și vin. Lista de oaspeți cuprinde doar șapte persoane: Katherine, Mark, Lola, Joe, Lucy, mama și tata.

Katherine și Mark ajung primii, cu Freddie sprijinit de șoldul ei și Olive ținându-l pe el de mână. Nu se plâng de cât de mult au făcut până în East London, deși știu că au vorbit despre asta pe drum, în tren. I-am rugat pe toți să aducă gustarea lor preferată din copilărie, ca să mă documentez pentru ultimul capitol al noii mele cărți. Kat a adus sticksuri de cartofi cu sare și oțet, iar Mark – ouă scoțiene.

Joe și Lucy apar la scurt timp după, cu brațele pline de rotocoale de cașcaval

Babybels și biscuiți Jammie Dodgers. Lucy își petrece după-amiaza trecând de la cașcaval la biscuiți și apoi de la biscuiți la cașcaval. La un moment dat, o văd cum face un sandvici dintr-un Babybel și doi biscuiți și îl mănâncă dintr-o înghițitură. Burtica i se vede acum bine, iar Joe nu se mai satură să i-o atingă. E genul de tată care vorbește despre naștere ca despre o aventură comună și știe orice răspuns la orice întrebare despre sarcină. Au ajuns cu mașina lor albastră, cu Lucy țipând la el să aibă grijă cum parchează. Mașina are deja scaun special pentru bebeluș. Într-o bună zi, acel copil va sta pe o bancă, întrebându-se dacă acea mașină albastră e pe undeva făcută fiare vechi, dorindu-și să le poată aduna.

Lola își face apariția cu șerbet și jeleuri de căpșune în formă de șireturi. Poartă o rochie maxi albastră în pătrățele și o umbrelă de soare asortată. Are o întâlnire mai târziu. Un tip cunoscut pe o aplicație nouă care îți găsește pereche bazându-se mai mult pe lucrurile care nu vă plac amândurora decât pe cele care vă plac. Au vorbit despre cât de mult nu pot să sufere muzica country și feliile de roșii din sandviciuri vreo cinci zile încheiate. În ciuda faptului că tipul e Gemeni, ea crede că e alesul. (Noi o convingem să nu ia cu ea umbrela.)

Tata își aduce aminte de Albyn Square de îndată ce ajunge. Își amintește cum m-a învățat să merg cu bicicleta în cerc, de ziua în care am căzut din dud și a fost nevoie să mi se pună copci la genunchi, de banca pe care au stat cu mine la câteva zile după ce mă născusem. Am renunțat să mai analizez cronologia amintirilor sale, încercând să-mi dau seama care e sedimentul care se va lipi la întreg. În unele zile, nu mă recunoaște, alteori își amintește toate notele pe care le-am luat la examenele de vioară. Îmi place să mi-i imaginez pe toți cei dragi lui ca pe o galerie de picturi de Picasso creată în mintea lui – într-o constantă și fascinantă rearanjare, și nu într-un proces de ștergere.

Se așază pe bancă și vorbește cu Joe despre crichet. Mama stă pe jos, pe iarbă și Lola îi arată cum a învățat să-și facă singură cozi împletite. Olive mănâncă tot șerbetul când nu se uită nimeni.

Katherine mi-a făcut un tort. Îmi spune să mă așez pe bancă lângă tata și îl scoate din cutie fără multă ceremonie, când Mark nu e atent. Are trei etaje, e înclinat într-o parte și acoperit cu glazură de culoarea untului.

Toată lumea cântă „Mulți ani trăiască“. Lola cântă total pe lângă, Freddie gângurește în poala mea, mama face o poză. Olive se târăște sub dud. Pomul care trăiește înăuntrul meu și nu poate fi smuls de acolo, poate cel mult să fie ascuns sau acoperit de ceața de dimineață. Pomul care crește prin mine, care e coloana mea. Katherine ține tortul în fața mea și lumânările lui tremură încetișor în seara încă fierbinte.

– Pune-ți o dorință, spune ea.

Închid ochii și îmi imaginez toate drumurile care se întind în fața mea, încă invizibile. Niciunul pe care să-l plănuiesc, ci doar să pășesc pe el, cu încredere. Suflu în lumânările de pe tortul meu pentru a treizeci și treia oară. Un nou an începe.

Mulțumiri

I-aș putea scrie zece pagini de mulțumiri lui Juliet Annan. Pentru instinctele, înțelepciunea, inteligența, puterea sa de înțelegere și pentru că vorbește pe șleau. Dar deja a fost nevoită să-mi redacteze textele dezlânate în ultimii ani, așa că, în schimb, o să zic atât: am adorat fiecare moment cât am scris această carte. Iar asta i se datorează în întregime lui Juliet, care – sunt fericită s-o spun – are dreptate în legătură cu orice.

Mulțumiri lui Clare Conville pentru neabătuta ei călăuzire, pentru entuziasmul și bunătatea ei. Nu există femeie mai bună pe care s-o ai lângă tine.

Mulțumiri lui Jane Gentle, Poppy North, Rose Poole și Assallah Tahir – celebranți și strategi, gardieni ai muncii și ai sănătății mele mintale.

Le mulțumesc lui Ruth Johnstone, Tineke Mollemans și Kyla Dean – niște șperțare, ariviste și, în general, niște dame desăvârșite.

Pentru o parte din povestea asta, am avut nevoie de documentare și le sunt recunoscătoare celor care, cu generozitate, mi-au împărtășit din experiența și cunoștințele lor. Le mulțumesc lui Julian Linley, Hannah Mackay, Hilda Hayo, Holly Bainbridge, Howard Masters și Dementia UK.

Mulțumiri pentru că au fost primii mei cititori și pentru că m-au încurajat următorilor: Farly Kleiner, India Masters și Edward Bluemel.

Anumite conversații cu prietenii au inspirat multe dintre capitolele acestei cărți. Le sunt îndatorată în special lui Tom Bird, Sarah Spencer-Ashworth, Monica Heisey, Caroline O'Donoghue, Eddie Cumming, Octavia Bright, Helen Nianias, India Masters, Laura Jane Williams, Farly Kleiner, Will Heald, Max Pritchard, Ed Cripps, Sabrina Bell, Sarah Dillistone și Sophie Wilkinson.

Le mulțumesc lui Lorraine Candy, Laura Atkinson și celor de la *The Sunday Times – Style* pentru susținerea lor cât timp am scris această carte.

Și perpetue, pe toată viața, mulțumiri lui Lauren Bensted, cu care am discutat mereu încă de când aveam amândouă cincisprezece ani. Orice scriitor visează să aibă acces la un creier ca al tău. Sunt atât de norocoasă să am parte de el la a doua mână. Îți

mulțumesc pentru tot ce zici în pub (inclusiv prostioarele) și pentru că îmi dai voie să le notez.

Îi mai mulțumesc Sabrinei Bell, pentru multe lucruri grozave, dar în special pentru că a știut ce se va întâmpla, chiar și când acel lucru părea imposibil.